

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

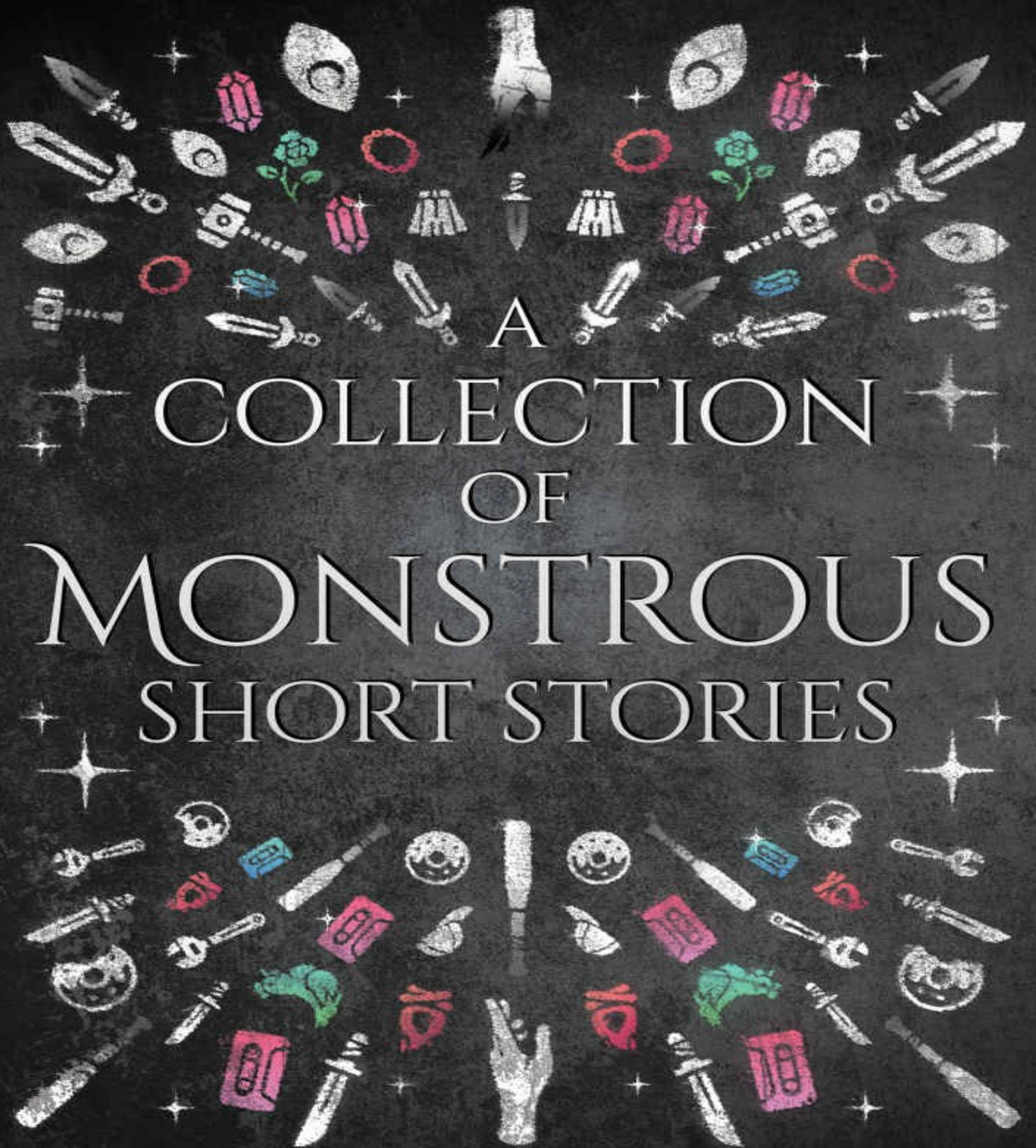
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

VOLUME I

A
COLLECTION
OF
MONSTROUS
SHORT STORIES

LILY MAYNE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

VOLUME I

A
COLLECTION
OF
MONSTROUS
SHORT STORIES

LILY MAYNE

A
KOLEKSİYONU
CANAVARCA
KISA ÖYKÜLER

BİRİNCİ CİLT
CANAVARCA

LILY MAYNE

Copyright 2023 by Lily Mayne

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olay veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

[Kate Wood okuma](#) tarafından beta ve düzenleme Düzeltme

Uyarı: Bu öyküler açık cinsel içeriklidir ve genç okuyucular için uygun değildir. Her kısa öykünün giriş bölümünde o öyküye özel içerik ve spoiler uyarıları bulunmaktadır. Ana içerik uyarıları arasında açık cinsel içerik, insan olmayan cinsel organlar, ölüm, yaralanma ve şiddetten bahsedilmesi, kısıtlama ve geçmiş travmalardan bahsedilmesi yer almaktadır, ancak lütfen her kısa öyküye özgü uyarıları kontrol edin.

İçindekiler

Yazarın Notu

Güve ve Rycke

Danny ve Wyn'eraları - Birinci Bölüm in

MacDanny ve Wyn'in Maceraları - İkinci Bölüm

Homestead'de Korkunç Bir Noel Hayalet ve

Aury Yolculuğa Cıkıyor

Charlie ve Moth'un Güvenli Ev Balayı

Güve ve Ruh Yivici Aralarında Bir Bağ K u r d u Hunter ve

Edin Nebraska Üssünü Zivaret Etti

Danny ve Wyn'in Maceraları - Üçüncü Bölüm Moth ve

Wyn Bir Şehri Zivaret Ediyor

Charlie ve Moth Elf Şeyini Yapıyor

Gloam Çalışkan Firebrand Tapıyor Lor'una ve

Jugs Evcil Hayvan Ediniyor

Orlith Günlükleri

Yazışmalar

Orlith Wyn'i Bastan Cıkarmaya Çalışıyor

Orlith Wyn'i Bastan Cıkarmaya

Çalışıyor (Tekrar) Orlith ve Faralin

Ruke

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Bölüm Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Altıncı Bölüm

Sekizinci

Bölüm Yedinci

Dokuzuncu

Bölüm Ruke

Yazarın Notu

Canavar Dizini

İnsan Dizini

Lily Maynein

Kitapları 'Yazar

Hakkında

Yazarın Notu

Bu, Canavar serisi için ilk olarak (çoğunlukla) web sitemde yayınlanan kısa öykülerin bir derlemesidir. Bu kitapta serideki olayların sırasına göre düzenlenmiştir ve her kısa giriş bu hikayeye özel içerik ve spoiler uyarıları içerir.

Kitabın sonunda bir de bonus novella var! İki yeni karakter, Ruke ve Jamie hakkında 20 bin kelimelik kısa ve tatlı bir hikaye. Seriyi takip ediyorsanız, Koleksiyoncu Mary'nin evcil shulc'unun Rig'in *Gloam*'da (Canavar: Dördüncü Kitap) kısaca keşfettiği küçük bir kasabada kaybolduğunu ve zavallı bir hayvandan yeni çıkarılmış koyu yeşil bir kolla geri döndüğünü hatırlayabilirsiniz.

Ruke o canavar! Onun ve Jamie'nin hikayesi için o sahneyi yazarken aklıma bir fikir geldi. Umarım onların küçük tatlı romantizmini beğenirsiniz.

Bu koleksiyonda daha önce kimse tarafından okunmamış birkaç özel kısa öykü var! Bir tanesi en yeni (yayınlandığı tarihte) Korkunç çift, Lor ve Jugs. Ve elbette hepinize daha fazla Orlith vermenin adil olacağını düşündüm, bu yüzden elimizde Orlith Günlükleri var. onun bakış açısından yeni bir hikaye içeriyor.

Umarım bu koleksiyonu beğenirsiniz! Buna Birinci Cilt adını verdim çünkü önümüzdeki yıl web sitesinde şüphesiz yeni bir grup kısa film yayınlanacak. Umarım bir gün ikinci cildi de yayınlarız. Ve belki daha fazlası.

"İnanılmaz bir nefes aldım. 25. cilt mi? O şeytani sapığın yirmi beş dergiyi dolduracak kadar söyleyecek neyi olabilirdi ki? Tanrım, ne kadar da bencil bir pislikmiş."

-Rig

Gloam (Canavar: Dördüncü Kitap)

Güve ve Rycke

Bu, The Rycke'ın (Canavar: Üçüncü Kitap) sonunda, Moth'un karşılıksız aşkını (Hayalet) bu kadar mutsuz görmeye dayanamadığı için Aury'yi bulmaya gittiği 2 bin kelimelik kısa bir bölüm.

İçerik uyarıları: Kötü dil, şiddetten bahsedilmesi

Spoiler uyarısı: *The Rycke* (Canavar: Üçüncü Kitap) olayları sırasında geçer

İlk yayın tarihi 2022 Lily Mayne Tüm hakları saklıdır

MOTH

Bunu neden yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ormanda yavaşça ilerlerken kalbim güm güm atıyordu, elimde kılıcımınla, rycke ölmemi istediğine karar verirse nefes almaya bile vakit bulamadan ikiye bölüneceğimin tamamen farkında olmama rağmen. Ama lanet olsun. Hayalet çok üzgündü. Onu hiç böyle görmemiştim, sanki pes etmiş gibiydi. Her zaman sessiz ve içine kapanıktı.

gittikçe yaklaşıyordu, ama şimdi sanki içindeki kıvılcım sönmüş gibiydi.

Acısını dindirmek istediğim kadar bundan nefret de ediyordum.

Neden onu istiyor? Hayalet'in benim yerime seçtiği korkunç canavarı aramak için ormanda ilerlerken acı acı düşünmekten kendimi alamıyordum. Yolumun üzerinde olmamasına rağmen kılıcımınla bir çalıyı acımasızca kestim. *O gerçek bir canavar. Kontrol edilemez. En azından yüzüm çoğunlukla insana benziyor. En azından dev kanatlarım, sivri dikenlerim ve büyük, pençeli kuş ayaklarım yok.*

Başka bir çalıyı çok fazla güç kullanarak kestim ve bir wanuk'un ciyaklayarak altından çıkıp bir ağacın arkasında kaybolmasını ilgisizlikle izledim.

Birkaç saattir arıyordum ve henüz Rycke'ı hissedememiştim ama yakında olacağını biliyordum. Artık Ghost'la çiftleşmişti -düşüncesi içimde acı bir kıskançlık yaratmıştı- bu yüzden ona göz kulak olmak isteyecekti. Güvende olduğundan emin olmak isteyecektir.

Çok uzağa gitmeye cesaret edemezdi.

Bununla nasıl rekabet edebilirdim ki? Böyle her şeyi tüketen bir sahiplenme, arzu ve özlemle? Onu güvende tutmak için bütün bir akıncı kampını katledip yok etmekle nasıl rekabet edebilirdim?

Ghost'un bana aşık olması için gereken şeyin bu olduğunu bilseydim, bunu yapardım. İsteddiği herkesi öldürebilirdim. Ama bunu yapsaydım, onun için düzinelerce insanı öldürseydim, Ghost'un beni sevmeyeceğini biliyordum.

aynı tepkiyi verirdi. Kontrol edemediğimi, benim hatam olmadığını söyleyerek beni savunmaya çalışmazdı.

Onu, botumun burnundan bile hissedemeyeceğim kadar küçük bir canavar sürüsüyle bıraktığım için beni affetmemişti bile. Ve bu benim hatam bile değildi. Onu terk etmek *istememiştim*.

Ama ona neden yaptığımı söyleyemedim. Ayrıca, artık ne önemi vardı ki? Hayalet *Aury*'yi seviyordu. Büyük, üzgün gözleri ve derisinin altında gizlenen katil, korkunç canavarıyla büyük, aptal rycke.

İçimdeki önsezinin keskin bıçak darbesiyle aniden kasıldı. Karıncalanmalar kafa derimin üzerinde ve omurgamdan aşağıya doğru ilerledi, uzuvlarım ani, ezici bir dönme ve ters yöne koşma arzusuyla seğirdi. Çok, çok uzağa koşmak.

Yaklaşmıştı.

Bir an için, ne düşündüğümü bir şekilde bildiği ve bunun için beni öldüreceği düşüncesiyle dehşetten gözlerim karardı.

Öyle demek istemedim, diye düşündüm ürkekçe, kendimi küçük bir adım atmaya zorlayarak. *Gözlerin iyi*.

Çizmelerimin altında çtırdayan yapraklar irkilmeme neden oldu. Kendimi hareket etmeye zorladıkça, parmaklarım kılıcımın kabzasını daha sıkı kavradıkça korku hissi daha da güçlendi.

Gözlerini üzerimde hissettiğimde donakaldım. Vücudum kaskatı kesildi. Fiziksel olarak hareket edemiyordum. Görünüşte yumuşak, nazik doğasına rağmen, bir avcının gözlerine sahipti. Her zaman izliyordu. Canavar sürekli derisinin altında gizleniyor, ortaya çıkmayı bekliyordu. Yok etmek için.

Tek olduğu şey buydu. İçinde kaos vardı. Kaos, ölüm ve yıkım. Koyun postuna bürünmüş bir kurt.

Ve Ghost *onu* istedi.

Dudaklarımı sinirli bir şekilde yaladım, dilim alt tarafımı delen sıcak metal halkaya takıldı. Konuşacak cesareti bulduğumda sesim biraz titrek çıkıyordu.

"Seninle Ghost hakkında konuşmak istiyorum."

Tepemde, çok yükseklerde bir dal kırıldığında kalbim büyük bir sarsıntı geçirdi. Yapraklar öfkeyle hışırdadı, sonra rycke çok uzun bir ağacın dibinde yere düştü. Kanatları yavaşça açıldı, esnedi, her parmağının ucundaki keskin pençeler benekli güneşte parıldadı.

Hayalet'ten bahsedildiğinde gözlerindeki o karanlık ateşin parladığını gördüm ama kıpırdamadı. Siyah gözleri beni izliyor, tüylerimi diken diken ediyordu.

"O iyi mi?"

O yumuşak ses, içinde gizlenen canavarla *o kadar* çelişiyordu ki. Sanki Ghost'u onu sevmesi için kandırmış, ona yumuşak ve tatlı olduğunu düşündürmüş gibi beni öfkeliendiriyordu. Sanki hepsi bir oyundu.

Ama Ghost'a çoktan bağlanmıştı. O gerçek bir canavardı ama Ghost'u hayatının sonuna kadar güvende tutacaktı. Önemli olan da buydu.

Kendimi dik durmaya zorladım ve yüzümü tamamen ona döndüm. Ama "Hayır, pek sayılmaz" dediğinde sesim hâlâ titriyordu.

O karanlık ateş yeniden alevlendi. Rycke'in dudakları hırlayarak dişlerinin arasından sıyrıldı ve tek bir adım daha yaklaştığında geri çekilmekten kendimi alamadım. Kalbim patlayacakmış gibi hissediyordum.

"Ne oldu? Yaralandı mı?" Sesi daha gırtlaktan çıkmaya başlamıştı. Uzun parmakları iki yanında bükülmüştü ve onları karnıma dalıp bağırsaklarımı sökerken hayal ettim.

"Fiziksel olarak değil," dedim hızlıca, elim kılıcımın kabzasında terliyordu. "Ama o... o acı çekiyor. Çünkü sen gittin."

Rycke'nin yüzü sefaletin resmine dönüştü. Başını eğdi, yeşil renkli saçları çenesinin etrafında oynaşıyordu.

"Orada kalamam," dedi, fısıltının biraz üzerinde bir sesle. "Kimseye zarar vermek istemiyorum."

"Uzak durarak Ghost'a zarar veriyorsun."

Aury başını salladı. "Bunu riske atamam. Ve onu evinden uzaklaştıramam."

"Tamam, peki," diye başladım endişeyle, "eğer Ghost senin için bunu yapmaya istekliyse - kamptan ayrılmayı kastediyorum - o zaman... kesinlikle düşünülmesi gereken bir şey olmalı. Birlikte."

Hayalet'in Rycke'la birlikte Çorak Topraklar'da kaybolup gittiği düşüncesi içimi sıktı. Onu bir daha asla göremeyecektim.

Rycke'in dev kanatları seğirdi, sıkılı bir yumruk gibi içeri ve dışarı katlandı. Sinirsel bir tik.

"O daha iyisini hak ediyor," diye mırıldandı.

Acı bir kızgınlık içimde bir dalga gibi yükseldi ve bu huysuz, tehlikeli canavar ve yapabilecekleri hakkındaki yargılarımı gölgeledi.

"O seni seçti," diye tersledim.

Aury başını kaldırdı. Kocaman gözlerle bana baktı.

"Seni seçti ve seni seviyor, bu yüzden tek yaptığın onu daha kötü hissettirmek. İçinde o şeyin olduğunu *biliyordun*. Onunla tanıştığında biliyordun. Eğer gerçekten önemsiyorsan, uzak durmalıydın. Onu kendine aşık etmemeliydin."

Kelimeler beni terk eder etmez, dehşet kafa derimi karıncalandırdı. Bu sessiz canavarın değişmesini, büyümesini, bir kâbustan fırlamış gibi bir şeye dönüşmesini izlemeyi bekliyordum. Rycke hakkındaki söylentileri duymuştum. Yıllar önce ortadan kaybolana kadar bu dünyada, Çorak Topraklar'da dolaşan rycke hakkında canavarların fısıltılı, korku dolu konuşmalarını duymuştum.

Onu yıllardır kimse görmediğinde seslerindeki rahatlamayı duyduğumu hatırladım. Bu öldüyse belki de yeni bir rycke'nin geri dönmeyeceğini umutla mırıldandıklarını hatırladım - belki de canavar dünyasına çağlar boyunca dehşet saçan şey sonunda sonsuza dek yok olacaktı.

Aury sessizce beni izliyordu. Ben de ona bakarken, nefesim burnumdan güçlükle çıkarken, yüzü yumuşadı. Gözlerinden sempati akıyordu ve ben bundan nefret ediyordum. *Nefret* ediyordum. Bu bende kılıcımla ona saldırma isteği uyandırdı, sonuçlarını siktir et.

Aklıma çirkin bir düşünce geldi. Yapabilirdim. Ona saldırabilirdim. Rycke'lar kendilerine verilen büyük acı ve ıstıraba dayanmalarıyla bilinirdi. Değer verdikleri kişilerin incindiğini görmek, derilerinin altındaki canavarı ortaya çıkarırdı.

Kılıcımla iyiydim. Vücut parçalarını kesmekte iyiydim. Ama... kahretsin. Bu canavarın neler yapabileceğini *bilmeme* rağmen, bana o büyük, aptal, üzgün gözlerle bakıyordu, duruşu tamamen umutsuzdu, hissettiği acı yüzünden okunuyordu.

Uuuggghh.

"Bunun tam boyutunu bilmiyordum," diye fısıldadı, gözlerini kaçırarak. "Böyle bir kaos yaratabileceğimi bilmiyordum. Onları görmeye devam ediyorum. O kamptaki insanları. Ne yaptığımı görmeye devam ediyorum. Eğer bunu Hayalet'in kampına yaptıysam... onun arkadaşlarına..."

Bir eliyle yaralı yanağını ovuşturarak konuşmasını sonlandırdı. Çenemi sıktım ve derin bir nefes aldım. Buraya Rycke'ın lanet terapisti olmak için gelmemiştim.

"Ghost'a asla zarar vermeyeceğini biliyorsun," dedim odun gibi bir sesle. "Ve eğer kampın bir parçası olursan, diğerlerine karşı da korumacı olursun. Muhtemelen bir değer olursun," diye eklemek için kendimi zorladım.

Konuşmayınca temkinli bir şekilde ekledim, "Hayalet perişan halde. Acı çekiyor."

Aury'nin yüz ifadesi sanki düşüncesi bile onu mahvetmiş gibi acı içindeydi. Ama sonra başını eğdi. Bana çok dikkatle baktı ve ayaklarımı sürüyüp kendi içime kapanmak istememe neden oldu.

O biliyordu. Ghost hakkında ne hissettiğimi biliyordu. Bunu görebiliyordum.

Ve onun siyah gözlerinde hâlâ dalgalanan sempatiyi küçümsedim. Neredeyse dönüp onu burada bırakarak yürüyüp gidecektim. Kampa geri dönecek ve bu konuda tek kelime bile etmeyecektim. Rycke çoktan gitmiş ve bir daha geri gelmeyecekmiş gibi davranacaktım.

Elbette Ghost bunu eninde sonunda atlatacaktı.

Ama sonra Ghost'un yüzünü hayal ettim, odasında yemeğini yerken mutsuzdu. Yüzünün tamamını daha önce hiç görmemiştim ve elimden geldiğince hafızama kazımaya çalıştım çünkü tamamını bir daha asla göremeyeceğimi biliyordum. Bir daha asla onun odasında olamayacağımı biliyordum.

"Gelip beni bulman büyük incelikti," dedi Aury usulca. Bana küçük bir gülümseme verdi ve ben de kaşlarımı çatma isteğime zorlukla karşı koydum. "Ghost için iyi bir arkadaşsın."

Neredeyse homurdanacaktım. Ghost'un *arkadaşı* olmak istemiyordum ve artık o bile değildim. O keşif gezisinden sonra beni engellemişti. Onu neden terk ettiğimi açıklayabilsem bile bana bir şans vermemişti.

Bu yüzden tek savunmamı kullandım. Kibir, soğuk bir maske. Sanki Ghost'un artık beni istememesi **u m u r u m d a** değilmiş gibi.

İnsanların beni istememesine alışmıştım. Bildiğim tek şey buydu, bu yüzden bir tane daha sürpriz olmadı.

"Buralardaydı," dedi Aury usulca. "Onu ve Leylak'ı ormanı ararken gördüm."

"Evet, *senin* için," diye terslendim, canavar yanımdaki koşmamı söyleyen kökleşmiş içgüdüyü görmezden gelmeye çalışarak. "*Seni* arıyordu. O yüzden buraya gelerek kendini gereğinden fazla tehlikeye atıyor. Durumu daha da kötüleştiriyorsun."

Aury irkildi. Başı bir kez, sonra iki kez sertçe seğirdi.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldadı ve göğsümde hissettiğim acıma duygusundan *nefret ettim*. İri siyah gözleri kederle bana bakıyordu. "Diğerlerine zarar vermeyeceğimden nasıl emin olabilirim? Kontrol edebilir miyim?"

"Bunu sormak için yanlış kişiyim," diye karşılık verdim. "Senin türün hakkında daha fazla bilgiyi nasıl bulacağımı bilmiyorum. Canavarlar benden nefret ediyor."

Aury sessizce bana baktı. Ağzı küçük, hüzünlü bir gülümsemeye dönüştü. "Canavarlar da benden nefret ediyor."

Evet, ama en azından hala biri var.

Rycke'nin gözleri ormanın kenarındaki kampın bulunduğu yöne doğru kaydı. Kaşları çatıldı, gözleri özlemle doldu. Sonunda başını salladı. "Geri döneceğim. Onu görmek için. Denemek ve..." Endişeyle kollarını ovuşturdu. ve fısıldadı, "Onu görmem gerek."

Peachy. Harika iş, Moth, istediğin adamı büyük canavar sevgilisiyle tekrar bir araya getiriyorsun.

"Harika," diye ısırđım, döndüm ve kampa doğru yürümeye başladım. "Hadi gidelim."

Aury sessizce onu takip etti ama kanatlarının orman zeminindeki ölü yapraklar arasında sürüklenirken çıkardığı sesi duyabiliyordum.

Danny ve Wyn'in Maceraları - Birinci Bölüm

Bu, en sevdiğimiz, orijinal canavar-insan çiftimiz Danny ve Wyn'in yer aldığı 8,6 bin kelimelik kısa bir hikaye ve Danny'nin *neredeyse* bir köpek almasını, çiftin eski, terk edilmiş bir lunaparkı ziyaret etmesini ve karanlıkta çok ilgi çekici bir ebelemece oyununu içeriyor...

İçerik uyarıları: Açık cinsel içerik (hemen hemen en başından itibaren), sadece 18+, kısıtlama, karanlıkta azgın kovalamaca, Wyn bıçak gündemini zorlamak için çok meşgul

Spoiler uyarısı: Teknik olarak *Güve*'den (Canavar: Beşinci Kitap) önce geçmektedir ancak *Wyn* romanından sonra herhangi bir noktada okunabilir

İlk yayın tarihi 2022 Lily Mayne Tüm hakları saklıdır

WYN

"Neydi o?" Danny keskin bir nefesle ağzını benimkinden ayırdı, bedeni yatakta altımda gerildi.

Dudaklarını tekrar buldum ve onu öpmeden önce "Hiçbir şey" diye mırıldandım. Başarılı bir şekilde dikkatini dağıttı, kolları boynuma dolanırken vücudu yatağa doğru gevşedi.

Uylukları kıpırdadı, ayrıldı ve kalçalarımın aralarına girmesine izin verdi. Bir elimi çıplak göğsünde gezdirdim, parmak uçlarımla yara izinin üzerinde gezindim ve kalbinin avucumun içinde hızla ve sertçe attığını hissettim.

Öpüşmeyi kesip ağzımı boynunda gezdirirken bu beni sırtıtmaya itti. Aleti pantolonunun arkasından sert ve ısrarcı bir şekilde kalçama saplandı. Ellerimi bedenlerimizin arasına sokup kumaşın üzerinden kavradım, avuç içimi sert uzunluğa sürterek nefesini kesmesini sağladım.

"Wyn," diye mırıldandı alçak bir sesle, sikini elime sürtmek için kalçaları esniyordu.

"Evet, tatlım?" Dilimi küçük bir meme ucunun etrafında kıvrımadan önce göğsünde gezdirdim.

Danny'nin kalçaları sarsıldı, siki avucuma çarptı. Cevap olarak sertçe sıktım ve o da gergin, nefessiz bir kahkaha attı.

"Bilmiyorum bile. Sadece... devam et. Belki biraz hızlandırırsın."

Homurdandım. "Çok sabırsızsın."

Ofladı ve parmaklarını boynuzlarımın etrafına dolamak için aşağı uzandı, bu da beni ürpertti. Sinsi küçük pislik. Bunun beni çılgına çevirdiğini çok iyi biliyordu.

Uzandım ve ellerini serbest bıraktım, bileklerini parmaklarımın kafesinde kilitli tutarken arkama yaslandım. Sonra yavaşça yanlarına doğru indirdim ve nazıkçe sırtı ile yatağın arasına sıkıştırdım.

Danny'nin nefesi kesildi ama yardım etmek için kalçalarını kaldırdı, ben de iki bileğini tek elime alıp sırtının alt kısmında birleştirdim. Pek rahat sayılmazdı ama hoşuna gittiğini biliyordum. O

Biraz kıpırdandı, bacakları huzursuzca oynadı. Bana doğru bakmak için başını kaldırdı ama burası zifiri karanlıktı ve hiçbir şey göremediğini biliyordum. Yine de görebiliyordum. Boğazındaki ve yanaklarındaki kızarıklığı görebiliyordum. Mavi gözlerindeki çaresiz açlığı. Dudaklarını yalarken pembe dilinin tatlı ucunu, zaten hızlı nefes alıyordu.

"Wyn," diye tekrar hırıldadı, şimdi daha derinden.

Boşta kalan elimi gergin karnında aşağı yukarı gezdirdim, sonra parmak uçlarımı pantolonunun beline değene kadar hafifçe aşağı indirdim. Bir elimle pantolonunu yırtıp açarken Danny'nin kalçaları tekrar kıpırdadı ve parmaklarımı onun nabız gibi atan sikinin etrafına dolamak için uzandım.

Ucu zaten ıslaktı, bu da onu serbest bırakırken eğlenerek oflamama neden oldu. "Bu gece muhtaçsın."

"Senin hatan," diye mırıldandı, başımı kaldırıp baktığımda boğazındaki kızarıklık derinleşti.

Sırıttım ve kalçaları artık kalçalarımın baskı yapmayana kadar geriye doğru kaydım. Hiçbir şey göremiyordu ve bu beklenti zayıf vücudunda ince bir titremeye neden oluyordu, nefesleri şimdiden titriyordu. Aleti avucumda zonkluyordu, ben de bıraktım ve uzun bir süre kıpırdamadan ona baktım.

Koyu renk saçları başının arkasındaki yastığa dağılmış, yüzü kızarmış ve mavi gözleri şehvet dolu bir sabırsızlıkla dolmuştu. Çıplak göğsü ve karnı görkemli bir şekilde sergilenmiş, elleri arkasında kenetlenmiş bir şekilde beli kavislenmişti. Uzun bacakları iki yanıma yayılmıştı, siyah kumaşla kaplıydı ve sadece aleti dışarı çıkmıştı, kızarmış, sert ve ucunda parlıyordu, karnının üzerinde sallanıyordu.

Ağzım sulandı. Yavaşça hareket ederek başımı eğdim, parmaklarım sıkışmış bileklerinde sıkılaştı. Sikinin ağlayan ucunu ilk yaladığımda Danny nefessiz kaldı ve kalçalarını sarsarak sikinin başını burnuma çarptı.

Ofladım ve boştaki elimi sikinin kökündeki kılların üzerine koydum, dilimi başının etrafında döndürerek tekrar yalarken onu sabit tuttum. Danny alçak sesle, titrek bir inilti çıkardı, siki bir kez daha küçük bir ön sperm atımı verdi. Dişlerime dikkat ederek dudaklarımı başının etrafında ıslak, emici bir öpücükle kapattım.

Danny'nin kalçalarının kalkmaya çalıştığını hissedebiliyordum ama ellerim onu kolayca sabitledi. İki elimle. Kapana kısılmıştı, gövdesi gerilmişti, bacakları huzursuzca yatağa doğru kayıyordu. Danny'nin sikinin ağzımdan çıktığını hissettiğimde

Dudaklarım keskin bir gülümsemeyle gerildi ve dişlerimi kalça kemiğine geçirmek için başımı eğdim.

Danny seğirdi, göğsü kabarıırken boynu kamburlaştı. Aleti sanki ağzıma girmek için zorlanıyormuş gibi sallanıyordu. Islak, yalayıcı öpücükleri sert uzunluğundan aşağı doğru takip ettim, çünkü onu ağzıma almam için çaresiz olduğunu biliyordum.

İnledi, parmakları arkasına doğru büküldü. "Sen bir pisliksin."

"Yine de beni seviyorsun," diye mırıldandım, şaftının alt tarafına dolanan damarın üzerinde gezinirken.

Danny ürperdi, siki kalktı. "Senin için hayatımı dört bin yıl falan uzattım! En azından beni emebilirsin. *Lütfen*."

Durakladım, sonra arkama yaslanırken bir huff attım. "Bunu *her şey* için kullanamazsın."

"Şey yapacağım. Özellikle de-" Alt kattan hafif bir ses daha gelince dondu kaldı. "Tamam, bu sefer kesinlikle bir şey duydum."

Yine gerilmişti, ben de isteksizce bileklerini bıraktım ve onu sabitleyen elimi karnına rahatlatıcı bir vuruş yapmak için kaydırdım. "Bir şey yok, tatlım."

Aşağıdaki yaratığı duyabiliyordum. Bu dünyadan bir şey, küçük ve tehditkâr olmayan. Eski evin mutfağında geziniyor, toprağı kokluyordu.

Danny dudağını çiğnedi, geniş gözleri karanlıkta beni bulmaya çalışıyordu. "Emin misin?"

Acı dolu bir iç geçirdim ve yataktan kalktım. "Ben gidip onu k o v a l a y a c a ğ ı m . Hareket etme. Sikini benim için sert tut."

İnanılmaz bir nefes aldı ama ben çoktan odadan çıkmaya başlamıştım. Tamamen giyinme zahmetine girmedim, sadece pantolonum ve botlarımla aşağıya indim.

Geceyi geçirmek için durduğumuz ev, eski tarım arazileriyle çevrili, tek başına oturuyordu. Daha fazla dikkat etmeye başladığımda, kısa bir mesafe ötede yalnız bir insan hissettiğimi fark ettim. Endişelenecek kadar yakın değildi. Tek bir zayıf insan beni endişelendirmiyordu, özellikle de Danny'nin yaralanmaya karşı çok daha az savunmasız olduğu şu anda. Mab'ları ziyaret edip hayatlarımızı bağladığımızdan beri stres seviyem önemli ölçüde düşmüştü.

Mutfığa girdim ve durdum, bana bakan tüylü yaratığa baktım. Bu bir köpekti.

Bir köpek... bir çeşit sırt çantası giyiyordu. Sırtında küçük cepleri olan bir koşum takımı vardı. Tüyleri kısa ve sarıydı, kuyruğu sallanıyordu.

Tembel tembel mutfak masasının yanından bana bakıyordu, yassı pembe dili ağzından dışarı sarkıyordu.

Ona ilgisiz bir şekilde baktım, ama sonra Danny'nin kendi dünyamda küçük şişko nask için yaptığı gülünç mırıldanmaları hatırladım. Gençken bir köpek istediğinden bahsetmiş, hiç köpek sahibi olamadığını söylemişti.

Burada bir tane vardı. Botlarımın önündeki zemini işaret ettim. "Köpek. Buraya gel."

Yıllar boyunca, insanların beyinsiz küçük köpek evcil hayvanlarıyla, onlara her zaman uyuyor gibi göründükleri komutlar verdiklerini gördüm. Eğer bir insan bu saçma yaratıkları kontrol edebiliyorsa, ben de edebilirdim.

Köpek nefes nefese bana baktı, kuyruğunu daha hızlı sallıyordu. Sonra döndü ve insanların evcil hayvanları için kapılarına açtıkları küçük kapaktan içeri daldı.

Danny'nin bunu görmediğine sevinerek çenemi sıktım ve peşinden yürüdüm. Kapıyı açarak dışarı çıktım ve koşarak uzaklaşan köpeğe gözlerimi kısıtım.

"Köpek. *Şimdi* buraya geleceksin."

Durdu ve bana baktı, yüzünde anlamsız bir ifadeyle başını eğdi. Kuyruğunu tekrar, daha yavaş salladı ve kısa bir mesafe ötede hâlâ hissedebildiğim insana doğru baktı.

Dönüp bana doğru koşmaya başladığında ağzım geniş ve keskin bir sırıtışa dönüştü.

Karanlığın i ç i n d e n net bir ses yükselmeden önce insanın aceleyle yaklaştığını hissettim. "Hey, pislik, o *benim*-"

Köpek bana ulaşip ayaklarımın dibine oturduğunda, hala iğrenç bir şekilde yüksek sesle nefes alıp verirken, gözlerim onlara doğru kaydığında ses kesildi.

Sade insan gözleri zayıf ay ışığında benimkilere kilitlendi, yüzü gevşedikçe daha da genişledi.

Sonra çığlık atmaya başladı. Ve çığlık atmaya.

Gözlerimi devirdim. Köpek ayaklarımın dibinde inledi, insana doğru koşmaya başlamadan önce bana baktı. O koşamadan ben onu yakaladım.

Çığlık bir boğulmayla kesildi ve insanın bana doğru koşmaya başladığını gördüm, dar, kahverengi yüzü dehşetle kemiklerinin üzerine çekilmiş olmasına rağmen. Elindeki av bıçağını çıkarmak için uğraşırken elleri çılgınca titriyordu.

"Eğer ona zarar verirsen seni öldürürüm."

Boştaki elimle umursamaz bir şekilde el salladım. Diğer kolum köpeğin ortasına dolanmış, yanımdan sarkarken hâlâ neşeyle nefes alıp veriyordu.

"Ona zarar vermeyeceğim," diye mırıldandım ve içeri girmek için dönmeden önce insanın sesinden ürktüğünü gördüm.

"O benim köpeğim!" diye bağırdı, hâlâ bana doğru koşuyordu.

Omzumun üzerinden ona keskin bir sırtıış attım. "Artık benim." "Hayır-"

Geri döndüm ve ona hırladım, sulanan gözleri köpeğe kaymaya devam ederken bile onu olduğu yerde dondurmaya başardım.

"O artık benim, insan." Keskin dişlerimi gösterdim. "Benim ne olduğumu biliyor musun?"

Yutkundu ve zayıfça başını salladı, elleri bıçağının etrafında titriyordu.

"Siz insanlar bana Ruh Yiyici diyorsunuz." Alay ettim. "Nedenini biliyor musunuz? Neler yapabileceğimi biliyor musunuz?"

İşime geldiğinde hakkımdaki aptalca söylentileri kullanmaktan çekinmiyordum. Ayrıca, istesem köpeği bile yere bırakmadan onu kolayca öldürebilirdim.

İnsanın nefesi kesildi, gözleri yüzümde gezindi.

"Sen-ben-ben senin bir başlık taktığını düşünmüştüm." Küçük bir adım geri attı ama sonra köpeğe tekrar baktığında omuzları sertleşti ve bir adım daha yaklaştı. "Kimse senin yüzünü görmedi."

"Tebrik ederim." Köpeği kolumun altında daha yükseğe kaldırdım. "Köpeğiniz artık benim."

Yüzü sarsıldı, kaşları çaresizlikle çatıldı. "Hayır-lütfen-"

Eve geri döndüm ve kapıyı arkamdan kilitledim, çünkü yapacağını biliyordum-

İnsan yumruklarını masif ahşap kapıya çarparken vuruşlar başladı. "Hayır! Seni öldürecekim!"

Homurdandım. "Hayır, yapmayacaksın."

Salona doğru yürümeye başladığımda kapıdan gelen bir hışırtı sesi duydum ve arkama dönüp baktığımda hayvanın kanadından umutsuzca sıyrılmaya çalışan insanı gördüm.

"Oraya sığmaz insan," diye söylendim ve köpek hâlâ kolumun altında sallanırken üst kata çıktım.

İnsan için endişelenmiyordum. Dışarıda camları kırmak için kullanabileceği hiçbir şey yoktu ve eğer içeri girmeyi başarırsa, ben sadece

onu geri atardım. Onu *nazikçe*, çok uzağa fırlatırdım.

Ben içeri girdiğimde Danny karanlık yatak odasında volta atıyor, el fenerini tutuyor ve zayıf ışını kirli döşeme tahtalarının üzerinde ileri geri sallıyordu. Beni görünce durdu ve pantolonunun fermuarını tekrar çektiğini fark edince kaşlarını çatmıştı.

"Çığlık sesleri duydum. Dışarıda ne haltlar dönüyor-" Dondu kaldı, mavi gözleri köpeğe kilitlendi. "O bir köpek mi?"

Köpeği yere bırakıp ona bakarken kaşlarım kalktı. Emin değil miydi? Tatlı Danny.

"Evet, tatlım," dedim nazikçe, çünkü kafası karışmış görünüyordu. "Bir köpek istediğini söylemiştin, değil mi?"

"I-" Önce köpeğe, sonra bana, sonra tekrar köpeğe baktı. Kaşları çatıldı. "Nereden buldun lan köpeği? Sırt çantası mı takıyorsun?"

İnsan alt kattaki kapıya tekrar vurmaya başladığında sıçradı. Geniş mavi gözleri benimkilerle kilitlendi. "O da neydi?"

Bir omzumu silktim ve odanın içinde koklamaya başlayan köpeğe baktım. "Bu köpeğin sahibi olan insan."

Danny ağzından kaçırdı. "*Birinin köpeğini mi çaldın?*"

"Bir köpek istediğini söylemiştin." Bir kolumu uzatıp ne yapacağını bilemeyen tüylü yaratığa işaret ettim. Tırıs tırıs yanıma geldi ve ayaklarının dibine oturdu, dili yine dışarıda bana bakıyordu. "Bu bir köpek." Sonra belirsizlik alevlendi. Yavaşça yaratığa tekrar baktım, aniden emin olamadım. "Öyle değil mi?"

"Evet, bu bir köpek ama *başkasının* köpeği!" Danny ona doğru yürüdü ama yaratığın başını kaşımak için çömelmekten kendini alamadı. Kuyruğu yere çarptı. "İnsanların köpeklerini çalamazsın, Wyn!"

Öfkelendim. "Ne fark eder ki? Ona sen bakacaksın. Köpek onu kimin beslediğini ve... insanların onlarla yaptığı diğer şeyleri umursamaz. Onun için bir şeyler fırlatmak."

Danny zayıf bir homurtu çıkardı ve bana baktı, uzun parmakları hâlâ yaratığın sarkık kulağının arkasını kaşıyordu. Ona bakarken dudakım kıvrıldı. Neden bunlardan birini istiyordu ki? Orada öylece oturuyor, sıcak nefesini her yere veriyordu. Diş etleri yumru ve iğrençti. Sahip olduğu tek şey keskin köpek dişleriydi ama onlar da o kadar keskin değildi. Benimkiler gibi değillerdi. Ona dişlerimi gösterdim ama köpek sadece havladı ve Danny'nin yüzünü yalamaya başladı.

Güldü, köpeğin üzerine titriyor ve aptal bir sesle onunla konuşuyordu. Danny'nin ilgisinin tadını çıkaran köpeğe gözlerimi kıstım.

Belki de bu bir hataydı.

Danny içini çekti ve ayağa kalkarak büyük, özlem dolu gözlerle köpeğe baktı. Köpek *hâlâ* nefes nefese ona bakıyor, sonra da kulağının arkasını vahşice kaşımak için vücudunu döndürüyordu. Aptal küçük sırt çantası hareketle birlikte zıpladı.

"Gidip onu geri vermelisin, Wyn."

İnsan *hâlâ* dışarıdaydı. Sanki vücudunu kapıya çarpıyor, içeri girmeye çalışıyor, ruh emen aptal bir iblisten korkmamakla ilgili bir şeyler bağılıyor gibiydi. Köpeğini çaldığım için beni bağırsaklarımı deşmekle tehdit ediyordu.

Dudaklarım seğirdi.

"Emin misin?" diye sordum. Onu tutamayacağımız için memnun değilmiş gibi davranarak sordum, çünkü Danny'nin ilgisini bu kadar çok paylaşmak istediğimden emin değildim. "Bunu atlatacaktır. Milyonlarca köpek yok mu? Başka bir tane bulabilir." Tekrar köpeği işaret ettim. "Ve bunun bir sırt çantası var. İşe yarar, değil mi?"

Danny bir kahkaha attı ve kolunu çıplak sırtıma dolayarak eğilip boğazımı öptü.

"Bu işler böyle yürümez bebeğim. İnsanlar... Evcil hayvanlarıyla duygusal bağlar kurarlar." Köpeğe baktı. "Onu geri almak için oldukça çaresiz. O onun."

Homurdandım ve gömleğimi ve ceketimi giymek için çekildim, kapüşonu kaldırdım. Aptal köpeğini iade ederken ona bir gösteri de sunabilirdim. Yaratığı tekrar kolumun altına aldım ve elimi yalamaya çalıştığında hırlayarak odadan çıktım.

"Her şeyi yalamaya çalışmayı bırak," diye tersledim merdivenlerden inerken. İnsanların evlerinde beslemekten hoşlandıkları diğer vahşi hayvanlar hangileriydi?

Kediler, oldukça emindim. Daha küçük, daha öfkeli ve daha az yapışkan. Tercih edilebilir görünüyorlardı. Danny neden onlardan birini istemiyordu?

Mutfağa girerken insana "Kapa çeneni," diye bağırdım. *Hâlâ* kapıya vuruyor, sesi kısılacak kadar çok bağıırıyordu.

Hemen sustu ve ben kapının kilidini açarken onun geri çekildiğini duydum. Kapıyı açtım ve kapüşonumun derinliklerinden sessizce ona baktım. Elleri çılgınca titriyordu - tehditkâr görünmek için küçük bıçağını kaldırırken tüm vücudu titriyordu. Panik içinde, yutkunarak nefes alıyor, bana bakarken olduğu yerde donup kalıyordu.

Köpek, insan sahibini görünce kolumun altında kıpırdanmaya başladı, bu da ortamı biraz daha az tehdit edici hale getirdi, bu da beni çok kızdırdı.

Ayaklarının üzerine koydum ve düzelttim. "Arızalı."

"Ne-ne?" İleri doğru sarsıldı, sonra durdu ve köpeğin kendisine doğru koşmasını sağlamak için çılgınca kalçasına vurdu.

Dizlerinin üzerine çökerek köpeği kendine doğru çekti. Yüzü korkuyla öfkeyle gerilirken bana baktı, gözleri daraldı. "Benim köpeğim *kusurlu* değil, seni pislik."

Alçak, uğursuz bir ses çıkardım. Ayağa fırladı, köpeğin kayışını kavradı ve geri çekti, yüzü dehşetten gevşemişti.

"Git."

Köpeği kucağına aldı ve döndü, kaçmak için acele ederken neredeyse ayağı takılıyordu. Engebeli arazide tökezleyerek ilerlerken, gözden kaybolana kadar durmadan ya da yavaşlamadan aldığı korkulu nefesleri hâlâ duyabiliyordum.

Başka can sıkıcı insanların bizi rahatsız etmeyeceğinden emin olmak için durgun, sessiz tarlalara son bir kez baktım, sonra içeri girdim ve kapıyı arkamdan kilitledim.

"Danny." Merdivenlerden yukarı çıkarken sesim evin içinde yankılandı. Şaşkın bir ciyıklama sesi çıkardığını duydum. "Dediğimi yaptın mı?"

İnanamayarak güldü, ben odaya girdiğimde yatağın yanından bana bakıyordu. "Yani senin için *sikimi sert mi tuttum*? Hayır, Wyn. Şaşırtıcı bir şekilde, tüm o çığlıklar, kapıya vurmalar ve senin buraya lanet bir *köpek* getirmen sırasında sert kalmadım."

Oflayıp paltomu çıkardım. "Köpek istediğini söylemiştin" diye mırıldandığımda sesim somurtkandı.

Danny güldü ve ellerini gömleğimin altına sokmak için yaklaştı. "Gerçekten çok tatlısın. Ama artık insanların köpeklerini çalmak yok."

"Tamam." Onu kendime yaklaştırdım ve öptüm ama Danny ağzıma karşı boğuk bir ses çıkardı ve geri çekildi.

"Gidip ellerimizi yıkamalıyız. Ve yüzümü. Köpek yaladı."

Çenemi sıktım, yatağa baktım ve özlemle Danny'nin yatağa uzanmış, ellerini arkasına kenetlemiş ve sertleşmiş sikinin beni zorladığını düşündüm.

Siktiğimin köpeği.

DANNY

Ertesi sabah eski çiftlik evinden yola çıkarken yirminci kez "Umarım köpek iyidir," diye yorum yaptım.

Wyn yanımdan homurdandı. "İstemediğini söylemiştin."

"Başkasının köpeğini çalamam." Uzanıp parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim ve ona alaycı bir sırıtış attım. "Ben bir *canavar* değilim."

"Çok komik."

Homurdandım, kolunu bana dolamak için elimi bırakana kadar daha da yaklaştım. "Ama eğer burada sahibi olmayan bir tane bulursak..."

"Yabani bir köpek b e s l e m e m i z i istiyorsunuz," dedi, ses tonu hiç de etkilenmemişti.

"*Sen* oldukça vahşisin ve ben seni tuttum."

"O zaman neden bir köpeğe ihtiyacın var? Ben varım."

Yavaşça başımı çevirip ona kuşkuyla baktım. "Gerçekten kendini evcil bir köpeğe mi benzettin?"

"Hayır, kesinlikle değil," diye tersledi hemen, parmakları omzumda sıkılaştı. "Ben sadece... köpekler aptaldır demek istedim."

Karnına zayıf bir itiş verdim. "Aptal değiller. Aslında gerçekten zekiler. Onlar-

"Evet, çok etkileyici." Wyn beni bıraktı. "Yakınlarda bir parazit var."

Donakaldım, sonra gözlerimi kısarak ona baktım. "Var mı?"

"Evet."

"Nerede?"

Geçmekte olduğumuz büyük tarlanın kenarındaki ormana doğru belli belirsiz bir el salladı. "İşte orada."

Ellerimi kalçalarımaya koydum ve ona baktım. "Sadece... ormanda mı? Ormanda dolaşan enfekte bir kişi var." "Evet."

Omzumun üzerinden çiftlik evine baktım. "Tuhaf. İki dakikadır falan yürüyoruz. Gece boyunca onları hiç hissetmedin mi? Bu kadar yakın olmalarına rağmen mi?"

"Yeni gelmiş olmalılar." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, kapüşonu arkasını döndü.

Ağzım seğirdi. "Ormanda güzel bir gezinti yapmak için geldim."

İkimiz de onun saçmaladığını bildiğimin tamamen farkındaydık, ama Wyn'in şimdi geri adım atmasına imkân yoktu.

"Yeteneğini kaybetmediğine emin misin, ihtiyar?" Sinsice söyledim ve bana hırladığında kahkahayı patlattım.

"Tamam," diye devam ettim tatlı bir gülümsemeyle, "git getir onları. Ben burada bekleyeceğim. Bu büyük tarlanın ortasında tek başıma ve açıkta." Etrafa bir göz attım. "Umarım sen yokken o ormandan başka bir şey çıkmaz."

Wyn alçak sesle, vahşi bir hırıltı çıkardı, sonra tersledi, "İyi. Zaten gittiler. Hadi gidelim."

Elimi tuttu ve beni ileri doğru çekti, "Az önce gittiler, ha? Ormanın dışına mı fırladılar?"

"Evet," dedi, bozuk sesini kaygısız hale getirmek için çok uğraştı. "Ya da öldüler, sanırım."

Bu beni duraksattı ve dudağımı çiğnerken endişeli bir ifadeyle ona baktım. "Sen... sen şaka yapıyordun, değil mi? Orada gerçekten ölen biri yoktu, değil mi?"

Ofladı ve durdu, yanağımı okşamak için döndü.

"Hayır," dedi huysuzca. "Kimse yoktu."

Ona bok yiyen kocaman bir sırtış attım. "Tam bir yalancı. Neyse, köpekler hakkında söylediğim şey şu-"

Wyn boğuk bir ses çıkardı ve beni ileri doğru çekti.

-

Uzakta önümüzde beliren uzun, dolambaçlı şekle bakarken gözlerimin büyüdüğünü hissedebiliyordum; batan güneş birçok döngüyü ve yüksek, kıvrımlı zirveleri keskin bir şekilde ortaya çıkarıyordu.

"Burası bir lunapark mı?" Wyn'in elini sıkıca tutarak nefes nefese sordum.

Onları duymuştum. Onları eski dizilerde ve filmlerde görmüştüm, rollercoaster'ları, su kaydırakları ve perili evleriyle. Yeterince büyümeden önce anneme beni bir tanesine götürüp götüremeyeceğini sorduğumu hatırlıyorum.

Hepsinin terk edildiğini, ülkenin büyük bölümünü oluşturan canavar istilasına uğramış çorak topraklarda çürümeye bırakıldığını fark etti.

Bana nazikçe hepsinin şehir duvarlarının dışında olduğunu ve onlara gitmemize izin verilmediğini söylemişti. Ertesi sabah uyandığımda, geceyi küçük dairemizi derme çatma bir lunaparka çevirerek geçirmişti.

Bir cadı gibi giyinmiş ve banyoyu küçük bir perili eve dönüştürmüştü. Duş perdesinin arkasından fırladığında kahkahalarla çığlık attığımı hatırlıyorum, ta ki ayağım takılıp dizlerimin derisi yüzülene ve gözyaşlarına boğulana kadar. Sakar değildim, sadece karanlıktı.

"Lunapark nedir?" Wyn küçümseyerek sordu.

"Gezintiler falan." Elini iki elimle kavradım ve yüzümü ona döndüm. "Wyn, *lütfe*n içeri girebilir miyiz?"

"Rides?" diye tekrarladı, önümüzde uzanan, terk edilmiş parka bakarken başını eğdi. "Hâlâ çalışıyorlar mı?"

Güldüm. "Hayır, ama gidip etrafa bakabilir miyiz? Hiç birine gitmedim. Sadece nasıl bir şey olduğunu görmek istiyorum."

İçini çekti ve uzun, kararmış parmaklarını yüzümde gezdirdi, eğilip kapüşonunun derinliklerinden beni öptü. "Pekâlâ."

Öpüşürken gülümsedim ve yüzünü avuçlamak için uzandım. Başparmaklarım elmacık kemiklerindeki kabarık çıkıntıların üzerinde körü körüne gezindi ve titrerken ağzıma doğru biraz hırıltılı bir ses çıkardı.

"Teşekkür olarak daha sonra boynuzlarınla oynayacağım," diye mırıldandım sırtarak, Wyn ellerini kıçımı avuçlamak ve beni daha yakına çekmek için indirdiğinde homurdandım.

Sıktı ve beni kaldırıp bacaklarımı beline dolamaya hazırlandığını anlayabiliyordum, bu yüzden onu çenesinden gagladım ve o yapmadan önce geri adım attım.

"Haydi, ihtiyar." Elini tuttum ve onu ileri doğru çektim. "Önce park et. Orada bir şey hissedebiliyor musun?"

Wyn homurdandı. "İnsan yok. Sadece oradaki bir su kütesinde yaşayan bir narid var." "Narid nedir?" Yaklaşırken parkın ön girişine baktım. Pek büyük görünmüyordu ve içeri girmek için kullanılan eski turnikelerin üzerinde ürkütücü bir palyaço suratu vardı. Onun ötesinde, paslanmış bir dönme dolabın dış hatlarını görebiliyordum; arabaları rüzgârda usulca sallanıyor, en ufak bir harekette bile ciyaklıyordu.

"Endişelenmene gerek yok," diye yanıtladı Wyn parmaklarının bir hareketiyle. "Yapabileceği en kötü şey seni becermeye çalışmak olur ve eğer bunu yaparsa, sikini koparır ve onunla boğarak öldürürüm."

Homurdandım, sonra Wyn'e yan gözle bakarken başımı eğdim. "Yemin ederim daha önce birini bununla tehdit ettiğini duymuştum."

"Hmm?" Başını eğerek ona doğru baktı. Bir omzu omuz silmek için kalktı. "Birini öldürmek için tatmin edici bir yol."

Yüzümü buruşturdum. "Eğer başka bir canavar beni becermeye çalışırsa, ona kibarca hayır diyeceğim. O zaman kimseyi öldürmemize gerek kalmaz. Ya da bir şey koparmamıza."

Girişe ulaştığımızda "Göreceğiz," diye mırıldandı. Uzanarak turnikeyi itti, ta ki içinden bir şey kopana ve turnike direnç göstermeden dönene kadar. İçeri süzıldüm ve Wyn'in ceketini metal kola takılınca gülümsememi gizlemek için yanağımın içini ısırdım.

Hırladı ve tırabzanı tamamen kopana kadar çekti. Boğazını temizleyerek onu dikkatsizce yere bıraktı ve paltosundaki görünmez tozu fırçaladı.

"İyi misin, Ruh Yiyen?" Gülümsememi gizleyebilmek için sırt çantamın askısını yukarı çekerek büyük bir gösteri yaparak sordum.

Wyn ofladı ve elimi tutarak beni girişten uzaklaştırıp parkın derinliklerine doğru çekti. Şaşkınlık içinde etrafıma bakarken eğlencem çabucak kayboldu, anında dikkatim dağıldı.

Ürkütücü, terk edilmiş ve aşırı büyümüşü; sarmaşıklar ve bitkiler sağ tarafımızdaki umumi tuvaletleri sarmıştı. Asfalt ayaklarımızın altında çatlamıştı ve sıra sıra dizilmiş yiyecek kulüpleri biz yanlarından geçerken ufanıyor ve renkleri soluyordu. Yerde, kulüplerden birinin önünden düşmüş dev bir karikatür hotdog tabelası vardı ve Wyn'in büyük siyah botu üzerine basarken onu ikiye ayırdı.

Parkın en büyük rollercoaster'ının metal iskeleti ileride belirdi, pek esinti olmamasına rağmen ondan uğursuz gıcırtilar geliyordu. Onun ötesinde, dönme dolabın arabaları hafifçe sallanıyordu. Alçak, düz çatılı bir bina çarpışan arabaların reklamını yapıyordu ve içindeki dodgemlerin solmuş boyalarını görebiliyordum, lastik tamponları çürümüşü ve yapraklar pürüzsüz metal zemini kirletiyordu.

"Yani." Etrafımızdaki sessiz, iç karartıcı parkı incelerken Wyn'in dudağını büktüğünü söyleyebilirdim. "Burada ne yapmak istiyorsun?"

Güldüm ve birbirine bağlı ellerimizi salladım. "Hiçbir şey, sadece-"

Önümüzdeki büyük, ürkütücü evi gördüğümde durdum. Kocaman, yıpranmış bir yüz yukarıdan bize bakıyordu. Büyük siyah boynuzları keskin kırmızı yüzünden yukarı doğru kıvrılıyordu ve ağzı karanlık, gölgeli bir kapı oluşturmak için inanılmaz derecede genişti.

"Kahretsin, evet, perili bir ev." Wyn'i o yöne doğru sürükledim.

Sırıtan, ağzı açık surata bakabilmek için kapüşonunu yukarı kaldırırken alaycı bir huff attı. "Ne tarafından perili?"

Güldüm ve sırt çantamdan el fenerini alabilmek için bizi girişin dışında durdurdum. "Sadece ürkütücü bir ev. Animatronikler falan var. Hiçbiri çalışıyor olmayacak. Yirmi yıldır terk edilmiş olduğu için muhtemelen daha korkunç olacaktır."

"Ve bazı insanlar... korkutulmaktan hoşlanıyor mu?" El fenerimi açıp karanlık girişe doğrulttuğumda Wyn'in sesinde bir parça merak vardı. Toz zerrecikleri ışığın içinde süzülürken, yarı yırtık siyah bir perdenin içerideki cazibeyi görünmez kıldığını ortaya çıkardı.

"Ah evet." Wyn'i içeri çektim ve perdeyi yolumdan çektim. "Çocukken korku filmlerini çok severdim, her ne kadar annem izlerken yakaladığında kapattırsa da."

"Evet, ama sen... oldukça tuhafsın, tatlım."

Donakaldım ve yavaşça ona doğru döndüm. "Affedersiniz?"

Wyn ofladı ve çenemi kavradı. "Bunu mümkün olan en iyi şekilde söylüyorum Danny."

"Ben *tuhaf* değilim!" Ofladım, perili eve doğru yürümeye devam etmek için geri döndüm. "Bu da ne *demek*? Korku filmlerini seviyorum diye mi? Milyonlarca insan seviyor!"

"Ben daha çok bana aşık olduğun gerçeğinden bahsediyordum." Sesi kuruydu.

Gözlerimi devirerek el fenerimi sahte örümcek ağları ve paçavralarla kaplı, yarı çökmüş bir iskelete doğru salladım. *Üzerinde "Bu taraftan..."* yazan bir tabelanın yanında duruyordu ve işaret etmesi gereken parmak bir noktada düşmüştü.

Wyn'i arkama çekerken "Doğru, çünkü *çok* korkunçsun," diye tersledim.

"Demek istediğim buydu," diye mırıldandığını duydum ama sonra bizi eski perili evin ilk odasında durdururken dikkatim dağıldı.

Şeytan gibi giyinmiş büyük bir manken tavandan aşağıya doğru sarkıyordu, çivili kuyruğu gevşekçe sarkıyordu ve plastik dirgeninin başı çoktan gitmişti.

Homurdandım. "Küçük keçi sakalından kurtulursan Edin'e benziyor."

Wyn'in başlığı eğildi. "Edin o kadar da sıksa değil."

"Sanırım Edin'i tanımlamak için kullanılacak son kelime *cılız* olurdu." Wyn'i yan odaya çektim, ışığı tembelce

El fenerim kötü yapılmış bir orman sahnesini ortaya çıkardı.

Yırtık pırtık, soluk kırmızı bir pelerin giymiş küçük, çocuk boyunda bir manken karton bir ağacın arkasından dışarı bakıyordu. Odanın diğer tarafında, uzun, açıkta duran köpek dişlerinin üzerine sahte kırmızı kan boyanmış büyük bir kurt adam yürüyüş yolunun üzerine çıkmıştı. Yıllar boyunca bakımsızlıktan kürkünün bir kısmı dökülmüş, küçük kel lekeler oluşmuş ve bu da etkiyi biraz bozmuştu.

"Tatlım."

Wyn'le yüzleşmek için geri döndüm, el fenerimin ışını doğrudan kapüşonuna vurduğunda ve hala dumanlı siyah gölgelerden başka bir şey göstermediğinde biraz tuhaflaşım.

"Öyle mi?"

"Bu... korkutucu değil."

Homurdandım. "Ne şok ama. Seni korkutan *bir şey* var mı?" "İnsanoğlunun aptallığı."

"Evet, ama gerçek bir şey var mı? Mesela... palyaçolar?"

Öfkelendi ve cevap verme zahmetine bile girmeden yanımdan geçip gitti. Ki... yeterince adil.

"Hey." Peşinden gittim ve parmaklarımızı birbirine doladım. "Yüzünü sigara şeyinin içine saklamayı bırak."

Yüzünü bana dönerek homurdandı. "El fenerini doğrudan gözlerime tuttuğunda gözlerim hassaslaşıyor, Danny."

"Oh." Kıs kıs güldüm ve ışını indirdim. "Özür dilerim."

Gölgeler, çenesinin solgun çıkıntısını görebildiğim ana kadar dağıldı. Ben sırtınca o da sırtıttı ve geniş ağzındaki keskin beyaz dişleri ortaya çıktı.

"İşte buradasın." Eğildim ve onu öptüm, ellerimden biri kapüşonunun içine girdi, böylece parmak uçlarım başının yan tarafındaki yaralı deri parçasının üzerinde oynayabildi. Wyn ürperdi ve beni kendine çekti, ellerim kıcımlı avuçlamak için aşağı indi.

Sonunda öpüşmeyi kesip dilini ve keskin dişlerini boynumda gezdirdiğinde sikişim istekle seğiriyordu.

"Biliyor musun, eğer korkmak istiyorsan..."

Durakladım. "Korkmak istediğimi hiç söylemedim."

Wyn ofladı ve geri çekilirken kapüşonundan bana baktığını hissedebiliyordum. "Bizi bir korku evine getirdin."

Homurdandım. "Korku evi. Burası perili bir ev, bebeğim."

"Bu hiç mantıklı değil. Burada hayaletli bir şey yok."

"Sadece-" Başımı salladım. "Ne diyordun ki sen?"

Beni daha yakına çekip, "Seni korkutabilirim," dediğinde Wyn'in sesindeki vahşi sırıtışı duyabiliyordum.

Donakaldım, sonra homurdandım.

"Hayır, yapamazsın." Wyn kaskatı kesildi. "Ne-Evet, yapabilirim."

"Wyn, dört ayak üzerinde çıplak bir şekilde büyük bir yük atarken nasıl görüldüğünü biliyorum. Seni boynuzlarını duş demirine vururken ve neredeyse kayarken gördüm. Beni korkutamazsın."

Hırladı. "Evet, yapabilirim."

Ben tepki veremedim el fenerini elimden kaptı ve bizi karanlığa gömecek şekilde kapattı. Kıpırdamadan durdum, sonra ihtiyatlı bir kıkırdama çıkardım.

"Tamam, bu-"

Wyn el fenerini tekrar ellerime tutuşturup bana doğru yaklaştığında nefesimi tutarak sustum. Zifiri karanlıkta, onun yarı yarıya dağıldığını, neredeyse cisimsizleştiğini, soğuk siyah dumanın boğazıma dolandığını ve ağzıma fısıldadığını hissettim. Dallar gömleğimin altından sızarak tenimi sıktı. Hassas kollarımın iç kısmına doğru kayarak avuç içlerimi gıdıkladı ve beni ürpertti.

"Kaç Danny." Wyn'in çarpıtılmış sesi zifiri karanlıkta daha da insanlık dışı geliyor, içgüdüsel olarak tüylerimin diken diken olmasına neden oluyordu. "Sana bir avans vereceğim."

Ve sonra gitmişti.

Orada öylece donmuş bir şekilde birkaç saniye durdum, etrafımı tamamen sessizlik ve karanlık sararken kalbim çarpmaya başlamıştı bile.

Ama sikim pantolonumun içinde hevesli bir seğirme yaptı ve dudaklarım yavaşça küçük bir gülümsemeye dönüştü.

"Korkmalı mıyım yoksa azmalı mıyım?" El fenerini karıştırdım, tekrar açtım ve ışını odanın içinde gezdirdim. Wyn'in hâlâ burada olup olmadığını bile anlayamıyordum. Saklanıyor olabilirdi. İsteddiği zaman sinsî bir piç kurusu olabiliyordu.

Cevap vermedi ve şüpheyle gözlerimi kısıtım, küçük bir duman gibi gizleniyor olma ihtimaline karşı ışını odanın köşelerine yönlendirdim.

Hortlak gibi sesi aynı anda her yönden etrafımı sardığında şiddetle sıçradım.

"Koş, Danny."

Hafif gergin bir kahkaha attım ama gözlerimi devirdim. "Tamam, tamam. Ben kaçıyorum."

Yavaş adımlarla ilerledim, çantamı atıp beyzbol sopamla birlikte yere bırakırken el fenerini ileri geri salladım. Sonra bir adım daha attım. Görünmeyen bir el kıcıma sert ve sağlam bir şaplak indirdiğinde panikle attığım çığlığı durduramadım. Etrafımda döndüm, gözlerimi şüpheyile kıсарak feneri ileri geri sallamaya devam ettim ama Wyn orada değildi.

Arkamdan bir şeyin hızla yaklaştığını hissettiğimde tüm vücudum gerildi - insanın kaçma içgüdüsünü karıncalandıran soyut bir şey. Omuzlarım kulaklarıma doğru eğilmek istedi ve ensem diken diken oldu. Kollarımdaki tüm küçük tüyler diken diken oldu.

"Koş."

Bir çığlık attım ve kalbim göğsümde çarpmaya başlarken hafif histerik bir kahkaha atarak havalandım. Heyecanın altında köklü, içgüdüsel bir korku vardı ama nedense bu sadece karnımın daha da ısınmasına neden oldu. Wyn'in beni asla incitmeyeceğini ya da istemediğim bir şey yapmayacağını *biliyordum*.

Ama aynı zamanda beni kovalayıp yakalamayı çok ama çok istediğini de biliyordum.

Ve ben de istedim.

Perili evin bir sonraki odasına koşarken eski bir halıya takıldım, çünkü karanlıktı ve nereye gittiğimi gerçekten göremiyordum, el feneri ışını çılgınca sarsılıyordu. Bu oda zindan gibi bir şeydi ve iskelet gibi bir elinde tırpan tutan kukuletalı bir figür karanlığın içinden önümde belirince sıçradım.

Eğer Wyn sorarsa, ona bir an için o olduğunu düşündüğümü söylemeyecektim.

Sağa döndüm ve tökezleyerek sahte bir hapishane hücreğine çarptım, tüm çürük yapı geriye ve çığlık atan bir mahkûmun yaşlı figürünün üzerine düştü. Karanlıkta arkamda bir yerden belli belirsiz bir eğlence sesi duyduğuma emindim ama ben çoktan yan kapıya doğru koşmaya başlamıştım.

Bir şey tekrar üzerime geldiğinde küçük bir çığlık attım, dumanın fısıltısı ensemden ve boğazımdan kıvrılarak gömleğimin önünden aşağıya doğru kayıyordu. Kaçma içgüdüğü, yakalanma düşüncesinin verdiği sıcak heyecanla bulanıklaştı ama koşmaya devam ettim - her an beni yakalayabilecek olmasına rağmen. Benimle oynuyordu.

Bu odada, bir kazanın üzerine eğilmiş, bitkin, pelerinli bir cadının yaşlı figürü vardı. El fenerimin ışıkları yüzünü bir anlığına aydınlattı.

plastik kazanın yuvarlanarak yere düşmesine neden oldu. *Kahretsin.*

Merdiveni gördüğümde, gerçek olduğunu ve ayağımı sahte bir karton basamağa sokup doğrudan yüzüme düşmeyeceğimi umarak ona doğru koştum. Yavaşlamama izin vermedim çünkü karanlıkta görünmez bir şey hızla yanımdan geçti ve nefes nefese sırtırken bile tüm vücudumun tüylerinin diken diken olmasına neden oldu.

Gerçek olmasına rağmen ilk basamakta takılıp düştüm. Merdivenleri koşarak çıkarken gözlerim kısa bir süreliğine "Gelin ve Viktorya dönemi salonumuzdaki seansı görün..." yazan bir tabelaya takıldı. Ayağım başka bir basamağa takıldı ve gerçek korkunun keskin darbesiyle nefesim kesilerek uçtum.

Görünmeyen eller beni son saniyede, burnum masif tahtaya çarpmadan önce geri çekip basamağa koyarken, alçak sesle öflemesi tam kulağımın dibindeydi.

"Çok sakar."

"Ben değilim!" Wyn'den uzaklaşmak için kalan basamakları tırmanmaya başlamıştım ki arkamdan onun eğlenerek ofladığını duydum. "Karanlık!"

Sahte pencerelerden lime lime sarkan eski, kalın kırmızı perdelerin ve odanın ortasında bir ruh çağırma tahtası bulunan dairesel bir masanın etrafına yerleştirilmiş dört figürün bulunduğu bir odaya daldım. Mankenlerden üçünün yüzü korku dolu bakışlarla yukarıya doğru eğilmişti, dördüncüsü ise ince tellerle tavana asılmıştı, sahte ekto plazma -sadece şeffaf beyaz kumaş olduğundan oldukça emindim- gerilmiş ağzından kıvrılıyordu.

Koşarak geçerken mankenlerden birine çarptım, onu yere düşürdüm ve yüzen figürün tel askısından çılgınca sallanmasına neden oldum. Bir sonraki oda tüyler ürpertici bir lunapark gibiydi ve olabildiğince hızlı koşarken yüzümü buruşturdum. Palyaçolar yarı çürümüş halde daha da korkunç görünüyordu ve önümden bir şey hızla geçip mankenlerin canlanıyormuş gibi takırdamasına neden olduğunda korku içinde irkilmekten kendimi alamadım.

Yarı düşmüş kırmızı perdenin ardında başka bir merdiven vardı ve kalbim boğazımda çarparak ve avuçlarım ter içinde kalarak aşağıya indim. Sikimin *kesinlikle* bu işin içinde olduğu, sertleştiği ve pantolonumun içinde zonkladığı gerçeğini görmezden gelmek için çok uğraştım. Bu garip miydi?

En alt basamağa ulaştığımda, uzun parmaklar yanlarımdan ve gömleğimin altından kaydı, ama nefes nefese bir kahkaha atarak kendimi kurtardım ve devam ettim. Arkamda Wyn'in homurdandığını duydum ama sesi rahatsız edici değildi. Tam tersi bir sestti.

"Danny..."

Bunca zamandır tam arkamda olduğunu bilmeme rağmen, *tam orada* olduğunu bilmek kaçma dürtüsünü, dönüp üzerine atlamak için duyduğum çok yoğun arzuyla kafa karıştırıcı bir şekilde karıştırdı. İlkini beni yönlendirmesine izin verdim, beni yakalamasını sağlamaya ve kaçmamı engellemeye kararlıydım.

Wyn önümde yoktan var olduğunda çok erkeksi bir çığlık attım, kapüşonu inikti ve solgun yüzünde keskin ve geniş bir sırıtış vardı. Sola döndüm ve kapıdan içeri daldım, sahte olduğunu *umduğum* örümcek ağlarına kısa bir süreliğine takıldım, sonra hemen önceki gibi aynı lanet halıya takıldım.

El feneri parmaklarımdan kaydı ve ışını eski, sahte bir işkence aletinin tabanında parlayana kadar yuvarlandı. Öne doğru tökezledim, ama karnımın üzerine halının üzerine düşmeden önce, uzun kollar ortama dolandı ve beni dik tuttu.

Sonra soğuk bir duvara yapıştırıldım, yanağım duvara yapıştı ve ellerim avuç içlerimi soğuk yüzeye bastırmak için havalandı. Wyn kulağıma bir şeyler fısıldadığında heyecandan midem bulandı.

"Korkunç bir girişim."

Bir kahkaha attım, biraz kıpırdandım, uzun parmaklar enseme kıvrılıp yüzümü duvara yasladığında aletim titriyordu, Wyn'in diğer eli aşağı kayarak pantolonumu yırttı.

Ben cevap veremedim eli çenemi kavrayacak şekilde kaydı. Avuç içi ağzımı kapattığında gözlerim büyüdü. Kör bir şekilde zifiri karanlığa baktım, kalbim güm güm atıyor ve boğuk nefeslerim Wyn'in eline karşı sığılaşıyordu.

Uzun, soğuk bir parmağını ağzıma sokmadan önce kulağıma "Kıpırdama," diye fısıldadı. Küçük, boğuk bir iniltiyle sarsıldım ama hemen emmeye başladım, güçlü bir el pantolonumu ve iç çamaşırlarımı dizlerime sarkana kadar çekiştirdiğinde zevkten titredim.

Uzun, kaygan parmağı deliğimin etrafında dolaşp hiçbir ön bilgi vermeden içeri girdiğinde nefesim kesildi. Kaşlarım çatıldı ve yardım edemedim ama kalçalarımı onun dokunuşuna doğru biraz geriye eğdim, bu da Wyn'in düşük bir eğlence huff'ı çıkarmasına neden oldu.

Sırtımın alt kısmına hafifçe vurarak sikimi soğuk duvara yapıştırdı ve gözlerimin fal taşı gibi açılmasını sağladı.

"Sana kıpırdama demiştim."

Nefeslerim ağızımdaki parmağın etrafında titriyordu. Emmeye devam ettim, gözlerim kayarak kapandı. Duvar sıcak alnımın ve yanağımın altında hâlâ serindi ve sikim pürüzsüz yüzeye karşı açıklıkla zonkluyordu.

Kıçımdaki parmak iki oldu, girip çıkıyor ve başımın dönmesine neden oluyordu. Wyn onları derine itti ve keskin dişlerini boynumdaki nabız noktasının üzerinde gezdirdi, inlediğimde dudakları bir sırtışı dönüştü.

İkinci bir parmak ağızımdaki ilk parmağa katıldı ve dilimi aralarında kaydardım, Wyn'in karanlıkta arkamda zevkle titrediğini hissettim. Parmaklarını kıçımdan çekti ve kumaşın hışırtısını duydum.

"Sikimi istiyor musun Danny?"

Dişlerimi ağızımdaki parmakların üzerinde gezdirirken başımı çılginca salladım. Wyn hırladı, uzun parmakları kalçamı kavradı ve kıçımı geriye ve yukarı yatırdı. Serin parmak uçları kıçımın yanağını ısırarak genişletti ve pürüzsüz, sıcak bir başın deliğime sürtündüğünü hissettiğimde sikim kalktı.

"F-fuck-" Sesim Wyn'in parmakları arasında karışmıştı. Onu içime sokmak için geri itmeye çalıştım, ama hırladı ve bir şekilde iki kolumu da arkamda takip edemeyeceğim kadar hızlı bir hareket bulanıklığı içinde sıkıştırdı.

Uzun parmakları bileklerimi ısırıp birbirine kenetlerken, siki uzun, yumuşak bir kayışla yavaşça içeri girdi. Titredim, ağızımdaki parmakları ısırdım, bu da Wyn'in kalçaları kıçıma bastırırken düşük bir inilti çıkarmasına neden oldu. Uzunluğu içimde titreşti ve küçük bir hamleyle tekrar içeri itmeden önce biraz geri çekildi.

Nefesim kesildi. Wyn'in parmakları yavaşça ağızımdan kaydı ve sonra enseme kavradı ve itmeye başlarken yüzümü duvara bastırdı. Sertçe.

"Ah!" Sıkışmış parmaklarım seğirdi, gevşek yumruklar halinde kıvrıldı. Sikim sarsıldı, başı duvara sürtündü ve pre-cum döküldü. Bacaklarımı daha geniş açmaya çalıştım ama dizlerim pantolonum tarafından sıkıştırılmıştı.

Vahşi bir hırıltıyla, Wyn aniden serbest kaldı ve beni etrafında döndürdü. Başım dönüyordu, beni kaldırıp duvara yasladığında zar zor ayakta durabildim, bir eliyle sağ botumu çekip çıkardı. Baldırlarımı omuzlarına atmadan önce pantolonumu tamamen çıkarma zahmetine katlanmadan pantolonumu bacağımdan sıyırmadan önce bir gümbürtüyle yere çarptığını duydum.

Aleti tamamen içeri girdiğinde irkildim, uzun parmakları kıçımı kavradı ve beni kolayca askıda tuttu. Çoraplı bir ayağı zıpladı

Başının arkasında, diğeri pantolonuma dolanmış, beni tüm vücudumu duvara karşı sarsan sert, vurucu itişlerle becerirken.

"Fuck-Wyn-" Nefes nefese kalmıştım, sikim aramızda seğiriyor ve her yere sızıyordu. Cevap olarak hırladı.

Hiçbir şey göremiyordum, oda zifiri karanlıktı ama onun beni net bir şekilde görebildiğini biliyordum. Boğazımın ve yüzümün kızardığını, kaşlarımın çaresizlik içinde kıvrıldığını, ellerimin nereye koyacağımı bilemediğim için arkamdaki duvarı tırmaladığını biliyordum. Hiç çaba sarf etmeden beni tamamen ayakta tutuyordu. Uzanıp ceketinin yanlarını kavramakla yetindim, beni sert, sarsıcı itişlerle becerirken canımı kurtarmak için tutundum, her biri içimden bir inilti patlattı.

Kalçaları kaymaya ve siki her itişte prostatımı işaretlemeye başladığında, çığınca bir çığlık atarken tüm vücudum sarsıldı. "F-f-f-f-fuck-"

Küçük hırıltılı kahkahası vahşi ve o kadar insanlık dışıydı ki, sikim şişip acı verici bir şekilde sertleşirken bile ürpermeme neden oldu. Wyn kıcımlı yeniden kavradı, bir kolunu belime doladı, böylece bir elini kaydırıp sikimi avuçlayabildi. Beni daha yakına çekti, dudakları karanlıkta benimkini bulurken sikini derinlere gömdü.

Çaresizlik içinde ağzına doğru inledim, yavaşça sikimi okşarken kalçalarım kıvranıyordu ve ağır, durgun itişlerle tekrar hareket etmeye başladım. Ürperdim, bir simit gibi ikiye büküldüm, dillerimiz nefes nefese bir yoğunlukla birbirini iterken öpüşmeyi zar zor devam ettirebildim.

Aletim Wyn'in yumruğunda zonklamaya başladığında öpüşmeyi kesmek zorunda kaldım, kıcımlı onun etrafında sıkılaştı. "Ben... g-geleceğim-"

Karanlıkta onun geniş, kuduz sırtışını neredeyse hissedebiliyordum. Kalçaları yeniden hızlandı, ben duvara yaslanıp yeterince hava emmeye çalışana kadar içime girdi. Beyaz-sıcak zevk prostatımda nabız gibi atıyor, taşaklarım aceleyle geriliyor ve sikim acı çekecek kadar sertleşiyordu. Her şey o kadar hassastı ki, Wyn bana zevk hücumuna hazırlanmam için hiç zaman tanımiyordu, her sarsıcı itişte kalçaları kıcıma çarpıyor ve eli sikimin üzerinde o kadar hızlı uçuyordu ki-

"Fffffuuuck." Uzuvarım sarsılırken başım duvara çarptı, bacaklarım neredeyse Wyn'in omuzlarından kayıyordu. Kalçalarım kasıldı, sikim göğsümün, karnımın ve Wyn'in uzun, kaygan parmaklarının üzerine boşalmaya devam etti.

Tamamen anlamsız sesler çıkardığımı biliyordum. Beyaz noktalar görüşümdeki bastıran karanlığın üzerinde patladı, beynim tamamen boşaldı

uzun saniyeler. Wyn hırlayıp ağzını ağzıma bastırduğunda, kalçaları aşağıda kuvvetle sarsıldığında başka bir gırtlak iniltisi çıkardım. Aleti içimde esnedi, her döl fişkırışında zonkluyordu. Dili ağzımı işgal etmeden önce keskin dişleri alt dudağımın hassas iç etini sıyırdı, benimkinden biraz daha soğuktu ama yine de sıcak ve talepkârı.

Sis dağılmaya başladığında çılgınca titriyordum. Bacaklarım Wyn'in omuzlarında titriyordu ve beni yere bırakırsa muhtemelen kıcımın üstüne düşeceğimi biliyordum. Dikkatlice çekilirken eğlendiğini duydum ve dölünün parke zemine damladığını duyduğumda yüzüm ısındı.

Wyn bacaklarımı nazikçe indirip ortasına doladıktan sonra beni kollarıyla sararak duvardan uzaklaştırdı ama yere bırakmadı. Kollarımı boynuna doladım ve bacaklarımla kavrayışımı sıkılaştırdım, saçlarının hiç uzamadığı başının yan tarafındaki yaralı deri şeridine körlemesine sokuldum.

Yanağım boynuzunun sert, kabuksu dokusuna değdiğinde başımı çevirip onu öptüm. Wyn ürperdi ve beni daha yakına çekti.

"İyi misin?" diye sordu, sesi alçak bir törpü gibiydi.

"Evet." Boğazımı temizledim. "Bunu tekrar yapabilir miyiz?"

Küçük bir kıkırdama çıkardı. "Evet. Belki bir dahaki sefere beni gerçekten kovalarsın."

"Göt." Ona doğru yığılırken kafasının arkasına zayıf bir vuruş yaptım, iğneleyici sözlerini gerçekten umursamayacak kadar kemiksizdim. "Haksız bir avantajın var. Aslında birkaç tane. Seninle *ilgili* her şey haksız bir avantaj."

Wyn oflayıp pufladı ve beni dikkatlice ayağa kaldırdı. Dizlerim neredeyse bükülüyordu ve homurdandığını duyduğumda karanlıkta ona doğru ters ters baktım.

"Neden sen seviştikten sonra her zaman çok iyi ve derli toplu görünüyorsun da ben berbat görünüyorum?" diye homurdandım pantolonumu bacağımdan çözmeye çalışırken.

Onu göremiyordum ama muhtemelen sikini saklamış ve her zamanki gibi görünmek için kapüşonunu kaldırmış olduğunu biliyordum. Bu sırada ben burada çırılçıplaktım, gömleğimin her tarafı döl içindeydi, pantolonumu yukarı çekmeye çalışırken tek ayağımın üzerinde zıplıyordum.

"Çünkü seni nasıl darmadağın edeceğimi biliyorum."

Karanlıkta çıkardığı alçak, bozuk sesle ürperdim. Ama dışımdan sadece, "Evet, her neyse, ihtiyar," diye homurdandım.

Wyn pantolonumu ve iç çamaşırlarımı kıcımın üzerinden çekiştirmeden önce bana son bir şaplak attı. Atılmış el fenerimin ışıkları aniden

Pantolonumun düğmelerini iliklerken Wyn el fenerini elime tutuşturdu ve boynumu öptü.

"Gidip çantanı getireyim," diye homurdandı, sonra da siyah bir dumana dönüşerek kıvrımlı bir akıntı halinde odadan dışarı uçtu.

O dönene kadar diğer botumu giyip bağlamış ve eski bir perdeyle gömleğimdeki en kötü sperm lekelerini çıkarmayı başarmıştım.

"Bacakların şimdi daha rahat mı, tatlım?"

Eşyalarımı bana uzatırken sesindeki kendini beğenmişliğe alaycı bir şekilde baktım. "Cehennem boyutundan gelen hortlak bir Kazanova olduğundan *o kadar* eminsin ki."

Küçük bir kıkırdama çıkardı ve elimi tutup beni perili evden çıkarmadan önce çantamı silkmeme yardım etti. Eski binanın küf kokusundan sonra temiz kokan serin havaya çıktığımızda hava tamamen kararmıştı. El fenerimi kapattım, Wyn bize rehberlik ettiği için mutluydum.

"Beni getirdiğin için teşekkürler." Terk edilmiş ürkütücü lunaparkta yavaşça ilerlerken kolumu beline doladım ve başımı omzuna yasladım.

Wyn saçlarıma bir öpücük kondurmak için kısa bir süreliğine başını çevirdi. "Elbette. Burada uyuman için bir yer bulacağız."

"Ve sonra kuzeye doğru ilerlemeye devam edeceğiz, değil mi? Edin'i aramaya devam edeceğiz?" "Evet."

"Ve Hunter," diye ekledim, bu da onun oflamasına neden oldu. "Belki de."

Başımı kaldırdım ve ona doğru sırttım. "Edin'le kalacağı kesin. Bahsimizi kazanacağım."

Wyn'in kapüşonu yukarıdaydı ama başını bana doğru eğdiğinde sırtışını hissedebiliyordum.

"Göreceğiz."

Danny ve Wyn'in Maceraları - İkinci Bölüm

Bu 5,3 bin kelimelik kısa öyküde sosisli sandviçler hakkında varsayımsal bir konuşma, terk edilmiş bir alışveriş merkezi ziyareti ve Danny'nin iç çamaşırı ve bluz giymesi yer alıyor. Bu kadar. İşte bu kadar. Wyn eğleniyor.

İçerik uyarıları: Açık cinsel içerik, sadece +18, iç çamaşırı, crop top, Wyn bıçaklı gündemini zorlamak için çok meşgul

Spoiler uyarısı: *Wyn* (Canavar: 3.5) romanından sonra ve *Moth* (Canavar: Beşinci Kitap) romanından önce geçmektedir.

İlk yayın tarihi 2022 Lily Mayne Tüm hakları saklıdır

WYN

"Tamam, parmaklar için sosisli sandviç ya da bacaklar için... sosisli sandviç nasıl olur?"

Sağ gözüm kapüşonumun derinliklerinde seğirdi. Bu Danny'nin uzun süre yürüdüğümüzde ve sıkılmaya başladığında sık sık yaptığı bir şeydi.

Sorular. Saçma, anlamsız, saçma sapan sorular.

Onu her şeyden çok seviyordum ama böyle anlarda, insanların beni gördüklerinde dehşete kapılıp çığlık çığlığa ters yöne koştukları zamanları sık sık sevgiyle hatırlıyordum.

"Anlamıyorum, tatlım," dedim, ki bu benim yüzde seksen cevabımdır.

Danny oflayıp pufladı ve gözlerini devirdi. "Bu sadece varsayımsal. Eğer birini seçmek zorunda olsaydın, hangisini seçerdin?"

"Ama neden birini seçmek zorundayım

ki?" "*Çünkü*. Düşünmesi bile komik."

"Öyle mi?"

Bana ters ters bakarken yanakları pembeleşti. Ağzım seğirdi ve onu utandırdığım için bir parça suçluluk hissettim, ama özür dilememe fırsat vermeden elini benden çekti. Sinirle tısladım, parmaklarım büküldü.

"Bu kadar ateşli olduğun için şanslısın," diye mırıldandı, elini tekrar yakalayamayayım diye sırt çantasının kayışlarını tutarken. "Ne kadar da huysuzsun."

Gözlerimi devirdim ve Danny kapüşonum açık olmasına rağmen biliyormuş gibi bana şüpheli bir bakış attı. Sessiz ve bıkkın bir nefes vererek, "Parmaklar" dedim.

"Ne?" diye sordu, tırnaklarını incelerken, umursamıyormuş gibi görünmek için çok çaba sarf etti.

"Parmaklar için sosisli sandviç seçerdim," diye detaylandırımdı, sesimdeki küçümsemeyi engelleyemedim.

"Gerçekten mi?" Gülümseme dürtüsüyle savaşıyormuş gibi ağzı seğirdi. "Neden?"

Tanrı aşkına. Şimdi de cevabım için bir *sebepten* mi göstermem gerekiyordu?

"Peki, yürümeye çalıştığın anda bacakların kırılmaz mı? Hotdoglar bükülmez." Cevabımı düşünerek verdiğim için kendimden birazcık nefret ettim.

"Hmm." Danny'nin başı, sanki gerçekten önemli bir konuyu tartışıyormuşuz gibi derin derin düşünüyormuş gibi eğildi. "Bu doğru, ama sosisli parmaklar da öyle."

"Evet, ama bunu yapabilirim."

Durdum, bu Danny'nin de durmasına neden oldu. Yüzünü bana döndü ve ellerimi kaldırdığımda bana dikkatle baktı. Bileklerime kadar dumana karıştırlar ve o yağlı siyah dumanı avuç içleri ve parmakların belirsiz hatlarına dönüştürdüm. Danny'yi gülümsetmek için kıpırdattığımda siyah sisler çıkaran uzun, ince parmaklar.

İşe yaradı. Ağzı seğırdi, sonra geniş bir sırıtışa dönüştü. "Tamam, duman çocuk, güzel numara. Ama *ben* bunu yapamam."

Ellerim yeniden sertleşti ve Danny'nin beline dolamak için bir adım daha yaklaştım. "Sen ne seçerdin o zaman?"

"Bacaklar. Sosisli parmaklarımla sana doğru düzgün dokunamazdım ve seni hissedemezdim çünkü sosislilerin sinirleri yoktur."

Gözüm yine seğırdi.

"Ama beni her yere taşımak zorunda kalırsın," diye devam etti Danny, avuçlarını göğsüme dayayıp bana sırtarak. "Dediğin gibi, sosis bacaklarımda üzerinde yürümeye çalışırsam kırılırlar."

Kısa bir an için Edin'in bu saçma sohbetten ne kadar keyif alacağını düşündüm.

"Sosis bacakların olsaydı elbette seni taşırdım Danny," dedim ona ciddiyetle.

Kollarını boynuma dolayana kadar elleri yukarı kaydı. Parmak uçlarında yükselip çenesini eğerek sessizce bir öpücük istedi. "Yapacağını biliyorum, ihtiyar."

Onu öpmek için başımı eğdim, dili yumuşak bir şekilde benimkine değdiğinde belini sıkıca kavradım. Dilimi agresif bir şekilde ağzına soktuğumda Danny boğuk bir ses çıkardı, bir elim saçlarını avuçlamak ve başını yerinde tutmak için yükseldi.

Diğer elim yavaşça aşağı, arka tarafındaki kabarıklığın üzerine kaydı. Dudaklarım keskin bir sırıtışla kıvrılırken kalçalarını sıktım, o da homurdandı

şaşkınlıkla ağzıma attı. Ama tam onu kollarıma alıp en yakın eve taşıyacaktım ki, her şeyi mahvetti.

"Mmm." Son bir öpücükten sonra Danny geri çekildi ve boynumun yanlarını avuçladı. "Diş yerine minik sosisler ya da dil yerine bir sosisli sandviçe ne dersin?" diye sorarken güzel yüzü tamamen ciddiye.

-

Çorak Topraklar boyunca kuzeye doğru ilerledikçe hava daha da soğudu. Ben pek hissetmedim ama Danny için endişelenmeye başlamıştım.

"Kış boyunca daha güneyde mi kalsak?" Eski araçlarla dolu bir otoyolda ilerlerken ona sordum, gökyüzünde ağır ve gri bulutlar vardı.

"Hayır, Wyn!" Danny dirseğiyle beni dürttü. "Edin ve Hunter'ı bulup onlara zaman mekânı hakkında bilgi vermeliyiz."

Dudağım kıvrıldı. "Öyle mi?"

Güldü ve ben onu kendime çekerken kolunu paltomun altından geçirip belime doladı. "Evet. Hunter'ın binlerce yıl boyunca senin kayınbiraderin olduğundan emin olmalıyız. Edin'i görmek istemiyor musun?"

Elbette Edin'i görmek istiyordum. Danny dışında, çoğu zaman canımı sıkırsa da, Edin hayatta olup da umursadığım tek varlıktı. Ama onun sersem insanını görmek istemiyordum - askerin burada kaldığını varsayarsak, ki bundan şüpheliydim. Muhtemelen küçük arkadaşını geri alır almaz Edin'i terk etmişti.

Danny'nin sorusuna yanıt olarak homurdandım, bu da onu tekrar güldürdü, tam o sırada yukarıdaki kalın bulutlardan iri yağmur damlaları düşmeye başladı.

Omuzlarını sıkıca kavrayarak onu daha da yakınımaya çektim. "Bir sığınak bulmalıyız."

Danny kıkırdadı. "Çok dramatik. Sadece yağmur."

"Hasta olabilirsin." Adımlarımı hızlandırdım, onu da kendimle birlikte sürükledim. "Neredeyse yok edilemez, kadim bir canavar adama bağlıyım, unuttun mu?" Homurdandım. "Yine de üşütebilirsin."

"Bekle." Danny durdu ve beni sinirlendirerek tıslattı. Yüzünü bana döndü, burnunun ucuna iri bir yağmur damlası düştü. Onu silmek için uzandım. "Soğuk alır mısın?"

"Ne?" Sinirli bir şekilde kaşlarımı çatarak yanağına düşen bir damlayı daha sildim. "Ben öyle bir şey demedim."

"Ama az önce hala üşütebileceğimi söyledin, bu kesinlikle senin de üşütebileceğin anlamına geliyor, değil mi? Bunu bilmen için mi?"

Gözüm seğirdi. Çenem sıkıştı. Her iki tepki de kapüşonum tarafından gizlenmişti ama Danny yine de her zaman biliyor gibiydi. Dudakları eğlenen bir sırıtışla kıvrıldı.

"Çok nadiren," diye mırıldandım, parmaklarım Danny'nin başlığını kapma ve onu takmaya zorlama isteğiyle seğiriyordu. "Tatlım, neden sen takmıyorsun?"

"Soğuk algınlığı mı geçiriyorsun?" Danny kahkahalarla güldü, yaklaştı ve yüzümü avuçlamak için kapüşonuma uzandı.

Kaşlarımı çattım ve "Bunun neresi komik?" diye tersledim.

"Değil! Bu... Bilmiyorum. Gerçekten sevimli." Eğildi ve beni öptü. "Ne zaman nezle olursan sana göz kulak olacağıma söz veriyorum."

Kaşlarımın çatıklığı, bakışlarımın soğukluğunu hissedebileceğini bildiğim kadar derinleşti. "Ben *burnumu* çekmem."

"Peki." Danny sırtarak beni daha da sinirlendirdi. "Sanırım bir gün öğreneceğiz, değil mi?"

Söyleyecek bir şey ararken yanaklarımdaki ısının yükseldiğini hissettim ve bu beni çileden çıkardı. "Bu çok saçma. Yağmurdan kurtulmamız lazım. Hadi gidelim."

Elini tutup otoyolun hemen dışındaki büyük, geniş binaya doğru ilerlerken Danny sadece güldü. Paslanmış ve terk edilmiş sayısız arabanın bulunduğu, çatlamış ve yabancı otlarla kaplı devasa bir beton yığınının ötesinde duruyordu. Eski bir otopark.

"Harika, bir alışveriş merkezi." Danny onu otoyoldan çekmeme izin verdi, eski arabaların arasından dolanarak ilerliyordu. "Eşya toplayabiliriz."

"Ne eşyası?" Hemen sordum, yağmur daha şiddetli yağmaya başladığında gökyüzüne baktım.

"Bilmiyorum. Belki biraz kıyafet?"

"Sana kıyafet bulabilirim," diye karşı çıktım. "Yenilerini. Şehirlerden. Sadece neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Danny kıkırdadı. "Yapabileceğini biliyorum, ama yağmur durana kadar orada bekleyeceksek, yine de eski dükkânlara bakmak eğlenceli olacak."

Homurdanarak onu binanın cam kapılarına yönlendirdim. Kapılardan biri kırılmıştı ve içerisi çoktan kir, ölü yapraklar ve eski eşyalarla dolmuştu.

Çöp. Duyu organlarımla uzandım ve içeride başka kimseyi algılayamadım; binada başka insan ya da yaratık yoktu.

İçeri doğru ilerledik. Ön giriş, üzerimizde birkaç kat uzanan ana alışveriş alanına açılıyordu. İki yanımızda eski dükkânlar sıralanmıştı; birkaçının ön camları kırık, kapılardan giysi rayları ve mankenler sarkıyordu. Görünüşe göre insan yağmacılar yıllar boyunca buraya birçok kez saldırmışlardı. Dükkânlar yağmalanmış, rafların çoğu boşalmış ve devrilmiş, geriye sadece işe yaramaz eşyalar kalmıştı.

"Dünya boka dönmeden önceki duman halinle hiç alışveriş merkezlerinde takıldın mı?" Danny etrafına ilgiyle bakarak sordu.

Öfkelendim. "Belli ki değil."

"Çok sıkıcısın, bebeğim." Yanağıma konduğunu öpücük sözlerinin acısını hafifletti ama ben yine de kaşlarımı çattım. "Eğer dumana dönüşebilseydim, sürekli insanlarla uğraşırdım."

Ağzım geniş, keskin bir sırıtışa dönüştü. "*İnsanlarla uğraşıyorum*. Sadece buralarda dolaşan zavallı küçük gençlerle hiç uğraşmadım."

Danny homurdandı ve mırıldandı, "Sen tam uyum sağlardın."

"Ne?"

"Hiçbir şey, bebeğim." Elimi sıktı. "Hadi gidip etrafa bakalım."

Homurdandım. "Sanırım hiç giysi kalıp kalmadığına bakabiliriz. Kuru olanlara ihtiyacın var."

"Elbette," dedi dalgınca ve beni alışveriş merkezinin ortasındaki cansız yürüyen merdivenlere doğru çekti.

Botlarımızın altında çıtırdayan cam, kum ve ölü yapraklar, uçsuz bucaksız boş alanda yankılanan tek sestti. Tabanının rengi koyu kahverengiye dönmüş eski, kuru bir çeşmenin etrafından dolaştık. Soyulmuş bankların yanında büyük, boş saksılar duruyordu, bazılarında hala eskiden içinde yetişen bitkilerin kurumuş, pörsümüş dalları vardı.

"Burası boş, değil mi?" Kıpırtısız yürüyen merdivenden yukarı çıkarken Danny sordu, botlarımız metal basamaklarda gürültüyle ilerliyordu.

"Evet."

Binanın içinde bizden başka hayat yoktu. Dışarıda, yağmurun amansız vuruşları arasında, uzun otların arasında bu dünyadan küçük bir yaratığın hızlı, gümbür gümbür atan kalp atışlarını hissedebiliyordum. Tehdit edici bir şey yoktu.

Yine de Danny'ye söylemedim, belki kendi sırt çantalarıyla gelen köpeklerden biridir diye. Onu saklamak isteyebilirdi.

Dükkânların çoğu çoktan yağmalanmış, raflar kırılıp devrilmiş, giysi reyonları boşalmış, işe yaramaz eşyalar çürümeye terk edilmişti. Vitrinler boyunca dolaştık, ben girişin yanında beklerken Danny ara sıra etrafa bakmak için beni bir dükkânın içine çekiyordu. Eski mumlar, plastik ıvır zıvırlar, 'tütsü' adı verilen iğrenç parfüm çubukları ve insanların daha önce gerçek olmasını diledikleri ejderha ve diğer efsanevi yaratıkların küçük heykelcikleri gibi işe yaramaz insan ıvır zıvırları ilgimi çekmiyordu.

Onun yerine beni aldılar. Küçük bir yarım balık kadın maketini rafa geri koyarken ağzım keskin bir sırtışıla gerildi.

O mağazadan çıkıp bir sonrakine doğru ilerlerken Danny kıkırdadı ve elimi sıkı.

"Şu dükkân hoşuna gidebilir." Çenesini bir vitrine doğru salladı.

Küçümseyerek baktım. İçerisi karanlık görünüyordu ve camlarda bir sürü çıkartma vardı. Eskiden bir giyim mağazasıymış gibi görünüyordu ama çoğu eşya çoktan atılmıştı. Geriye kalanlar çoğunlukla siyahtı. Ya da gri. Ya da damalı desenlerde parlak renkler. Kumaş üzerine basılmış logolardan oluşan bir duvar görebiliyordum.

"Git bir bak ihtiyar." Danny yanağımı öptü ve kıcıma sert bir şaplak attı. Ona etkilenmemiş bir bakış attım, ama o bunu göremedi. "Ben yan tarafta olacağım," diye ekledi, ses tonu değişmişti.

Yandaki dükkâna göz attım ama pek bir şey göremedim. Vitrinlerdeki mankenler devrilmiş ve çırılçıplak soyulmuştu ama kadın bedenlerinin imkânsız versiyonlarına dönüştüklerini görebiliyordum.

Dükkânda ne satıldığını anlayamadım ama Danny çoktan içeride dolaşmaya başlamıştı. Bana bakmamı söylediği karanlık mağazaya isteksizce girmeden önce bir an tereddüt ettim. Giysi rayları arasında dolaşırken kısa siyah bir elbisenin kolunu fiskeledim, her şeye ilgisizlikle bakıyordum.

Uzun, parlak renkli çizgili çorapların sergilendiği bir vitrinin önünde durdum ve hafif bir dehşet içinde onlara baktım. Danny neden burayı seveceğimi söylemişti?

Üzerinde tek boynuzlu atlar olan pembe sırt çantalarını görünce dudağımı bükerek geri döndüm. Neredeyse boş bir rafta birkaç tane gökkuşağı çizgili kemer ve metalle süslenmiş başka kemerler vardı. Girişin hemen içinde, solmuş peluş oyuncaklardan oluşan bir sergi vardı; büyük, aptal gözleri ve sevimli yüzleri olan gülünç, parlak renkli yaratıklar. Mağazadan çıkmadan önce onu tekmeledim.

Danny'nin girdiği dükkâna adımımı attığımda gözlerim kısıldı. Duvarlarda iç çamaşırılı insan kadınlarının eski, soluk posterleri sıralanmıştı. Tavanın ortasında büyük pembe bir ışık vardı, duvarlar karanlıktı ve zemin yılların ihmalinden kaynaklanan kumun altında pürüzsüzdü.

Danny'yi mağazanın arka tarafında gördüm, önündeki rafta bir şeyle uğraşırken başı öne eğikti. Sırt çantası vitrinin tepesinde duruyordu.

"Danny?"

Sırt çantasına bir şeyler tıkıştırırken sıçradı. "Evet." Yavaşça yaklaştım, ona baktım. "Bitirdin mi tatlım?"

"Evet, uh-huh." Fermuarını kapatmadan önce çantasına bir şeyler daha tıkıştırdı. Sırt çantasını omzuna atıp bana döndüğünde yanakları pembeleşmişti. "Hepsi bitti. Sadece göz atıyorum. I-um. Bir şey bulabildin mi?"

"Ne?" Ofladım. "Hayır. Öyle mi demek istedim?"

Danny güldü ve bir adım öne çıkarak kolunu ceketimin altından belime doladı. "Sadece bu mağazanın *estetliğini* beğenebileceğini düşündüm."

Homurdandım ve onu çıkışa doğru çektim. "Çocukçaydı."

"Uh-huh." Dükkândan çıkarken başını omzuma yasladı. "Hâlâ yağmur yağıyor mu? Bu gece burada kalmalı mıyız?"

Alışveriş merkezinin etrafına küçümseyerek baktım. Burada ne bir yatak ne de Danny'nin yıkanabileceği bir yer vardı. Ayrıca çok büyük ve açıktı, yaratıkların - ya da insanların- içeri sızması için çok fazla yol vardı.

"Hayır." Bir elimi Danny'nin omurgasından yukarı kaydırarak başının arkasını şefkatle kaşıdım. "Yağmurun dinmesini bekleyeceğiz ve uyumak için daha iyi bir yer bulacağız."

-

DANNY

Banyo kapısını açtığımda kalbim g ü m güm atıyor, açıkta kalan karnıma çarpan serin havayla titriyordum.

Yağmur dindikten ve alışveriş merkezini geride bıraktıktan sonra büyük bir ev bulmuştuk. Ebeveyn yatak odasındaki yatak çok büyüktü ve Wyn şu anda yatağın ortasındaki başlığa yaslanmıştı. Hâlâ botlarını giyyordu, bacakları bileklerinden çaprazdı ve paltosunun kapüşonu aşağıdaydı. Gözlerim onun uyumsuz gözleriyle buluştuğunda gülümsedim, ama sinirlerim bunu titrekletirdi.

"İyi misin tatlım?" diye sordu ama sesi çoktan daha derin ve boğuk çıkmaya başlamıştı, bakışları açıkta kalan göbeğime kayarken dikkati dağılmıştı.

Yatarken üstüme giymek için birkaç eski, bol tişörtü ikiye bölmüştüm ve Wyn bunlara bayılmıştı. Özellikle de giydiğim tek şey o olduğunda.

Şu anda hâlâ pantolonumu giyyordum ve nedenini hatırladığımda içim gergin bir beklentiyle kıpırdandı. Halı yıpranmıştı ama neyse ki çıplak ayaklarımın altında oldukça temizdi ve yavaşça yatağa yaklaşmadan önce sırt çantamı yere bıraktım.

Dudaklarımı yaladım. "Sana göstermem gereken bir şey var."

Boğazımdan yukarı doğru yükselen lekeli sıcaklığı şimdiden hissedebiliyordum. Ama aynı zamanda, aletim çoktan seğirmeye başlamıştı, çok yabancı ve... garip hissettiren yumuşak kumaşa sürtünüyordu. Ama sıcaktı. Gerçekten sıcak.

Wyn bundan hoşlanmayabilir. Beğeneceğinden oldukça emindim, ama... yine de. Beğenmeyebilir.

"Mm?"

Wyn'in sözlerime gerçekten konsantre olmadığını söyleyebilirdim, çünkü bakışlarını hâlâ göbeğimin üzerinde gezdiriyordu, gözleri hararetiliydi.

"Wyn!" Yüzüm artık sıcaktan kavruluyordu ama ellerimi fermuarıma indirmek için kendimi zorladım. "Odaklan!"

"Ne?" Bakışları yukarıya kaydı, sonra hemen aşağıya inerek pantolonumun düğmesiyle oynarken parmaklarımı takip etti.

Keskin dişli bir sırtış Wyn'in ağzını gerdi. Beni izlerken gömleğinin düğmelerini yavaşça açmaya başladı, ama pantolonumu çözüp biraz aşağı çektiğim anda dondu kaldı.

Giydiğim parlak pembe dantel külot ortaya çıktı.

Yüzüm ve boğazım sıcaktan lekelenmişti ama kendimi pantolonumu çıkarmaya ve ellerimi kalçalarımaya koyarak doğrulmaya zorladım, artık üzerimde bluz ve külottan başka bir şey yoktu. Wyn hâlâ kıpırdamamıştı, uzun, kararmış parmakları gömleğinin bir düğmesinin üzerinde duruyordu. Heykel gibiydi.

Boğazımı temizledim. "Ee, ne..." Ona tereddütlü bir gülümseme verdim. "Sen ne düşünüyorsun?"

Dantelli kenarıyla oynarken aşağı baktım ve aletimin bu iç çamaşırında ne kadar müstehcen görüldüğünü görünce yüzümün kıpkırmızı olduğunu hissettim. Sinirlerime rağmen çoktan taş gibi sertleşmişti ve garip bir açıyla sıkışmış, sol bacak deliğinin yanından dışarı çıkmakla tehdit ediyordu.

Wyn henüz konuşmamıştı. Ya da hareket etmemişti. Ona kararsızca bakarken yanağımın içini çiğnedim. Uyumsuz gözleri kasıklarımın kilitlenmişti ama gördüklerinden nefret mi ediyordu yoksa hoşlanıyor muydu anlayamıyordum.

On saniyelik bir sessizlikten sonra, aşağılanma duygusu beni boğmakla tehdit etti.

"Tamam, onları çıkarıyorum." Yüzüm alev alev yanarken banyoya doğru hızla yürümek için arkamı döndüm ve Wyn'in yataktan bozuk, boğuk bir ses çıkardığını duydum.

İçim burkularak, iç çamaşırının arka kısmının ön kısmından daha küçük olduğunu çok geç hatırladım. Tam bir tanga değildi ama oldukça yakındı.

Bir adım daha atmadan kollar ortama dolandı ve beni geri çekti. Şok içinde ciyakladım, sırtüstü yatağa çarpıp bir kez zıpladığımda ses homurtuya dönüştü.

Wyn üzerimde belirdi, zaten bir şekilde çıplaktı. Gözlerimi kırıştırdım ve şaşkınlıkla ona baktım. "Nasıl yaptın?"

Morartıcı bir öpücükle sözümü kesti ve kalçalarını kalçalarımın arasına sokmak için kabaca kalçalarımı ayırdı. Boğazım tekrar ısındı çünkü hayalarımın birinin külotun kenarından dışarı fırladığına emindim ve aletimin başı kesinlikle bel bandını geçiyordu. Tüm aletlerimi içine alacak şekilde tasarlanmamışlardı.

En azından Wyn fark etmemiş gibi görünüyordu. Dilini ağzıma sokmakla meşguldü, bu yüzden elimi hızla aramıza soktum ve eşyalarımı yeniden ayarladım, parmaklarım dantelin arasından gerilen ereksiyonumun üzerine dokunduğunda nefesim kesildi.

Wyn dudaklarını boynumda gezdirmek için ağzını serbest bıraktı, keskin dişleri boğazımı sıyırdı ve beni titretti. Ayağa kalktı, gözleri parlak pembe külotuma dikilmişti. Uzun, siyah lekeli parmakları hassas iç derimde hafifçe yukarı aşağı gezindiğinde kalçalarım seğirdi.

Boğazını temizledi ama "Bir çiftten fazlasını mı aldın?" diye sorarken sesi hâlâ normalden daha bozuk ve çakıllı çıkıyordu.

Kalbim göğsümde gümür gümür atıyor, nefeslerim hızla çıkıyordu ama ağzım çarpık bir gülümsemeye dönüştü. "Evet."

Wyn'in nefesi titreyerek kesildi. "Güzel."

Gülümsemem sırtıtmaya dönüştü. "Onları seviyorsun o zaman?"

Wyn'in devasa ereksiyonuna ve sikinin başından damlayan ön spermlere bakarak cevabı şimdiden tahmin edebiliyordum. Yarığı kızarmış ve ıslanmıştı ve ağzım onu tatma isteğiyle sulandı, ama o çoktan beni öpmek için eğilmişti.

"Oraya geri dönüyoruz, böylece daha fazlasını alabilirsin," dedi boynumdan aşağıya doğru öpmeden önce.

Ona daha fazla yer açmak için başımı eğdim ve genişçe sırttım. "Bolca aldım bebeğim, merak etme."

Biraz hırıltılı bir ses çıkardı, kalçalarını sallayarak sikini aletimi örten yumuşak dantele sürttü. Düz burnunu kullanarak bir meme ucuna ulaşana kadar üstümü yukarı doğru itti ve dilini etrafında döndürdü. Nefesim kesilirken kalçalarım sarsıldı ve parmaklarımı siyah saçlarının arasından geçirdim. Karnımdan aşağıya doğru öpmeden önce diğer meme ucumu yumuşak bir şekilde yaladı ve dilini kısa bir süreliğine göbeğime daldırdı.

"Wyn," diye mırıldandım titreyerek, onu izlemeye devam edebilmek için başımı yatağa doğru eğdim.

İnce, dantelli kumaşın arasından sikime bakarken gözleri benimkilerle buluştu. Elleri kalçalarımı çevreledi, başparmakları iç çamaşırımın yanlarından kayarak çıplak tenimi okşadı ve beni hassasiyetle titretti.

Dudakları dantelin arasından sert şaftımın uzunluğu boyunca ilerledi. Başına ulaştığında ve kumaşın arasından sızan ön spermin ıslaklığını hissettiğinde gırtlaktan gelen bir inilti onu terk etti. O emerken kalçalarım sarsıldı, gözlerim ateşle parladı.

Dantelle kaplı keseme sokulmadan önce aşağı doğru yaladı. Kalçalarım huzursuzca oynadı, sert sikim yumuşak, ıslak dantellere sürtünürken vücudumda bir titreme oldu. Bu tamamen yeni bir deneyimdi, yoğunluğu neredeyse eziciydi, ellerimin Wyn'in boynuzlarını yakalamak ve orada kalmasını sağlamak için aşağı fırlamasına neden oldu.

Wyn hırladı, vücudu bacaklarımın arasında titriyordu. Nefes nefese kalmıştım, tenim zevkten kızarmış ve karıncalanmıştı, ama dantelin arasından tekrar sikimi ağzına alırken yumruklarımı Wyn'in boynuzlarının hassas tabanında aşağı yukarı kaydırarak kadar aklım kalmıştı.

"Danny," diye mırıldandı, sesi neredeyse vahşice çıkıyordu, bu da kalbimin yerinden fırlamasına ve sikimin heyecanla kalkmasına neden oldu - ta ki narin dantel külotumda bir çekiştirme hissedene kadar.

Başımı yataktan kaldırdım. "Onları dişlerinle koparma!"

Wyn oflayıp pufladı ve başını kaldırarak gözlerini devirdi. "Onları uzaklaştırmanın en hızlı yolu bu-"

"Bunu yaparsan mahvolurlar." Kafasına şefkatli bir itiş vermek için boynuzunu bıraktım, bu da bana hırlayarak keskin dişlerini göstermesine neden oldu. "Sadece normal şekilde çıkar. Ya da belki..." Omuz silktim, öyle ya da böyle umurumda değilmiş gibi görünmeye çalıştım ama göğsümdeki ve boğazımdaki lekeleri hissedebiliyordum. "Belki de açık bırakmalısın."

Wyn, ağzı yavaşça geniş, hınzır bir sırıtışa dönüşmeden önce bir saniye boyunca bana baktı. Ürperdim. O şeytani gülümsemeyi iyi tanıyordum.

"Onları açık bırakmamı ister misin, tatlım?" diye sordu alçak, fısıltılı bir sesle, dantelle kaplı sikimi öpücükler arasında. Narin kumaş ucundan tamamen sıırıslam olmuştu ve aletimin kafasına doğru kayma hissi, zevkten titrerken zihnimin boşalmasına neden oluyordu.

"I-" Titreyen bir nefes verdim. "Eğer istersen-"

Wyn danteli sıyırıp sikimin ucunu bir kez yaladığında sözlerim bir nefesle kesildi. Kumaşı tekrar yerine yerleştirdi ve ellerini kalçalarımın doğru kaydırarak iç çamaşırının kenarının hemen üstünden göbeğime öpücükler bıraktı.

Küçük bir iniltiyle yatağın içinde eridim, dizlerimin bağı çözüldü. Başparmaklarımla boynuzlarının dibini okşarken Wyn inledi. Parmakları kalçalarımın sıkılaştı ve kaslarının bir amaç uğruna gerildiğini hissettim.

Aniden yüzüstü çevrildiğimde utanç verici bir ciyaklama sesi çıkardım. Daha tepki bile veremeden dizlerimin arası açıldı ve kığım yukarı çekildi. Sikim sarsıldı, başı külotun bel bandından dışarı çıktı.

"Siktir," diye mırıldandım, yatak örtüsündeki çirkin desene bakarken Wyn'in iri elleri kığıma sertçe indi ve bir zevk sarsıntısı aletimin uzunluğuna doğru koşarken beni zıplattı. Küçük bir hırıltıyla sıkıca kavradı ve beni iyice araladı.

Başparmağının yanaklarımın arasına yerleşmiş ince dantel şeridinden aşağı kaydığını hissettiğimde nefesimi tuttum. Kapalı deliğimi şaşmaz bir doğrulukla ovaladı ve parmaklarım yorganın içinde kıvrılırken bir iniltiyi ısırmama neden oldu. Serin dudaklar kık yanağıma bastırdı, aynı anda göğsümü duyguyla sıktı ve hala dantelde sıkışmış olan horozumu aklıkla büktü.

Wyn'in keskin dişleri, dili yavaşça içeri doğru ilerlemeden önce kığımın etine nazıkçe batarken, bir sızlanmayı engellemek için yanağımın içini ısırdım.

Uzun parmaklar dantelin altına takıldı ve sıcak bir dilin deliğime girmesine y e t e c e k kadar bir tarafa çekti.

"Hhnnngg." Parmaklarım çarşafın üzerinde gezinirken gerçekten onursuz bir ses çıkardım. "F-f-fuck."

Wyn bana karşı inledi, alçak, kuduz bir ses. Tekrar yaladı, sonra dilini hiçbir önsöz söylemeden içeri soktu. Şok olmuş bir çığlık atıp yanağımı yatağa bastırırken tüm vücudum sarsıldı. Kalçalarım çılgınca titriyor, kığım sıkmaya çalışıyordu ama Wyn'in parmakları pençe gibi saplandı ve beni genişçe açmaya devam etti, başparmağı hala külotun etrafına takılıydı ve onları yolundan uzak tuttu.

Keskin dişlerini en savunmasız yerimde hissettiğimde dudaklarım bir solukta aralandı. Bu sadece sikimi daha da sertleştirdi, taşaklarım sıkılaştı, dantelin aletime sürtünmesi başımı döndürdü.

Wyn'in dili oturduğu yerde kayboldu. Kalbim küt küt atıyordu ve sikiinin başının kaygan sıcaklığının deliğime değdiğini hissettiğimde nefesim kesildi. İstilaya hazırlanmam için bana birkaç saniye verdi ve ben de alnımı yatağa doğru eğdim. Wyn'in zevk tıslaması, o içeri girerken benim sıkı iniltiye eşlik etti.

Hayatlarımızı bağladığımızdan beri, Wyn seks sırasında canımı yakmaktan daha az endişe duyuyordu. Bu da daha sert olduğu anlamına geliyordu. Bu *da inanılmaz bir şeydi*. Parmaklarını sertçe arkama geçirdiğinde ağzım geniş bir sırıtışa dönüştü, külotumu yolundan uzak tuttu ve kığım onu almak için eğildi. Diğer eli sırtımın ortasını buldu ve aşağı doğru iterek beni yatağa sabitledi.

Acıyı azaltmak için son kontrol kırıntısını kullanarak, adım adım içime girerken mutluluk içinde inledim. Artık çok daha az acıyordu - Wyn'in beni her zaman sikmesine alıştığımın mı, yoksa yaralanmaya karşı daha dirençli olduğumdan mı bilemiyordum. Her iki durumda da şikâyetçi değildim.

Geri çekilmeden önce kalçaları kığımınla buluştuğunda bana karşı olan kaygan sıcaklığının tadını çıkarmak için sadece bir saniyem vardı. İlk hamlesi bedenimi yatakta sarsacak kadar sertti, şaşkın bir homurtu beni terk etti. Bir sonraki hamlesi beni tekrar yatağa itti ve kendimi desteklemeye çalışırken nefes nefese güldüm.

Wyn sinirle homurdandı. Sırtımı sabitleyen eli kayboldu ve uzun, siyah lekeli parmakları yatağa yaslanıp çarşafı avucunun içine alırken çevremde belirdi. Sonunda kığımındaki ölümcül tutuşunu bırakıp bir kolunu yatakla karnım arasında kıvırdı,

Kalçaları tekrar tekrar sallanırken beni yerimde tutuyor, gittikçe hızlanıyordu.

"Uuunngh." Gözlerimi sıkarak kapattım, tünel a ç a n siki her santimime zevk verirken titriyordum. Aletim sürekli yumuşak, nemli dantellere sürtünüyor, taşaklarım iç çamaşırı tarafından kısıtlanıyor, bu da bir şekilde her şeyi çok daha iyi hissettiriyordu.

Wyn'in kalçalarının kıcıma çarparken çıkardığı yüksek ses odayı dolduruyor, buna benim giderek artan çaresiz inlemelerim ve onun kudurmuş zevk hırıltıları eşlik ediyordu. Keskin dişleri gömleğimin üzerinden omzuma kenetlendiğinde kalçalarım sarsıldı, Wyn'in yumuşak siyah saçları öne doğru dökülüp boynumu okşadı.

"Wyn," diye yalvarırcasına nefes aldım, titreyen bir elle uzandım.

Parmaklarım boynuzunun dibine kıvrıldı, beni sert, vurucu itişlerle becerirken sevgili yaşam için tutundu.

"Siktir," diye ısırdı, başparmağımı boynuzunun dalgalı dokusuna sürttüğümde ürperdi. "Danny."

Tutuşumu sıkılaştırdım, onu yerinde tuttum ve başımı kaldırdım. Onu öpebilmek için boynumu çevirmeden önce nefes nefese yanağıma çarptı. Dağınık ve hararetle bir öpüşmeydi ve onun sikinin kıcıma durmaksızın vurmasından başka bir şeye odaklanamıyordum. Wyn'in ağzına karşı aldığım her nefeste inliyor, ağzının şeytani bir sırtışa dönüştüğünü hissediyordum.

Boynuzunu sıkıtiğında yüzündeki gülümseme bir anda kayboldu. Ürperirken kısık, kırık bir inilti duyuldu.

Wyn'in her sarsıcı itişinde sıcak, nemli kumaşa sürtünen sikim çarşaflara bolca sızıyor, acı verici bir şekilde sertleşiyor ve patlamasına saniyeler kalıyordu. Dağınık öpüşmemize daha fazla devam edemedim - alnımı yatağa geri bıraktım, her ağır nefes verişte inliyor ve Wyn'in horozunun prostatıma sürtünme hissinden çılgınca titriyordum.

Yine de boynuzunu tutmaya devam ettim, yumruğumu yukarı ve aşağı kaydırdım, böylece yüzünü boynuma gömerken vücudunun sırtımda titrediğini hissedebiliyordum.

"Danny," diye ısırdı, bozuk sesi kararsızdı. Kalçaları hızlandı, bana daha sert vurmaya başladı, kolu ortama dolandı ve beni vücuduna yapıştırdı.

"Siktir," diye nefes nefese kaldım, zevk mantar gibi çoğaldı, sikim şişti ve acı verici bir şekilde sertleşti, taşaklarım burkuldu. "Kahretsin," diye inledim tekrar, çılgınca titriyordum, sesim yatağa karşı boğuk çıkıyordu. "Wyn-"

Orgazmın etkisiyle kendime geldim ve yanlışlıkla Wyn'in boynuzunu çekerek başını bana yaklaştırdım. Yine de sert muameleden hoşlanıyor gibiydi, ondan kaçan vahşi hırıltıya ve boşalmaya başladığında içimdeki horozunun ağır zonklamasına bakılırsa. O spermlerini içime pompalarken, benimkinin yatağa doğru sıvı bir sıcaklık fışkırttığını hissedebiliyordum.

Orgazmı sona erdiğinde Wyn'in bedenindeki gerginliğin boşaldığını hissettim, doygun bir inilti boynumda titreşiyordu, kalçaları hala hafifçe itiyordu. Titreyen parmaklarımı yavaşça boynuzunun etrafından ayırdım, kolum cansız bir şekilde yatağa düştü.

Serin dudakları açıkta kalan tenime öpücükler kondurmadan önce burnu omzumdan sarkan tişörtümün bol yakasını dürttü. Memnuniyetle gülümsedim, gözlerim kapalı ve yanağım şiltenin üzerindeydi. Wyn'in sikinin etrafını sıktım, sadece onun zevkle tısladığını duymak için. Dikkatlice çekerken dişleri omzumu sıyırdı, ikimiz de bu his karşısında inledik.

Wyn derin, doygun bir iniltiyle yan tarafına yığıldı ve bir bacağını kığımın üzerine attı. Başımı çevirip ona baktım, uzun parmakları terden ıslanmış yüzümden saçlarımı geriye doğru taradığında gülümsedim.

"Külotu beğendin o zaman." İnemelerimden sesim kısılmıştı.

Wyn'in uyumsuz gözleri parladı, eli dantelli iç çamaşırının kenarıyla oynamak için omurgamdan aşağı kaydı. Hala bir tarafa doğru itilmişlerdi, kığımın üzerinde rahatsız edici bir şekilde oturuyorlardı, ama hareket edemeyecek kadar kemiksizdim. Devasa bir ıslaklığın içinde yatıyor olmama rağmen.

"Külotu beğendim," diye onayladı, sesi sıcak ve hışırtilıydı.

Sırıtırken gözlerimin kapanmasına izin verdim. "Bu çok iyi. Denemen için birkaç çift aldım. Siyah."

Homestead'de Korkunç Bir Noel

Bu, Monstrous serisinin dördüncü (*Gloom*) ve beşinci (*Moth*) kitapları arasında geçen 7,7 bin kelimelik kısa bir hikâyedir. Büyük mor canavarımız Edin, onun pislik insan sevgilisi Hunter ve Hunter'ın en iyi arkadaşı Charlie'nin, Charlie orduya dönmeden önce çiftliklerinde Wastes tarzı tatlı bir Noel geçirmelerini konu alıyor...

İçerik uyarıları: Açık cinsel içerik, sadece 18+, kısıtlama, Santa Edin, kuyruk oyunu

Spoiler uyarısı: *Edin* (Canavar: İkinci Kitap) olaylarından sonra ve *Güve*'den (Canavar: Beşinci Kitap) hemen önce geçiyor

İlk yayın tarihi 2021 Lily Mayne Tüm hakları saklıdır

AVCI

"Pekâlâ, aklıma bir fikir geldi," dedim Charlie'ye, çiftliğe ilk geldiğimizde olduğundan çok daha temiz olan mutfakta ona katılırken.

Büyük mutfak masasında oturmuş, dikkatlice bir tıbbi kit hazırlıyordu, bu da iyi ruh halimi oldukça bozdu.

Charlie ayrılmaya hazırlanıyordu, orduya geri dönmek için. O kadar uzun zaman olmuştu ki, geri dönmeyi unutmuş olmasını umuyordum. Burada, çiftlikte bizimle kalacağını düşünmüştüm. Ama hayır. Bir hafta önce geri döneceğini söylemişti ve Edin'le ben onu sağ salim Tennessee üssüne götürme sözümüzü yerine getirecektik. Bir hafta içinde yola çıkacaktık.

Onu çok özleyecektim. Garip bir şekilde, bu sözleri Charlie'nin kendisine değil sadece Edin'e söyleyebiliyordum. Edin bana onu ne kadar özleyeceğimi açıkça ifade edersen Charlie'nin kalabileceğini söylemişti ama... Edin'den başkasına duygulardan bahsetme konusunda çok boktandım.

"Hi?" Charlie ilaç paketlerini üst üste koyup küçük kırmızı çantaya yerleştirirken kara kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Aslında bu Edin'in fikriydi." Karşısına oturdum, yarı dolu çantasını görünce dudağım kıvrıldı. Geri dönüş yolculuğu için sığınaktan ve bodrumdan yavaş yavaş erzak topluyordu. "Aralık ayında bir iş için dışarı çıktığımızda bize yaptırdığın o aptal Noel kutlamasından bahsediyordum ona."

Charlie bana bakarak homurdandı. "İstediğin kadar aptalca de, sen bayıldın."

Homurdandım. "Senin için buna katlandım."

"Her neyse, Hatton. Ne olmuş yani? Daha kış bile gelmedi."

"Hayır, ama neredeyse öyle ve sen..." Gözlerimi dikip bakmamaya çalışarak çantasını işaret ettim. "Yakında yola çıkıyor. Sen gitmeden önce bunu yapmak istiyor."

Charlie tıbbi kiti yere bıraktı ve gri gözleri parlayarak sırttı. "Öyle mi? Bu eğlenceli olurdu."

"Yani buna hazır mısın?"

"Tabii ki, ben hazırım. Tavan arasında Noel süsleri bulduk. Onları asabiliriz."

Homurdandım. "Sanırım onlara dokunduğumuz anda yarısı toza dönüşecek."

"Yukarı çıkıp bir göz atacağım." Charlie tıbbi çantasını ve çantasını çoktan bırakmış, masadan kalkıp koridora açılan kapıya doğru ilerliyordu.

"Gidip Edin'e söyleyeyim." Onu takip ettim ama Edin'i orada bulacağımı bildiğim için arka kapıdan bahçeye çıktım.

Hava artık sıcak değildi ama güneş çıkmıştı, bu da yapacak başka bir işi yoksa güvertede uzanıp güneşleneceği anlamına geliyordu. Güneşin altında soluk mor renkte parıldayan iri vücudunu görünce içim daraldı. Çizmeli ayak bileklerini çaprazlamış, şişkin kollarını başının arkasında kavuşturmuş ve gözlerini kapatmıştı. Güverteye adımımı attığım anda yakışıklı, sarp yüzü bir sırıtışa dönüştü, dişleri parladı.

"Merhaba, josdo." Derin, gürleyen sesi hâlâ karnımı şişiriyordu - bunu asla kabul etmeyeceğimden değil. "Buraya gel."

Sırttım ve yanına oturmaya gittim, körü körüne uzanıp büyük elini gömleğimin altından geçirerek sırtımdan yukarı kaydırduğunda tenim karıncalandı.

Tekrar eve baktım. Charlie muhtemelen şu anda tavan arasında eski Noel süslerini karıştırıyordu, ben de uzandım ve yanağımı sıcak göğsüne yaslayarak kendimi Edin'in üzerine bıraktım. Zevkle guruldadı ve eliyle başımın arkasını okşadı.

"Charlie Noel şeyini yapmak istiyor," diye mırıldandım, parmaklarımla karnındaki sert **ç u k u r l a r ı n** izini sürerken.

Edin homurdandı. "Güzel. Ondan kalmasını istedin mi?"

İçim rahatsızlıkla kıpırdandı ve kendimi bir dirseğimin üzerine dayadım. "Hayır. Eğer geri dönmek istiyorsa, bu onun seçimi. Onu istemediğimi biliyor."

Edin kaşlarını çattı ve tek gözünü açarak bana baktı. "Yine de duymak güzel olurdu, değil mi?"

Rahatsızlık daha da arttı. "Biliyor, çizik."

Edin homurdandı ve ensemden tutarak beni aşağı çekti.

"Çok inatçısın," diye mırıldandı beni öpmeden önce, alt dudağımı dişlerinin arasına alıp diliyle acısını dindirdi. Eridim, elimi göğsünden ve karnından aşağı kaydırarak eteğinin kayışıyla oynadım.

"Bana Noel olayının ne olduğunu hatırlat, josdo." Edin çenem boyunca ve boynumdan aşağıya doğru öpücükler kondurdu ve ben neredeyse üzerine yayılana kadar beni kendine çekti.

Gözlerimi devirdim. "Bunu yapmak istediğini söyleyen sendin."

"Ve biliyorum. Charlie'nin çok hoşuna giden küçük bir insan geleneği. Kulağa eğlenceli geliyor. Belki kalmasını sağlar. Ve hediye vermeyi içerdiğini söylemiştin." Kıçımı avuçladı ve sıktı. "Sana bir sürü hediye vereceğim, josdo."

Yüzümü buruşturdum. "Yani, mesele ille de hediyeler değil-"

"Sana birçok hediye vereceğim." Bana sırtırken dişleri parıldıyordu. "Benim büyük-"

"Pekâlâ, çizik." Ona kaşlarımı kaldırdım ve oturmak için el yordamıyla tuttuğu yerden kalktım. "Charlie ve ben Çorak Topraklar'dayken hiç *doğru dürüst* Noel kutlamadık. Birbirimize bulabildiğimiz şeylerden aptalca küçük hediyeler hazırlardık, et olarak kızartmak için bir şeyler avlardık ve... hepsi bu kadardı. Charlie küçük bir ağaç falan bulabilirse, onu ıvır zıvırla süslerdi."

Edin büyük mor gözleriyle ciddiyetle beni izledi. "Peki tüm bunları neden yaptın, josdo?"

Kıkırdadım. "Bilmiyorum. Çünkü bu bir gelenek sanırım? Charlie de istedi."

"Öyleyse bir ağaç bulalım." Edin yumuşak, zarif bir hareketle doğrulup oturdu, karnındaki her kas dalgalandı ve midemin bulanmasına neden oldu. "Ne tür bir ağaç? Herhangi bir ağaç mı? Küçük olmak zorunda mı?" Ayağa kalktı, ellerini kalçalarına koyup ormana bakarken kuyruğu bir o yana bir bu yana sallanıyordu. "Sana büyük bir tane getireceğim."

Bir kahkaha attım ve güverteden ayağa kalktım. "Bu özel bir ağaç türü. Uh... sivri olanlardan biri."

Edin ciddi bir şekilde başını salladı. Döndü ve yüzümü kocaman ellerinin arasına aldı, başımı daha da yaklaştırarak ağzıma sert bir öpücük kondurdu. "Sana büyük, sivri bir ağaç getireceğim."

Karşılıklı verdiğimiz hediyelerin amacı, aptalca ve hemen hemen işe yaramaz olmalarıydı. "Büyük, sivri bir ağaç" ve Noel yemeğimiz için kızartılacak bir hayvan bulmak üzere ormana gitmeden önce Edin'e bunu iletmeye çalıştığımın emin oldum.

Charlie tavan arasından Noel süsleriyle dolu iki yumuşak, buruşuk karton kutuyla çıktı. Onları mutfağın zeminine bıraktı ve benim çoktan soyup doğradığım bir parça havucu kaparak yanıma geldi.

"Acaba Edin akşam yemeğimiz için ne avlayacak?" diye yorumladı.

Kıkırdadım. "Artık wanuk'un tadını seviyorum. Oyun tavuğu gibi." Charlie hevesle başını salladı. "Evet. İyi kurutulmuş et olur."

"Peki ne buldun?" Kutulara bir göz attım. "Kurtarılabılır bir şey var mı?"

"Evet. Bir sürü süsleme." Kutuya doğru ilerledi ve bir tanesini açmak için çömeldi, karton üst kısmı kâğıt mendil gibi yırtıldı. "Oops. Gizli Noel Baba mı yapıyoruz?"

Gözlerimi devirdim. "Sadece üç kişiyiz."

"Evet, ama yine de sadece ikimiz varken yapıyorduk." Bir kahkaha attım. "Ki bu *daha* da saçmaydı."

"Belki de yapmamalıyız. İkinize de bir şeyler yapmak istiyorum." Kutuyu karıştırdı ve birkaç altın, kırmızı ve yeşil biblo çıkardı.

"Edin'in bir ağacı olacak," dedim ona, doğranmış havuçları önceden suyla doldurduğum tencereye aktarırken.

"Harika." Charlie, uzun bir eski moda çelenk de dahil olmak üzere daha fazla süs çıkardı. "Ne tür alacağını biliyor mu?"

Evin arkasındaki ormandan gelen hafif, yankılı bir çatırtı duyduğumuzda ikimiz de durakladık. Kıkırdadım ve bahçede yiyebileceğimizden daha hızlı büyüyen koyu renkli, yapraklı yeşillikleri kabaca doğramaya başladım.

"Sanırım öyle, ama bunun gerçekten bir önemi yok, değil mi?"

"Hayır, yine de iyi olacak." Charlie bana o kocaman, büyüleyici sırıtışını attı. "Bu harika bir fikirdi. Yoksa burada oturmuş geri dönmek için stres yapıyor olacaktım."

Kıpırdamadan durdum, doğrama tahtasına bakıyordum. "Geri dönmek istemiyor musun?"

Charlie arkamda birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra boğazını temizlediğini duydum. "Hayır, evet. Tabii ki biliyorum. Ben sadece... Bilirsin işte. Başlarda yine de ortalık k a r ı ş a c a k ."

Kısa bir süre başımı salladım, sebzeleri dikkatle doğrarken başımı tezgâha doğru eğdim.

"Geri dönmek *zorunda değilsin*," dedim yönetebildiğim kadar hafif bir sesle - ki o kadar da hafif değildi. Daha yapmacık ve garip geldi. *Harika*. "Seni burada kimse bulamaz. Güvendeyiz."

Charlie homurdandı ve derin bir nefes verdi. "Evet, biliyorum. Bu da işin bir parçası, Hunter. Hayatımın geri kalanını buradaki boş odada tek başıma mı geçireceğim? Sen ve Edin birlikte bir hayat kurarken?"

"Öyle değil," diye tersledim hemen, dönüp ona ters ters baktım. "*Ben ve Edin* ve sonra sen değil. Hepimiz birlikteyiz. Hadi ama Charlie. Sana asla bir baş belası ya da üçüncü teker gibi davranmayacağımı biliyorsun."

"Yapmayacağını biliyorum." Kutuların yanında çömeldiği yerden kalktı ve göğsümü okşamak için yanıma geldi. "Ama bu senin haklı olduğun gerçeğini değiştirmiyor. Eğer burada kalırsam, kimse bizi bulamaz. Sonsuza kadar yalnız kalırım."

Sesi her ne kadar kaygısız bir tonla maskeleyemeye çalışsa da odun gibiydi. İçimde bir rahatsızlık hissettim, bu da ona saçma sapan sözler vermek istememe neden oldu. "*Kalmayı kabul edersen sana birini bulacağız*" gibi şeyler. Neredeyse kendi kendime homurdanacaktım. Ne yani, Charlie'nin bir hayat arkadaşı seçmesi için Çorak Topraklar'da dolaşmaya mı çıkacaktık? Edin'e onları domuz bağıyla bağlatıp Charlie'nin kur yapması için buraya mı getirecektik?

Charlie her zaman ikimizden daha sosyal olanıydı. İnsanların ilgisini çeken, çekici ve arkadaş canlısı olan. Bir şehre gittiğimizde biriyle yatacak pozisyona geldiğimizde şansımızın yaver gitme olasılığı her zaman daha yüksek olan oydu. Çoğu insan gülümseyen, yakışıklı, çekici Teksaslı bir çocuğu, yüzünde yara izi olan ve sürekli kaşlarını çatan devasa, asık suratlı bir pisliğe tercih ederdi.

O haklıydı. Eğer burada bizimle kalırsa, sonsuza kadar yalnız kalma ihtimali vardı. Buraya hiç ziyaretçi gelmiyordu ve buradan sık sık ayrılacağımızdan da şüpheliydim. Buna gerek yoktu.

Ama... kahretsin, kalmasını istiyordum. Onu bir daha görememe düşüncesi yıkıcıydı ve beni bu kadar kötü etkilemesine izin verdiğim pek bir şey yoktu. Charlie ve Edin hayatımdaki tek önemli insanlardı. Charlie gittiğinde, ailemin yarısını bir anda kaybedecektim.

Yutkundum ve ona baktım. Sesim sert çıkmıştı, "Hayır... şart değil. Biriyle tanışabilirsin-"

Homurdandı. "Nasıl? Ve nerede? Ayrıca, bu... Bu önemli değil. Ben... Ben geri dönüyorum, Hunter. Başka bir şeyim yok. Sanırım buna ihtiyacım var... amaç duygusuna, anlıyor musun?"

"Burada bir amacın var," diye mırıldandım. "Yaşamak yeterli bir amaç. Hayatını bundan daha büyük bir şey için yaşamak zorunda değilsin." Charlie'nin yüzü yumuşadı, hatta bana kaşlarını çattı. "Hiç düşünmemiştim Bunu söyleyeceğin günü göreceğim, adamım." Omzuma vurdu. "Katılıyorum. Ve senin amacının burada, Edin'le birlikte hayatlarınızı yaşamak olduğunu biliyorum. Ama benim değil."

Uzaklaştı ve Noel süsleri kutularına döndü, bir tanesini dikkatle yerden aldı. "Gidip güverteyi süslemeye başlayacağım."

Ama o dışarı çıkamadan Edin'in derin çığlığını duyduk.

"Hunter!"

Endişelenecek bir şeyden ziyade iyi huylu gibi geldi, bu yüzden stresle gerilmedim. Buranın en güzel yanlarından biri de son derece sessiz ve huzurlu olmasıydı. İki nazik boroleş dışında, ormanda başka hiçbir insan ya da büyük canavar görmedik.

Ellerimi bulaşık bezine sildim ve arka kapıya doğru yürüdüm. Charlie hemen arkamdayken dışarı adımımı attığımda donakaldım. Charlie ve kutusu sinirli bir "Oof" sesiyle sırtıma çarptı. Beni geçmek için omzuma vurdu.

Sonra o da dondu kaldı.

"Edin," dedim belli belirsiz, büyük mor canavarımın ormandan arka bahçeye devasa bir ponderosa çamı sürüklemesini izlerken. "Bu... büyük bir ağaç."

Bize sırtıttı, dişleri zayıf sonbahar güneşinde parlıyordu. Devrilmiş çam ağacının devasa gövdesini omzunun üzerinden kaldırırken kolları şişmişti.

"Evet, en büyüğü!" Ağacın tepesi nihayet ormandan çıkarken homurdandı. Edin çamı güvertenin kenarına k a d a r sürüklerken Charlie ve ben anlamsızca baktık. "Sivri olanlardan biri demiştin. Bu en iyisi gibi görünüyordu."

Charlie bir kahkaha attı ve güvertede ilerleyerek kutuyu bıraktı ve elini Edin'in omzuna vurmak için aşağı atladı. "Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmadığın kesin, değil mi şampiyon?"

Edin ağır bir gümbürtüyle ve çam iğnelerinin çılgınca hışırtısıyla yere düşen ağaç gövdesini bıraktı ve omuzlarını dikleştirerek ellerini

Kuyruğu gururla sallanırken kalçalarını salladı.

Charlie'ye sırtarak, "Noel'in için en iyi sivri ağaca sahip olmalısın," dedi ve elini omzuna vurarak Charlie'nin tüm vücudunun sarsılmasına neden oldu. "Şimdi onunla ne yapacağım? Yakacak mıyız?"

"Hayır." Charlie güldü. "Onu süslemen gerekiyor. Ama... onu nasıl dik tutacağımız konusunda hiçbir fikrim yok."

"Gah." Edin homurdandı ve büyük bir el salladı. "Sakin ol."

"Tırmala, kendine zarar verme-" Edin dönüp çamın gövdesini kavrarken ben de gereksiz yere bir adım öne çıktım.

Tüm ağacı biraz geriye itti, sonra botunu gövdenin kabaca yarılmış ucuna yerleştirdi. Gözlerimi inanamayarak kırdım. Sanki ağacı iterek devirmiş gibi görünüyordu. Gövdeyi kırmak ve devirmek için kendi ağırlığını kullanmıştı.

Edin'in iri elleri kalın gövdenin kenarlarına dolandı. Botunu karşı kaldıraç olarak kullanarak homurdandı ve bir şekilde -bir şekilde- tüm ağacı dik durana kadar *yavaşça* kaldırdı. Charlie ve ben de onu takip ettik, başlarımızı yukarı kaldırıp ponderosa ağacının tepesinin hafifçe titreyerek etrafındaki her şeyi -ev de dahil olmak üzere- küçeltirmesini izledik.

"İşte bu lanet olası bir Noel ağacı." Charlie dirseğiyle beni dürttü, yüzü geniş bir sırıtışla kızarmıştı.

Gözlerimi devirdim, dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. "Peki bunun üzerine nasıl süslemeler yapacaksın şampiyon?"

"Daha da önemlisi, onu nasıl dik tutacağız?" Charlie söyledi ve biz de sandığı sabit tutan Edin'e baktık.

Sırıttı. "Bu çok kolay."

Kalın kollarını gövdenin etrafına dolayarak dizlerini hafifçe büktü ve tüm gücüyle aşağı itti. Toprak gövdenin altından yarıldı ve Edin onu yere doğru iterken ağaç sarsıldı.

"Tanrım, Edin," diye mırıldandı Charlie, dönüp kocaman gözlerle bana bakarak. "Her gece seni nasıl ikiye bölmüyor?"

"Dostum," diye bağırdım, yüzüm kızarıırken bile ona pis bir bakış attım.

"Bu geçerli bir soru!" Charlie, ağaç gövdesini birkaç metre daha yere itmiş olan Edin'i işaret etti. "Şuna bir *bakın*."

Yaptım ve ağzımın geniş bir sırıtışa dönüştüğünü hissettim. Kahretsin, Edin çok ateşliydi - özellikle de muazzam gücünü sergilerken. Geniş sırtı kaslarla şişmiş, omuzları gerilmiş ve kollarındaki tüm damarlar keskin bir şekilde ortaya çıkmıştı.

Başımı eğip gözlerimin eteğinin altındaki kışına kaymasına izin verdiğimde sikim pantolonumun içinde kıpırdandı.

"Azarak Noel havamı mahvetme." Charlie omzumu itti ve eve doğru yürümeye başladı. "Canavarına bakmayı bırak da gel süsleri toplamama yardım et."

İsteksizce dönüp onu mutfağa kadar takip ettim, ikinci yumuşak karton kutuyu alıp dışarı çıkarırken o da yere bıraktığı çelenkleri topladı.

"Bunu nasıl dekore edeceksin?" Kutuyu güvertenin kenarına bırakıp üstünü açarak ona sordum.

"Belki Edin bana yardım edebilir?" Charlie ona baktı ve Edin koca bir ağacı hiçbir şey yokmuş gibi toprağa gömmeyi bitirirken sırtarak başını salladı. "Ön taraftaki alt kısma biraz asarız."

"Şimdi ne olacak?" Edin hevesle güverteye atladı, devasa bir ağacı kesip çiftliğe sürüklemekten zorlukla nefes alıyordu. "Sırada ne var?"

Kıkırdadım, yanından geçip kocaman yüzünü ellerimin arasına aldım. "Akşam yemeği için kızartacak bir şeye ihtiyacımız var ama ben yapabilirim."

"Hayır, senin için avlanacağım." Edin beni kendine çekti ve öptü, sonra da yaralı yanağıma sokuldu. "Fazladan avlanacağım. Ziyafet vereceğini söylemiştin, değil mi?"

Edin'e gereğinden fazla iş yapmasına gerek olmadığını söyleyemeden Charlie, "Tabii ki," diye atıldı. "Hareket edemeyecek hale gelene kadar yemek istiyorum."

Edin bana ciddiyetle baktı. "Sen de hareket edemeyecek hale gelene kadar yemek istiyor musun, josdo?"

Kıkırdadım. "Hayır, normal miktarda yemekte sorun yok."

Hıncırca sırtı ve aklının tam olarak nereye gittiğini biliyordum. "Mükemmel."

Özellikle Edin geri çekilmeden önce dişlerini göstererek bana son bir öpücük verdiğinde sikim tekrar kasıldı.

"Noel etinizi avlayacağım," diye buyurgan bir şekilde ilan etti, güverteden atladı ve ormana doğru geri adım attı. Kuyruğunu memnuniyetle salladı ve yanından geçerken artık güvertenin ve evin üzerinde devasa bir şekilde duran çam ağacının gövdesini okşadı.

Charlie dekorasyona başladı. Çabalarını güvertede yoğunlaştırdı, çünkü yeni devasa Noel ağacımızın gölgesi altında yemek yiyeceğimiz yer orasıydı.

Edin omzuna asılı bir yabani tavuk, bir tavşan ve bir wanukla ve yüzünde kocaman bir sırtışla dönene kadar ona yardım ettim. Avını hızlı bir öpücükle bana uzattı, ben de evin yanından geçip avlarımızı giydirdiğimiz yere giderken Charlie'ye yardım etmeyi onun devralmasına izin verdim.

"İşin bittiğinde ateşi yakabilir misin?" Omzumun üzerinden baktığımda Edin'in Charlie'yi beline doladığı kocaman elleriyle havaya kaldırdığını gördüm.

Charlie bir kahkaha patlattı ve devasa ağacın en alt dallarına süslemeler asmak için uzandı. Edin daha fazla süsleme almak için onu aşağı indirirken bana dalgın bir başparmak işareti yaptı.

Gözlerimi devirdim ve onları kendi hallerine bıraktım. Edin'in yakaladıklarını giydirmeyi bitirdikten sonra gidip ateşi kendim yaktım, çünkü ikisi de süslemelerin geri kalanını asarken çocuklar gibi şakalaşıyorlardı.

Çok geçmeden etler ateşin üzerinde kızarmaya başladı ve ben de içeri girip sebze t e n c e r e s i n i kaynamaya bıraktım. Bu şimdiden Charlie ve benim arazide yediğimiz Noel yemeklerinden *çok* daha iyiydi. Gerçek, taze sebzelerimiz ve bize birkaç gün yetecek kadar etimiz vardı.

Edin ve Charlie çamın en alt dallarını şatafatlı, retro süslemelerle kaplamışlardı. Çelenkler nedense ağacın gövdesine sarılmıştı ve Charlie gidip bodrumdaki ve sığınaktaki tüm güneş fenerlerini toplamıştı. Birkaç tanesi ağaca asılmış, daha fazlası da güvertenin etrafına yerleştirilmişti.

Tüm yiyecekler ateşin üzerinde piştikten sonra, birbirimize boktan küçük hediyelerimizi hazırlamak için ayrıldık. İkimiz de Noel eşyalarıyla dolu karton kutuları karıştırmaya çalışırken Charlie ve ben kısa bir ağız dalaşına girdik. Ben bir çorabı kapamadan o kaptı ve ayağa kalkıp evin içine doğru yürürken bana sırtıttı.

Sinirle homurdandım ama bir saniye sonra kutunun köşesine sıkıştırılmış bir dizi çingırak buldum. Ayağa kalkıp hediyelerimi hazırlamaya başlamak için içeri girerken, ormana geri dönen Edin'e bakarak ağzım küçük bir gülümsemeyle seğirdi.

Noel yemeğimizi yemeyi bitirdiğimizde Charlie sarhoşluğun sınırlarında geziniyordu - ama o buna hoş bir neşe diyordu. Tabaklarımızı ve kalan etleri toplayıp kaplara koymak ve tabaklarımızı lavaboya yerleştirmek için hepsini içeri taşıırken Edin'le birlikte aptalca bir şeye gülüyordu.

Dışarı çıkıp gecenin serin karanlığına geri döndüğümde donup kaldım.

Charlie kahkahasını zapt etmeye çalışırken eşek gibi uzun ve aşındırıcı bir ses çıkardı. Başaramadı.

"Gel de Noel Baba'nın kucağına otur Hunter," diye gürledi Edin, güvertedeki bağdaş kurmuş pozisyonundan geriye yaslanıp geniş, hınzır bir sırıtışla bana işaret ederek.

Kırmızı beyaz bir Noel Baba şapkası takıyordu - hayır, durun, *iki tane* takıyordu. Her boynuzun üzerinde bir tane.

Yüzüm pembeleşti ve gözlerimi yavaşça Charlie'ye çevirip ona ters ters baktım. "Onu bu işe sen mi bulaştırdın?"

"Hayır, geleneğinizi yerine getirmek istedim," dedi Edin ve bastırmaya çalıştığı kahkahasını duyabiliyordum. "Artık insan geleneklerinizin çoğunu biliyorum. Bu yıl kötülük yaptıysan gelip bana söylemelisin, değil mi? Neydi o, Charlie? Eğer ölmeyi hak ediyorsa?"

"Tanrım, hayır." Charlie gülmekten neredeyse altına işeyecekti, kollarımı göğsümde kavuştururken gözlerimi devirmeme neden oldu. "Sadece iyi mi yoksa kötü mü davrandı. Bilirsin işte, hediye alıp almayacağı."

"Ah." Edin ciddiyetle başını salladı ve iri mor gözleriyle bana baktı. "Gel, josdo. Bırak Noel Baba seni yargılasın."

Dişlerimi sıktım ve ilerledim, ama güvertede sallanan Charlie'nin y a n ı n a geldiğimde durakladım, rom şişesi hâlâ elindeydi.

"Onu şaka malzemesi yapman hiç hoş değil Charlie," diye homurdandım ve Edin'e karşı bir öfke dalgasının yükseldiğini hissettim.

Charlie'nin yüzü hemen düştü. Kaşları acıyla çatıldığında içime bir suçluluk duygusu saplandı.

"Yapmadım. Ben olsam yapmazdım dostum. Edin'e Noel Baba'yı anlatıyordum ve o da bunun komik olacağını düşündü-"

"Bu benim fikrimdi, Hunter." Ona baktığımda Edin bana geniş, dişli bir sırıtış attı. "Bunun yüzüne o asık suratı yerleştireceğini biliyordum. Bana tanıştığımız zamanı hatırlatıyor."

Bana tatlı tatlı gülümsedi -çok tatlı gülümsedi, bu da homurdanmama neden oldu.

"Peki, tamam." Yürüdüm ve Edin'in kucağına oturdum, sırtımı göğsüne yasladım ve büyük kolları beni arkamdan sıkıca sardığında iç çektim.

Charlie boğazını temizledi ve bana sırtıtmaya geri döndü. "Her neyse, şaka konusu olan sensin, seni ahmak. Edin değil."

Edin kulak mememin hemen altından boynuma sokulduğunda mutluluktan gözlerimi kapatmamaya çalışarak karşılık olarak homurdandım.

Charlie bir yudum daha rom içerek hızla gözlerini kaçırdı. İkimizi de kıskanmadığını biliyordum ama az önceki sözleri, sahip olduğumuz şeyi kıskanıp kıskanmadığını merak etmeme neden o l d u . Ya da belki kıskanmıyordu bile.

Belki de sadece kendisi için istiyordu. Ve haklıydı, burada kalırsa bunu elde edemeyecekti.

Tabii Danny ve Wyn bizi ziyarete geldiklerinde yanlarında uygun bir bekâr getirmeye karar vermedilerse.

"Uzun zamandır yediğim en iyi yemekti," diye açıkladı Charlie, bir dirseğinin üzerine yaslanırken düz karnını sıvazlayarak. "Teşekkürler Edin. Sana da Hunter."

Homurdandım, Edin'in iri ellerinin gömleğimin eteğinin altından kayarak karnımı okşaması dikkatimi dağıtmıştı.

"Hediyeleri alalım mı?" Charlie sordu.

Bu Edin'in ellerini durdurmayı başardı. "Evet," dedi hevesle. "Hediyeler."

Charlie sırtıttı ve ayağa fırlayarak yan tarafta oluşturduğumuz küçük yığına doğru dengesiz bir şekilde yürüdü. "Hediye vermek senin halkın için önemli mi, Edin?"

Edin'in bana karşı sertleşmesini bekleyerek gerildim. Artık adamlarından hiçbiri yoktu ama bu Charlie'nin suçu değildi. O bunu bilmiyordu.

Ama Edin'in iri vücudu etrafımda rahatlamıştı. "Evet, sürümüzde birbirimize ıvır zıvır vermekten hoşlanırdık." Boynuma şakacı bir ısırık attı. "Favorilerimizin kim olduğunu göstermenin bir yolu."

Charlie, eski eşarp ve yastık kılıflarına aceleyle sarılmış hediyelerle birlikte ateşin yanına yerleşirken kahkahalarla güldü. "Sanırım hepimiz burada en sevdiğinin kim olduğunu biliyoruz."

Edin ona ciddiyetle, "Başka açılardan da benim favorimsin, Charlie," deyince Charlie'nin yanakları zevkle kızardı. Ya da belki de rom yüzündendi.

"Sen de, koca adam." Charlie bana geniş, biraz da özensiz bir sırtış attı. "Hunter'dan *çok* daha iyisin. Bunu daha önce söylemiş miydim? Senin yanında berbat kalıyor."

Edin kocaman bir kahkaha attı ve ben Charlie'ye pis bir bakış atarken beni daha da sıktı. Bunu zaten *birçok* kez söylemiş ve komik bulmuştu. İlk başta Edin sinirlenmişti, Charlie'ye dik dik bakarken kolları ve omuzları gerginlikten şişmişti, onurumu savunmaya hazırdı.

Bunun sadece bir şaka olduğunu açıkladığımızda durakladı, sonra kahkahayı patlattı. Sonra da -benim sinirimi bozacak şekilde- Charlie ne zaman aynı lanet şakayı yapsa o da katılırdı. Birlikte, sinir bozucu küçük çocuklar gibiydiler.

"Pekâlâ, hediyeler," diye duyurdu Charlie, ateşin alçak ışığında gözlerini kısarak hediyelere bakarken biraz fazla yüksek sesle. "Bu çok ağırmış."

Edin hemen, "Bu Hunter'ın," dedi ve Charlie onu bana uzattığında kaşlarım havaya kalktı ve ne kadar ağır olduğunu fark ettim.

"Tanrım, Scratch, tuğla mı sardın?"

Edin kıs kıs güldü ve ensemini öptü. "Hayır. Göreceksin." "Tamam, bu Hunter'ın benden... ve Edin'in benden..." Charlie Her birimizin önünde iki tane kalana kadar kalan hediyeleri dağıtmayı bitirdi.

Edin'in kucağından kaydım, böylece onunkini açabilecekti. Charlie açmamızı işaret etmeden önce son bir yudum rom içti.

Önce Charlie'den gelen benimkini açtım. Lastik bir bantla bir arada tutulan bir yığın küçük kahverengi zarf vardı. Zarfları dikkatle karıştırırken kaşlarım şaşkınlıktan çatıldı ve her birinin önünde Charlie'nin dağınık el yazısıyla yazılmış bir meyve ya da sebze adı olduğunu fark ettim.

"Bu da ne?"

"Yetiştirdiğimiz şeylerin tohumlarını kurutup saklıyordum, böylece onları yetiştirmeye devam edebilirsin." Bana hafif bir gülümseme attı. "Onları sana gitmeden önce verecektim ama şimdi vermenin iyi olacağını düşündüm."

Açıklanamaz bir şekilde, zarflara bakarken boğazımda kocaman bir yumru oluştu.

"Charlie, ben..." Başımı salladım. "Bunların aptalca hediyeler olması gerekiyordu.

İyi bir şey değil. Bilseydim, ben-"

"Sorun değil." Bana sıırttı. "Yani, iki yıl önce tohumlara aptalca bir hediye derdiniz, değil mi? Yani..." Omuz silkti. "Mutlu Noeller."

Edin sessizce bizi izliyordu. Charlie'nin burada kalması gerektiğini ağızımdan kaçırmamak için ağzımı sıkı bir çizgiye sıkıştırdım ve Edin'e baktığımda bana küçük, hüzünlü bir gülümseme verdi.

"Her neyse." Boğazımı temizledim ve Charlie'nin açtığı kısa, ipeksi, çiçek desenli bornozu işaret ettim - ona hediye. "Güneydeki o eski otelde bunlardan birini bulduğum zamanı hatırlıyor musun?"

Charlie'nin deseni ya da teknik olarak "kadınlar için üretilmiş" olmasını umursamayacağını biliyordum ama kısa, ipeksi bir bornoz Wastes gibi düşmanca bir ortamda hayatta kalmaya pek elverişli değildi.

Bir kahkaha attı. "Evet. Bu biraz daha iyi durumda, ha? Bu gerçekten güzel, dostum. Bunu kullanacağım."

Edin'den aldığı hediyenin paketini de açmıştı. Çam iğnelerinden oluşan dar bir taçtı bu, Edin eğmiş ve bükerek şekline sokmuştu. Charlie bunu kafasına geçirirken *gözleri parlıyordu*.

"Lanet olası bir taç. Edin, bu *harika*. Hunter, bak. Lanet bir tacım var."

"Görüyorum, şampiyon."

"Seninkini aç, josdo," diye gürledi Edin yanımdan. Sesindeki muzip gülümsemeyi duyabiliyordum.

Ağır hediyemin üzerindeki atkıyı çektiğimde nedenini anladım. Bunu anlamam birkaç saniye sürdü ve Charlie önce davranıp kahkahayı patlattı. Sonunda anladığımda, yavaşça Edin'e baktım.

"Edin, bu-"

"Aletimin bir benzeri, evet," dedi parlak bir şekilde, sonra yüzünü buruşturdu. "Şey. Bulabildiğimin en iyisi. O kadar büyük değil ama... şekli neredeyse aynı. Öyle değil mi, josdo?"

Elimdeki kaya parçasına bakarken yüzüm alev alev yanıyordu. Uzun, fallık, iri kaya parçası... aslında evet, Edin'in sikine benziyordu. Taşta neredeyse onun damarına benzeyen bir çatlak vardı-

"Bu bir gelenek mi Edin?" Charlie'nin sesi *fazlasıyla* ilgili geliyordu. "Yoksa gerçekten bir sık kayası gördün ve Hunter'ın hoşuna gideceğine mi karar verdin?"

Edin gülerken ona pis bir bakış attım. "Hayır, bu bir gelenek. *Kullanılmak* için değil. Sürümüzden bir ya da iki geceliğine ayrılmak zorunda kaldığımızda eşine neyin geri döneceğini hatırlatmak için."

Charlie homurdandı. "Oh, *tamam*, Hunter'ın sen etrafta yokken özlemle bakabileceği, aletin bir benzeri." Ciddi bir şekilde başını salladı ama gözleri neşeyle parlıyordu - sadece bana ve sadece benim harcamalarımaya yönelikti. *Siktiğimin Charlie'si*. "Anlıyorum."

"Evet, öyle yapacağım," diye tersledim, Edin'in sivri çenesini kavradım ve sert bir öpücük için onu kendime çektim. "Teşekkürler, çizik. Bayıldım."

Edin gülümsedi ve elmacık kemiğini saçlarıma sürttü. "Sevindim, josdo."

Geri çekildim ve hâlâ kucağında duran iki hediyeye başımla işaret ettim. "Seninkini aç."

Önce benden bir tane aldı, çingiraklı zil halkasını açarken başını eğdi.

Ona sırtarak, "Kuyruğunun dibinden dolanacaklar," dedim ve Charlie homurdanarak güverteye yığıldı ve romu döktü.

"Yani gece çingirakların ritmik tıngırtısını duyarsam, Noel Baba'yı görmeyi umarak odamdan dışarı koşmayacağım."

"Ben olsam yapmazdım," dedim ve Edin kıkırdayarak çanları kuyruğuna geçirip sırtının alt kısmına yerleştirdiğinde sırttım.

Bana sırttı ve kuyruğunu bir kez salladı, melodik çınlama ateşimizin çıtırtısı üzerinde havayı doldurdu. Bir kahkaha attım ve son hediyesine başımı sallayarak kalçasını sıktım.

Charlie de benimle aynı fikre sahipti. Çorabı sardı ve Edin'e bunun bir kuyruk ısıtıcı olduğunu söyledi - ama sadece son ayak kadar. Edin güldü ve itaatkâr bir şekilde çorabı giydi, ancak kuyruğu seğirdiği anda kayarak çıktı.

Beni tekrar kucağına çekerken alçak bir sesle, "İnsanlar kuyruklara oldukça takıntılı," dedi.

Charlie başını eğdi. "Belki de bizde olmadığı i ç i n d i r ? Bilemiyorum. Seninki çok havalı. Fazladan bir uzuv gibi; onunla insanları fırlatabilirsin." "Onunla başka şeyler de yapabiliyorum," diye kulağıma gürledi Edin.

Uyarılmanın ilk hafif sancılarıyla bağırsaklar sıkıştı.

Evet. Edin kuyruğunu kullanmayı severdi. Hem de çok.

"O bakışı bilirim." Charlie elini sallayarak bizi uzaklaştırdı. "Ben bir süre daha burada kalacağım. Git yarın yokmuş gibi seviş."

Edin hemen ayağa fırladı, beni evin içine çekmeye çalıştı ama Charlie'ye bakmak için kıkırdayarak onu durdurdum.

"Günün iyi geçti mi?" diye sordum. "Belki de artık içkiyi bırakmalısın dostum. Sen hiç içmezsin ki."

"Evet, ben iyiyim." Bana sırttı. "Her şey harikaydı. Teşekkür ederim. İkinize de."

Edin'le birlikte içeri girmeden önce bir süre daha tereddüt ettim. Kuyruğundaki çanları bir kahkaha iniltisiyle kaydırmam sadece birkaç adımımı aldı, bu ses beni zaten kızdırıyordu.

"İyi misin, josdo?" Edin merdivenleri çıkarken sordu.

"Evet, ben iyiyim." Yüzümü ovaladım. Ortamı bozmak istemedim ama... "Onu özleyeceğim."

Edin homurdandı, koridordan odamıza doğru ilerlerken arkasına uzandı ve körlemesine elimi buldu. "O da seni özleyecek."

Yatak odamıza geldiğimizde, ben kapıyı arkamızdan kapatırken Edin aceleyle komodinlerimizin üzerindeki birkaç mumu yaktı. Oda titrek turuncu ışıkla hafifçe aydınlandığında Edin döndü ve yaklaştı. İri elleriyle çenemi kavradı ve iri, kara gözleriyle bana baktı.

"Kararından pişman mısın, josdo?" diye sordu ciddiyetle, kaşlarımın çatılmasına neden olarak. "Charlie'yle geri dönmek yerine burada kaldığın için mi?"

"Hayır." Onu sertçe öptüm. "Asla. Tek bir saniye bile. Seni seviyorum, Scratch. Her şeyden çok."

Bu, gözleri duyguyla parıldarken bile bana kocaman, dişli bir sırıtış atmasına neden oldu. Edin öyle gizli bir yufka yürekliydi ki bu onu daha da çok sevmeme neden oldu. Benim büyük, yufka yürekli canavarım.

"Yine de..." Kollarımı boynuna doladım ve ona sııttım. "Belki de seninle kalmamın bana *sağladığı avantajlardan* bazılarını hatırlatmalısın."

Edin homurdandı ve beni kollarının arasına alarak sikimin pantolonumun içinde sallanmasına neden oldu.

Beni yatağa taşıırken, "Kahretsin, beni ellemen neden beni sertleştiriyor?" diye homurdandım. Noel Baba şapkalarını boynuzlarından hızla çektim.

"Çünkü sana patronluk taslamama bayılıyorsun." Beni şiltenin üzerine bıraktı ve doğruldu, elleri kalçalarında yatağın yanında buyurgan bir şekilde durdu. "Giysilerini çıkar, Hunter."

Utanç verici bir hızla uymaya çalıştım, pantolonumu çıkarmak için ayağa fırlamadan önce botlarımı ve çoraplarımı çıkardım. Edin sııttı ve yardım etmeye karar verdi, beni yatağın kenarına oturmaya çağırırken dizlerinin üzerine çökmeden önce gömleğimi yukarı çekip çıkardı.

Kalçamın önünü öperek, uzun parmakları protezimi ve çorabımı ustalıkla çıkarırken bana büyük, koyu mor gözlerle baktı. Zaten hızla dolmakta olan sikim, Edin'in bakışları boxer külotumun altında sarsılan sikime kayınca daha da sertleşti.

"Sana *bütün* kıyafetlerini çıkarmanı söylemedim mi Hunter?" diye gürledi, uzanıp parmaklarını iç çamaşırımın kemerinin altından geçirerek aşağı çekti.

Kıkırdadım ve kalçalarımı kaldırdım, sonra yatmak için yatağa geri döndüm. Edin üzerime tırmandı, kalçalarımın üzerine oturdu ve ben onun kocaman, yırtık vücudunu açgözlülükle kavrayıp ellerimi eteğinin altından kalçalarına doğru kaydırırken resmen salyalarım akıyordu.

"Senin koca siki benim son hediyem mi, Scratch?" Sırıtarak sordum, elim eteğinin altından kalın uzunluğunu sarmak için yukarı doğru süzüldü.

Hissedince içim dışıma çıktı. Kahretsin, çok sertti. Ve *çok büyüktü*.

Edin bir kahkaha attı ve beni öpmek için eğildi. Kuyruğunun ileri geri sallanırken taşaklarıma sürtündüğünü hissedebiliyordum, bu da ağzının içine boğuk bir inilti bırakmama neden oldu.

"Bu gece olmaz, josdo." Dişlerini çenemde gezdirdi. "Bu gece *senin* koca sikini istiyorum."

Oh lanet olsun. Sikim hevesle kalktı. Edin'in alttan almasına bayılırdım, çünkü tabiri caizse her zaman üstten yapardı. Hâlâ her zaman kontrol ondaydı ve büyük mor canavar tarafından alt edilip ezilmekten daha çok sevdiğim bir şey yoktu.

Doğrulup komodine uzandı.

"Benim için hazırla, josdo." Yağ şişesini uzatırken bana sırtıttı ve eteğini çıkarmak için ayağa kalktı.

İskoç eteği ayaklarının etrafında toplanırken kocaman siki havaya kalktığında ağzım kurudu. Sikimi çoktan kayganlaştırmıştım ama Edin'in iri vücuduna bakarken okşamaya devam ettim, göz kapaklarım şehvetten ağırlaşıyordu.

Tekrar üstüme tırmanıp üzerime çıkarken ve hınzır, dişli bir sırıtışla aşağı bakarken, "İşte bu, tırmala," diye homurdandım.

Elimi sikimden çekip iki bileğimi de başımın üstündeki yastığa sabitledi ve muhtaç bir iniltiyi bastırmak için dişlerimi sıkımda neden oldu.

"Önce dilini hissetmek istiyorum, josdo."

Edin, vücudumda dizlerinin üzerinde yürürken bileklerimi sabit tuttu. Dişlerimi alt dudağıma gömdüm, sonra sikinin sıcak başı ağzıma değince serbest bıraktım. Zaten sızıntı yapıyordu ve alt taraftaki hassas V'ye ıslak, yalayıcı bir öpücük verirken inlemekten kendimi alamadım.

Edin'e baktığımda çoktan hınzır bir sırıtışla bana bakıyordu ve tam bir iblis gibi görünüyordu. Gururlu boynuzları yukarı doğru kıvrılmıştı.

Alnının sol tarafı sivri bir şekilde bitiyordu. Lavanta rengi teni mum ışığında parlıyordu. Aleti ağzımda ve çenemde sıcak, ağır bir yük gibi duruyordu.

Tekrar yaladım ve Edin hırladı. Parmakları bileklerimin etrafını sararak onları yatağa daha sıkı bastırdı ve kalçalarını yavaşça kaldırıp shaftının sıcak uzunluğunu bekleyen dilimin üzerinde sürüklediğinde gözlerim mutluluktan kapandı.

"Mmm." Kuyruğunun ince, kıvrımlı uzunluğunun gergin horozumun etrafında sarmal olduğunu ve sıkıldığını hissettiğimde titredim. "Kahretsin," diye soludum, kalçalarım yukarı doğru esnedi, sonra kuyruğu taşaklarımı çevrelediğinde ve çekiştirdiğinde sarsıldı.

Daha da alçaldı, deliğimin üzerinden geçene kadar aşağı kaydı. Homurdandım, kalçalarım daha da açıldı. Kuyruğunun keskin, hançer gibi ucunun iç uyluğumu fırçaladığını hissedebiliyordum, ama bu sadece sikimin daha da sertleşmesine neden oldu.

"Edin," diye mırıldandım ve başka bir durumda sesimin bu kadar muhtaç çıkmasından utanırdım.

Sikini tekrar ağzıma doğru sürüklemeyi önce taşaklarını hararetle dilledim. Vücudumda aşağı doğru hareket etmeden önce ucundan dökülen pre-cum'u yalamam için bana zaman verdi, kuyruğu horozumun tabanına geri kıvrıldı ve onu eğdi. Beklentiyle ürperdim, bileklerim hala onun büyük elleri tarafından tutturulmuştu, göğsüm nefes nefese nefeslerimle kabarıyordu.

Dudaklarım küçük bir solukla ayrıldı, Edin yavaşça sikimin üzerine eğildiğinde başım geriye doğru döndü. Kuyruğunun taşaklarına dolandığını, sıkıca kıvrıldığını ve aynı anda hem sırtıma hem de irkilmeme neden olduğunu hissettiğimde ürperdim.

Edin gürledi, her iki bileğimi bir eline geçirdi, böylece diğeri eğilirken yüzümü kavrayabildi.

"Şimdiden çok sertleştin," diye mırıldandı ağzıma karşı. "Seninle işim bitmeden boşalırsan hiç mutlu *olmayacağım* Hunter."

Sıkı bir kıkırdama çıkardım. "Dayanmak için elimden geleni yapacağım, çizik."

Sıkı bir öpücükten sonra doğrulup kalçalarını kaldırdı, ta ki sikimin başı hâlâ sıcak bedeninin içinde kalana dek. Nefesim kesildi, uzuvlarım beklentiyle gerildi. Tekrar yere çöktüğünde, içimden gelen boğuk iniltiyi durduramadım.

Edin'in siki daha koyu bir mor renge bürünmüş, kalçalarından dışarı fırlamış ve damlıyordu. Aletimin üzerinde daha sert ve daha hızlı sallanmaya başladığında hareketleriyle sarsıldı, kuyruğu taşaklarımın etrafında dalgalanırken etrafını sıkı.

"Tanrım," diye homurdandım, sıkışmış parmaklarımı esneterek kanın tekrar akmasını sağlama ya çalıştım. Edin'in sikimin üzerinde kendini becermesine baktım,

neredeyse ağzının suyu akıyordu. Zevkle hırladı, kuyruğunun sivri ucu yatağa çarptı ve kalın, kaslı kalçaları esnedi.

Titreyerek tekrar hırlayan Edin, boştaki elini göğsümde gezdirdikten sonra sikini yumrukladı ve sert bir vuruş yaptı.

"Siktir," diye nefes aldım, yeterince hava emmeye çalışıyordum. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey."

Nefes nefese bir kahkaha attı, kalçaları elinin sikinin üzerindeki çılgın hızına uyacak şekilde daha hızlı hareket ediyordu. İri vücudu zevkle titrediğinde, beni öpmek için eğildi ve ağzımın içine doğru homurdandı.

"Sikin inanılmaz hissettiriyor, josdo," diye homurdandı, sonra dilini ağzıma sokarak beni inletti. Öfkeyle sikini okşarken parmak eklemlerinin gergin karnımın üzerinde gezindiğini hissedebiliyordum; ön sperminin tenime damladığını hissedebiliyordum.

Tüylerim diken diken oldu, bir ısınıp bir üşüdüm, hayalarım yukarı kalkıp shaftımın dibine sarılmaya çalıştı ama Edin'in kuyruğu onların sıkılaşmasını engelledi. Nefes nefese ağzına girdim, dillerimiz hâkimiyet için savaşıırken tekrar inledim.

Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda titrek bir sesle, "Boşalmam lazım, tırmala," diye mırıldandım.

Edin derin bir kahkaha attı ve önce çenemi, sonra boynumu ısırdı. "İçimde olmayı seviyor musun, josdo?"

"Siktir." Sesim boğuktu, çaresizlikle karıştı. "Evet. Kahretsin, Edin, lütfen-"

Alçak bir sesle gürledi ve oturmadan önce boynuzunu yüzümün yan tarafına sürttü. Kalçaları daha hızlı hareket ediyor, tekrar tekrar aşağıya çarpıyordu. Kıcı etrafımda çok sıcak ve sıkıydı ve sonunda kuyruğu taşaklarımın etrafından çözüldüğünde, başımı geriye doğru eğerek zevkli bir çığlık attım.

"Edin," diye umutsuzca nefes aldım, parmaklarım yumruk şeklinde kıvrılmıştı, hâlâ başımın üzerinde sıkışmış durumdaydım. "Geleceğim-"

"Evet." Yukarıdan bana baktı, boştaki eli başımı sabit tutmak ve ona bakmamı sağlamak için çenemin etrafında kıvrıldı. Yutkundum, sahiplenici tutuşu hoşuma gitmişti. Bileklerimdeki kısıtlama. Kocaman, kaslı vücudu üstümdeydi ve sikimi kendi zevki için kullanıyordu.

Kahretsin, inanılmazdı.

"Edin." Sesim titreyerek çıktı, kalçalarım kalkmaya ve onun içinde daha derine inmeye çalışıyordu. Hırladı ve aşağı doğru çarptı, horozumu derinlere batırdı

gidebildiği kadar.

Mutlulukla bağırđım ve kemerlerimi kırdım, sıcak zevk kasıklarımđan patladığında ve tüm uzuvlarımı karıncalandırđığında görüşüm grileşti. Aletim Edin'in içinde esnedi ve onu dölle doldurdu. Tekrar hırladı ve üstümde sertleşti, kalçaları sarsıldı, eli spazm geçirene kadar uzunluğundaki yumuşak ritmini kaybetti ve kaba bir ses çıkardı.

Ucundan fişkırđan sıcak dölün ilk atışında ikimiz de inledik. Orgazmım yavaş yavaş sona ererken üzerimde titreyerek göğsümü ve karnımı kapladı.

Ama bileklerimi bırakmadı. Bunun yerine başını eğip dilini serbest bıraktığı göğsümün üzerinde gezdirirken bana kurt gibi sırttı. Yüzümü kavramadan önce sırttım ve dölle kaplı dilini içeri daldırabilmesi için dudaklarımı ayırmaya zorladım.

İnledim ve titredim, bana yedirdiği her şeyi yuttum. Ancak o zaman bileklerimi serbest bıraktı, avuç içlerimi ve hassas iç kollarımı öpmek için onları kaldırdı. Mutluluk içinde nefes verdim, gözlerim kapanırken yatağın içinde eridim.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım, Edin boynuma sokulmadan önce yanağını saçlarıma sürterken kendimi çoktan uykuya dalmış hissediyordum.

"Ben de seni seviyorum, josdo," diye gürledi, yavaşça kalçalarını kaldırdı ve eğilip yerden gömleğimi aldı. Yanıma uzanmadan ve beni göğsüne çekmeden önce salgısının geri kalanını karnımdan temizlemek için kullandı.

Üzerine yayıldım, onu uzuvlarımla hapsederken kütüğüm kalın uyluğunun üzerinde sürükleniyordu. Edin doygun bir sesle gürledi, büyük eli kalçamdan ve uyluğumdan aşağı kayarak kütüğümü avuçladı.

"Güzeli bir insan Noel'i geçirdin o zaman?" diye sordu şakağıma sokularak.

Sırttım ve göğsünü öptüm. "Evet, gerçekten güzeldi. Teşekkürler, Scratch."

Homurdandı. "Yapabilseydim, sana vermek için bir bahık avlardım. Kabilemin geldiği ormanda yaşıyorlar. Postları çok değerlidir.

- "Mor çizgili parlak beyaz."

Kıkırdadım. "Kulağı hoş geliyor. Belki bir gün bir tanesine rastlarız."

"Mm."

"Hiç tatiliniz var mı?" Ona sordum, sesim zaten yavaştı ve uyku sersemliğıyle tembelleşmişti. "Kutlayabileceğimiz?"

Homurdandı ve bana buyurgan bir tavırla, "Ben eski ırklardanım, Avcı. Gençlerin aptalca geleneklerini takip etmeyiz."

Başımı kaldırıp ona alaycı bir gülümseme fırlattım. "Bunun için fazla önemli, ha?"

Bana kurt gibi sırttı. "Ben son isdernuc'um."

"Elbette." Yanağımı tekrar göğsüne yasladım, gözlerim kapandı. "Charlie geri dönmeden önce bana ve ona bir Noel daha yaşattığın için teşekkürler."

Edin beni kendisine daha sıkı çekti. "Sence geri dönecek mi?"

"Öyle görünüyor." Bu düşünceyle kaşlarım üzgün bir şekilde çatıldı. "En azından oraya sağ salim varmasını sağlayacağız. Ve temelli ayrılmaya karar verirse nerede **o l d u ğ u m u z u** bilir."

"Mm."

Sessizliğe gömüldük ve ben de dalıp gittiğimi hissettim. Burayı çok sevmiştim. Ne kadar huzurluydu. Ne kadar sessizdi. Birlikte yaşadığımız hayat ne kadar basitti, yiyecek yetiştirmek, avlanmak, odun kesmek ve sadece... olmak.

Edin'in göğsüne sokuldum, ahşap ve deri kokusunu içime çektim ve sıcaklığını içime çektim, bunu hayatımın sonuna kadar yapacağımı bilmekten memnun oldum.

Hayalet ve Aury Yolculuğına Çıkıyor

En sevdiğimiz goblin köpekbalığı canavarı bebeğimiz ve onun endişeli eşini, Ghost için bir sürprizi ve Aury için *ahem* yeni bir deneyimi içeren 8 bin kelimelik kısa bir hikaye. İyi eğlenceler!

İçerik uyarıları: Açık cinsel içerik, sadece 18+, anksiyeteden bahsediliyor, Aury'nin içinde yaşayan korkunç kaotik canavardan bahsediliyor, çok fazla sıvı, Hayalet kontrolü ele geçirmeye çalışıyor, kenar

Spoiler uyarısı: *Gloam*'daki (Canavar: Dördüncü Kitap) olaylardan sonra

geçmektedir İlk yayın tarihi 2022 yazar Lily Mayne
Tüm hakları saklıdır

HAYALET

"Hayalet!"

Anchor'un sert sesinin keskin çatırtısı omuzlarımın titremesine neden oldu. Kollarımdaki kumaş demetiyle birlikte dönerek, maskemin arkasından ona tereddütlü bir gülümseme verdim.

Lokantadan çimenlerin üzerine doğru yürüyordu, elinde bir pano ve kara gözlerindeki kararlı bakış, benden yapmamı isteyeceği şeyden hoşlanmayacağımı söylüyordu.

"Birkaç temel ihtiyacımız azalıyor," dedi bana ulaştığında, panosundaki kâğıtları evirip çevirirken sert bir ses tonuyla. "Markete bir koşu gitmeni istiyorum."

Omuzlarım çöktü. Aury ya da Rig için etrafıma kaçamak bakışlar attım ama ikisini de göremedim. Aury'nin sebze tarlasında olduğunu düşünmüştüm ama kanatlarını buradan göremiyordum.

"Um..." Kollarımdaki bohçanın yerini değiştirdim. "Tamam. Sadece-"

"Bugün gidebilir misin?" Bir şeyler karalarken bana bakmıyordu. "Sen ve Aury?"

İçim sıkıştı. Çorak Topraklar'a gitmek artık o kadar da kötü değildi, artık Aury vardı. Onunla kendimi güvende hissediyordum.

Ama yine de berbattı.

Boğazımı temizleyerek kollarımdaki kumaşı hafifçe kaldırdım. "Aslında ben de tam Aury'yi dikecektim-"

"Üzgünüm Hayalet, ama bu malzemelere şimdi gerçekten ihtiyacımız var. Apollo'nun daha fazla bandaja ve birkaç şeye daha ihtiyacı var. Tuza ihtiyacımız var. Senin için hazırladığım bir paket takas malzemesi var. Bugün yola çıkmaya gerçekten ihtiyacım var."

Kızgınlık karnımda alevlendi ve bir an için reddetmek **i ç i n** içimde bir güç olduğunu düşündüm. Ona hayır diyecektim, sırf o istedi diye *hemen* gitmeyecektik. Önce yapmam gereken işler vardı.

Ama sessizce "Tamam" dediğimi duydum.

"Harika." Kâğıtları geri çevirdi ve bana baktı. "Sen git çantayı hazırla, ben de takas için paketi getireyim."

Dönüp arkasına bile bakmadan bara doğru ilerlerken ağzım maskenin altında burkuldu. Yavaşça odamıza doğru yürümeye başladım, adımlarım sürükleniyordu. Pazar buradan en az bir haftalık yürüme mesafesindeydi.

Aury odamızda değildi ama içeri girdiğimde arka bahçede usulca mırıldandığını duyabiliyordum. Bu, yüz hatlarımı sıkıştıran acının bir kısmını kovmama yardımcı oldu ve kumaşı masaya bıraktıktan sonra onunla buluşmak için dışarı çıktım.

Avluda yere oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, Trixie kucağında, Ginger uzun ayak parmaklarından birinin üzerine tünemiş ve Bianca da boncuk gözlerle kısa bir mesafeden ona bakıyordu.

Metal kapıyı iterek açtığımda gıcırdayınca başını kaldırdı ve bana kocaman bir gülümseme verdi.

Maskemi indirip boynuma asarken ben de sııttım. "Merhaba."

Yanına çömelip bir elimi kalçasına koydum ve öpmek için eğildim. Trixie öfkeyle ciyakladı ve kucağından zıpladı, kanatlarını çırparak onu paylaşmaktan hoşlanmadığını belli etti.

Aury öpücüğe gülümsedi ve ben geri çekildiğimde yanağıma bir öpücük daha bıraktı.

"İyi misin?" diye sordu, bir elini kalçama dolayarak.

"Evet ama... Anchor bir şeyler almak için markete gidip gidemeyeceğimizi sordu." Yüzümü buruşturdum. "Bugün gitmemizi istiyor. Yani şimdi."

"Sorun değil." Aury, Ginger isteksizce a t l a y a n a kadar pençeli ayak parmağını oynattı, sonra zarifçe ayağa kalktı. "Çantayı hazırlayalım mı?"

İçimi çektim, elimi onunkinin içine soktum. "Sanırım."

Bahçeden çıkarken bana baktı. "Gitmek istemiyor musun?"

"Yeni paltonu yapmaya başlayacaktım," diye homurdandım.

"Beklemek benim için sorun değil." Aury yatak odamızın kapısını açtı ve beni içeri sokmak için belime nazik bir el koydu. "Hava kötüleşmeye başlamadan önce gitmemiz en iyisi."

O haklıydı. Hava hızla soğuyordu, bu da yakında kar yağacağı anlamına geliyordu. Çantamı hazırlarken hala sinirliydim, kıyafetlerimi, küçük tıbbi kitimi ve bir battaniyeyi tıktırdım çünkü burası ile yeraltı akıncı pazarı arasında çok fazla güvenli sığınak olmadığını biliyordum, bu yüzden muhtemelen bir veya iki gece geçireceğiz.

iki kişi dışarıda kamp yapıyordu. Sırt antamın fermuarını çekip yatağımıza özlemle bakarken bu dışıne i çekmeme neden oldu.

En azından artık orak Topraklar'a giderken yanıma düzgün bir silah alabilirdim. Sadece işe yaramaz silahım ve levyem değil. Aury ve ben Topeka kampından dönerken karşılaştığımız askerlerden bir silah zulası getirmiştik ve bir yere gitmeden önce her zaman bir tane almamı sağlardı.

Odamızdan çıkmadan önce eldivenlerimi giydim ve gaz maskemi tekrar ağzıma taktım. Dışarı ıktığımızda, Lilac ve Anchor'ın bardan yürüdüklerini gördüm, ilki büyük bir spor çantası taşıyordu ve hemen Aury'ye uzattı.

Ona baktım. "O da ne?"

"Yiyecekleriniz ve takas edilecek mallar," dedi Lilac kesin bir ifadeyle.

"Oh." Sırt antamın askısıyla oynadım. "Bu kadar büyük bir çantaya ihtiyaımız var mı? Aury'nin bunu taşımak zorunda kalmasını istemiyorum-"

"Sorun değil Ghost," dedi Aury usulca, bir elini saçlarımın üzerinde gezdirerek. "Ağır değil."

Anchor, Lilac'la birlikte bizi konteyner girişine kadar takip ederken sade yeşil maskesinin arkasından sırtıyordu. "İkinize de iyi eğlenceler."

Eğlenceli mi? Aury konteynıra adım atıp kanatlarındaki penelerle metal tavanı sıyrırken ona etkilenmemiş bir bakış atma işteğime direndim.

"Acele etmeyin," dedi Lilac, bizi izlerken kollarını kavuşturarak. "Burada iyi olacağız. Ben kızlara göz kulak olurum."

Homurdandım. "Bunu uzatmayacağız. Pazar eğlenceli değil. Elimizden geldiğince çabuk dneeğiz."

Çünkü yatağımda büyük canavarımla uyumak istiyordum, eski pşk bir benzin istasyonunda ya da sert bir zeminde değil.

"Mhmm," dedi Lilac, Aury'yi kampın dışına kadar takip ederken veda etmek için elini kaldırdı.

"Mesafenin bir kısmını uurabilirim," dedi Aury, ben onun yanına geçip parmaklarını eldivenli parmaklarımın arasından geçirdiğimde.

Midem endişeli bir düğüme dönüştü. Birkaç kez beni bir yerlere uçurmayı teklif etmişti. Ama yerden o kadar yüksekte, onun kollarında tehlikeli bir şekilde tutulma dşnesi...

Aury'ye hayatım pahasına gvenmiştim ama yine de. Bir anlık dikkat dağınıklığı beni lme sürükleyebilirdi. Kamp duvarından düşerken kulaklarımın dibinden geçen rzgrın anısını bastırmaya çalışarak ürperdim.

Cutter'ın öfkeli gözleri, Lilac'ın dehşete düşmüş gözleri. Aury'nin ben duvarın kenarında gözden kaybolduğumda çıkardığı o korkunç, acı dolu ses.

"Sorun değil." Ona gülümsedim. "En azından bu sefer yanımda sen varsın. Ve bir süreliğine yalnız kalmak güzel olabilir. Gloam ve Rig bir kapı öteye taşınmış olsalar da bazen onları duyabiliyorum."

Aury kıkırdadı. "Evet. Kesinlikle... tutkulular."

Rig'in duvardan seviştiğimizi duyduğunu söylediğini hatırlayınca yanaklarım bir kez daha kızardı. Benim ve Aury'nin birlikte geçirdiğimiz ilk gecenin ertesi sabahı bir şeyler duyduğundan bahsetmişti ama... *Bu kadar* gürültülü olduğumuzu fark etmemiştim.

Kirpiklerimin arasından Aury'ye baktım. Belki burada güvenli ve emniyetli bir yer bulursak, nispeten temiz bir yatakla... İsteddiğimiz kadar gürültü yapabilirdik.

Biz yürürken Çorak Topraklar sessizdi. Ama artık her zaman öyleydi. Her şey Aury'den kaçıyor, bu da gördüğümüz canavarların çabucak ortadan kaybolması anlamına geliyordu. Ama birkaç saat yürüdükten sonra, Aury'nin rotasından saptığını fark ettim.

"Bu şekilde devam etmeliyiz," dedim ona gülümseyerek ve elini sıktım.

Başını iki yana salladı. "Hayır, daha hızlı bir yolu var."

Kaşlarım çatıldı. "Temelde düz bir çizgide yürüyoruz. Daha hızlı bir yol yok."

Aury kıkırdadı, durdu ve yüzünü bana döndü. Çenemi kavradı ve beni öpmek için başını eğdi. "Güven bana, Gage. Bu taraftan gidiyoruz."

Beni yanlış yöne çekmesine izin verirken bile homurdandım. "Bu yolculuğu birçok kez yaptım, Aury. Yolumuza devam etmeliyiz-"

Aceleyle hareket eden Aury beni kaldırdı ve ileri fırladı, kanatları bizi itmek için tek bir güçlü kanat çırpıtı. Ciyak ciyak bağırdım, kollarına sıkıca sarıldım ve kıkırdarken nefesinin kulağımın üzerinde dolaştığını hissettim.

Beni yüksek bir meşenin alçak bir dalına oturttu ve eldivenli parmaklarım kendimi sabitlemek için sert kabukların üzerinde gezindi. Hafifçe nefes alıp veriyordum, kalbim küt küt atıyordu.

Önümde süzülürken ona alaycı bir bakış attım, ayakları yerden neredeyse hiç kalkmıyordu ve kanatları onu havada tutmak için tembelce çırpınıyordu. Yaramaz bir sırıtışla maskemi indirdi ve beni öpmek için üzerime çullandı.

Ben daha onu doğru düzgün öpmeden, o havaya fırladı.

"Aury!" Yere bakarak sıçradım. "Beni bu ağaçta bırakamazsın!"

Yüzü aniden önümde baş aşağı dönünce sıçradım. Yukarı baktığımda, büyük kuş ayaklarının daha yüksek bir dala sıkıca kıvrıldığını gördüm.

"Merhaba," dedi alaycı bir gülümsemeyle.

Ağzımı geren sırtışı engel olamadım. Siyah saçları dalgalı bir şelale gibi sarkıyor, güneş zümrüt parlaklığını yansıtıyordu. Kanatları vücudunun içine doğru kıvrılmıştı ve dikkatlice öne doğru eğildiğimde parmaklarının tepesindeki kıvrık pençelerin ceketime sürtündüğünü hissettim.

Dudaklarımız buluştuğunda uzun parmaklar kalçalarımı sıktı, yukarı doğru kayarak beni ürpertti. Daha önce hiç kimseyi baş aşağı öpmemiştim ve nedense dillerimizin bu açıda yavaş bir süzülüşle buluşma hissi sikimin pantolonumun içinde seğirmesine neden oldu.

Aury ağzımın içinde usulca inledi, dudakları ve dili acıkmıştı. Bir elimle dalı sıkıca kavrarırken, diğer elimi başının arkasını kavrayacak şekilde kaldırdım ve parmaklarımı ipeksi saç tellerinin arasından geçirdim.

Öpücük bana bir ağacın üzerinde tehlikeli bir şekilde oturduğumu unutturdu. Aury'nin çatallı dilinin her yavaş hamlesiyle kaygılarım eriyip gitti, ta ki daha da yaklaşıp vücudumun öne doğru savrulduğunu hissedene ve kalbim küt küt atmaya başlayana kadar.

Aury gülümsedi ve hâlâ baş aşağı duran yanağımı okşadı. "Düşmene izin vermeyeceğim, Gage."

"Hayır, biliyorum." Endişeyle aşağıya baktım. "Ama belki de - artık gitsek mi? Markete kadar uzun bir yol var ve şimdi bizi bilmediğim garip bir rotaya götürüyorsun. Pazarın nerede olduğunu nereden biliyorsun ki?"

Aury güldü ve ayakları yukarıdaki daldan çözülmeden önce sallanarak yukarı çıktı. Beni kollarının arasına aldı ve botlarım yere değerken saçlarıma bir öpücük kondurdu.

"Nereye gittiğimi biliyorum, Gage," dedi alaycı bir gülümsemeyle, çantasını yerden alıp omzuna attı.

Öfkelendim ama parmaklarımı onunkilere geçirdim ve beni seçtiği yöne doğru çekmesine izin verdim. Ki bu *yanlış yöndü*.

Belki de Anchor ona başka bir markete gitmesini söylemiştir? Ama biz ayrılmadan önce konuşmamışlardı. Bunu neden yapsın ki?

Yürümeye devam ederken biraz gerildim. Aury bizi nereye götürüyordu? Birkaç kez sormak için gaz maskemin altından dudaklarımı araladım ama gergin bir şekilde öylece kaldım

onun yerine sessiz.

"İyi misin, Gage?" Bir süre yürüdükten sonra Aury elimi sıkarak nazikçe sordu.

Ormanı aşmıştık ve uzakta uzun otların ve inişli çıkışlı tepelerin olduğu geniş, düz tarlalardan geçiyorduk. Hava serindi ama gökyüzü bulutların ardında parlak maviydi. Aury'nin elini daha sıkı kavradığımda, uzun otların arasında bir şeyin gizlice sıçradığını duydum, ama sonra o her neyse dehşet verici bir gıcırta çıkardı ve hızla uzaklaştı.

"Ben iyiyim." Aury'ye tereddütlü bir gülümseme attım. "Ama... Aury, bu kesinlikle pazar için yanlış bir yol."

Durdu ve yüzünü bana döndü. Beni kollarının arasına aldığı anda ciyakladım, omuzlarına yapışırken bacaklarım kalçalarına dolandı.

Maskemin kenarından elmacık kemiğime sokulurken dudakları muzip bir gülümsemeye dönüştü. "Markete gitmiyoruz."

"Ne?" Gözlerim omzuna astığı spor çantasına kaydı. "Ama Anchor dedi ki-"

"Bana güveniyor musun,
Gage?" Öfkelendim. "Evet,
ama-"

Aury inanılmaz bir hızla ileri fırladığında sözlerim bir çığlıkla sona erdi, kanatları biz havalanana kadar güçlü bir şekilde çırpıldı. Kalbim küt küt atmaya başladı, parmaklarım omuzlarına çok sert batıyordu.

"Yerden yükseklerle çıkmayacağım," dedi kulağıma, rüzgâr ısıklık çalarak yanımızdan geçerken. Başını eğip boynumu öptüğünde bir yandan titriyor, bir yandan da korkuyla sıkılaşıyordum.

"Aury! Nereye gittiğine dikkat etmen gerekmiyor mu?" Kıkırdadı. "Dikkat ediyorum."

"Nereye gidiyoruz?" Altımızda bulanıklaşan yere bakmayı reddettim. Kamp duvarı sayesinde yüksekliğe alışmıştım ama bu *hızın* yüksekliğiydi. Botlarımın altında katı metal yoktu, sadece hava vardı. Yanımızdan hızla geçen bir hava.

"Sürprizlerden hoşlanmadığını biliyorum, Gage." Aury boynumu tekrar öptü, tenimi üşüten soğuk havanın aksine dudakları çok sıcaktı. "Ama bunu seveceksin."

Bu beni neredeyse rahatlattı -neredeyse. Aury'ye güveniyordum ve o beni herkesten daha iyi tanıyordu. Ama bana bu *sürprizi* seveceğimi söylerken bile - Çöplükler'deki *herhangi bir sürprizin* iyi bir sürpriz olduğunu hayal bile edemezdim- vücudunu yukarı kaldırdı ve daha yükseğe uçmaya başladı. Daha da yükseğe.

Tırmalayan parmaklarımla omuzlarını kavradım, korku içinde nefes nefese kaldım ve tam bir bebek gibi ses çıkarmamaya çalıştım. Biraz başım döndü ve Aury'nin ayaklarının yere hafifçe vurduğunu hissettiğimde bile başım birkaç saniye dönmeye devam etti.

Başımın üstünü öptü, beni dikkatlice ayağa kaldırdı ve ellerini omuzlarımda bıraktı. "İyi misin, Gage?"

"Evet," dedim belli belirsiz, gaz maskemi titreyen parmaklarımla çekerek tam bir nefes aldım.

Aury ortaya çıktığı anda yüzümü kavradı ve çenemi yukarı kaldırdı. Bana sırtıttı, siyah gözleri güneşte parlıyordu, iğne ucu kadar renkleri bu ışıktaki parlaktı. Yanağındaki yanık izleri kırmızı görünüyordu, dokusu pürüzlüydü. Bu manzara karşısında göğsüm ağrıdı ve onu yanağından öpmek için uzandım.

Başımı çevirdi, hareketleri bir yırtıcı gibi hızlıydı, dudaklarımı dudaklarıyla yakalamak için. Bir eliyle çenemi kavrayıp başparmağıyla ağzımın kenarını okşarken, diğer eliyle rüzgârda savrulan saçlarımı yüzümden geriye doğru tarayıp başımın arkasını kavradı.

Dikkatim daha fazla dağılmadan öpücüğü kesip ona gülümsedim. "Tamam. Beni nereye getirdin?"

Dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. Ellerini tekrar omuzlarıma yerleştirdi ve kollarını gevşekçe boynuma dolamadan önce beni nazikçe döndürdü.

Küçük kulübeye göz kırptım. Aury'nin bizi uçurduğu tepeden geriye doğru uzanıyordu ve ahşapları yıpranmış ama çatısı sağlam, eski, tek odalı bir kulübeye benziyordu. Bir tarafta taştan bir baca yükseliyordu ve küçük, eski pencerelerin camları dökülmüş olsa da içeriden onları örten perdeleri görebiliyordum.

Ön verandaya peri ışıkları asılmıştı. Onlara göz kırptım, sonra Aury'ye baktım. "Burada biri mi yaşıyor?"

"Hayır." Parmaklarımızı birbirine dolamadan ve beni öne doğru çekmeden önce başımı öptü. "Leylak ve ben bizim için temizliyorduk."

"Leylak mı?" Beni kulübeye doğru çekmesine izin vererek yankıladım. "Ha?"

Aury bana bakarak kıkırdadı. "O ve ben geçen gün yiyecek aramaya çıktığımızda aslında buraya geldik. Hızlı olabilmemiz için onu buraya uçurmama izin verdi." Dirseğiyle şakacı bir şekilde beni dürttü.

Gözlerimi devirirken yanaklarım kızardı. "Tamam, Lilac benim aksime korkusuz."

Aury durdu ve yüzümü okşamak için döndü. "Korkusuz olmana ihtiyacım yok, Gage," dedi bana ciddiyetle. "Seni güvende tutacağım."

Ona sırttım. "Biliyorum."

Tekrar elimi tutarak bizi kulübenin ön verandasına götürdü. "Birkaç günlüğüne buraya gelip yalnız kalmamız Anchor'un fikriydi."

"Çapa mı? Ama pazara gitmemizi istedi." Farkına vardım ve ne kadar yavaş anladığımı sessizce kabul ederken yüzüm daha da ısındı. "Oh. Tamam. Bu sadece... bir oyundu."

"Evet." Aury bana küçük bir gülümseme attı. "Seni iyi kandırmış."

Anchor markete gitmemizi istediğinde alevlenen kızgınlık için hemen kendimi suçlu hissettim. Döndüğümüzde ona yeni bir maske dikmeye karar verdim. Ya da çorap. Aury ona yaptığım çorapları çok severdi.

Aury ön kapıyı açıp içeri girmemi işaret ettiğinde heyecanım kabardı. Küçük ama rahat ve *temizdi*. Leylak ve Aury harika bir iş çıkarmışlardı. Yerler süpürülmüş, yüzeyler silinmişti. Şömine temizlenmiş ve çoktan yakılmaya hazır hale getirilmişti.

Metal karyola çıplaktı, yatağı yoktu ama eski kanepeler temiz bir battaniyeyle örtülmüştü. Şöminenin önünde yere daha fazla battaniye yığılmıştı. Mobilyaların çoğu yıllar içinde atılmıştı ve mutfak dolapları çıplaktı ama mumlar etrafa serpiştirilmişti, bazıları yeniydi, bazıları ise çoktan yarı erimişti. Kamptaki dükkânlardan geldiklerini biliyordum; onları kendim bulup çıkarmıştım.

Çorak Topraklar'daydık ama burası *güzeldi*. Aury'nin elini tutarak etrafıma bakarken geniş sırtışımların yanaklarımı acıttı. Bu küçük bir tatil gibi olacaktı - sadece ben ve Aury. Kamp işleri yok. Duvarda nöbet tutmak yok.

Rig ve Gloam'un her gece hayvanlar gibi sevişirken çıkardıkları belli belirsiz sesleri dinlemek yok.

Etrafımda döndüm ve Aury'nin yüzünü kavradım, onu öpebilmek için yüksek boyundan aşağı çektim.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım ağzına karşı. "Bu inanılmaz bir şey. Daha önce kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı."

Görüşüm biraz bulanıklaştığında yüzüm yandı. Bundan kurtulmak için hızla göz kırptım ama Aury'nin çoktan fark ettiğini biliyordum. Uzun parmaklarıyla başımın arkasını okşayarak yanağımı okşadı.

"Ne zaman istersen buraya gelebiliriz." Bana gülümsemek için geri çekildi. "Ne zaman işler sarpa sararsa. Lilac kızlara göz kulak olacağını söyledi."

Anchor da kulübeye gideceğimizi söylemen yeterli dedi. Ne zaman olduğu önemli değil."

Hızla başımı salladım, burnumu çektim, sadece Aury ile birlikte olmama rağmen utandığımı hissettim. Küçük bir güvenli alana sahip olma düşüncesi -her şeyden uzakta, sadece *bize ait* bir yer- göğsümdeki bir şeyi gevşetti. Her zaman orada olan o sıkı, küçük endişe düğümü - kampta yaşayarak alıştığım bir şey.

Etrafım sürekli insanlarla çevrili olmak için yaratılmamıştım. Kamp hayatının faydaları dezavantajlarından daha ağır basıyordu ama bu, böylesine küçük, birbirine sıkı sıkıya bağlı bir toplulukta yaşamamanın zor olmadığı anlamına gelmiyordu.

Ama artık böyle bir yerimiz vardı. Aury'ye sulu bir sırtış attım, sonra yüzümü çenesinin altına sokarak boğazının kokusunu içime çektim. Kollarını bana doladığında gözlerim kapandı, bedenim göğsüne yaslanarak gevşedi.

Döndüğümüzde *kesinlikle* Anchor'a yeni çoraplar yapıyordum. Leylak'a da yapardım.

"Burayı nasıl buldun ki?" Aury'ye kollarının beşiğinde dönüp kulübeyi tekrar gözden geçirirken sordum.

"Anchor hatırladı," dedi bana. "Kampın ilk yıllarından. Ne durumda olacağını bilmiyorduk -ya da burada yaşayan bir şey olup olmayacağını- ama görmek için buraya uçtum. Bomboştu."

"Demek gizlice kaçıyordun, ha?" Başımın üstüyle şakacı bir şekilde çenesine vurum. "Gizlice kaçma ve bir şeyleri fark etme konusunda iyi olması gereken kişi benim! Benim fark etmemi nasıl engellediniz?"

"Dikkatini dağıtmakta iyiyimdir," diye mırıldandı Aury kulağıma ve karnımın arzuyla ısınmasına neden oldu.

Bütün gece yalnız olurduk. Bütün gün. Burada istediğimiz kadar gürültü yapabilirdik. Çorak Topraklar'da, kamp duvarının güvenliği olmadan teknik olarak açıkta olsak da endişelenmiyordum. Aury beni güvende tutacaktı. Koruyacağını biliyordum. Ayrıca, zaten her şey ondan kaçıyordu. O buradayken hiçbir şey kulübeye yaklaşılamazdı.

Ona sırtlamak için tekrar dönmekten kendimi alamadım ve parmak uçlarımda yükselip onu öptüm. "Seni seviyorum."

Tatlı yüzü yumuşadı. Çenemi kavrayıp sert bir öpücük daha verdikten sonra büyük, kasvetli gözlerle bana baktı.

"Ben de seni seviyorum, Gage'im."

AURY

"Pekâlâ, eğer tüm bunlar sen, Anchor ve Lilac tarafından uydurulmuş bir oyunsa... çantada ne var?" Gage kaşlarını çatarak bana baktı, yanakları şaşkınlıktan hâlâ tatlı bir şekilde kızarmıştı.

Spor çantasını omzumdan çekmek için yüzünü bırakmadan önce başparmağımı bir tanesinin üzerinde gezdirdim. "Yiyecek, giyecek, daha fazla battaniye ve diğer şeyler."

"Geceliğini aldın mı?" Gage beni kanepeye kadar takip edip kendi sırt çantasını omuzlarından indirirken sordu.

"Elbette geceliğimi hazırladım, Gage," dedim ciddiyetle, ama alaycı bir gülümsemeye omzumun üzerinden geriye baktım.

Gage'in bana verdiği baykuş desenli büyük tişört en sevdiğim şeylerden biriydi. Kamptan ayrılmadan önce o bakmazken sırt çantasına koymuştum.

"Ve havlularımız," diye ekledim, onları çantadan çıkararak. "Yakınlarda su bulup yıkanabileceğimiz bir dere var. Şimdi gitmek ister misin?"

"Evet," dedi hızla. Çantasından bir şeyler çıkarırken başı öne eğikti, bakışlarını özenle başka yöne çevirmişti ama yanaklarının kızardığını görebiliyordum. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

Ağzım küçük bir gülümsemeye dönüştü.

"İstedikimiz kadar kalabiliriz," dedim ona. "Acelelerimiz yok."

"Hayır, biliyorum ama..." Yanıma gelip elimi tuttuğunda yüzü hâlâ pembeydi. "Um... bilirsin. Yalnızız. Yani..."

"Evet." Ona gülümsedim ve onu kapıya doğru çektim. "Evet. Hadi gidelim."

"Eşyalarımız burada güvende mi?" diye sordu, endişeyle çantalara bakarak.

"Evet. Dere çok uzakta değil. Yaklaşan her şeyi hissedebilirim." "Tamam.

Ama ya bir şey yemeğin kokusunu alırsa-"

"Uzun sürmeyecek," dedim kolayca, dışarı çıkarken başının üstünü öptüm.

Dereye doğru yürüyüş hızlı ve sessizdi. Öğleden sonra geç saatlerdi, havlularımızı suyun kenarına bıraktığımda gökyüzü kararmaya başlamıştı. Gage

Yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafa göz attıktan sonra hızla soyundu, ama zaten buna alışkındı.

Kanatlarıma dikkat ederek ceketimi ve gömleğimi dikkatlice çıkardım. Pantolonumu indirip ayaklarıma geçirdiğimde Gage'in dikkati dağıldı, bir çorabımı çıkarmak için bir ayağının üzerinde zıplarken neredeyse takılıp düşüyordu. Yanakları kızardı, gözleri sikime sabitlendi ama iç çamaşırını çıkarmadan önce iki çorabını da çıkarmayı başardı.

Bir saniye boyunca birbirimize baktık. Gage'imi görmekten asla bıkmayacaktım. Onun güzel, ince vücudu, güneşten çökmüş omuzları ve dar kalçaları. Sıkı bacakları ve küçük elleri. Tırnaklarında hâlâ pembe oje kalıntıları vardı, gerçi Gloam'la konuşurken derin düşüncelere daldığımda benimkilerin hepsini çıkarmıştım.

Sadece bana baktığı için bile sikişinin yarısı kalkmıştı ve benimki de daha iyi değildi ama suya girdiğimizde bunun değişeceğini biliyordum.

"Hava soğuk," diye uyardım. Gage boğazını temizledi ve yanakları daha da kızararak başka tarafa baktı.

"Uh-huh." Dikkatlice suya indi ve omuzlarının soğuktan karıncalandığını gördüm.

Sabun getirmiştım, bu yüzden suya girerken sabunu ona uzattım, suyun ayaklarımdan etrafında gezindiğini hissetmiyordum. En azından bu akarsu derin değildi -kanatlarımdan üzerinde sürüklenen su hissini sevmiyordum. Aceleyle yıkadığımız için sadece uçları suya batmıştı. Gage'in kulübeye dönmek için sabırsızlandığını biliyordum ve yıkamayı bitirip onu izlerken ağzım küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Soğuk su yüzünden ereksiyonu azalmıştı ama yanakları hâlâ kızarmıştı. İşini bitirdiğinde hemen havlusunu hazırladım ve onu ısıtmak için etrafına sardım. Gage bana gülümsedi, saçları ıslaktı ve gözlerine damlıyordu, ben de ikimizin de giyinmesi için geri çekilmeden önce kurulamak üzere havlumu aldım.

"Peki bana ne yemek getirdin?" Kulübeye geri dönerken Gage alaycı bir şekilde sordu, gaz maskesini boynuna dolamıştı, çünkü kilometrelerce bizden başka kimse yoktu.

Ona gülümsedim ve elini sıktım. "Daisy ve Bo senin en sevdiklerinden yaptı. İstersen birkaç gün kalmamıza yetecek kadar var."

"Evet," diye ağzından kaçırdı hemen. "Burada kalabiliğimiz kadar kalmak istiyorum. Sence ... Başkaları da gelip burada kalmak isteyecek mi?"

Burada mı? Gloam ve Rig gibi..."

Sesindeki endişeyi duyabiliyordum ve Gloam ile Rig'in *tutkularıyla* kulübeyi mahvedebileceklerini hayal ettiğini biliyordum.

"Hayır," dedim ona. "Bu sadece bizim için. Anchor bundan kimseye bahsetmeyeceğini söyledi."

Parmaklarıyla elimi daha sıkı kavrayarak bana baktı. Ona tekrar bakarken boğazım düğümlendi. Rycke'lar arasında bir anomali olup olmadığını ya da benden öncekilerin aşka ya da en azından şefkate yetenekli olup *olmadıklarını* bilmiyordum. Hatıralarım bana bunun pek mümkün olmadığını ama nadir olduğunu söylüyordu. Uzun zaman önce çiftlerin bağ kurduğuna dair anılarım vardı, ama bu bağlar daha çok bölgeyi veya mülkleri daha büyük bir güçle koruma arzusundan kaynaklanıyordu. Sevgiden daha az.

Gage'i o kadar çok seviyordum ki bu beni tüketiyordu. Onu sahipleniyordum tabii ki.

-Ben rycke'ydim. Şiddetle sahiplenici olmak doğamın derinliklerine işlemişti. Ama onu gerçek bir sahiplenme olarak görmüyordum. Ne istersem yapabileceğim biri değildi. O benimdi çünkü beni *seçmişti*. Birbirimizi seçmiştik. O benimdi, ben de onun, çünkü birbirimiz için her şeyi yapardık.

Ve ben yapardım. Onun için her şeyi yapardım. Tekrar öldürme düşüncesi beni dehşete düşürüyordu; daha önce yaptıklarım, *y a ş a t t ı ğ ı m* acı ve ıstırap hâlâ içimi kemiriyordu ama onu güvende tutmak için herkesi ve her şeyi öldürebilirdim. Bu süreçte bir parçam yok olsa bile.

Buradayken melankolik düşüncelerin üzerime çökmesini istemiyordum, bu yüzden kulübeye ulaştığımızda birbirine bağlı ellerimizi kaldırdım ve Gage'in parmak eklemlerini öptüm. Güneş batıyordu ve buradan bakıldığında arazi bulanık kırmızılar ve turuncularla yıkanmış görünüyordu. Bir esinti çimenleri hışırdatıyordu. Ayrıldığımız derenin şırıltısını hâlâ belli belirsiz duyabiliyordum.

Huzurluydu.

Kabine girdiğimizde Gage, "Hava biraz serin," diye yorum yaptı ve havlumu alarak ikisini de çantalarımızın yanındaki kanepeye bıraktı.

"Bacayı temizledik ve Leylak ateşi yaktı, yani hazır. Çantada kibrit var."

Onları çıkarıp ona uzattım, sonra Daisy ve Bo'nun yaptığı yiyecek kaplarını çıkarmaya başladım. Kapları mutfak masasının üzerine düzgün sıralar halinde dizerken Gage'in ateşi *y a k m a s ı n ı* dinledim.

"Bazı yiyeceklerin ne olduğundan emin değilim," dedim ateş yakılırken çıkan çıtırtıları duyarak. "Ama yapabilirim-"

"Sorun yok," dedi Gage çabucak.

Dönüp yanakları kızarmış bir halde bana doğru yürümesini izledim. Bana ulaştığında parmaklarını parmaklarıma doladı ve beni ateşe doğru çekti. Torbalardan bir yuva battaniye çıkardığını fark ettim.

"Aç değilim." Dönüp ellerini göğsüme koyarken yanakları hâlâ pembeydi ve bana utangaç bir gülümseme verdi. "Henüz değil."

Ağzım yavaşça muzip bir gülümsemeye dönüştü. "Hayır mı?"

Yüzümü kavramadan ve beni öpmek için aşağı çekmeden önce daha da kızararak ofladı. Kollarımı hemen ona doladım, yaşam tohumum daha hızlı gümbürdüyor, kanımı ısıtıyordu. Gage'in dili ağzıma girdiğinde, ellerimi bırakıp arka tarafını avuçladım ve onu havaya kaldırdım.

Öpücük her şeyi tüketir hale geldi. Gage'in yumuşak dilinin ucu benimkinin çatalı arasında gıdıklandığında ürperdim, sikim hızla doldu. Ne kadar hassas olduğunu biliyordu. Biliyordu, çünkü ona dilimin çatalı ucuyla tepesini okşadığımda sikişinin sıcaklığını ne kadar keskin hissedebildiğimi söylemiştim.

Onu kendime daha sıkı tuttum. Kanatlarım esnedi, ayak parmaklarım kıvrıldı, pençelerim ahşap zemini oydu. Öpüşmeyi kesmeden bizi battaniyelerin arasına götürmeyi başardım ve kalçalarımı Gage'in açılmış kalçalarının arasına soktum. Aletlerimizin sert uzunlukları kumaşın üzerinden birbirine sürtündüğünde ikimiz de inledik.

Gage altımda sertçe nefes alıyor, dili aç bir şekilde ağzıma giriyordu. Parmaklarının gömleğimin düğmelerini karıştırdığını hissettim, ben de isteksizce öpüşmeyi kesip gömleğimi çıkardım. Gage'in kıyafetlerini aceleyle çıkarırken aletim zonkluyordu, her yerini görmeye, onu bana karşı çıplak hissetmeye ihtiyacım vardı. Botlarını çekiştirip pantolonunu indirirken, ağzımı sert sikişinin üzerine kapattım ve dilime karşı hissettiği duyguyla inledim.

"Tanrım." Ürperdi, hızlı hızlı nefes alıyordu. "Aury."

Ağzım bir gülümsemeyle kıvrıldı ve serbest kalıp dilimle ucunu okşadım. Gage'in kalçaları kasıldı, göğsü ve boğazı uyarılmışlıkla kızardı, mavi gözleri bana bakarken güzel ve çaresizdi.

"Seni seviyorum Gage," dedim sessizce, sikişinin başını öpmeden önce.

Tekrar ürperdi, gözleri kısa süreliğine kapandı. "Ben de seni seviyorum. Gel buraya."

Vücudunda yukarı doğru ilerledim, karnını ve göğsünü öperek boğazına kadar çıktım. Gage yüzümü kavradı, parmakları dalgınca yanağımdaki yanık izlerini okşadı. Dokunuşuna döndüm ve avucunu öptüm, göğsüm ağrıyordu.

Onunla böyle olmak. Hayat tohumum daha da sertleşti. Sadece istek ya da şehvetten değil, ondan da. Onun varlığından. Sadece... o.

"Sırt üstü yat," diye fısıldadı Gage, itaat edebilmem için ellerini bırakmadan önce beni bir kez öptü.

Battaniyelerin üzerine yerleştim, dirseklerimin üzerinde geriye yaslandım, böylece kanatlarım tamamen altımdaki zemine sabitlenmedi. Gage iki yana açılmış kalçalarımın arasına diz çöktüğünde, aleti kızarmış ve yukarı doğru kalkmış halde beklentiyle esnediler.

"Bütün bunları benim için yaptın, ben de senin için bir şey yapmak istiyorum." Pantolonumu kurcalarken bana gülümsedi, aşağı çekti ve dikkatlice ayaklarımın üzerinden çıkardı.

Ağzım küçük bir gülümsemeye dönüştü. Onu izlerken göz kapaklarım şehvetten ağırlaşmıştı. "Ne yapmak istiyorsun?"

Gage hafifçe güldü. "Sana söylersem o kadar eğlenceli olmaz, değil mi?" Sonra bakışları, beklentiyle durmadan gerilen ve büzülen kanatlarıma kayd. Dudağını çığnedi. "Kanatların böyle iyi mi? Ateşe biraz yakınlar."

"İyiler, Gage." Ona gülümsedim. Doğrusu, ateşe oldukça yakındık ve ben geldiğimde kanatlarım tamamen açılma eğilimindeydi. Boşaldığımda bunu yapmamaları için dikkatli olmam gerekiyordu çünkü sol kanadım muhtemelen en azından kısmen alevlerin içinde kalacaktı.

Ama sonuçta bunun bir önemi yoktu. Gage başını eğdi ve yavaşça sikimi emmeye başladı. Çok yavaşça. Parmakları deliğimi okşamak için geri kaymadan önce kesemi okşadı. Gerildim ve inledim, ağzının ne kadar yumuşak ve yavaş hareket ettiğine rağmen göğsüm hızlanan nefeslerimle kabarıyordu.

Zevk, her yerimde hissedene kadar yavaş yavaş arttı. Dişlerimi sıktım, Gage'in pembe dili sızan sikimin başını sararken kalçalarımı sabit tutmaya çalıştım. Tadıma açgözlülükle bakarak inledi. Dilinin altında zonklayan sikim kabardı.

"Gage," diye soludum, dirseklerimin üzerinde yükselirken ellerim yanlarımda yumruk haline geldi. Kısmen kanatlarım için, kısmen de yaptığı her şeyi izleyebilmek için. Beni ne kadar yavaş parçalıyordu.

Zevk arttıkça kalçalarım titredi ve ezici bir hal aldı. Hiç hızlanmadı ama o kadar harika hissettiriyordu ki bunun bir önemi yoktu. Sert ya da hızlı hareketlere ihtiyacım yoktu. Aletim acı verici bir şekilde hassaslaştı, yumuşak dilinin her yalaması beni titretti. Ağzının her yavaş çekilişi, mutluluk doruğa çıkana kadar taşaklarımı sıkılaştırıyor, hayat tohumumu gümbürdetiyordu.

"Gage-"

Hemen geri çekildi ve tüm teması kesti. Nefes nefese kaldığımda kalçalarım sarsıldı, uyluklarım sanki işe yarayacakmış gibi daha geniş açıldı. Sikim karnıma doğru sıçradı, ağzından gelen ıslaklıkla kızarmış ve parlıyordu.

"Çok yaklaştım."

"Biliyorum." Eğilip karnımı öpmeden önce bana muzip bir sırıtış fırlattı. Hassasiyetle dalgalandı. Dili, kas vadisini takip ederek sikime ulaşmadan önce kalçama doğru ilerledi.

Nefesimi tuttum, kıpırdamadan dururken gözlerim parladı, dikkatle izledim. Bekliyordum. İçimdeki derin, şiddetli bir parça beni başını tutmaya teşvik etmeye çalıştı. O yumuşak ağzının içine, kendimi kaybedinceye kadar sokmaya. Ona sert davranmak istemediğim için kendimi tuttum. Gage sertlikten hoşlanmazdı. Yumuşak ve tatlıydı; içimde gizlenen canavarla tam bir tezat oluşturunuyordu. Asla kaçamayacağım bir canavar.

Ama onun için, bunu yumuşattım. Onun sayesinde, yapabildim. Bu yanımdan nefret ediyordum. Sebep olabileceğim şiddet, yıkım ve kaostan nefret ediyordum, ama o bunu derinlere gömmeyi, kontrol etmeyi kolaylaştırdı. Beni daha iyi biri yaptı.

Dilinin ucu sikimin ağlayan başına değdiğinde titreyen bir nefes aldım. Yavaş ve ıslak bir öpücükle ağzına aldı ve ben daha durduramadan kalçalarım titredi.

Gage dilini taşaklarımın üzerinde kaydırmadan önce uzunluğumdan aşağıya doğru öptü. Uyluklarım ona mümkün olduğunca fazla yer açmak için daha da açıldı. Elleri iç uyluklarımda aşağı yukarı kayarak milyonlarca sinir ucunu uyandırdı ve sikimin havada sarsılmasına neden oldu.

Kalçalarımın arkasına bastırdığında kanatlarım çırpındı. Yaşam tohumum göğüs kafesimin altında sertçe gümbürdüyordu, dizlerimi yukarı çektim, nefeslerim titreyerek dışarı çıktım. "Gage."

Dili deliğime sürtündü ve ben haykırdım, daha yakına bastırmaya çalıştım, sikim karnımın her tarafına sızıyordu. Tekrar yaladı, sonra dilini döndürdü ve basınç hemen yeniden artmaya başladı. Sikim zonkluyordu. Ağırlığımı bir dirseğimin üzerine kaydardım, böylece titreyen bir elimle aşağı uzanabildim, Gage beni yalarken kendimi okşamaya niyetlendim.

"Hayır," diye havladı, başını kaldırıp bana sert bir bakış attı.

Hemen donakaldım. İçimdeki iğrenç şey artık ona itaat etmeye şartlanmıştı. Onu kontrol etmekte bu şekilde ustalaşmıştık. Canavarı sakinleştirmek için onun sesine odaklandım ve Gage normalde talepkâr olmasa da, bu yeni kökleşmiş içgüdü şimdi ona itaat etmemi sağlıyordu.

"Henüz gelemezsin," dedi bana. Ona bakakaldım.

"Neden?"

"Çünkü ben öyle dedim."

Sert ses tonuyla sikim zonklaya da gözlerim şokla açıldı. Başını eğip deliğimi tekrar yalarken bakışlarımı tuttu ve kaşlarımın çaresizlikle kıvrılmasına neden oldu. Kolumu yavaşça geri çektim.

"Ne zaman gelebilirim?" Sormadan edemedim, bana izin vermemesi fikri her şeyin kendiliğinden olma riskini daha da artırıyordu.

Tek omzunu silkti ve gözlerini kapatarak beni tekrar ciddi bir şekilde yalamaya başladı. Ürperdim, ayak parmaklarım büküldü. Başım geriye eğildi ama onu izleyebilmek için kendimi kaldırmaya zorladım.

Gelmeme saniyeler kala, sikime dokunulmamış olmasına rağmen, tekrar durdu. Dişlerimi sıktım, ona itaat etme arzusu içimdeki canavarla savaşıyordu, bu *da almamı* talep ediyordu. İkimize de zevk vermek, ona olabildiğince yaklaşmak için.

Tekrar sikimi emmeye başladı, daha önce olduğu gibi yavaşça. Ama bu sefer karnımı kaplayan sıvıyı topladı ve deliğimin üzerine sürerek seğirmesini sağladı. Bir parmağını içime soktuğunda haykırdım.

"Gage-"

"Henüz değil," diye mırıldandı, dili sikimin başının etrafında dolanıyordu.

Üçüncü kez tam boşalmanın eşiğindeyken geri çekildiğinde sızlandım. Dördüncüsünde, beni boşaltmasını *talep eden bir* hırıltıyı ısırmak zorunda kaldım. Kontrolsüzce titriyordum, kanatlarım tedirginlikle bükülüyordu ve Gage başını kaldırdığında çaresiz bir inilti çıkardım ve ağrıyan sert sikinin ön spermle damladığını gördüm.

O da benim kadar zor nefes alıyordu, yüzü kızarmış ve gözleri ağırlaşmıştı. Bu noktada, boşalmam için dilini sikimin ucuna **s ü r m e s i** yeterli olacaktı. O da bunu biliyordu. Taşaklarım ağrıyordu, sikim acı verici bir şekilde sertleşmişti. Kanalım içimdeki iki parmağın etrafında sıkıştı, rahatlamaya çalışmak için onları sıktı.

"Lütfen," diye yalvardım ona bakarak.

Gage dizlerini sürüyerek ayağa kalktı. Benden sızan sıvıyla sikini sıvazladı ve ben de beklentiyle yüksek sesle inleyerek dizlerimi göğsüme doğru kaldırdım.

"Evet," diye fısıldadım, deliğime sürtünen sikine dikkatle bakıyordum. "Lütfen."

O içeri kayarken ikimiz de inledik. Gage ürperdi, ağırlığını elleriyle kalçalarımın arkasına yasladı. Kanatlarım çırpındı, kuru, kösele gibi sesler kabinin içinde hışırdadı. Bakışlarımı isteksizce birleştığımız yerden kaldırıp yalvarırcasına ona baktım.

"Beni yine bekletecek misin?"

"Evet." Gage tekrar içeri itmeden önce dışarı kaydı. O inerken ben de haykırdım, her santimim şimdiden acı verici bir şekilde hassaslaşmıştı.

Kontrolü hızla kaymaya başladı. Kalçaları hızlandıkça göğsü nefes nefese kabarıyor, bana çarpıyor, her sert hamlede ikimiz de inliyorduk. Tenim çok sıcaktı ve kızarmıştı. Kafa derim ezici bir zevkle karıncalandı ve mutluluğun bir kez daha içimde toplanması, sikimi acı noktasına kadar sertleştirmesi uzun sürmedi.

"Ben-ben-"

İlerlemeyi hemen durdurdu ve bu sefer içimden bir hırıltı çıktı. Canavar, benim kadar bunalmış bir halde içimi pençeliyordu. Düşünemiyordum. Bir sinir yığınınan başka bir şey değildim. İçgüdüler yükseliyor, her şeyi bulanıklaştırıyordu. Aleti içimdeydi, hareket etmiyordu, ben de beni becermeye devam etmesi için onu kışkırtmak için etrafını sıktım.

Gage nefes nefese inledi ama işe yaramadı. Ona dişlerimi göstererek tekrar hırladım ama bu onun da sırtıtmasına neden oldu.

"Gage." Sesim gırtlaktan geliyordu. Daha derindi. Ama ne kadar çok titrediğimden kararsızdı. "Devam et."

Yutkunurken boğazının titrediğini gördüm, avuç içleri uyluklarımın arkasını yatıştırıcı bir şekilde okşuyordu ama bu beni sakinleştirmeye yardımcı olmadı.

"Geleceğim. Bir dakika içinde."

"Hayır," diye hırladım ve farkına bile varmadan hareket ettim.

Ayağa kalkıp onu yakaladığımda Gage ciyakladı ve battaniyelerin üzerinde sırtüstü yatana kadar bizi döndürdü. Geniş gözlerle bana baktı, zor nefes alıyordu ve kalçalarına tırmanıp sikini normalde yaptığımdan çok daha az nazıkçe kavradığımda ürpertici bir inilti çıkardı.

Rahatlamış bir sesle tekrar sikinin üzerine çöktüm. Ellerim omuzlarını bulup onu yere sabitledi ve ona karşı daha nazik olmam gerektiğini biliyordum ama duramıyordum. Kalçalarımı tekrar tekrar aşağı indirirken sikim aramızda zıpladı, her yere sızdı.

"Tanrım, Aury-" Gage'in başı geriye doğru kıvrıldı, ben onu sürerken parmakları kalçalarımın gömüldü. "D-Durma-"

İçimdeki kötü ve çirkin bir parça bunu istedi. Serbest bırakılmamı ve onun bana yaptığı gibi, en azından bir süreliğine onu reddetmek istiyordu. Odaklanmaya çalışmak, benden öncekilerin anılarının, düşüncelerinin ve duygularının muhakememi gölgelemesine izin vermemek için gözlerimi kırptırdım.

Gage'in kızarmış yüzü tekrar netleştğinde, aşk içimde ezici bir dalgaya dönüştü ve diğer her şeyi bastırdı. Ellerimi omuzlarından kaldırıp yüzünü kavradım ve kalçalarım çılgınca hareket etmeye devam ederken eğilip onu öptüm.

Sikim hareketlerimle karnının üzerinde sürükleniyor, içimden sızan ıslaklığın i ç i n d e n kayıyordu. Bu kadarı yeterliydi ve Gage'in zirveye ulaştığını anlayabildiğini biliyordum ama bu sefer durdurmaya çalışmadı. Umutsuzca ağzıma doğru inledi, kalçaları güçlü hareketlerimi karşılamaya çalışmak için büküldü.

Nefesimi içime çektim ve baskı kırılınca öpücüğü kesip başımı geriye doğru eğdim. Kanatlarım ardına kadar açıldı, sağ kanadım şöminenin sıcak kenarına sürtündü ama neyse ki alevleri ıskaladı. Sarsıldıkça sikim tekrar tekrar fişkırdı, yüksek sesli inlemeler beni terk etti. Kanalım Gage'in sikinin etrafında sıkıştı ve altımda titrerken nefesinin kesildiğini duydum.

"Aury-" Aleti içimde bükülürken boynu kavislendi. Hâlâ boşalıyordum, göğsünü ve karnını kaplıyordum ama titreyen kollarımın üzerinde eğilerek ağzımı onunkine yapıştırdım.

Dillerimiz birbirine dolanırken kararsız nefeslerimiz çarpıştı. Bedenlerimizdeki gerilim yavaş yavaş azaldıkça öpüşmemiz de yumuşadı. Hala çılgınca titrerken rahatlamış bir şekilde ağzına doğru inledim.

İçime huzur dolduğunda dudaklarına karşı gülümsedim. Hayat tohumum memnuniyet içinde titriyordu, şimdi daha yavaş. Doymuş. Eşime olabileceğim kadar yakındım.

Öpüşmeyi kesip Gage'e baktım ve kızarmış yüzündeki saçlarını nazikçe geriye ittim. "Bir dahaki sefere bunu sana yapacağım," dedim ona, ses tonumu onunki gibi sertleştirmeye çalışarak.

Güldü, ellerini göğsümde aşağı yukarı ovuşturdu. "Bana kızgın mısın?"

Yumuşamakta olan shaftının etrafını sıkarak onu hassasiyetle soluk soluğa bıraktım ve tekrar öpmek için eğildim. "Tehlikeli bir oyun oynuyorsun, rycke'i böyle çalıştırı y o r s u n ."

Homurdandı ve göğsüme hafifçe vurdu. "Sanki bana zarar verebilirmişsin gibi."

Bu beni gülümsetti. Her parçamın mutlulukla ısınmasına neden oldu. Dostum endişeliydi, doğası gereği endişeliydi, ama benden korkmadığını bilmek - neredeyse *her şey* benden korkarken- kemiklerimin derinliklerine yerleşti ve beni tamamen rahatlattı.

"Seni seviyorum, Gage," dedim ona ve bana gülümsedi, kızarmış, uykulu ve memnun. Tek istediğim buydu.

"Ben de seni seviyorum."

-

HAYALET

Kulübemizde üç gün kaldık. Daha uzun kalmak istedim ama endişelerim yeniden alevlenmeye başladı ve kampta neler olduğu, biz yokken bir şeylerin ters gidip gitmediği konusunda endişelenmeme neden oldu.

Dönüş yolculuğu daha kısaydı, çünkü bir kısmında uçarken Aury'nin beni taşımasına izin verdim. Daha az korkutucu olmaya başlamıştı çünkü bana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğini biliyordum. Ama yine de. Rüzgâr yanımdan hızla geçerken, kulaklarımda ısıklık çalarken, botlarımin altında havadan başka bir şey yokken tamamen rahat olmak zaman alacaktı.

Kampa geri dönerken kendimi hiç olmadığım kadar gevşemiş ve rahatlamış hissediyordum. Lilac motele doğru yürüyordu ama bizi görünce durdu, maskesinin arkasından bize küçük bir gülümseme verirken gözleri kırıştı.

"Eğlendiniz mi?"

Bu soru yüzünden yüzümün kızardığını hissettim ama Aury kıkırdadı ve beni kendine çekerek başımın üstünü öptü. "Evet. Harikaydı. Teşekkür ederim."

Leylak başını salladı. "Güzel. Kızlar iyi. Bu sabah onları kontrol ettim."

"Teşekkür ederim," dedim, tam o sırada Anchor lokantadan fırladı ve maskeli yüzünde geniş bir sırıtişla bize doğru yürümeye başladı.

Bize ulaştığında heyecanla "Sizi kandırdım mı?" diye sordu. "Tahmin ettin mi?"

Güldüm. "Hayır, Aury bizi yanlış yöne götürmeye başladığında bile utanç verici derecede bilgisizdim."

"Ha!" Omuzumu nazikçe itti.

Ben de gülümsedim ama içimde küçük bir endişe düğümü sıkıştı. "O şeylere gerçekten ihtiyacımız var mı? Marketten mi? Gidebiliriz-"

Çapa homurdandı. "Hayır, Hayalet. Bu sadece bir numaraydı. Hiçbir yere gitmene gerek yok."

Rahatlayarak nefes verdim. "Tamam."

"Şimdi git Aury'nin... ona her ne yapacaksan onu bitir." İkimize de gülümsedi. "Geri dönmene sevindim."

"Tamam," diye tekrarladım o lokantaya geri dönerken. "Teşekkür ederim!"

O gittikten sonra Aury bana döndü ve bana gülümseyerek saçlarımı okşadı. "Gidip kızları görelim mi?"

Ona sıırttım ve elini bulup parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim. "Evet. Seni özlemiş olacaklar."

Bu onun zevkle kızarmasına neden oldu ve motele doğru yürümeye başlamadan önce utangaç bir baş hareketiyle başını eğdi. Kamp oldukça sessizdi ama kulübedeki huzur ve yalnızlıktan sonra yine de biraz sarsıcıydı.

Motele yaklaştığımızda, Gloam ve Rig'in odasının olduğu yönden gelen belirgin bir gümbürtü sesi duydum. Yüzümü buruşturarak, binanın yanından avluya doğru dönerken Aury'ye baktım.

"Belki yakında geri dönebiliriz," dedim. Kıkırdadı ve bana baktı. Eğer Gloam ve Rig'i duyabiliyorsam, Aury'nin hassas kulaklarının neleri algıladığını bilmek istemiyordum.

"Evet." Elimi sıktı. "Yakında geri döneceğiz."

Charlie ve Moth'un Güvenli Ev Balayı

Huysuz, güzel yarı canavarımız Moth ve onun sevecen ortağı Charlie hakkında 12,6 bin kelimelik uzun bir kısa öykü. Bilginize, bu kitapta *çok fazla* seks var, başlangıçta kitaplarına dahil edeceğim çok uzun bir sahne de dahil olmak üzere, ancak sonunda Moth'un henüz "hazır" olduğundan emin olmadığım bir şey olduğu için yapmamaya karar verdim, çünkü önce Charlie'ye bu konuda açılması gerekiyordu. (Oraya geldiğinizde anlam kazanacak.)

Her neyse, tadını çıkarın! Bu kısa filmin özellikleri:

- Wyn ve Danny, Wyn'in huysuz ama bir şekilde kendini beğenmiş olması ve Danny'nin her zamanki gibi çok sevimli olması da dahil
- Edin ve Hunter, sevimli Edin ve Chuck'ın yakınlaşması ve Charlie'nin Hunter'a sataşması da dahil
- Güve'nin kuyruğu (hafif bir kuyruk oyunu da dahil) ve canavar ayakları (parmak fasulyeleri ile!) ve
- En önemlisi, Charlie elflerin zengin tarihini ve mitolojisini "Sivri kulaklı ve seksiler ve onları becermek istiyorum"

İçerik uyarıları: Açık cinsel içerik, sadece 18+, kuyruk oyunu, fantezi konuşması, canavar cinsel organı, çok fazla sıvı, iç frotaj sanırım?, Wyn bıçak gündemini zorluyor

Spoiler uyarısı: *Güve* (Canavar: Beşinci Kitap) kitabındaki

olaylardan sonra geçiyor İlk yayın tarihi 2022 Lily Mayne
Tüm hakları saklıdır

CHARLIE

"Oh kahretsin." Moth'un kafası göğsümden kalktı, yüzü hâlâ kızarmıştı ve nemli beyaz saç telleri şakaklarına yapışmıştı. "Chuck yine Ruh Yiyen'in insanının üzerine tırmanıyor. Bu konuda hırladığını duyabiliyorum. Ona zarar vermeyecek, değil mi?"

Gözlerimi devirerek parmaklarımı Moth'un saçlarından geçirdim ve başını nazıkçe göğsüme doğru ittim. Tenim terden hafifçe nemlenmişti, vücudum Moth'un az önce sikime ne kadar sert bindiğini atlattıkça kalp **a t ı ş l a r ı m** yavaşlıyordu.

"Danny ona zarar vermesine izin vermez." Moth'un uzun parmakları göğüs kıllarımla oynarken mutluluktan gözlerim kapandı ama sonra aklıma bir şey gelince tekrar açıldılar. "Peki sen onları duyabiliyorsan, diğer canavarlar da az önce seviştığımızı duymuş olabilir mi?"

"Evet. Edin Hunter'a ne yaptığımızı söyledi. Hunter ona söylediği için ona bağırdı." Moth başını tekrar kaldırdı ve çenesini göğsüme yaslayarak iri, solgun gözlerle bana baktı. "Peki, Ruh Yiyici seni hapishaneden kurtardığında... onunla konuştu mu?"

"Ha?" Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Onunla konuşmak mı? Uh... hayır, pek sayılmaz. Neden?"

Moth tek omzuyla sarsak bir omuz silkme hareketi yaptı, parmak ucuyla köprücük kemiğimin üzerinde gezinirken gözlerini indirdi. "Sadece merak ettim."

"Ama neden?" Başının arkasını kavradım, parmaklarım uzun saçlarını karıştırdı. "Ona bir şey mi sormak istiyordun? Anlamıyorum."

Yine omuz silkti, hâlâ bana bakmıyordu. Yanakları pembeleşti ve bu sadece her zamanki sikiş sonrası parıltısı değildi. "O sadece... Bilmiyorum. Bir tür efsane."

Kıpırdamadan durdum, inanamayarak Moth'a baktım. "Bir *efsane* mi? O bir efsane değil! Hunter'a göre, o sadece bir pislik."

Dirseklerimin üzerinde doğruldum, Moth'un çenesini ittim ve bir koluna yaslanmadan önce sinirlenerek homurdanmasına neden oldum.

"*Soul Eater*'a gerçekten de hayranlık mı duyuyorsun?" İnanılmaz bir şekilde sikimi işaret ettim. "Beş dakikadan daha kısa bir süre önce içindeydim!"

"Ben *fangirllük* yapmıyorum," diye tersledi, yüzü pembeleşmişti. Bana ters ters baktı. "O *sadece-Ruh Yiyici*'nin ne kadar korkunç olduğunu ve insanların ruhlarını emmek için her üç yılda bir ortaya çıktığını fısıldadıklarını duymadan buradaki insanların yanından geçemezsin."

"Evet, ama artık bunun saçmalık olduğunu biliyorsun. O pis parazitleri emiyor, ruhları değil." Burnumu kırıştırdım. "Sence Danny onu öptüğünde tadına bakabilir mi? Bunun tadı güzel olamaz, değil mi?"

"Ne?" Moth göğsüme vurdu. "Charlie, bu düşünmek için çok garip bir şey."

Öfkeyle sıçradım. "*Bana* garip mi diyorsun? Parazit emen bir hortlağın peşinden koşuyorsun-"

"Ben değilim!" Güve üzerime tırmanıp kalçalarımın sarıldı ve omuzlarımı aşağı iterek beni yatağa yapıştırdı. Yüzünü bir perde gibi saran beyaz saçlarıyla bana dik dik baktı.

Ellerimi başımın arkasında yastığa koyarak ona sırtıttığımda, bana daha sert baktı.

"Onunla gerçekten konuşmadım bebeğim," dedim ona aşırı sabırlı bir sesle. "Az önce bir memuru öldürmesini ve Danny'den hoşlanmasını izledim. Ama..." Kaşlarımı kaldırdım, hâlâ kocaman sırtıyordum. "Eminim sizi tanıştırebilirim."

"Ah, kapa çeneni." Moth çenemi kavradı ve bana cezalandırıcı bir öpücük vermek için eğildi. "Çok sinir bozucusun."

"O Edin'in en iyi arkadaşı," diye devam ettim, ağzımı kapatmaya çalışan Moth'un elini savuşturmak için başımı salladım. "Edin'den bir oyun randevusu ayarlamasını isteyebilirim."

."

"Bok kafalı." Yüzü pembeleşmişti ama gözlerinde bir parça endişe kıvılcımı parlayınca bakışları yavaşça eridi. Kuyruğunun kalçalarımın üzerinde tedirginlikle sallandığını hissettim. "Gerçekten bir şey söylemeyeceksin, değil mi?"

Bu bakış beni aşağılayıcı bir hızla eritti. Bir elimi serbest bırakarak uzandım ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Tabii ki hayır, bebeğim. Sadece takılıyorum. Seni bilerek utandırmaya çalışmam."

Moth'un solgun gözleri yumuşadı. Beni öpmek için başını eğdi. "Biliyorum."

"Yine de bu seni kazara utandırmayacağım anlamına gelmiyor," diye ekledim. öpüşmeyi kesti. Moth nedense normalden daha da solgunlaştı ve bana endişeyle baktı.

"Bunun olma riskini ortadan kaldırmanın bir yolu var," dedim hızla, boynundaki dövmelerden birinin üzerinde gezinerek. "En azından geçici olarak."

Moth şüpheyle gözlerini bana dikti. "Nasıl?"

Parmak uçlarımı göğsünün üzerinde gezdirerek bir meme ucunu hafifçe daire içine aldım ve onu titrettim. "Beni güvenli evine romantik bir kaçamağa götürebilirsin."

Moth bir kahkaha attı, doğrulup ellerini göğsümün üzerine koydu. Bakışlarım otomatik olarak güzel vücudundan aşağı kayarken diğer kolumu başımın altına sıkıştırdım.

"Oraya gidebiliriz..." Dilinin ucu alt dudağındaki halkayla oynamak için ortaya çıktı ve dikkatimi dağıtmakla tehdit etti. "Chuck'ın yatması için bir oda ayarlamamız gerekecek."

"Belki de biz giderken Chuck'ı burada bırakabiliriz." Moth'un kaşları endişeyle çatıldığında ona güven verici bir gülümseme verdim. "Edin ve Hunter ona göz kulak olur. Ya da Danny ve Ruh Yiyici," diye ekledim sinsice. "Bu sana *efsaneyle* konuşmak için bir bahane verir."

Moth tekrar kızarıırken bile bana etkilenmemiş bir bakış attı.

"Şey..." Dalgınca göğüs kıllarımla oynadı ve küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Sadece biz olsaydık güzel olurdu. Kısa bir süre için."

Ona sııttım. "Evet, olur. Ya da demek istediğim... Ruh Yiyici'ye sorabiliriz, eğer üçlü yapmak istersen gelmek ister mi diye-"

"Charlie," diye tısladı Moth, göğsüme vurarak ve endişeyle kapıya bakarak. Bana baktı ve yüzünü buruşturdu. "Bu çok iğrenç. Çok *yaşlı*."

Bir kahkaha patlattım. "Edin de öyle, ama Hunter aldırıyor gibi görünüyor."

"Sen tam bir bok kafalısın." Moth ellerini göğsümün üzerinde gezdirerek beni yatağa sabitledi. "Eğer Ruh Yiyen'e tuhaf *bir şey* söylersen, seni güvenli evime geri götürmem."

Kıkırdadım. "Merak etme, yapmayacağım. İçimin boşaltılmamasını tercih ederim. Onu aktif olarak kızdırmaya çalışmayacağım."

Kamptaki ilk gecemizi hatırlayarak tereddüt ettim, Chuck'ı Danny'nin üzerine atmıştık, böylece baş başa sevişebilecektik.

"Artık," diye açıkladım ve bir süre durakladıktan sonra "Belki," diye ekledim.

Moth gözlerini devirdi ama beni öpmek için eğildiği için yatışmış görünüyordu. Delikli, sivri dili ağzıma girdi ve ne kadar doymuş olmama rağmen sikimin ilgiyle seğirmesine neden oldu. Öpücüğü keserek, çenemin altına sokulmadan önce ağzını aşağıya doğru takip etti. Burnu boynumdan aşağı kayarken derin bir nefes aldığını duydum.

Bir elimi başımın arkasından kurtararak yan tarafını avuçladım ve Moth göğsümün aşağısına şefkatli öpücükler bırakırken küçük bir pul parçasının üzerinde hafifçe gezindim. Burnunu göğüs kıllarına sürttü, tekrar içine çekti, sonra koltuk altıma **d o ğ r u** öpücükler kondurdu. İrkildim ve dudajımı ısırdım, gıdıklanma hissinden dolayı çırpınmamaya ve sarsılmamaya çalıştım.

Moth burnunu koltuk altı kıllarına sürttüğünde ve derin bir nefes aldığında içimden çıkan iniltiyi durduramadım. *Kahretsin*, neden bu kadar ateşliydi?

Kalçaları sallandı ve ıslaklığın yarı sertleşmiş sikimin üzerinden kaydığını hissettim, bu da beni ürpertti. Moth derin bir nefes daha aldı ve iniltili bir nefes verdi.

"Tanrım, neden hep bu kadar güzel kokuyorsun?" Sesi neredeyse kızgın geliyordu, bu da beni güldürdü.

Parmaklarımı saçlarında gezdirdim, kafa derisini hafifçe kaşıdım ve yanağını göğsüme yaslayıp memnun bir iç çekiş yaptığında gülümsedim. Güve hâlâ dokunulmaya hasretti.

"Belki de canavarınızı yarı yarıya azdıracak feromonları pompalamak için tasarlanmışımıdır."

Bana etkilenmemiş bir bakış atmak için başını kaldırdı. "Charlie, bu gerçekten garip."

"Yine de inkar edebilir misin?" İki elimi de kıcını sıkmak için indirerek karşılık verdim. Kuyruğu parmak eklemlerimin üzerinden kayarak fiske vurdu.

Parmak uçlarımı sinsice kuyruğunun alt tarafına, en dibine değene kadar içeri doğru izledim. Güve'nin orada ne kadar hassas olduğunu kısa süre önce keşfetmiştik, bir gece beni sertçe sikerken parmaklarım kıcının üzerinde gezinmişti. Sonunda kuyruğunun altından kıvrılmışlardı ve Moth gırtlaktan gelen bir iniltiyle sarsılmıştı.

Bu yüzden, elbette, neye bu kadar ateşli bir tepki verdiğini anladığımda ona hiç merhamet göstermedim. Yani, başka ne yapabilirdim ki?

Parmağım kuyruğunun sırtının alt kısmıyla birleştiği yerde ileri geri hareket ederken boğuk bir ses çıkardı. Ancak titreyip nefes nefese boynuma sarıldığında ellerimi sırtından yukarı kaydırdım ve onu kendime çektim.

"Peki, ne zaman ayrılmak istiyorsun?" diye sordum.

Moth'un cevap vermesi birkaç saniye sürdü, nefes alış verişini sakinleştirmeye çalışırken parmakları kollarıma gömüldü. "H-huh?"

Ağzım bir karış açıldı. "Güvenli evinize gitmek için ne zaman yola çıkacağız? Bugün mü?"

"Uhh..." Sesi titriyordu ve kalçaları istemsizce bükülürken nefesini içine çekti ve sertçe ürperdi. Sıcak, kaygan siki serbest kaldı ve

göbeğimin üzerinde bir ıslaklık çizgisi bıraktı.

Neredeyse pes ediyordum, onu yatağa yatırıp sikini ağzıma alma isteğime zorlukla karşı koyuyordum. Ama onun güvenli evinde gerçekten yalnız kalana kadar beklemek istedim, orada istediğimiz kadar gürültü yapabiliriz. Orada Moth'un yatakta denemek istediği bir şey olup olmadığını bana söylemesini sağlayabilirdim...

"Charlie," diye mırıldandı Moth titreyerek, ağzını yanağıma bastırarak. Kalçaları tekrar sallandı ve artık tutarlı bir konuşma yapamayacağını söyleyebilirdim - sadece birkaç dakika önce sevişmiş olmamıza rağmen beyni çoktan şehvetle dolmuştu. Moth için her şey hâlâ çok yeni ve heyecan vericiydi ve hevesi *gülünç* derecede seksiydi.

Pes ettim.

Moth'u yatağa yatırdım, karnının üzerine yatırdım ve nefesi kesilirken ensesine bir öpücük kondurmak için saçlarını yana savurdum. Sikim uyanıyordu ve Moth'un kuyruğuna süründüğünde, tekrar nefes aldı ve kığını yataktan kaldırarak geri bastırdı.

"Charlie," diye soludu, uzun parmakları yastığa doğru kıvrıldı ve sıkıca kavradı.

"Mhmm?" Omurgasından aşağı doğru öptüm, yaralı deri dudaklarımın altında sertleşti. Yukarı baktığımda, Moth'un delinmiş dudaklarının hızlı nefes alış verişleriyle ayrıldığını, yanağını yastığa bastırdığını gördüm. Yüzü kızarmış, saç telleri şakağına ve elmacık kemiğine yapışmıştı.

"I-" Sesi titriyordu, dizleri daha da açıldı ve kalçalarımın uyluklarının arasına girmesine izin verdi. "Biz..."

Dudaklarım kuyruğunun dibine değene kadar alçaldım ve kuyruğun göğsümde çılgınca sallanmasına neden oldum. Sert bir kış yanağına yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra parmaklarımı Moth'un kuyruğunun dibine doladım ve yukarı kaldırdım.

"Char-" Dilimi tam sırtının alt kısmıyla birleştiği yere değdirdiğimde Moth boğulurcasına bir nefesle sözünü kesti. "Oh lanet olsun."

Tekrar yaladığımda sırttım. Güve'nin kuyruğunun neredeyse her yeri pulluydu ama buradaki deri daha yumuşak ve hassastı. *Son derece* hassas. Onu buradan yalamak, sanki dilim yarığının ya da sikinin üzerindeymiş gibi tepki vermesine neden oluyordu ve bu da sikimi *gülünç* derecede sertleştiriyordu.

Aşağı uzandım ve onu dillerken kendime de bir vuruş yaptım. Moth'un kalçaları her yalamada sarsılıyor, kalçaları titriyordu. Yukarı baktığımda, yanağı

hala yastığa bastırılmıştı. Gözleri sersemlemiş ve kapalıydı, yanakları kızarmış ve dili ayrık dudaklarının arasından dışarı fırlamıştı, bu da bende gülümseme isteği uyandırdı.

"İyi hissediyor musun bebeğim?" Yalamalar arasında sordum, sesim şehvetle çakıllı.

Güve inledi, kıcını daha da yukarı kaldırdı. "Mmm."

Elimi bacağından, pullu baldırından ve uyluğundan yukarı kaydırmak için sikimi bıraktım. Parmaklarım bacaklarının arasından içeri doğru girip yarığında aşağı yukarı kayarken Güve'nin nefesi kesildi. Uyarılmasından ve ondan sızan dölümden kayganlaşmıştı, kuyruğunun tabanının altını çılgınca yalarken inlememe neden oldu.

"Ah!" İki parmağımı içine soktuğumda Moth sarsıldı. "Charlie! Siktir."

Parmak uçlarımla içindeki o noktayı aradım, bulduğumda acımadan okşadım. Moth'un kalçaları çılgınca titriyor, kanalı parmaklarımın etrafında kenetleniyordu.

"Siktir," diye soludu, sırtı eğilmişti, kuyruğu elimde çırpınmaya çalışıyordu. "Siktir- Ch-Charlie-"

Ona karşı inledim, hararetle yaladım, dilimi göt deliğine doğru kaydardım, sonra parmaklarımla onu becerirken kuyruğunun dibine geri döndüm. Yeni bir ıslaklık seli parmaklarımı kaplarken Güve haykırdı.

"Kahretsin, geliyorum," diye neredeyse hıçkırarak ağladı, kalçaları çılgınca sallanıyordu. "Charlie-"

Umutsuz bir haykırıyla kendini kesti, tüm vücudu titriyordu, kanalı parmaklarımın etrafında inanılmaz derecede sıkıyordu. Vücudu nihayet gevşeyene kadar yaladığımda göğsümden gırtlaktan gelen bir inilti koptu. Ancak o zaman parmaklarımı serbest bıraktım, kuyruğuna ve sırtının küçük kısmına öpücükler yağdırdım.

Güve, kalçaları yatağa gömülürken uzun, titrek bir nefes verdi. Uzuvarları dikkatsizce yayıldı, büyük, pençe uçlu canavar ayak parmakları memnuniyetle esnedi. Gülümsedim, bir iniltiyle yanına çökmeden önce kıcına son bir öpücük kondurdum ve bir bacağımla kıcının üzerine attım.

Başımı yastığın üzerine onunkinin yanına koyarak uzandım ve saçlarını kızarmış yüzünden geriye doğru taradım. Moth'un solgun gözleri uykulu bir şekilde kırpışarak açıldı, yanağı hala yastığa gömülmüştü.

"Tekrar uyuyacak mısın?" Yanağını okşayarak sordum.

Yaklaşık bir hafta önce kampa döndüğümüzden beri ikimiz de çok uyuyorduk. Yolculuk bitene kadar ikimizin de tüm yolculuğun ne kadar yorucu geçtiğinin farkına vardığını sanmıyorum. Özellikle de Moth için... Nihayet hayatı boyunca ilk kez rahatlayabilmişti. Haberci gitmişti. Artık herhangi bir zamanda ve herhangi bir yerden çağrılmazdı. Bunun nasıl bir his olduğunu, omuzlarından o yükün kalkmasının nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezdim. Ona her şeyi, **k a ç ı r d ı ğ ı** her şeyi vermek istememe neden oldu. Onu mutlu edecek her şeyi.

Şansıma, onu mutlu eden şey benimle yatakta uzanmaktı - hayvanlar gibi sevişmediğimiz zamanlarda yani. Akıncıların ve Danny'nin Chuck'ı bu kadar çok sevmesi büyük bir şanstı. Biz meşgulken zamanının çoğunu birileri tarafından üzerine titrenerek geçiriyordu ve Lilac ortaya çıktığında ona yapışıyor ve onu ondan uzaklaştırmaya çalışan herkese tıslıyordu. Çoğu zaman onu görmezden gelmeye çalışırdı.

Hala Aury'den korkuyordu ama yavaş yavaş ona ısınıyordu. Lokantadaki Bo ve Daisy, Aury'ye onu besleyebilmesi için yemek artıkları vererek yardımcı oluyorlardı ve Chuck avucundaki yemeği kapmak için yavaşça ilerlerken onun elini uzatarak sabırla oturduğunu görmüştüm.

Özellikle Edin'in omuzlarında dolaşmayı çok severdi ve Hunter'ın beyzbol şapkasını kampta her taktığında kafasından çalar, sanki ona en büyük hediye veriyormuş gibi Moth'a verirdi. Moth bu durum onu kızdırmış gibi davranıyordu ama bunu son yaptığında ona iyi bir kız olduğunu fısıldadığını duyduğuma yemin edebilirim.

Moth tekrar gözlerini kırıştırdı ve gözlerini ovmak için uzandı. "Hayır, hadi yola çıkalım." Kolunu bana dolayarak ve yüzünü çenemin altına sokarak daha da yaklaştı. "Orada çok uzun süre kalmasak bile en azından birkaç haftalığına gideceğiz. Sence bu sorun olur mu?"

"Biz yokken herkesin Chuck'a bakmaktan mutluluk duyacağından eminim." Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve başının **t e p e s i n i** öptüm. "Hunter'a ona göz kulak olmasını söyleyeceğim."

Güve karşılık olarak homurdandı. O ve Hunter şaşırtıcı derecede iyi anlaşıyorlardı. Hatta geçen gün Hunter'la bir konuda dalga geçtiğimde Moth kafamın arkasına bir şaplak atmıştı. Hunter'ın bana attığı kendini beğenmiş sırıtış, Moth'un arkasını döndüğü anda onu terslememe neden oldu. En azından bir savaşa dönüşürse, boynuzları olan büyük mor canavar benim tarafımda olacaktı.

Güve bir esnemeyle sırt üstü yuvarlandı ve gerindi. Büyük canavar ayaklarının sevimli bir şekilde esnemesini izlerken gülümsememi gizlemek için dudaklarımı büzdüm, pençeli

Yataktan kalkmadan önce ayak parmaklarını oynattı. Odayı geçip şifonyere doğru giderken kuyruğu tembelce sallanıyordu.

Burada sakladığı bir kıyafet zulası vardı ve kendisi yeni bir çift giymeden önce bana birkaç boxer külot attı. Uzun beyaz saçları dağınıktı, uyku ve seks yüzünden birbirine karışmıştı ve omuzları hiç görmediğim kadar gevşekti. Tüm vücudu daha rahattı, taşıdığını bile fark etmediğim gerginlik sonunda gitmişti.

Yatağın üzerinde bana bakıp gülümserken solgun gözleri durgunlaşmıştı. Duygudan boğazım düğümlendi ve ayağa kalkıp kollarımı arkadan ona dolamak için odayı geçerken iç çamaşırını avucumun içinde sıktım.

Moth temkinli bir kıkırdama çıkardı ve elini tereddütle zayıf karnının üzerinde duran kolunun üzerine koydu. "Ne?"

Başımı salladım ve dudaklarımı omzuna bastırdım. "Hiçbir şey. Sadece seni seviyorum."

Moth'un parmakları tepki olarak kolumda sıkıştı. Başını çevirip saçlarımı okşadı ve titrek bir nefes verdi. "Ben de seni seviyorum."

-

MOTH

"Oh, hey."

Charlie ve ben sırt çantalarımızla odamızdan çıkarken şöyle bir baktım ve Ruh Yiyen'in insan eşi Danny'nin yürüme yolunun ilerisinde kendi odasından çıktığını gördüm.

Çok kısa bir tanışma dışında pek konuşmamıştık ve bir **y a n ı m** Ruh Yiyen'in ne kadar hırçın ve gezinen biri olduğunu düşünerek ona uzun süre bakmaya bile çekiniyordu. Ama tabii ki ne kadar gülünç derecede yakışıklı olduğunu fark etmiştim. Eğer Charlie sürekli üzerimde olmasaydı, kesinlikle kendimi daha güvensiz hissedirdim.

Danny bana utangaç bir gülümseme attı, ben de ona kısa bir süre karşılık verdim ama çantalarımızı görür görmez gülümsemesi kayboldu.

"Gidiyor musun?" Etrafına bakınırken gözleri panikle büyüdü. "Önce Chuck'a veda edebilir miyim? O nerede?"

"Sadece küçük bir geziye çıkıyoruz." Charlie kapıyı arkasından kilitledi ve anahtarı bana uzattı, sonra Danny'ye sevimli bir sırıtış attı. "Geri geliyoruz. Aslında biz yokken Chuck'a bakmak ister misin diye merak ediyorduk..."

Ruh Yiyen Danny'nin arkasından odadan çıkarken, uzun, kararmış parmakları ensesini kavramadan önce insanının koyu renk saçlarını geriye doğru tararken, sözlerini yarıda kesti. Buz gibi bakışlarının üzerimizde gezindiğini hissettim ama tek kelime etmedi.

Charlie boğazını temizledi, sonra yanımda biraz daha uzun durdu, eli ceketimin altından sırtımın küçük kısmını buldu.

"Birkaç haftalığına gidiyoruz," dedi. Şöyle bir baktığımda, Ruh Yiyici'ye küçük bir sırıtış attığını gördüm. "Uyuyacak bir yere ihtiyacı olacak..."

"Sorun değil!" Danny hevesle Ruh Yiyen'in yüzüne döndü ve yırtık pırtık paltosunun önünü tuttu. "Bebeğim, Charlie ve Moth yokken Chuck'a biz bakacağız."

"Hayır, değiliz."

Danny Ruh Yiyen'in göğsüne bir şaplak attı. "Evet, öyle. Dolapta onun için bir yuva yapabiliriz."

Ruh Yiyici tiksintiyle ofladı. "Hala sevişebilmemiz için onu içine kilitleyebilir miyim?"

Danny'nin boğazında kırmızı lekeler belirdi ve yanaklarına doğru ilerledi. Gözleri bize doğru kaydı. "Wyn."

"Tatlım benim." Ruh Yiyici'nin insanlık dışı, çarpıtılmış sesi Danny'nin yüzünü kavrarken neredeyse sabırlıydı. "Yarı salyığın buraya geldiklerinden beri her gece seviştiğimizi duymadığını mı sanıyorsun gerçekten?"

Danny yüzü kıpkırmızı olmuş bir halde bana zayıf ve özür dileyen bir gülümseme fırlatırken Charlie dönüp merakla bana bakarak büyük bir gösteri yaptı. Boğazımı temizledim ve Charlie'nin bakışlarına karşılık vermeyi reddettim.

Ona sonra anlatırım.

"Edin ve Hunter'a sorabiliriz," dedim hızlıca, çünkü Ruh Yiyici'yi kızdırmak istemiyordum. "Sorun değil. Eminim onlar-"

Danny, Ruh Yiyen'in göğsüne tekrar vurarak, "Hayır," diye ağzından kaçırdı. "Yapacağız. Onu seviyorum," diye ekledi, sesi tamamen ciddiye, gözleri bana ve Charlie'ye dikilmişti. "Ciddiyim. Onu seviyorum. Hem de çok."

Wyn tiksintiyle ofladı ve tepinerek odalarına geri döndü. Endişeyle Charlie'ye baktım, sonra tekrar Danny'ye.

"Cidden, sorabiliriz-"

Danny hemen, "Hayır," diye araya girdi. "Ben yapabilirim. Wyn'i görmezden gel. Aslında onu hiçbir yere kilitlemez. O sadece... değişime karşı dirençli, sanırım bu da o kadar yaşlı insanlar arasında oldukça yaygın bir durum."

Motel odasının içinden kuduz bir hırıltı geldi. Gergin bir kahkaha attım, beni ileri doğru çekmeye başladığında Charlie'nin elini sıkıca kavradım.

"Çok teşekkür ederim," dedi Danny'ye sevimli bir sırıtışla, açık kapının önünden geçerken içeriden vahşi bir tıslama duyunca kıs kıs güldü.

"Şimdi Ruh Yiyici benden nefret edecek," diye mırıldandım motel binasının yan tarafındaki merdivenlerden inerken.

Charlie gözlerini devirdi, bu Hunter'la paylaştıkları bir alışkanlık gibi görünüyordu. "Doğru, bunu yapamayız, değil mi?"

"Kapa çeneni," diye tısladım, Danny'nin hemen arkamızda olmadığından emin olmak için endişeyle arkama baktım. "Bunu Hunter ve Edin'e yaptıramaz mıyız? Eğer Ruh Yiyici gerçekten istemiyorsa..."

Charlie homurdandı. "Ama Danny istiyor ve eminim ki Ruh Yiyen'in seni öldürmek istemesinin en hızlı yolu Danny'yi üzme." "

Charlie beni kampın karşısına, Chuck'ın Edin'in kocaman omuzlarına neşeyle tünediğini görebileceğimiz yere doğru götürürken dudağımın içini çiğnedim. "Belki de gitmemeliyiz-"

"Hayır." Charlie durdu ve yüzünü bana dönerek beni kendine yaklaştırdı. "Senin evine gideceğiz, böylece tamamen yalnız kalabileceğiz ve sonra bana sahip olduğun her kirli fanteziyi anlatmanı sağlayacağım ve hepsini yapacağız."

Ağzım bir karış açık ona bakakaldım. "Ne?"

"Ne?" Charlie kollarını ceketimin altından geçirerek beni kendine çekti ve sinsisi bir sırıtışla bana baktı. "Ben de sana benimkileri anlatacağım. Hepsini anlatacağız, merak etme."

Neredeyse nefesim kesiliyordu, gömleğinin önünü kavrarken kimsenin duymadığından emin olmak için etrafıma bakındım. "Ne gibi fantezilerin var?" Kısık sesle sordum.

"Şey..." Charlie saçımı kulağımın arkasına sıkıştırmak için bir elini serbest bıraktı. Parmakları sivri ucun üzerinde dans ederek beni ürpertti. Orası hassas bir yerdi. "Belki de güvenli eve giderken bir çeşit pelerin için gözümüzü dört açabiliriz."

"Pelerin mi?" Başparmağının ucunu kulağımın sivri ucunda aşağı yukarı kaydırırken gözlerimi açık tutmaya çalışarak dalgınca sordum. Yüzüm ısındı. Bunu herkesin içinde yapıyor olması bana neredeyse *müstehcen* geliyordu. "Neden pelerin?"

"Sarışın bir elf ve sonunda kral olan bir adamın olduğu filmler vardı-"

"Charlie!" Edin'in gür sesi bizi böldü. "Güve! Çantaların neden sende? Gidiyor musun?"

Ona baktığımda, sarp yüzünün endişeyle buruştuğunu gördüm. Bize doğru ilerlerken uzun, sivri uçlu kuyruğu sallanıyordu, Chuck onun omuzlarına binerken saçlarına yapışmıştı. Hunter tuvalet kabinlerinden çıktı, sırt çantalarımızı görünce kaşları sertçe çatıldı.

Edin'le birlikte bize ulaştıklarında "Neler oluyor?" diye sordu. "Henüz gitmediğinizi sanıyordum."

"Sakin ol ayıcık, sadece birkaç haftalığına gidiyoruz. Geri döneceğiz."

Hunter gözlerini devirdi. Ne kadar hırlarsa hırlasın Charlie'nin ona ayıcık demesine engel olamayacağını anlaması sadece birkaç gün sürmüştü. İntikamını almak için Charlie'ye takabileceği sinir bozucu bir lakap düşünmeye çalışıyordum.

"Danny, Chuck'a göz kulak olacağını söyledi ama..." Charlie bir adım öne çıkıp Hunter'ın yüzünü tuttu ve uzun yara izinin etrafındaki büzülmüş deri beyazlaşana kadar yanaklarını biraz sıktı. "Onu Ruh Yiyici'den koruman için sana güveniyorum Hunter."

"Ne?" Hunter sordu, sesi biraz karıştı.

Charlie ciddi bir sesle, "Ruh Yiyici kudurursa Chuck'ı savunmalısın," dedi, en iyi arkadaşına bakarken ifadesi tamamen ciddiydi. "Onu ondan uzak tutmalısın. Bu konuda sana güveniyorum."

Hunter'ın yüzündeki tüm kan çekilmişti. Gözleri benim, Charlie'nin ve Edin'in arasında çılgınca gidip gelirken genişledi.

"Neden ben?" diye sordu küçük, korku dolu bir sesle.

Ofladım ve Charlie'nin omzunu ittim. "Bok kafalı olmayı bırak, Charlie." Hunter'a ekledim, "Ruh Yiyici Chuck'a bir şey yapmayacak, ama eğer... sinirlenmeye başlarsa, belki sen ve Edin ona bakmayı devralabilirsiniz."

"Sinirlenmeye mi *başladın*?" Hunter kaşlarını çatarak Charlie'ye baktı ve bir adım geri çekilirken sakallı yanağını ovuşturdu. "Sinirlenmek onun doğal hali değil mi?"

Edin kıkırdadı, büyük ellerinden biri Chuck'ın parmaklarıyla dalgınca oynayabilmesi için başının yanında yukarı kalkmıştı. Kız bir tanesini kemirmeye başladığında fark etmemiş gibi görünüyordu. "Wyn'in kızgınlık seviyesine göre değişen dereceler var. Birçok faktör var. Bu hassas bir ekosistem." Yüzünü buruşturdu. "Örneğin, Chuck Danny'ye zarar verirse-"

"Chuck kimseyi incitmez." Edin'in omuzlarından benim omuzlarıma atlarken ona yaklaştım ve gülümsedim. "Öyle mi, kızım?" Çenesinin altını kaşıyarak ekledim.

Yüzünü saçlarıma sürterek cıvıldadı. Edin'in ona bunu öğretip öğretmediğini merak ettim.

"Peki nereye gidiyorsun?" Hunter kolunu Edin'in beline dolayarak sordu.

"Sadece bir süreliğine Moth'un evine gidiyorum. Senin zorba kıçından biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var," diye ekledi Charlie alaycı bir tavırla.

Hunter homurdandı. "Her neyse. Sanki sen yokken beni hiç özlememişsin gibi."

"Charlie'ye kendi ilacını tattırmak için araya girdim. "Sürekli senden bahsediyordu. İlk başta sana çok aşık olduğunu düşünmüştüm."

Hunter'ın yüzüne yavaş, neşeli bir gülümseme yayılırken Charlie bana ihanet dolu bir bakış fırlattı, yanakları pembeleşti.

"Ne oluyor lan, avcı? Yolda söylenenler yolda kalır. Abartıyor," diye hızla ekledi Hunter'a. "Senin hakkında belki... iki kez konuştum."

"Elbette." Hunter Charlie'ye sırtı, sonra da uzanıp yanağını okşadı. "Bu sefer beni çok özlememeye çalış şampiyon."

Charlie kıpkırmızı oldu. "Evet, şey..." Söyleyecek bir şey bulmakta zorlandı. "Kapa çenenin. Hadi, gidelim."

Elimi tuttu, sonra Chuck'ı hatırlar gibi oldu ve çenesinin altını okşamak için durdu, tam o sırada Danny ve Ruh Yiyen'in motelden bize doğru yaklaştığını gördüm.

"Kısa bir süreliğine gideceğiz, tamam mı kızım?" Charlie saçlarıma sarılırken Chuck'a gülümsedi. "Danny Amca sana göz kulak olacak. Ve korkunç büyükbaba Wyn," diye mırıldandı.

Danny ışınlanırken Ruh Yiyici vahşi bir hırıltı çıkardı.

"Güvenli evine geri döndüğünde burada hiç başka birini buldun mu?" Küçük, terk edilmiş kasabanın sokaklarında ilerlerken Charlie bana sordu.

"Uh..." Kaşlarımı çatarak ona baktım, ona söylemenin iyi bir fikir olup olmadığından emin değildim. Ama... Ona yalan söylemek istemedim. "Bir keresinde buraya bir koleb sürüsü gelmişti. Birkaç yıl önce." Charlie'nin solgunlaştığını görünce aceleyle ekledim.

Yutkundu, koyu renkli kirli sakalının altında Adem elması sallanıyordu ve sarsak bir şekilde başını salladı. "Oh. Pekala."

"Onları ben öldürdüm," dedim hızla, dönüp ona bakmak için durdum. Yaklaşarak kollarımı boynuna doladım. "Seni güvende tutacağım prenses. Hiçbir şeyin sana zarar vermesine izin vermem."

Charlie bana gülümsedi ve ellerini ceketimin altından yanlarıma doğru kaydırdı. "Biliyorum."

Yorgun görünüyordu, gözleri gölgelenmiş ve yüzü çizilmişti. Kamptan buraya gelmemiz o kadar uzun sürmemişti, çünkü daha kuzeydeki hapishaneden geçmemiştik, ama yine de uzun bir yolculuktu. Ve son birkaç gündür kendimizi daha da zorluyorduk, bir an önce buraya varmak için sabırsızlanıyorduk.

Eğildim ve sakallı yanağını öptüm. "Diğer canavarlar ve birkaç yağmacı daha önce buradan geçti ama sık değil. Bir şey yaklaşırsa duyabilirim."

"Biliyorum," diye tekrarladı Charlie, yüzünü çenemin altına soktu ve boğazımı öptü. Dudaklarının bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettim. "Sen bir insandan çok daha iyisin."

Yüzüm ısındı ve uzun zamandır içimde var olan canavar yarımından uzaklaşma içgüdüğü ortaya çıkma tehdidinde bulundu. Onu geri çekmeye zorladım. Charlie canavar tarafımı seviyordu. İnsanlık dışı gücüm, hızım ve iyileşmem iyi şeylerdi, beni farklı kıldıkları için kızılacak şeyler değil. Şimdi bunları takdir ediyordum çünkü onu güvende tutmama yardımcı oluyorlardı ve önemli olan da buydu.

"Biliyorum," dediğimi duydum ve Charlie gülüp başını kaldırdığında sııttım.

"Yani..." Elleri aşağı kaydı ve kıcıımı sıktı. "Neden beni güvenli evine götürüp bana tüm canavar avantajlarını hatırlatmıyorsun?"

Sırıtişım genişledi, müstehcen bir hal aldı. "Tamam."

El ele tutuşarak sessiz sokaktan aşağı indik ve eski hamburgercinin arkasındaki ara sokağa girdik. Kapının kilidini açtıktan sonra

Sırt çantamdan uzun bir ip çıkarırken Charlie'ye içeri girmesini işaret ettim.

İpi, kuzeye, hapishaneye doğru yola çıktığımızda, burada durma ihtimalimize karşı akıncı pazarından almıştım. İhtiyacım yoktu, merdivenin olduğu çıkıntıya tutunacak kadar yükseğe zıplayabilirdim ama Charlie'nin ipe ihtiyacı olacağını biliyordum. Ve burada geçirdiğimiz geceye kadar canavar bacaklarımdan ya da ayaklarımdan haberi yoktu, o yüzden...

Yukarı çıktıktan ve ipi çantama geri koyduktan sonra Charlie'nin elini tuttum ve onu kapıma götürdüm. "Chuck için hangi odanın daha iyi olacağını görebiliriz."

"Elbette, bebeğim." Charlie elimi sıktı. "Ama belki bu gece olmaz. Yorgunum."

Öğleden sonra geç olmuştu ve hava kararmaya başlamıştı. Odama girdiğimizde, çantamı ve kılıcımı silkmeden önce Charlie'yi nazikçe kanepeye doğru ittim. Buraya son geldiğimizde ocağı temizlemiştim, bu yüzden odanın etrafındaki mumları yaktıktan sonra ateş yakmam uzun sürmedi.

"Banyo için biraz su ısıtacağım." Kullandığım büyük tencereyi aldım. "İçecek bir şey ister misin? Aç mısın?"

Charlie yaklaşırken kıkırdadı. "Her şeyi yapmak zorunda değilsin Güve."

Rahat olduğundan, burayı sevdiğinden emin olmak istedim. Burada benimle kalmak isteyeceğinden. Kamptan çok daha yalnızdı ve daha sessizdi. Buradan nefret ettiğine karar vermesini ve kampta tam zamanlı kalmayı tercih etmesini istemiyordum.

Orada onunla kalırdım ama... Burada benimle olmayı tercih edeceğini umuyordum.

Sadece biz. Ve Chuck.

Ben tencereyi doldurmak için banyoya gitmeden önce Charlie kollarını arkadan belime doladı.

"Birlikte banyo yapabilir miyiz?" Boynumun kıvrımını öptü. "Sonra da yatağa girelim mi?"

Karnım ısındı, boğazım istekle düğümlendi. Sözsüzce başımı salladım ve Charlie beni bıraktığında ona bir öpücük vermek için döndüm.

Banyo için yeterli suyu ısıtmam biraz zaman aldı. Bu arada Charlie bize akşam yemeği hazırladı ve yemek için ateşin önündeki halıya oturduk. Ben daha son sıcak suyu küvete dökmeyi bitirmeden,

Charlie cırılçıplak soyunmuştu ve banyoya girerken mırıldanıyordu.

Büyük bir hevesle kıyafetlerimi çıkarmamda bana yardım etti ve onun önünde çıplak olmaktan duyduğum utancı güldürerek unutturdu. Neredeyse tamamen yok olmuştu ama yine de utandığım anlar oluyordu. Charlie'nin yaptığı bir şey yüzünden değil, aslında tam tersi. Sadece geçmesi biraz zaman alan takıntılarım vardı. Belki de hiçbir zaman tamamen ortadan kalkmayacaklardı - en azından Charlie'den başkasıyla.

İkimiz de banyoya girdikten sonra hızla saçlarımızı y ı k a y ı p keselendik ve bacaklarımız ortada birbirine dolanmış bir şekilde karşılıklı olarak uzandık. Charlie ayaklarımdan birini suyun altından tutup dizine dayamak için yukarı çektiğinde yüzüm ısındı.

Canavar ayaklarıma daha önce de dokunmuştu ama başparmaklarıyla parmak uçlarımı yoğurduğunda iyi hissetmememe rağmen hâlâ utanıyordum. Pençelerimi çok fazla esnetmemeye dikkat etmeliydim yoksa onu kesebilirlerdi.

"Bu yolculuk kar olmadan o kadar da kötü değil, ama yine de çok yorucu," dedi ayağımın kemerine masaj yaparak beni titretirken.

Boğazımı temizledim. "Yani, ben buna alışkınım." Tek başıma yapmaya alışmıştım, ki bu çok daha kötüydü.

Charlie bana gülümsedi ve ayağımı kaldırarak yan tarafından öptü. Gıdıklanma hissiyle sarsılmamaya çalışarak dudağımı ısırdım.

"Çok güzel ayakların var," dedi başparmağını kemerli topuklarımın üzerinde gezdirerek. Gözlerimi devirdim, sıcaklık boğazımdan yanaklarıma doğru tırmandı. "Elbette."

Charlie güldü. "Yapıyorsun. Özellikle de bunu yaptığımda..." Başparmağının ucuyla ayak parmaklarımın arasındaki dar kıvrıma bastırarak refleks olarak yayılmalarını sağladı. Tekrar güldü. "Kahretsin, bu çok sevimli."

"Kapa çeneni," diye homurdandım, içten içe hoşuma gitse de ayağımı geri çekmeye çalışıyordum.

İzin vermedi, gözleri muziplikle parlarken beni sıkıca tuttu. Ayağımı tekrar ağzına götürüp orta parmağımın ucunu öpmeden önce bana sırtıttı.

Ayağım refleks olarak sarsıldı ve onu elmacık kemiğinden vurdu.

"Kahretsin," diye bağırdım panik içinde, ayağa fırladım ve her yere su sıçrattım. "Özür dilerim. Seni kestim mi? Pençem-"

"Ben iyiyim." Charlie güldü ve kısa bir süre için sol elmacık kemiğini avuçladı. "Sadece sıyırdın."

Önünde diz çöküp yüzünü avuçlayarak yanağını incelemeye çalışırken su çılgınca akıyordu. Pençemin açtığı yarayı görmeyince göğsüm açıldı.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. Tanrım, tam bir lanet-

"Bebeğim." Charlie ıslak ellerini yanlarıma doğru kaydırды ve eğilip beni öptü. "Daha önce yüzüme *çok* daha kötü tekmeler yemiştım."

Arkama yaslanıp ona tuhaf tuhaf baktım. "Ne? Neden daha önce suratına tekme yedin?"

Charlie omuz silkti, küvette arkasına yaslandı ve bana durgun bir gülümseme verdi. "Bilmiyorum. Dövüşler, sanırım? Antrenman mı? Hunter'ı çok mu kızdırdım? Birkaç kez oldu. Bu arada sonuncusu bir şakaydı," diye ekledi kaşlarını sertçe çattığımda. "Hunter bana asla zarar vermez."

"Sen-" İnanamayarak ofladım ve gözlerimi devirdim. "Tabii, tamam." Güldü. "Hadi, dışarı çıkalım. Bittim ben."

Ben de yorgundum. Buraya geldiğimizde bütün geceyi sevişerek geçireceğimize dair konuşulmamış büyük planlarımız olduğunu biliyordum ama ikimiz de yorgunduk. Yatak odasına dönmenden önce rahat bir sessizlik içinde havlumuzu aldık, ikimiz de çıplak kalmıştık. Ben eşyalarımızı masanın yanına koyarken Charlie kanepenin yanındaki sehpa doğru yürüdü.

"Burada hangi kitaplarınız var bakabilir miyim?" diye sordu, bana gülümseyerek baktı.

Yüzüm utançtan kızarmak üzereydi. Okumayı öğrenmeye çalışmak ve başaramamak kendimi hiç okuyamamaktan bile daha aptal hissetmeme neden olmuştu. Sanki beynimde bu beceriyi öğrenmeme *asla* izin vermeyecek bir sorun varmış gibi. Sanki bozuk genlerim buna izin vermiyordu.

Başımı salladım, sonra Charlie yığının ilk kitabını eline aldığında çantamı karıştırmak için hızla başka tarafa baktım. Yıllar boyunca ne tür kitaplar topladığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Çoğunlukla sevdiğim kapaklara sahip olanları almıştım.

"Bunlardan bazılarını birlikte okumak eğlenceli olabilir." Charlie elinde birkaç kitap tutarak bana doğru sırtıttı.

Kendimi koruma güdüsü beni cevap olarak küçümseyici bir şey söylemeye itti - konuyu kapatarak bizi uzaklaştırmak için. Kendimi zorladım ve Charlie'nin gömleğini dikkatlice katlarken "Evet, belki," diye mırıldanarak başımı salladım.

"Bir çift de öğrenmene yardımcı olabilir." Charlie bunlardan birinin arkasını okuyordu. Bir diğerine geçmeden önce metin bloğunu ne kadar hızlı ve zahmetsizce taradığına dair kıskançlık duygusunu görmezden gelmeye çalıştım. Başını kaldırıp bana baktı. "Biz buradayken öğrenmeye başlamak ister misin?"

Kendimi alay edilmekten ya da küçümsenmekten koruma içgüdüğü tekrar yükseldi, ama onu bastırdım ve yanlarına yürüdüm. Charlie kolunu belime doladı ve eğilerek boynumu öptü.

"Belki öğrenmem için birkaç tanesini yanımızda götürebiliriz, ama..." Charlie'nin elindeki kitaplardan birinin yıpranmış kapağıyla oynadım. "Belki... belki biz buradayken bana kitap okuyabilirsin?"

Yüzüm yanıyordu, bu yüzden sanki kitap kapaklarını inceliyormuşum gibi yüzümü aşağıda tuttum. Gözlerim, önünde ateş püskürten büyük bir yaratık olan bir tanesine kilitlendi. Çöp karıştırdığım eski bir evde yıllarca o kapağa bakıp hangi hayvan olduğunu anlamaya çalıştığımı hatırlıyorum.

"Çok isterim." Charlie yanağıma bir öpücük kondurdu. "Görünüşünü beğendiğin bir şey var mı?"

Boğazımı temizledim ve ateş püskürten kitabı işaret ettim. "Bu ne hakkında?"

"Ooh, bu kulağa hoş geliyor." Charlie'nin sesi hareketlendi. "Fantastik bir kitap. Ejderhalar falan. Bu tür kitaplara bayılırım."

"Kapaktaki şey ne?"

"Bu bir ejderha." Charlie bana çarpık bir sırıtış attı. "Oldukça harika, değil mi? Kubbe ayısını öldürdükten sonra sana ejderha avcısı dediğimi hatırlıyor musun? Çünkü ejderhaları öldürmek gülünç derecede zordur. Şunlara baksana."

Kapaktaki yaratığa bakarken göğsümün gururla kabarmasına izin vermemeye çalıştım, ağzından akan alevlerin içinde silüetlenmiş küçük bir insan figürü. Charlie bunlardan birini öldürebileceğimi mi düşünmüştü?

"Bu..." Kendimi çok aptal hissettim ama... "Bu gerçek bir hayvan mı? Hiç görmedim." "Hayır, o efsanevi bir yaratık," dedi kolayca. Gülmediği gerçeği ya da naif soruma yaptığı yorum, kollarımı arkadan dolamama ve ona sıkıca sarılmama neden oldu. Kapağını görebilmem için kitabı kaldırırken çenemi omzuna yasladım.

"Yani, bazı insanlar onların eskiden gerçek olduğuna inanıyor sanırım. Ama içinde onların olduğu bir sürü fantezi kitabı var. Ateş püskürebilirler ve çok yaşlı olma eğilimindedirler. Ve hazine biriktirirler. Bazı kitaplarda insan formuna da dönüşebiliyorlar."

Aklım hemen rycke'ye gitti. Kapağa tekrar baktım, özellikle de ejderhanın büyük kanatlarına. Aury'ninkilere pek benzemiyorlardı,

ve ayakları farklıydı. Ejderha, Rycke'den daha sürüngenimsi görünüyordu.

"Ben, şey... Pullarını sevdim," dedim, kelimeler ağzımdan çıktığı anda kendimi tam bir aptal gibi hissettim.

Charlie şakağımı öpmek için başını çevirdi. "Güzeller. Seninkiler daha iyi."

Zevkten yüzüm kızardı, bu da kendimi kötü hissetmeme neden oldu - Charlie'nin *hayali* bir *yaratık* için bana iltifat etmesinden bu kadar mutlu olmak? Ugh. Omzunu öpmek için başımı eğdim, doğrudan bir kurşunun sıyrıp geçtiği küçük çukura.

"Yatmaya gidelim mi?" Ona sordum.

"Evet." Charlie kitapları yere bıraktı ve dönerek parmaklarımızı birbirine doladı. "Yarın okumaya başlayabiliriz."

Okuyamamamı bu kadar büyütmemesinin ne kadar önemli olduğunu ona söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. Tek tek saymıyordu. '*Sana okuyacağım*' demiyor, o olmadan tek bir kelime bile okuyamayacağımı hatırlatıyordu.

Mumları söndürdükten ve kapının kilitli olup olmadığını kontrol ettikten sonra yatağa girdik. Yorganın altına yerleşirken uzun bir iç geçirdim, kendi yatağıma döndüğüm için mutluydum. Charlie yanımda rahatlayarak inledi, bir kolunu uzattı, böylece kendimi onun yanına sokabildim, başımı göğsüne yasladım.

O kadar çok esnedi ki çenesinin çatladığını duydum. "Sadece birkaç dakika uzanman gerekiyor, sonra seni emeceğim," diye mırıldandı, sesi zaten yarı uykulu geliyordu.

Homurdandım, göğsünü öpmek için başımı eğdim ve burnumu oradaki saçlara sürterek kokusunu içime çektim. "Elbette prenses. Belki önce biraz kestiririm."

Yanıt olarak küçük bir horlama sesi çıkardı ve yanağımı göğsüne bastırarak gülümsedim, yavaşça uykuya dalarken kalbinin sabit gümbürtüsünü dinledim.

-

Uyandığımda gecenin bir yarısı olduğunu anlayabiliyordum. Oda hareketsiz ve sessizdi, ateş hâlâ yanıyordu ama kısıktı, Charlie'nin sabit, eşit nefesleri dışındaki tek ses alevlerin çıtırtısıydı.

Yarısı üzerimdeydi, boynuma doğru derin derin nefes alıyordu, kısa, siyah saçları çenemi gıdıklıyordu. Çenemi başının üst kısmına sürttükten sonra burnumu oraya bastırdım ve kokusunu içime çektim. Kolum boynunun altında sıkışmıştı, bu yüzden uykulu gözlerle tavana bakarken saçlarıyla oynadım.

Ne kadar istesem de ağzımın kocaman, aptal bir sırıtışa dönüşmesine izin vermedim. Daha önce sadece bir kez yanımda başka biri olmuştu ve o da Charlie'ydi ama pek de harika bir gece olmamıştı.

İçeri girip beni çıplak gördükten sonra saatlerce gergin ve uyuyamayacak kadar gergin bir şekilde orada yatmışım. Bu kadar aptal olduğum, sarhoş olduğum ve üzerimi değiştirmek için *banyoya gitmediğim* için sessizce kendime lanet etmişim.

Ama sonunda her şey yoluna girmişti.

Charlie'nin artık burada benimle olacağını tam olarak idrak edememişim. Her gece. Sonsuza kadar. Buraya kalıcı olarak yerleştiğimizde.

Her gün böyle uyuyup böyle uyanabilirdim. Charlie'nin güzel vücudu bana yaslanmış, kokusu ve sıcaklığı etrafımı sarmış, düzenli nefeslerinin sesi ve kalbinin yavaşça çarpması beni uyutuyordu.

Tenim sıcaktı, ona bastırdığım yerler terden nemlenmişti ama umurumda değildi. Ondan uzaklaşmamın hiçbir yolu yoktu. Burnumu tekrar saçlarına soktum, vücudum yatağın içinde erirken gözlerim kapanmadan önce derin derin içime çektim.

Charlie kıpırdandı, bana doğru kayarken boynuma doğru sevimli bir homurtu çıkardı. Burnu çenemin altına sürtünerek beni ürpertti ve "Hey" diye mırıldandığında sesi derin ve uykudan boğuktu.

Başının üst kısmına karşılık veren bir öpücük kondurdum ve Charlie yastığının üzerine çıktı, parmakları köprücük kemiğimin üzerinde gezinirken bacağı kalçamın üzerinde kayıyordu.

"Neden uyanıksın?" diye mırıldandı, sesi yine yarı uykulu geliyordu. Ağzım bir karış açıldı. "Bunu nasıl söyleyebilirsin ki?"

"Sadece yapabilirdim." Charlie ağzımın kenarını öpmeden önce burnunu yanağıma sürttü. "İyi misin?"

"Ben iyiyim." Dudaklarını kısa bir öpücükle yakalamak için başımı çevirdim ama geri çekilmek üzereyken Charlie beni tekrar öptü.

Dudaklarımız ayrılırken ve dillerimiz birbirine kayarken bile yumuşak ve yavaştı. Titrememi bastırmaya çalıştım ama nefesim boğazımda düğümlendi.

Charlie'nin parmakları göğsümde gezindi ve bir meme ucuma dokundu.

Dili benimkine karşı yavaşça kayarken parmak ucuyla hafifçe daire çizdi. Charlie baldırını dizime dolayarak bacağımı sabitleyene kadar kalçam benimkinin üzerinden aşağı doğru indi. Uyarılma hissi içimde zonkluyordu ve eli aşağıya, karnıma doğru indiğinde, diğer bacağım kendi isteğiyle daha geniş bir şekilde açılırken kalçalarım seğirdi.

Uzun parmakları yarığımdan aşağı kayarken dudaklarım Charlie'ninkilere karşı gevşedi. Kalçalarım yataktan yukarı doğru esneyip beni okşama hissini kovalarken ağzına karşı dengesiz bir şekilde nefes aldım. Bir parmağını içeri daldırdığında inledim. Avucu beni kavradı, sarsılan ve dışarı kaymakla tehdit eden sikimin başına bastırdı.

Charlie avucunu hafifçe içeri doğru salladı ve beni bir iniltiyle boğdu. Bu hissi ne kadar sevdiğimi biliyordu. Parmağı yavaşça içeri girip çıkarken beni tekrar öptü, bu sefer daha sertti, dili aç bir şekilde ağzıma girerken inledi.

"Ch-Charlie," diye mırıldandım dudaklarına karşı, saçlarını çok sıkı bir yumrukla kavradım.

Beni parmağıyla sikerken ne kadar ıslandığımı hissedebiliyor ve duyabiliyordum. Bu beni utandırmalıydı ama umursayamayacağım kadar iyi hissettiriyordu. Ve Charlie'nin bundan hoşlandığını biliyordum; siki kalçamda demir bir çubuk gibiydi, yanıyordu ve tenime sürtündükçe ağırlı bir şekilde sertleşiyordu.

Başım yastığa gömülürken yanağıma ve çeneme yumuşak öpücükler kondurdu, kalçalarım onun itici parmağıyla buluşmak için kalktı. Charlie inledi, siki kalçama doğru sarsılıyordu. Ağır gözlerimi açmaya zorlayarak aşağı baktım ve onun bana ne yaptığını izlediğini gördüm. Bacağı hâlâ benimkini aşağıya doğru bastırıyor, genişçe açıyordu ve ben yardım edemedim ama diğer dizimi daha yukarı kaldırdım, böylece ona tamamen açtım. Kuyruğum sabırsızca yatağa çarpıyor, Charlie'nin parmak ucu sikimin başındaki yarığın üzerinde kayarken pençeli ayak parmaklarım zevkten esniyordu.

Şehvetten kararmış gri gözlerini kaldırdı ve benimkilerle buluştu. Sönmekte olan ateşten beni görebileceği kadar ışık geliyordu ama ben gelişmiş görüşüm sayesinde onu çok daha net görebiliyordum. Yüzüne bakarken içimdeki duygu yoğunluğu göğsümü sıktı. Yorgun, tıraşsız ve uyurken yüzünü yastığa sıkıştırmaktan yanağında bir kırıksıklık oluşmuş olsa bile çok yakışıklıydı.

Büyüleyici sırtışı her zaman midemi rahatsız edici bir şekilde bulandırır, ama bana böyle baktığında -koyu gözler, kızarmış yanaklar, dudaklar

Hızlı nefesler alıp veriyordu, şehvet her bir yüz hatlarını boyuyordu; tüm uzuvlarımın karıncalanmasına neden oluyordu. Tüm takıntılarıımı unutturdu, çünkü yüzünde beni ne kadar istediği çok açıktı. Beni ne kadar sevdiği.

Dudaklarımı dudaklarına bastırmak için hamle yapmaktan kendimi alamadım, onu çılgınca bir çaresizlikle öperken yalvarırcasına ağzına doğru inledim. İlerleyen parmağı beni çılgına çeviriyor, avuç içi ağrıyan sikimi tekrar tekrar içimde sallıyordu.

Belki tuhaf ya da sapıkça bir şeydi ama çok iyi hissettiriyordu ve Charlie çıkardığı boğuk iniltiye bakılırsa bundan hoşlanıyor gibiydi. Parmaklarının her tarafına saksafonumdan sızıntılar geliyordu ve beni parmaklarken çıkardığı ses müstehcendi, ama lanet olsun... Hoşuma gitmişti. Ona ihtiyacım vardı. Nasıl olduğu umurumda değildi. Sadece ona daha yakın olmak istiyordum-

"Güve." Alçak sesi kafamın içindeki beyaz gürültüyü kesiyor, dudakları ağzıma doğru hareket ediyordu.

Hızlı ve dengesiz nefes alıyordum. Odaklanabilecek kadar sakinleşmeye çalıştım ama parmağı hâlâ içimdeydi. Sikim avucuna doğru sarsıldı.

"Evet?"

Charlie'nin dudakları, ağzımın kenarını öperken minik bir gülümsemeye dönüştü. "Bana fantezilerinden birini anlatma zamanı."

Gözlerimi kırptım, kalbim göğsümde çarpıyordu. "Ne-ne?" Ağzıma biraz nem getirmeye çalışmak için yutkundum. "Şimdi mi?"

"Tabii ki şimdi."

Kısmen rahatsızlıktan, kısmen de parmağının içimde hareket ettiğini hissetmek için kırıpırdandım. "Sadece... bilirsin işte."

Charlie alçak sesle kıkırdadı ve yanağımı okşadı. "Hayır. Hadi bebeğim, söyle bana."

Tekrar yutkundum ve elimi sırtından aşağı kaydırdım. "Ya hiç yoksa?"

Homurdandı. "İkimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyoruz, avcı." Ona zayıf bir bakış attım. "Öyle olmayabilir!"

Charlie tekrar gülümsedi ve beni bir kez öptü. "Hadi, Güve. Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun."

"I-" Kuru dudaklarımı yaladım, midem sinirden titriyordu. "Yani, seninkilerden birine ne dersin?"

"İstersen sana benimkilerden birini anlatabilirim," dedi kolayca. "Ama bu gece *seninkilerden* birini yapacağız."

İçimde sıcak bir beklenti filizlendi ve Charlie'nin parmağının etrafında kenetlenmeme neden oldu. İnledi ve bu çaresiz ses beni biraz daha cesur yaptı.

"Tamam." Sesim çok az titriyordu. "Bana seninkilerden birini söyle, sonra ben... Ben sana benimkini söyleyeceğim."

Charlie dirseğinin üzerinde doğrulup bana sırtırken beyaz dişleri loş ışıktaki parlıyordu. "Tamam, bu seferki *sana* özel."

Kaşlarım yukarı kalktı. "Öyle mi?"

Charlie kıkırdadı. "Bu neden sürpriz olsun ki? Seni seviyorum. Ve gülünç derecede seksisin."

Kızardığımı fark etmemesini umarak ofladım ve gözlerimi devirdim. "Tabii, her neyse."

"Tamam, yani..." Bana utangaç bir gülümseme verdi. "Senden bir elf gibi giyinmeni istiyorum."

Ben ona bakarken sessizlik oldu. "Bir... elf mi?"

Charlie boğazını temizledi, yanakları pembeleşmişti. "Evet. Sen... Onların ne olduğunu biliyor musun?"

"Um..." Ağzım seğirdi ama gülümsememi geri ittim. "Hayır, hiç sanmıyorum."

"Tamam, yani, onlar şu kurgusal yaratıklar gibi... Şey, yani, etraflarında bir sürü mitoloji falan var ama esas olarak... gerçekten ateşliler. Ve sivri kulakları vardır. Ve seninki gibi uzun saçlara sahip olma eğilimindedirler... çoğu zaman soluk sarı..."

Yüzü kıpkırmızıydı, bakışları adem elmamın etrafında bir yere kaydı. Dudaklarımı büzdüm ve yüzünü avuçladım.

"Yani bir elfe benzediğimi söylüyorsun. Ve bir elfi becermek istiyorsun."

Charlie oflayıp pufladı ve gözlerini devirdi. "Bu kulağa garip geliyor *ama değil*. Pek çok insan elfleri becermek ister. Sanki arzulanmak için *tasarlanmışlar* gibi bir şey."

"Peki nasıl öyle giyineceğim?" Parmağı hâlâ içimdeyken böyle bir konuşma yapmak muhtemelen tuhaftı ama neyse.

Charlie boğazını temizledi. "Şey, normalde eski moda kıyafetler giyerler. Zırh, pelerin ve benzeri şeyler..." Gözlerini yüzümde gezdirirken parmağını dikkatlice bedenimden kurtardı ve onun yerine beni sıkıca kavrayarak ürpermeme neden oldu. "Genellikle ok ve yay kullanıyorlar ama kılıç da olur."

Bir kahkaha attım. "Tamam, sanırım bu bir şans."

"Fae'ler de var, onlar da benzerler." Charlie başını eğdi. "Yani, biraz benzer görünüyorlar, demek istiyorum."

Ciddiyetle başımı salladım. "Demek onları da becermek istiyorsun."

Bana kuru bir bakış fırlatırken yanakları alevlendi. "Yerinde olsam beni ne kadar kızdırdığına dikkat ederdim, avcı. Şimdi bana fantezilerinden birini anlatmalısın."

Sinirden karnım sıkışarak ayıldım ve başparmağımla yanağını okşadım. "Özür dilerim. Elf gibi giyinebilirim."

Charlie canlandı. "Gerçekten mi?"

Güldüm. "Evet. Uh... bir şey yapmam gerekiyor mu?"

"Onların biraz... soğuk ve kibirli davranmaları gerekiyor. Sanki herkesten daha iyilermiş gibi. O yüzden"-omuz silkti-"sadece kendin ol."

Kafasının arkasına hafif bir şaplak attım. "Bok kafalı."

"Bunu iyi anlamda söyledim." Eğildi ve bana kocaman, şapırtılı bir öpücük verdi. "Şimdi bana seninkilerden birini söyle. Ama inan bana, elf olayına daha sonra tekrar *döneceğiz*."

Kahretsin. "Oh. Uh..." Sesim sinirden titriyordu. "Um..."

"Her ne ise, büyük ihtimalle ben de içinde olacağım." Charlie bana küçük bir gülümseme verdi. "Ya da en azından denemeye istekli. Bana her şeyi anlatabilirsin."

Kasık bölgemi avuçlayan eli beni hafifçe sıktı ve küçük bir vuruş yaptı, bu da yumuşamamı sağladı. Dudaklarımı yaladım, elimi boynuna götürdüm, böylece ona bunu söylerken göğüs kıllarıyla oynayabildim, çünkü garip bir nedenden dolayı beni rahatlatmıştı.

"Tamam, yani..." Gözlerimi Charlie'nin köprücük kemiğine sabitleyerek boğazımı temizledim. "Sen, şey, bilirsin işte, sen içerideyken benim aletimin... içeride olmasının nasıl bir his olacağını merak ettim." Yüzüm yanıyordu. "Sık beni."

Charlie'nin tepkisini görmek için kafamı kaldırdığımda, ilgisini çekmiş ve tahrik olmuş görünüyordu. Ufacık da olsa rahatladım.

"İçinde," diye yineledi, sesi boğuktu. "Yani... hâlâ içinde mi? Bunun gibi mi?"

Avucunu hafifçe salladı, sertleşmiş sikimi serbest kalmaya çalıştığı yerden içimde daha derinlere doğru itti. Sıkılmış dişlerimin arasından inledim, kalçalarım yataktan yukarı doğru esnedi. Çenem çılgınca bir baş hareketiyle eğildi.

"Evet," diye nefes nefese kaldım. "İşte böyle."

Charlie bir parmağını tekrar içime sokarak, "Siktir," diye homurdandı. "Bu çok ateşli."

Buna herhangi bir yanıt veremedim ağzını ağzıma yapıştırdı ve dilini içeri soktu. Ben de onu hevesle öptüm,

Kollarımı boynuna doladım ve kalçalarımı aralarındaki el için daha geniş açtım.

Aşağıda her şeyin ne kadar kaygan ve dağınık olduğunu, kanalımın gülünç derecede kayganlaştığını ve hala içimde sıkışmış olan aletimin bolca sızdığını hissedebiliyordum. Tenim sıcak ve terden nemliydi ama Charlie'nin parmağının içime batmasının verdiği zevkten titrememe engel olamıyordum.

"Bunu yapabiliriz," dedi öpüşmeyi kestikten sonra nefes nefese ağzıma doğru. "Bunu *kesinlikle* yapabiliriz."

"Şimdi," diye ağzımdan kaçırdım hemen, parmağının etrafında kenetlenerek kaşlarının tahrikle çatılmasına neden oldum.

"Şimdi mi?" diye yankılandı kısık sesle.

"Evet," diye mırıldandım, onu üzerime çekmeye çalışıyordum. "Hadi şimdi yapalım." "Siktir. Tamam." Charlie'nin siki artık sızıntı yapıyordu ve bir iz bırakmıştı.

Açılmış bacaklarımın arasına girmek için çabalarken kalçamdaki ıslaklık.

Kalbim sinirden ve sıcak beklentiden çarpmasına rağmen sııttım. *Aman Tanrım, bunu gerçekten yapacağımıza inanamıyorum.*

Yıllardır bunun nasıl bir his olduğunu merak ediyordum ama Charlie'den beri bunu *çok* daha iyi hayal edebiliyordum. Aslında benzer hislerle ilgili deneyimlerim vardı, bu yüzden nasıl hissedeceğimi neredeyse biliyordum.

Ve bunu kesin olarak öğrenmek üzereydim.

Onu derin bir öpücüğe çektim ve dilimi hevesle ağzına soktum. Charlie elimi tutup çekmeden önce bir iniltiyle beni öptü. Elini bedenlerimizin arasına indirerek kasık bölgemi avuçlamam için beni teşvik etti.

"Bunu burada tut," diye mırıldandı ve ben de anladım. Elimi hareket ettirdiğim anda sikim serbest kalmaya çalışıyordu. Başının avucuma çarptığını hissedebiliyordum, bu yüzden onu geri ittim ve bu hisle ürperdim.

"Bunun sana zarar vermeyeceğinden emin misin?" Charlie bacaklarımın arasına oturdu, sıcak gözlerle elime bakarken kalçalarımı kavradı.

Hiçbir fikrim olmamasına rağmen hızlıca başımı salladım. Sıkı olacaktı. Onun için iyi hissettireceğini umuyordum.

Şimdiden *gülünç* derecede kaygandım ve Charlie'ye bakıp bir şey *yapmasını* beklerken orta parmağımı içeri sokmak için kıvrılmaktan kendimi alamadım. Beni izlerken kaşları çatıldı, dudakları aralandı.

"Siktir," diye mırıldandı. Yumuşak, derin sesi beni ürpertti, sikim içimde sertçe sarsılıyor, kaçmaya çalışıyordu.

Titriyordum, sadece yapmak üzere olduğumuz şeyin fikrinden bile boşalmaya çok yaklaşmışım. Bacaklarım huzursuzca kıpırdadı, pençeli ayak parmaklarım bükülürken

parmak ucunu içimdeki sızıntı yapan sikimin üzerinde ileri geri hareket ettirdi.

Charlie hâlâ kıpırdamayıp şehvetten sersemlemiş bir halde bana baktığında sabırsız bir homurtu çıkardım.

"Charlie, gel *o-gah!*" Kalçalarımın tutup beni daha yakına çektiğinde, kıcımlı **k a l ç a l a r ı n a** yerleştirdiğinde ve belimi şilteden dışarı çıkardığında benden çıkan utanç verici sesle yüzüm alev aldı.

Nedense açımdaki bu küçük değişiklik kendimi milyonlarca kez daha açıkta hissetmeme neden oldu. Yutkundum, yüzüm sıcacıktı ve bacaklarımı Charlie'nin beline doladım.

Uzun parmaklarını sert horozunun tabanı etrafında kaydırırken "Acıtıyorsa bana söyle," diye rasped.

Sözsüzce başımı salladım, yaklaştıırken gözlerim sikine sabitlenmişti. Parmağımı hızla serbest bıraktım ve başımı bana doğru çentiklediğinde horozunu çerçevelemek için onları ayırdım. Bir sızlanmayı engellemek için yanağımın iç kısmını sertçe ısırarak, dikkatlice içeri girmeye başlamasını izledim.

Siktir. Sikinın parmaklarımın arasından kaydığını hissedebiliyordum ve aynı zamanda içimde artan baskının son derece farkındaydım. Daha önce hiç hissetmediğim inanılmaz bir dolgunluk. Charlie'nin siki içime girip benimkine doğru kayarken göğsüm telaşlı nefeslerimle birlikte kabardı. Lanet olsun, neredeyse sığmayacakmış gibi hissediyordum.

"Cha-Charlie-" diye nefes nefese kaldım, serbest kalmaya çalışırken avucumu sertçe sikime bastırdım. Gözlerimi içime batan sikinden alamıyordum.

Zevk kıvılcımlandı, hızla çiçek açtı. Kalçalarım titriyordu, bu yüzden onları Charlie'nin zayıf kalçalarının etrafında daha sıkı sıkıştırdım, onu daha derine zorladım.

"Siktir, bebeğim." Charlie'nin sesi nefes almakta zorlanıyormuş gibi geliyordu. Parmakları kalçalarımın üst kısımlarına pençe gibi saplanmıştı. "Tanrım. Kahretsin, çok sıkısn."

"Devam et." Çok dar olduğu için yavaş ilerliyordu, ama siki yavaş yavaş içimde daha derine batıyordu - sikimin alt tarafına doğru uzun, yavaş bir kayma. Her tarafına pre-cum sızdırıyordum ve o noktaya geldiğinde ne kadar yoğun hissedeceğime dair hiçbir fikrim yoktu-

"Oh f-f-f-f-fuck." Ona ulaştığında gözlerim geri yuvarlandı, kalçaları bana karşı aynı hızda bastırırken horozunun başı ona karşı sürtünüyordu. Vücudum şiddetle sarsıldı, horoz içimde onunkine karşı nabız atıyordu ve ağzımdan çıkan seslerin zar zor farkındaydım.

Aletin etrafında kasıldığımı, daha da sıkılaştığımı hissedebiliyordum. Biraz acı vardı, ama bu acı ezici bir sel tarafından bastırılmıştı.

Zevk. Charlie'nin bu şekilde boşalmamı iğrenç bulup bulmayacağını merak etmek için sadece birkaç dakikam vardı, ama o benim bu kadar çok üretmemden hoşlanıyor gibiydi. Bunu seksi bulduğunu söylemişti.

Yine de durduramadım. Henüz hareket bile etmiyordu ama içimdeki doluluk beni bir karmaşaya dönüştürüyordu. Titreyen, terleyen, tutarsız bir karmaşa. Ne söylediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama içimde biriken sıcaklığı durdurmak için çaresizdim. Sıkıştıkça sıkılan bir düğüm-

"Siktir," diye bağırdım, sikim Charlie'ninkine karşı nabız gibi atmaya başladığında başım geriye düştü, sikinin dibine, parmaklarıma, Charlie'nin kasık kıllarına, taşaklarına uzun dölleri fişkırttım. Her yere akıyordu ve ben durduramıyordum. Zorlukla nefes alabiliyordum ve uzuvlarım kilitlendi ve titremeyi bırakmadı, sırtım yataktan daha da fazla eğildi.

"Vay anasını." Aletini ritmik bir şekilde sıkarken Charlie'nin boğuk sesini duyduğumun sadece hayal meyal farkındaydım. Kırık bir inilti çıkardı, vücudu titriyordu, elleri kalçalarımı acı verecek kadar sıkı kavıyordu. "Siktir, Moth," diye nefes nefese kaldı. "Tanrım, sikinin benimkine karşı zonkladığını hissedebiliyorum."

Bu, içimden daha fazla döl fişkırtırken hıçkırarak bir inleme daha çıkarmamı sağladı. Orgazm nihayet hafiflemeye başladığında ve uzuvlarımın kilidi açıldığında, Charlie'ye şaşkın gözlerimi kırıştırdım, zor nefes alıyordum, yüzüm nemliydi ve terden kızarmıştı, saçlarım yanağıma yapışmıştı.

"Devam et," diye mırıldandım, hâlâ artçı şoklarla titriyordum. Ya da belki hâlâ geliyordum, hiçbir fikrim yoktu. Zar zor düşünebiliyordum. "K-kal-sikeyim."

Charlie tekrar içeri girmeden önce geri çekildi ve beni becermeye başladığında odayı dolduran ıslak ses *müstehcendi*. Kaygan parmaklarım onun tünel açan sikini çevreliyordu, her şey kaygan ve dağınıktı ve kendi sikim hala ağırlı bir şekilde sertleşmiş ve içimde zonkluyordu. Israrla avucuma doğru itiyor, Charlie'ninkine sıkıca bastırıyor ve her hamlesinde yer değiştiriyordu.

Charlie ellerini kalçalarımın altına kaydırıp dizlerimin arkasını kavrayarak bacaklarımı inanılmaz derecede açarken gergin bir kahkaha attı. "Tanrım, hâlâ çok sertleşmişsin. Sana ayak uydurabilir miyim bilmiyorum, avcı."

"Evet, yapabilirsin." Sesim çakıltılıydı. "Yapsan iyi olur."

Çünkü durursa suratına bir tekme daha atacağımdan emindim.

CHARLIE

Sikimi dikkatlice Moth'un içine geri sokarken kıkırdamam gergindi. Yavaş davranıyordum çünkü bu şekilde *gülünç derecede* dardı ve kendi aleti hala içerideydi.

Benimkine karşı zonkladığını hissettiğimde gözlerim geri dönmekle tehdit etti. Dölünün dar kesemi kapladığını ve aşağıdaki yatağa damladığını hissedebiliyordum. *Çok fazlaydı* ve ondan tekrar daha fazla ön sperm sızdığını hissedebiliyordum, ayrıca derinlere doğru tünel açarken horozumu kaplayan ıslaklığı da hissedebiliyordum.

Uzun parmakları itilen sikimi çevreliyor, avuç içi sikini içinde tutarken tabanını okşuyordu. Titriyordu, solgun gözleri çıldırmış gibiydi, yanakları, boğazı ve göğsü hızla pompalanan kanıyla kızarmıştı.

"Ch-Charlie." Tanrım, inlemelerinden çıkan boğuk sesini duymaya bayılıyordum. "Hadi," dedi yalvarırcasına. "Daha hızlı."

Bedenim sorgusuz sualsiz ona itaat etti. Dirseklerimi geniş dizlerinin altına geçirdim ve öne doğru eğilerek bacaklarını kaldırdım. Güve keskin bir nefes çekti, boştaki eli titreyen bir yumrukla saçlarımı kavramak için yukarı fırladı.

Kahretsin, bu açıdan daha da sıkıydı. Orgazmımı engellemek için canavar gibi terliyordum ve kalçalarımın ağır, çılgınca hızını durduramıyordum, sikimi onun içine vuruyordum. Dudaklarımız ateşli bir öpücükle buluşurken, Moth sürekli ağzımın içinde inliyordu. Delikli, sivri dili hararetle itiyor, sert, sarsıcı itişlerim yüzünden bacakları kollarıma çarpıyordu.

Titreyen bir nefes almak için öpüşmeyi kesmek zorunda kaldım ve yanan alnımı başının yanındaki yastığa dayadım. Moth'un parmakları saçlarımda kenetlenmişti, her hamlesinde inilti çıkarıyordu.

Kulağının dibinde çaresiz bir inilti çıkardım. "Çok iyi hissediyorsun, bebeğim."

Moth'un övgüye iyi yanıt verdiğini çok çabuk öğrenmiştim. Umduğum gibi tepki verdi, sertçe ürperdi ve yüzünü boynuma gömmek için başını çevirdi.

"Charlie," diye mırıldandı titreyerek, sesi neredeyse zevkten delirmiş gibiydi. "BEN-BEN-"

"Nasıl bir his?" Mırıldandım.

"I-It-" Özellikle sert bir itiş yaptığımda Moth boğuk bir ses çıkardı. "S-s-çok iyi."

Dudaklarım kıvrıldı. "Yine boşalacak mısın?"

"Siktir," diye sızlandı. "Siktir... evet-"

Nefesim kesildi, tümseğini kavrayan elin kaydığını ve bir parmak ucunun içindeki aletlerimizin arasından kaydığını hissettiğimde itişlerim sarsıldı. "Oh kahretsin-"

"Siktir, evet," diye nefes nefese boynuma sarıldı Moth, bana karşı çılgınca titriyordu. "SiktirCharliefuckyes-"

Kırık bir çılgınlıkla kendini kesti, sikimin etrafını o kadar sıkı ki daha fazla itemedim. Taze ıslaklık sikimi sular altında bıraktı ve sikinin kafasından fışkıran dölün ondan dışarı sızdığını ve her yere bulaştığını hissettiğimde patladım.

"Fffffffuck." Kalçalarım öne doğru sarsıldı, esnemeye başladığında horozumu olabildiğince derine kaydırarak spermimi içine pompaladı. Görüşüm uzun bir an için tamamen beyazlaştı, kafamı parazit doldurdu, zevk omurgamdan aşağı ve horozumun uzunluğuna ateş etti. Orgazmımın şiddetinden taşaklarım ağrıyordu ve tamamen boşalana kadar durmadı.

Bittiğinde ikimiz de çılgınca titriyorduk, birleşen bedenlerimizin arasındaki her şey müstehcen bir şekilde kaygandı, kabaran göğüslerimiz birbirine sürtünüyordu. Başımı zorlukla kaldıradırdım ama Moth titreyen elini kasık tümseğini kavrayarak yavaşça çektiğinde kendimi zorladım.

Aşağıya bakarken, ağır gözlerle sikinin nihayet serbest kalışını izledim, hâlâ sertti. Parlıyordu, birlikte salgıladığımız şeylerle kaplanmıştı. Ağzım sulandı.

Vücudundan aşağıya doğru kayarken nefesimi yeterince sakinleştirmeye çalıştım, böylece aletini ağzıma aldığım da başım daha fazla dönmeyecekti.

Güve sarsıldı, küçük bir inilti kaçtı. "Kahretsin."

Ortak tadımızdan inledim, aşağıya bakmak için sikini emip bıraktım. Ondan sızan gülünç miktardaki spermi gördüğümde, kızarmış pembe tenine ve pullarına karşı beyaz, göğsümden derin, gırtlaktan bir inilti koptu.

"Kahretsin, çok güzel görünüyor." Onu yalamak için başımı eğdim.

"Nnngh." Moth'un çıkardığı onursuz sese neredeyse gülümseyecektim ama çok meşguldüm. "Ch-Charlie, bu kadar çabuk tekrar gelebileceğimi sanmıyorum," diye ekledi nefes nefese.

Ona karşı küçük bir kahkaha attım, ardından dilimde etkileyici miktarda salgımızı topladım ve onu öpmek için hamle yaptım. Güve

Diline değdiğinde ürperdi ve küçük bir iniltiyle hevesle yuttu.

"Fantezini gerçekleştirdi mi?" Öpüşmeyi kestiğimizde, sesimdeki endişeyi uzak tutmaya çalışarak ona sordum. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum.

Güve, yüzü pembeleşirken bile inanamayarak güldü. "Ah, *evet*."

Yanağına doğru sırttım ve homurdanarak sırt üstü dönmeden önce onu öptüm. Gidip temizlenmemiz gerekiyordu -ikimizin de belden aşağısı berbat haldeydi- ama bu bekleyebilirdi. Moth yan döndü ve başını göğsüme yaslayarak bana doğru sokuldu. Otomatik olarak eli göğsümdeki saçları taramak için yukarı kalktı.

Dudaklarımı başının tepesine bastırdım, saçları efordan nemlenmişti ve bağımlısı olduğum doğal narenciye kokusuyla kokuyordu.

Derin bir iç çekerken bedenim yatağın içinde eridi. Parmaklarımı saçlarında gezdirirken, "Geç kalmış gibiyim," dedim.

Güve homurdandı. "Evet, öyle." Başını kaldırarak çenesini göğsüme yasladı. "Sabah erken kalkmak zorunda olmadığımız için şanslıyız. Bakmamız gereken Chuck yok. Edin kapımızın hemen dışında Hunter'a saçma sapan şeyler söylemiyor."

Kahkahayla homurdandım. "Evet."

Moth yanağını tekrar göğsüme koymadan önce göğsümü öptü ve göğüs kıllarımı okşadı. Dudaklarının sinsî bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissettim, "Belki yarın bir pelerin aramaya gidebiliriz. Ya da bir ok ve yay."

Gözlerim kapanırken sırttım. "Sikeyim evet, yapacağız."

-

Bu kez, kamp duvarı görüldüğünde, içimi yaklaşan bir kıyamet duygusu doldurmadı. Elim Moth'un elinin içinde sıkıca duruyordu ve o da bir mortiğin insana benzeyen ürkütücü kafasını kestiği zaman hakkında sohbet ediyordu. Bu canavarları daha önce de duymuştum-Hunter bana Edin'le birlikte beni kurtarmaya çalışırken koleb tünellerinde bir tanesiyle karşılaştıklarını anlatmıştı.

Dehşet verici olduğunu söylemişti ve hikâyeyi bana anlatırken soluk soluğa kalmıştı.

Öte yandan Güve, korkunç yarattığın başını kestikten sonra başsız bedeninin ne kadar süre ortalıkta dolaştığını kıs kıs gülerek anlatıyordu.

Hiçliğin ortasındaki güvenli evinde muhteşem bir hafta geçirmiştik. Tabii ki bol bol seviştik ama aynı zamanda büyük yatakta birlikte kıvrılıp uyuyarak, yemek yiyerek ya da konuşarak saatler geçirdik. Kendisine okumayı öğretmeye çalışırken topladığı kitap yığınının Moth'a yüksek sesle kitap okudum. Bir bacağına benimkinin arasına sokarak göğsüme kıvrılır ve ben ona kitap okurken birkaç kez uyuyakalırdı.

Hayat gerçekten çok güzeldi.

Ne yazık ki bir pelerin, ok ve yay ya da elflere özgü başka bir şey bulamamıştık ama Moth artık kararlıydı. Ona elfler hakkında daha çok şey anlatmıştım.

-Onlarla ilgili önemli bulduğum şey, ne kadar seksi olduklarıydı ve ona okuyabilmem için Wastes'ta gördüğümüz herhangi bir fae kitabını alacağımı söyledim. Artık yatırım yapmıştı. Benim küçük elf rolümü düzgün bir şekilde yapmak istiyordu ve... bu onu daha da çok sevmeme neden oldu.

Ayrıca beni çok azdırdı. Ama Moth'la ilgili pek çok şey beni azdırdı, yani bu bir sürpriz değildi.

Kampa girdiğimizde gözlerim hemen çimenlerin üzerinde el ele ilerleyen Ruh Yiyici ve Danny'ye takıldı. Bizi fark ettiğinde Danny Wyn'e bir şeyler söyledi ve onu yanına çekti. Ruh Yiyici somurtkan bir genç gibi ayaklarını sürüyerek ilerliyordu.

"Hey!" Bize ulaştıklarında Danny bize parlak bir sırıtış attı. "Yolculuğunuz nasıldı?"

"Her şey yolunda, teşekkürler." Ona gülümsedim. "Chuck nasıl?"

"O iyi mi?" Moth hızla sordu, onu bulabilmek için kampın etrafına bakındı.

"O harika! Edin ve Hunter'la birlikte odalarında." Danny Wyn'i hafifçe dürtmeye çalıştı. "Ona bakmaktan gerçekten keyif aldık. Değil mi, Wyn?"

Ruh Yiyici burnunu çekti. "Copicen kabul edilebilir, sanırım. Ortalamadan daha zeki. Muhtemelen Danny hariç buradaki tüm insanlardan daha zeki."

Beklentiyle boğazımı temizledim ama devam etmeden önce kapüşonu bir saniyeliğine eğildi.

"Her neyse, ona kuyruk sivri uçlarıyla birinin yüzünü nasıl kazığa oturtacağını öğrettim," dedi çarpıtılmış sesi düz bir şekilde. "Bir şey değil."

Tıkandım. "Ne?"

Ruh Yiyen oflayıp pufladı ve sorunun ne olduğunu anlamamış gibi, "Ne?" diye yankılandı. Danny'nin beti benzi atmıştı.

"Sen-" Moth'a kuşkuyla baktım. "*Ona insanları nasıl sakatlayacağını* mı öğrettin?"

"Yani, belki de bu iyi bir şeydir," diye aceleyle söze girdi Moth ve ben de onun yalvaran ses tonuna karşı gözlerimi devirmek için kendimi zor tuttum. Tanrım, Ruh Yiyici'nin küçük bir hayranıydı. "Kendini insanlardan koruyabilmesi gerekiyor."

Ruh Yiyici, "Aynen öyle," dedi ve Moth'un yüzü zevkten pembeleşti. "Çok zamanımı almadı. Ona başka şeyler de öğretebilirim-"

"Oh, Wyn, çok komiksin!" Danny onun koluna vurdu ve çok yüksek sesle ve biraz da histerik bir şekilde güldü. "Tabii ki Chuck'a insanların yüzlerini nasıl kazığa oturtacağını öğretmedi. Sadece şaka yapıyor. Bebeğim, gidip bana lokantadan bir içki getirir misin..."

Ruh Yiyen'i aceleyle itti ve canavar hırlayıp uzaklaşana kadar nefesinin altından bir şeyler tısladı. O gider gitmez Danny bize döndü.

"Özür dilerim," diye fısıldadı çılgınca. "Onu durdurmaya çalıştım, yemin ederim. Lütfen onu görmeme engel olmayın."

"Sorun değil," dedi Moth hızla, solgun gözleri benimkilerle buluştu. Bana tereddütlü bir gülümseme verdi. "Kendini nasıl savunacağını bilirse daha güvenli olur..."

Ona kuru ve etkilenmemiş bir bakış attım. "Bıçaklamak her şeyin çözümü değildir, Güve."

Bana ters ters bakarken bile pembeleşti. "Öyle olduğunu hiç söylemedim."

Danny'ye gülümseyerek, "Ona göz kulak olduğun için teşekkür ederim," dedim ve motele doğru döndüm. Moth arkamdan geliyordu.

"Yani, birçok şeyin cevabı bu," dedi, sonra yürümeyi bırakmadığımda ya da onu onaylamadığımda kızgınlıkla homurdandı. "*Charlie*," diye sızlandı. "Ah, bu konuda çok insancıl davranıyorsun."

Bu beni gülmekten kırdı geçirdi. "Ben insanım, dingil."

Moth'un narenciye kokusu etrafımı sararken kollarını arkamdan doladı ve beni olduğum yerde durdurdu.

"Hadi ama," diye mırıldandı burnunu boynumun kıvrımına sürterek. "Ruh Yiyici'nin benim tamamen ezik olduğumu düşünmesine neden olacaksın ve o, şimdiye kadar tanıştığım en havalı adam."

Yavaş ve ölçülü bir nefes verdim ve Moth'un kollarının arasında döndüm. Yüzünü kavrayarak dikkatle ona baktım.

"Güve." Elmacık kemiğini okşadım. "Seni seviyorum. Ama bu küçük Soul Eater takıntısını bir kenara bırakmamız gerekecek, tamam mı? Çünkü *o adam*?"

Danny ile birlikte lokantanın dışında duran Wyn'i işaret ettim. Danny'ye bir bardak su uzatırken durakladı, kapuşonu açıldı ve boynuzlarını eğerek başını bize doğru çevirdi.

"Bu adam sadece kapuşonlu, aşırı büyümuş emo bir çocuk." Kampın öbür ucundan gelen hafif hırıltıyı duymazdan geldim. "Senden daha iyi değil."

"Öyle olduğunu söylemiyorum," diye tısladı Moth, elimi tutup aşağı çekerken yüzü pembeleşmişti. "Ama o binlerce yaşında ve dumana falan dönüşebiliyor. Artı!" diye ekledi parlak bir şekilde. "İnsanları parazitlerden *kurtarıyor*. Bu senin ilgilendiğin bir şey, değil mi? Askerlerin yapması gereken bu değil mi? İnsanları kurtarmak?"

Homurdandım. "Sanırım o-"

"O *seni* kurtardı."

Bu beni susturdu, ağzım ince bir çizgi halinde büzüldü.

"Peki," diye yumuşadım. "Ama bu yine de onu senden daha iyi yapmaz."

"Yarı salyığı dinlemelisin, insan." Wyn'in kendini beğenmiş, çarpıtılmış sesi kampın diğer tarafından geliyordu. Dişlerimi sıktım. *Beni dinliyordu!* "Ve bu arada, seni sadece Edin istediği için kurtardım."

"Wyn!" Danny Ruh Yiyen'in karnına bir şaplak attı.

Homurdandı. "Sadece bu insanların onları *gerçekten* önemsemiğini **düşünmelerini** istemiyorum."

"Güven bana," diye karşılık verdim. "Kimse böyle düşünmüyor."

Wyn tıslamaya başladı ama sanki buna nasıl tepki vereceğine karar verememiş gibi aniden durdu. Başlığı eğilmişti. Başka bir şey söyleyemeden Moth'un elini tuttum ve onu motele doğru çekmeye devam ettim.

"Neden Ruh Yiyici'yi kızdırmaya *çalışıyorsun?*" Merdivenlerden çıkarken Moth bana tısladı.

Homurdandım. "Ben değilim. O sadece çok *hassas*."

"Muhtemelen seni duyabiliyordur."

"Evet. Muhtemelen." Moth'a yan gözle sırtarak masum bir ses tonuyla ekledim, "O zaman sanırım üçlü yapmak için çok yaşlı olduğunu söylediğinden bahsetmemeliyim-"

Moth elini ağzıma kapatmadan bir saniye önce arkamızdaki kamptan şaşkın ama kuduz bir hırıltı duydum.

Güve ve Ruh Yiyici Bir Bağ Kurma Deneyimi Yaşıyor

Moth'un Wyn'e olan hayranlığının 3,4 bin kelimelik kısa öyküsü. Daha önce bunun (şimdiye kadarki) tüm kısalar arasında en saçma olanı olduğunu söylemişim ve gerçekten de öyle. Mümkün olan her ilgili klişeyi buraya tikiştirdim.

Ama bu, şiddetin her zaman çözüm olduğuna inanan iki vahşi, güzel canavar adam arasında anlamlı bir dostluğun başlangıcıdır. Ve önemli olan da bu.

İçerik uyarıları: Son derece hafif baharat (tutkulu bir öpücük), seksten bahsedilmesi, Wyn'in bıçaklama gündemini zorlaması, ölüm ve şiddet tartışmaları, kemik halkaları, birinin bağırsaklarını deşmenin doğru yolu hakkında konuşmaları

Spoiler uyarısı: *Moth* (Canavar: Beşinci Kitap) kitabındaki olaylardan sonra

geçmektedir İlk yayın tarihi 2022 Lily Mayne
Tüm hakları saklıdır

MOTH

İkimiz de aynı anda motel odamızın kapısına ulaştığımızda, Ruh Yiyen'in insan sevgilisiyle yüzüncü kezmiş gibi hissettiğim garip bir gülümsemeyi paylaştım.

Danny tatlı bir adama benziyordu. Arkadaş canlısı, bazen biraz garip olmasa da, ama dürüst olmak gerekirse, Ruh Yiyen'in söylediğim bir şeyi yanlış anlaması ve algılanan bir hafiflik için beni sindirmesi ihtimaline karşı onunla düzgün bir sohbeta girmekten çok korkuyordum.

Charlie öyle hissetmiyordu. Charlie mutlu bir şekilde Danny'yle konuştu, görünüşe göre korkunç canavar ortağından korkmuyordu. Ama yine de Charlie'nin tıpkı Hunter'a yaptığı gibi Ruh Yiyen'i ne kadar kızdırabileceğini görmekten hoşlandığından emindim. İş o noktaya gelirse Edin'in onu koruyacağını düşündüğünden oldukça emindim, çünkü Edin muhtemelen Danny dışında Ruh Yiyen'i ölümcül bir çıkmazdan kurtarabilecek tek varlıktı.

Riske atmamayı tercih ederim.

En azından Danny **b e n i m** gibi odasından çıkmak yerine odasına gidiyordu, bu yüzden ikimiz de merdivenlerden inerken birkaç adım geride durmak zorunda kalmadım. Charlie'yle buluşmak için alt kata ve kampın karşısındaki lokantaya yöneldim.

Tam onun Hunter'la birlikte lokantadan çıktığını gördüğümde, bakışlarım solda, lokanta ile kamp duvarı arasındaki boşlukta binanın yan tarafına sıkışmış bir harekete takıldı.

Ruh Yiyen, Chuck'la birlikte gölgede bağdaş kurmuş oturuyordu. Beni fark edip sırtıttığında Charlie'ye dalgınca gülümsedim ama gözlerim tekrar lokantanın yan tarafına kaydı.

Çünkü Ruh Yiyici elinde bir mutfak bıçağı tutuyordu ve Chuck merakla yaklaşırken kapüşonu cesaret verici bir baş hareketiyle sallanıyordu.

Aman Tanrım. Charlie görseydi, Ruh Yiyen'in önünde beni yüzde yüz utandırır, oraya yürür ve "Chuck'a şiddet öğrettiği" için onu azarlardı.

"Selam." Charlie bana ulaştığında hemen bir avuç bademi avucuma bıraktı. Bir tanesini ağzına atıp başını kampın diğer ucuna doğru ilerleyen Hunter'a doğru eğdi. "Hunter duş kabinlerinden birini tamir etmek için benden yardım istedi. Normalde Rig yapardı ama duvarın bir bölümünü Gloam'la onarıyor."

"Hı-hı," dedim dalgınca, ağzıma birkaç badem atıp Ruh Yiyici'nin elindeki bıçağı ustalıkla çevirip kabzasını Chuck'a doğru uzatmasını dikkatle izleyerek.

"İyi misin?"

Gözlerim, bana kısık kaşlarla bakan Charlie'ye kaydı. Başımı salladım, kalan bademleri daha sonra Chuck'a vermek üzere cebe attım - belki onu o bıçaktan uzaklaştırmak için.

"Hunter sızlanmaya başlamadan önce oraya gitsem iyi olacak." Charlie son bademi de ağzına attı ve çıtırdatarak yedi. "Chuck'ı gördün mü? Kahvaltıdan beri onu görmedim."

Arkasını dönmeye başladığında panikledim. Ruh Yiyici'nin Chuck'ın önünde bıçak salladığını ve onu bıçağı alması için ikna ettiğini net bir şekilde görebiliyordum. Yanaklarından tutarak başını bana doğru çevirmeye zorladım. Kaşları şaşkınlıkla birbirine çarptı.

"Gitmeden önce bana bir öpücük ver," diye mırıldandım, gözlerimin omzunun üzerinden yukarı fırlamasına izin vermeyerek. Charlie'nin arkasında, Ruh Yiyici'nin bulanık dış hatlarının şiddetli bir bıçaklama hareketi yaptığını ve Chuck'ı onu taklit etmeye teşvik ettiğini görebiliyordum.

Charlie'nin yüzü bana o büyüleyici sırtışını verirken aydınlandı.

"Sadece oraya gidiyorum, avcı." Başparmağını duş kabinlerine doğru salladı. Ama aynı zamanda yaklaştı ve kollarını montumun altından ortama doladı. Gülümsemesi kendini beğenmişliğe dönüştü. "Beni özleyecek misin?"

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüye direndim, çünkü onu kandırdığım için kendimi biraz suçlu hissediyordum. Bu yüzden cevap vermek yerine başımı eğip onu öptüm ve başının arkasını kucaklamak için yüzündeki inatçı tutuşumu yumuşattım. Yumuşak saçlarının parmaklarımın arasından süzülmesini hissedince karnım sıkıştı.

Onu sertçe öptüm, dilimi içeri sokmak ve ağzına hükmetmek için dudaklarını hemen açmaya zorladım. Charlie boğuk bir şaşkınlık sesi çıkardı, parmakları gömleğimin arkasına kıvrıldı. Titredi ve ağzımın içine doğru sessizce inledi.

Bana karşı eridiğini, kalçalarının benimkilere battığını hissettiğimde, Chuck'ın bize onu göstermek için gelmediğinden emin olmak için bir gözümü açtım.

Yeni bıçak.

Ruh Yiyen'in bıçağı avucuna bastırıldığını ve düz gri parmaklarını kendi parmaklarıyla kapatıp kabzanın etrafında kıvırmaya zorladığını gördüğümde parmaklarım Charlie'nin saçlarında sıkıştı.

Başımı geriye attım ve boğazımı temizledim. Charlie sersemlemiş görünüyordu, dudakları pembe ve öpücükten şişmişti ve beni tekrar eğilmeye teşvik ediyordu. Onları yaladı ve gözlerini kırıştırdı.

"O sevdiğin şeyi sonra yaparım," diye mırıldandım çünkü Ruh Yiyici'nin Chuck'a birini nasıl bıçaklayacağını öğretmesini izlediğim ve Charlie'nin sinir bozucu insani ahlak kuralları sayesinde buna kızacağını bildiğim halde buna bir son vermediğim için kendimi biraz suçlu hissediyordum.

Sözlerim Charlie'yi sersemliğinden kurtardı, gözleri parladı ve yüzü canlandı. "Öyle mi? Dilinle olan şeyi mi kastediyorsun?"

"Evet." Yakınlarda kimsenin olmadığından ve kulak misafiri olabileceğinden emin olmak için etrafıma bakındım, çünkü seks hakkında konuşmak benim için hala biraz... yeni ve garipti. "Ve Daisy'ye sevdiğin ekmeği yapıp yapamayacağını soracağım."

Charlie'nin ona yağ çekmeye çalıştığını anlamamasını umuyordum çünkü Ruh Yiyen'in bir noktada Chuck'a şiddet öğrettiğini kesinlikle öğrenecekti. Muhtemelen çok heyecanlanıp bir akıncıyı bacağından bıçakladığında.

Charlie'nin gri gözleri yumuşadı. Paltomun altından ellerini gömleğimin altına soktu ve sırtımın alt kısmındaki küçük bir pul parçasının izini sürerek beni ürpertti.

"Neden bu kadar iyi davranıyorsun? Benden hoşlanıyor musun Güve?" diye sordu sinsi bir sırıtışla.

Gözlerimi devirerek ellerimi Charlie'nin omuzlarından göğsüne doğru kaydurdım ve parmaklarımı açarak sıcaklığını içime çektim. "Bok kafalı."

Sırıttı ve bana bir öpücük daha vermek için eğildi. "Ben de seni seviyorum."

Göğsünü nazikçe ittim. "Sadece... git ve Hunter'a yardım et. Ben Chuck'ı bulacağım."

Bir an için arkasından, hâlâ Ruh Yiyen'le birlikte lokantanın kenarına sıkışmış olan söz konusu copicen'e baktım. Onun yanında oturuyordu, küçük elleri dizlerinin üzerindeydi ve Wyn'in dişlerini incelemek için dudaklarını dişlerinden ayırabilmesi için itaatkâr bir şekilde hareketsiz duruyordu. Gerildim, ama kararmış parmakları onun sevimli, ezilmiş küçük yüzünü kavrarken şaşırtıcı derecede nazik görünüyordu.

"Tamam. Yaptığınızdan emin olun." Charlie kaşlarını çatarak geri çekildi. "Ruh Yiyen'in onu bulmasını ve tekrar kötü bir etki yaratmasını istemiyorum."

Boğazımı temizledim ve belli belirsiz bir şeyler mırıldandım, elini tuttum ve onu lokantadan uzaklaştırdım. Chuck ve Ruh Yiyici gözden kaybolduktan sonra onu bıraktım ve Charlie'nin yanağına son bir öpücük kondurdum. "Sonra görüşürüz."

Bana gülümsedi ve duş kabinlerine doğru yürüdü. Kulaklarım bir insaninkinden daha iyiydi, bu yüzden Hunter'ın Charlie onu terk ederse ve bunu kendi başına yapmak zorunda kalırsa, *"Tanrı yardımcım olsun..."* diye yakındığını şimdiden duyabiliyordum.

"Şikâyet etmeyi bırak, ayıcık," diye mırıldandığını duydum Charlie'nin. "Ben buradayım."

"*Sonunda,*" diye tersledi Hunter, ben aceleyle lokantaya doğru dönmeye başlarken.

Yaklaştıkça gömleğimi ceketimin altından çekiştirerek düzelttim ve saç örgümden çok fazla saç kaymadığından emin olmak için hızla uzandım. Arkama bakarak kılıcımın kabzasını ayarlamak için bir elimi kaldırdım ve en dekoratif, etkileyici kısmın başımın arkasında belirgin bir şekilde görünmesini sağladım.

Yaklaşırken avuçlarım terliyordu, lokantanın yan tarafından Chuck'ın çivili kuyruğunun memnuniyetle sallandığını fark ettim.

Ona ne demem gerekiyor? Çılgınca merak ettim. Wyn mi? Çok gayri resmi. Ruh Yiyen? Bay Yiyen? Hayır, bu çok aptalca.

Birkaç metre ötede durdum ve rahat bir yürüyüşle son mesafeyi kapatmadan önce nefes aldım. Binanın yanından geçerken Ruh Yiyici'nin kaputu yukarı doğru eğildiğinde içim sıkıştı, gergin bir düğüm oldu, Chuck beni görünce mutlu bir şekilde cıvıladı.

Kapüşonun derinliklerinden bana sadece aşılmaz siyah bir şey bakıyordu. Neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yoktu -kimsenin var mıydı? Belki Danny yapmıştır diye tahmin ettim. Ruh Yiyici paltosunun içinde sevişmekte ısrar etmediyse, ki bu da bir olasılıktı

-

"Dur tahmin edeyim." Ürkütücü, şeytani sesi neyse ki düşüncelerimi böldü ve tüylerimi diken diken etti. "Senin konuşkan insanın, polisleri *bozmamı* istemiyor."

"Hayır, hayır, öyle bir şey değil. Ben sadece-um, Chuck'ın kuyruğunu gördüm. Burada olduğunu bilmiyordum," diye yalan söyledim, yanaklarıma hücum eden ateşi bastırmaya çalışarak.

Ruh Yiyici homurdandı, ayağa kalktı ve tam boyuna yükseldi. Kısa boylu değildim ama yine de benden daha uzun boyluydu. *Kendini uzun hissediyordu.* Belirgin. Göz korkutucuydu ama sanki... en iyi şekilde.

Chuck'ın parmaklarının benimkilerin etrafında kıvrıldığını hissettiğimde aşığıya baktım. Çömelip başparmağıını onun saçlarının üzerinde gezdirdim. "Neden gidip Leylak'ı bulmuyorsun, ha?"

Akıncıdan bahsedilince canlandı ve heyecanla cıvıladı. Bir daire çizdikten sonra, Ruh Yiyici'nin kararmış parmak uçlarını alnıyla çarpmak için arka ayakları üzerinde uzandı.

Bir süre durakladıktan sonra kızın düz ağzını okşadı. "Bıçağı al."

Chuck itaatkâr bir şekilde çimlerin üzerine atılmış mutfak bıçağına uzandığında gözlerim açıldı.

"Belki sonra veririm," dedim aceleyle, yanımıdan geçmeye çalışırken onu yakaladım. Neyse ki, koşarak uzaklaşmadan önce bıçağı elinden almama izin verdi.

Doğrudum ve bıçağı kemerime soktum. Ruh Yiyici'nin benim tam bir ezik olduğumu düşünmemesini umuyordum.

Boğazımı temizledim. "Ee... Burada senin hakkında çok şey duydum."

Ofladı, kollarını kavuşturdu ve bir omzunu rahatça lokantanın duvarına yasladı. "Herkesin var."

"Evet, tabii ki," diye aceleyle çıktım, ellerimi ceketimin ceplerine soktum, sonra ne yapacağımı bilemeden hemen geri çıkardım.

Ruh Yiyici beni izliyordu. Bunu *hissedebiliyordum*. Etrafındaki hava daha soğuktu ve bakışlarının ağırlığı garip bir şekilde ağırdı. Sanki tenimi buz tutmuş gibi.

"Ve Edin bana senin hakkında bir şeyler anlattı," dedi yavaşça. "Mirasınız. O yer hakkında bir şeyler duymuştum ama neler olup bittiğine bizzat şahit olmayı hiç umursamamıştım."

Boğazım gergin bir şekilde düğümlendi. Demek Herald'ı ve tarikatlarını duymuştı - bu beni şaşırtmadı. *Daha çok odaklandığım şey, Edin'in Ruh Yiyici'ye benim hakkımda ne söylediğiydi.*

Ruh Yiyici'nin soğuk bakışlarının boynumda, bileklerimde ve parmaklarımda gezindiğini hissedebiliyordum. Parmaklarıım seğıirdi ama dövmeleri gizlemek için ellerimi yumruk yapma dürtüsüne direndim.

"Salyık atanız sizi işaretledi mi?" Çarpıtılmış sesi dikkatle düzleştirildi.

Boğazımı temizleyerek başımı salladım, sonra tereddütle "Okuyabiliyor musun?" diye sordum. "Evet."

Yutkundum ve kuru dudaklarıımı yaladım. "Ne... ne diyorlar? Dövmeler. Okuyamıyorum. Yani dili."

Ruh Yiyici -Wyn, kendime çekingen bir şekilde düşünme izni verdim, ilk isim temelinin muhtemelen artık uygun olduğunu düşündüm- bir dakika boyunca sessiz kaldı. Ama kapüşonunun derinliklerinden beni izlediğini hissedebiliyordum. Sonunda ağırlığını değiştirdi ve duvara yaslandığı rahat kamburundan doğruldu.

"Fark eder mi? Belli ki bağınazlar. Bazı salıklar öyledir, ama çoğu uzun yıllar ezildikten sonra içine kapanık ve savunmacıdır. Kendi içlerinden farklı gördüklerine karşı kaba davrandıklarını gördüm. Kendinizi onlara sevdirmek pek akıllıca olmaz."

Kıllandım. "Kendimi sevdirmek istemiyorum-"

"Güzel," diye sözünü kayıtsızca kesti Wyn, siyah lekeli elini sallayarak. Omuz silkti ve tırnaklarını inceledi. "Ataların nerede? İstersen onları senin için öldürebilirim."

Donup kaldım ve Ruh Yiyici'ye inanamayarak baktım. Az önce... bana yaptıkları için atamı öldürmeyi mi teklif etmişti?

Yanaklarımda sıcaklığın yükseldiğini hissedebiliyordum ve midem heyecandan düğümlenmişti. Nedense Charlie'yi bulup ona Ruh Yiyici'nin benim için birini öldürmeyi teklif ettiğini söylemek için yoğun bir istek duyuyordum. Benim için... *şerefim* için.

"Onları çoktan öldürdüm," diye mırıldandım, parmaklarımı gergin bir şekilde birbirine dolayarak.

Wyn'in başlığı eğildi. "Oh? Bu tatmin edici olmalı. Sanırım kılıçla." Başı diğer tarafa doğru eğilirken kararmış parmakları pazusunda seğirdi. "O kılıcı tanıyorum..."

"Kılıçla değil," dedim çabucak, Ruh Yiyici'nin Haberci'yi *gerçekten* nasıl öldürdüğümü bilmesini istiyordum. Kaba kuvvetle. Ve bir ton öfkeyle. "Sadece... yumruklarım. Onları ölene kadar yumrukladım."

Ürperdim. Aman Tanrım, kulağa *çok ezikçe* geliyordu. Bahse girerim Ruh Yiyici insanları omurgalarını kopararak, beyinlerini çorbaya çevirerek ya da duman formunda boğazlarından içeri girip içeriden patlamalarını sağlayarak öldürüyordur.

Eminim *çok* havalı görünüyordur.

Wyn eğlenerek bir huff çıkardı. "Anlıyorum. Bu iyi hissettirdi mi?"

Benimle dalga geçip geçmediğini anlayamadım ama ağzımdan kaçırmaktan da kendimi alamadım: "Evet... Ben... yüzlerine yumruk attım. Hissettim..." Yutkundum. "İnanılmazdı."

Wyn homurdandı. "Bir hatıra aldın mı?"

"Ha?"

Bir elini kaldırdı, uzun, lekeli parmaklarını açtı. Bakışlarım her birindeki yüzüklerin üzerinde gezindi. Sadece sol yüzük parmağı çıplaktı.

"Ölümcül düşmanlarımın kemiklerinden yapılmış yüzükler," dedi kayıtsızca. "En azından öldürmek için en tatmin edici olanları. Başkaları da oldu. Belli ki." Küçük bir hırıltı çıkardı. "Ve bir tanesi hâlâ dışarıda. O dikenli saçlı piçin kabuğunu parçalamak için neler vermezdim."

Kimden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kemik halkalara bakarken tek düşünebildiğim, "*Lanet olsun!*" oldu. Kaşlarımı sertçe çattım. Kemik yüzük istiyordum. Bunu neden düşünmemiştim ki? Gerçi atamın cesedinden bir *hatıra* almak biraz... hastalıklı görünüyordu. Bunu Ruh Yiyici'ye söyleyecek değildim.

Wyn elini indirdi ve omuz silkti. "Bir dahaki sefere bir düşmanı katlettiğinde, yeterince çevresi olan bir kemik çıkar. Öldürdüğünü işaretlemen için sana bir yüzük yapacağım."

Ohmygodohmygod.

"Harika." Yüzüm alev alev yanıyordu ama ses tonumu oldukça rahat tutmayı başardığımdan emindim. "Evet, öyle yapacağım. Teşekkürler."

Aman Tanrım, Charlie'ye söylemem gerekiyordu. Omzumun üzerinden duş kabinlerine doğru baktım, kalbim heyecandan küt küt atıyordu ama Ruh Yiyici'nin müthiş, korkunç sesi dikkatimi tekrar ona çekti.

"Kılıçla aran nasıl?"

"Oh, um, harika. Her zaman bir şeyler keserim. Yani diğer insanlardan," diye ekledim çabucak. "Eller, kollar, kafalar... Bir keresinde koşarken zıplayan birinin burnunu kesmeyi başarmıştım." Sarsıntılı bir omuz silkme denemesi yaptım. "Hâlâ temiz bir bağırsak deşme üzerinde çalışıyorum - hiçbir organı delmeden, sadece hepsini..." Midemden her şey dökülüyormuş gibi ellerimle işaret ettim. "Biliyorsun."

"Bunu sana öğretebilirim," diye teklif etti Wyn rahatça ve kafamın içindeki heyecanlı ciyaklamayı görmezden gelmeye çalıştım. "Her şey bileğini son saniyede geri çekmekle ilgili. Eğer bıçağın yeterince keskinse, çürük insan derisini delip geçmek için sadece hafif bir dokunuşa ihtiyacın olur. Olgunlaşmış meyve gibi yarılır."

Homurdandım. "Biliyorum, değil mi? Üst tarafım daha insan gibi görünüyor ama yine de çok daha sert."

Wyn onayladığına emin olduğum bir sesle homurdandı. Gözlerinin yüzümde gezindiğini hissedebiliyordum. "Sende daha çok salyık görüyorum. Yüzün insan gibi görünebilir ama bizim dünyamızdan birinin daha zarif kemik yapısına sahipsin."

Dünyamız, aman Tanrım.

Ruh Yiyici *az önce kemik yapıma zarif dedi.*

"Hançer kullanmakta ne kadar beceriklisin?" diye sordu.

"Ah, şey... Çocukken bir süre bir bıçağım vardı." Kızardım. "Hançer değildi ama. Bulabildiğim tek şey eski bir mutfak bıçağıydı ama... Onunla birkaç canavarı öldürmeyi başardım."

Bizim dünyamızdan yaratıklara canavar dediğim için bana kızıp kızmayacağını merak ederek ürperdim. Onlara-bize-böyle dendiğini duyarak büyümüşüm, ama... aşağılayıcı olarak mı görülüyordu?

Wyn umursamıyor gibiydi. Paltosunun derinliklerinden hançerini çıkardığında nabzım gergin bir beklentiyle sıçradı. Kabzası kemik rengindeydi ve üzerine garip semboller oyulmuştu. Bıçak simsiyahtı ve güneşte parılıyordu.

Harikaydı.

"İstersen benimkiyle sana bazı numaralar gösterebilirim." Hançeri elinde zahmetsizce ters çevirdi. "Neden Edin'in insanına bir hedef tutturup nişancılığının ne kadar iyi olduğunu görmüyoruz?" diye eklediğinde ses tonu sinsi bir eğlenceyle doluydu.

Dudağımı ısırdım ve omzumun üzerinden tekrar bakma isteğime karşı koydum. Aslında Hunter'dan *hoşlanmışım*. Nazikti ve kuru, abartısız bir şekilde komikti - sadece fazla konuşmuyordu, bunu anlıyordum. Ve lanet olsun, *sürekli* şaka konusu oluyordu. Dürüst olmak gerekirse, Charlie ve Edin sürekli benimle dalga geçseydi ben ondan daha hıyar olurdum.

Ama, kahretsin, Ruh Yiyici'nin önünde ezik görünmek istemedim.

"Olmasa iyi olur." Sesimi kısık tutmayı başardım. "Hunter'ı sakat bırakırsak Charlie çok kızar ve sonra... bilirsin... ben kanepede uyurum." Hemen irkildim. Tanrım, bu kulağa çok aptalca gelmişti.

Wyn ofladı pufladı. "Evet, gerçekten de. İnsanlar *arkadaşlarına* zarar verdiği zaman alınganlaşıyorlar. Danny *yeterince iyi bir neden* olmadan birini öldürdüğüme karar verirse,"-uzun, kararmış parmakları kelimelerin etrafındaki hava tırnaklarını kaldırdı-"bütün gece soğuk omuz alıyorum."

Gergin bir şekilde kıkırdadım. "Heh, evet. Danny iyi birine benziyor."

"Danny, bizimki ve bu dünya da dahil olmak üzere tüm dünyalarda var olmuş ve var olacak en mükemmel yaratıktır. O diğerlerinin hepsinden üstündür. Ona tapıyorum." Ruh Yiyici kampın girişine doğru yürümeye başladı ve bana takip etmemi işaret etti. "Ama sanırım ona sahip olamayacağınıza göre, Charlie'niz iyi."

Bunun üzerine neşelendim. "Öyle mi?" Merakla sordum. "Charlie'den hoşlanıyor musun?"

Wyn homurdandı. "Ben olsam o kadar ileri gitmezdim."

"Charlie harika biri," diye bağırdım, konteynırların arasından geçerken sesim yankılanıyordu. "İnanılmaz biri. Özellikle de bir insan için."

Ruh Yiyici bir homurtu daha çıkardı. "Yine de onu koleblerle savaşması için eğitmelisin."

Ruh Yiyen'in kapüşonunun arkasına bakarak öfkelen dim. "Bu onun hatası değildi. Onları daha önce de gördüm. Sürü halindeyken çok güçlüler. Özellikle de onlarla nasıl başa çıkacağınızı bilmiyorsanız."

"Sakin ol, it. Öyle bir şey demek istemedim."

Yüzüm yandı. "Benim adım Moth."

"Biliyorum," dedi Wyn düz bir sesle, sonra Çorak Topraklar'a çıktığımızda bana döndü. "Ama sen bir itsin. Yarı s bu dünyadan, yarı s bizimkinden. İtler daha güçlüdür. Daha serttirler. Kimsenin seni bu yüzden daha az hissettirmesine izin verme."

Tam bir şok içinde gözlerimi kırıştırdım ve Wyn'in kapüşonunun aşılmaz karanlığına baktım. "Um... Ben... Tamam mı?"

Ruh Yiyici ormana doğru dönmeden önce omzuma vurdu. "Hadi gidip bir şeylere kılıç fırlatalım, it herif."

Hunter ve Edin Nebraska Üssünü Ziyaret Etti

Hunter ve Edin'in, Edin'in bir karikten intikamını alabilmesi için Nebraska askeri üssüne döndükleri 6,5 bin kelimelik kısa bir hikaye. Çocukken bacağını koparan karik değil ama yine de tatmin edici olacak.

Edin ve Hunter'a dönmek çok güzeldi! Hunter benim huysuz bebeğim, ama büyük canavarı için tam bir lokum.

Ve kimseyi şaşırtmayacak şekilde, bu müstehcenlik ağırlıklı. Çoğunlukla müstehcen. Başlangıçta biraz canavar öldürme var.

İçerik uyarıları: Açık cinsel içerik, sadece 18 yaşından büyükler için, bölümler arası seks, kısıtlama, boğaz sikişi, tüm bu iyi şeyler, ayrıca ölüm ve şiddetin grafik tasvirleri, geçmiş travmalardan bahsedilmesi, Wyn'in bir şekilde bıçak gündemini uzaktan itmeyi başarması

Spoiler uyarısı: *Moth* (Canavar: Beşinci Kitap) olayları sırasında geçer - *Moth*'un başlangıcından sonra, üssü işgal eden bir karik olduğundan bahsedildiği ve Edin'in ilgisini çektiği zaman gibi

İlk yayın tarihi 2022 Lily Mayne Tüm hakları saklıdır

AVCI

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin, Scratch?" Şimdi sadece boş bir kabuktan ibaret olan eski Nebraska askeri üssüne bakarken şüpheyile sordum.

Buraya en son geldiğimde Charlie'yle birlikte terk edilmiş, yanmış, kana bulanmış ve asker arkadaşlarının yarısı yenmiş kalıntılarıyla karşılaştığımızda gördüğümüzden daha da harap görünüyordu. Doğa binayı geri almaya başlamıştı, ön taraftaki çimler çılgınca büyümüşü, kalın sarmaşıklar eski kamyonların üzerinden geçerek onları yutuyordu.

Edin kıkırdadı, yanımda yürürken tamamen rahat görünüyordu. Güvende olmak için silahımı tutuyor, bakışlarımı her yere dikkatle fırlatıyordum.

"O dokunaç bacaklı piç dışında boş, josdo. Seni asla riske atmam. Wyn burada başka bir şey olup olmadığını kontrol etmek için önden geldi." Bana dişli bir sırtış fırlattı. "Kampa döndüğümüzde her şeyi duymak için sabırsızlanıyor. Bizimle gelmeyi ve yarattığı parçalara ayırmama yardım etmeyi teklif etti."

Homurdandım, Ruh Yiyici'nin bu yolculukta bizimle gelmemiş olmasından dolayı içten içe rahatlamıştım, çünkü o, bilirsiniz, benden nefret ediyordu. Onun değerli evlatlığı Isdernuc oğlu için *yeterince iyi* değildim. Ama yine de ona göre kimsenin iyi olmayacağından emindim.

"Tamam, yani sadece dokunaç bacaklı piç burada," diye temkinli bir şekilde başladım. "*Bu* konuda endişelenmeli miyim?"

"Seni güvende tutacağım," diye cevap verdi Edin havalı bir şekilde.

Tereddüt ettim, ona bakarken maskemin altında dudağımı çiğnedim. "Peki... bunun için endişelenmen gerekmiyor mu? Gençken biri bacağını koparmıştı."

Edin hırladı ve dudaklarını kıvrarak kısa, kalın bir dişini gösterdi. "Neredeyse hâlâ gençtim! Ve bu bana sinsice yaklaştı." Homurdandı, başını iki yana sallarken boynuzları havayı yarıyordu. "Ve onu öldürmek yerine biraz alay etmiş olabilirim."

Gözlerimi devirdim ve bıkkın bir of çektim. "Edin."

"Bu şeyler korkunç, Hunter!" Edin durup yüzüme baktı ve bana köpek yavrusu gibi baktı. "Bu dünyayı onlardan temizleyerek iyi bir şey yapıyorum. Sizi yakalarsa derinizi kemiklerinizden ayırır. Sadece çekip çıkar, sen onu yemeden o çoktan yemiş olur-"

"Kazı." Ona bakarken yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. "Derinin kemiklerinden ayrılmasını istemiyorum."

Yüzü yumuşadı. Bir adım daha yaklaştı ve yanağını avuçlayarak maskemdeki yara izinin üzerinde gezindi. "Ben iyi olacağım, josdo."

Başımı salladım, boğazım gergin bir yutkunmayla titriyordu. Elimdeki silahı kaldırarak, "Sadece ateş etsem olmaz mı? Böylece yaklaşmak zorunda kalmazsın?"

"Oh hayır." Edin tekrar yürümeye başlamadan önce yanağını beyzbol şapkama sürttü. Ben de arkasından gittim. "Dokunaçlarını teker teker koparmak için sabırsızlanıyorum. Ve gagasını da, eğer parmaklarımı kaybetmeden ona ulaşabilirsem. Ama eğer yaparsam, parmakların tekrar büyümesi o kadar da uzun sürmez."

Telaşla ona baktım. "Kaç parmağını kaybettin?"

Edin omuz silkti, binaya yaklaştıkça iri mor gözlerinin etrafındaki deri gerginleşiyordu. "Birkaç tane." Tekrar yürümeyi bıraktı ve sesi daha kasvetli bir hal alarak ekledi: "Aslında içeride birkaç tane var."

İçim daraldı. Kamptan yola çıkmadan önce ona defalarca buraya dönmenin onun için travmatik anıları tetikleyip tetiklemeyeceğini sormuştum. Bana olmayacağına dair güvence vermişti. Ona inanmamıştım. Belki biraz bağırmaya başlamıştım, onun incineceği düşüncesinden duyduğum korku -sadece fiziksel olarak değil, zihinsel olarak da- intikam almak için bu karik'i avlama görevini iptal etmeyi reddettiğinde iktidarsız bir öfkeye dönüşmüştü.

Kamptaki büyük, kel canavar Gloam araya girip beni sakinleştirmek zorunda kalmıştı. Aslında sakinleşmemiştim ama bağırmayı kesmiş ve odamıza geri dönmüştüm, hiç tanımadığımız bir sürü akıncının önünde daha fazla olay çıkarmak istemiyordum.

Edin beni takip etmiş ve buraya döndüğünde iyi olacağına dair bana söz vermişti. Ona hâlâ inanmamıştım ama söylediklerine *inandığından* şüpheleniyordum. Bana yalan söylediğini düşünmemiştim - Edin'in uzun yaşamı boyunca biriktirdiği acı dolu anıları kabul etmek zorunda kalmamak için çok fazla şeyi derinlere gömdüğünü düşünmüştüm. Bunu fark ettim. Charlie'nin de bunu yapmak gibi bir alışkanlığı vardı.

Onunla daha fazla tartışmak istememişim, bu yüzden isteksizce onunla gelmeyi kabul etmişim. O gece yatakta uzanırken, ona sarıldım ve sessizce karar verdim ki eğer biz yataktayken onun sıkıntısının arttığını hissedersen

Bu saçma görevi iptal etmesi için ne gerekiyorsa yapardım. Bağırmağa başladım. Silahımı yere atar ve tepinerek üstten uzaklaştırdım. Beni takip etmesini ve üssü geride bırakmasını sağlayacak bir yol bulurdum. Edin bazen inatçı bir piç olabiliyordu, ama inatçı bir piç olmak kişiliğimin yarısını oluşturuyordu. Sonunda onun herhangi bir acı çekmesini engelleme amacıma ulaşacaksam geri adım atmazdım.

O yıkık binaya bakarken, planıma başlamak için bir nefes aldım. Sesimin asık suratlı olduğundan emin olarak homurdandım, "Bu çok aptalca, scra-

"Hunter." Edin döndü ve yüzümü kavrayarak gözlerine bakabilmem için çenemi yukarı kaldırdı. "Gerçekten de küçük bir intikam için ikimizi de riske atacağımı mı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. "Lanet olası Ruh Yiyici ile en iyi arkadaşsın ve o da öyle birine benziyor-"

"Yaşamak için her şeyim varken neden şimdi hayatımı riske atayım?" Bana tatlı, dişli bir gülümseme verdi. "Senin yüzünden."

Derin ve kontrollü bir nefes aldım, kendimi tamamen erimekten alıkoymaya çalıştım. Sinsi herif.

Bir dakikalık sessizlikten sonra inledim ve sert karnını hafifçe ittim. "Manipülatif piç."

Edin sırtıtarak maskemi indirdi ve tekrar yerine takmadan önce bana bir öpücük verdi. "Beni seviyorsun, josdo."

"Evet, farkındayım." Ona ters ters baktım. "Seni her şeyden çok seviyorum ama bu, 'dokunaç bacaklı bir pislik' tarafından tüm uzuvların koparılırsa seni kampa kadar taşımak istediğim anlamına gelmiyor."

"Bah." Edin geri çekildi ve bir el salladı. "İdare edersin. İri ve güçlüsün. Ve ben onu yok etmeden önce en fazla bir tane koparır, o da dikkatsiz davranırsam."

Tekrar yürümeye başladığımızda "Tamam, o zaman *kazıklanmamayı* hedefleyelim," dedim sıkıca. "Burada beklemeli miyim?"

Edin durakladı, arkamıza baktı, gözleri ufku tararken kurnazdı. "İçeri girersen daha güvenli olur, josdo. Her ihtimale karşı."

"Pekala. Ve silahımı kullanamam, değil mi?" Gözlerimi devirerek ekledim.

Edin inatla, "Hayır, bu benim avım," dedi. Küçük bir gülümsemeyle bakarak ekledi: "Eğer iki uzvum kesilirse silahını kullanabilirsin."

"Bir uzuv."

"Eh, peki," diye mırıldandı, sonra zaten açık olan kapılardan binaya girerken ikimiz de sessizliğe gömüldük.

Charlie ve ben daha önce buraya geldiğimizde olduğu gibi görünüyordu, ancak şimdi duvarlara ve zemine bulaşmış bir sürü... siyah yapışkan madde vardı.

Ve kan. Daha fazla kan. Birkaç tanımlanamayan et parçası ve birkaç kemik, birkaç büyük vahşi hayvanların içinde olabilecek kadar büyük görünüyordu.

Bina sessizdi, kumların ve küçük cam parçalarının üzerinden geçerken ayak seslerimiz yankılanıyordu. Uzun, geniş koridorda yürürken Edin'in gevşek, hırıltılı yürüyüşü gitmiş, vücudu gergin ve hazır hale gelmişti.

Ona iyi olup olmadığını sormak istedim ama konuşmanın iyi bir fikir olmadığını biliyordum. Koridorun sonuna vardık ve iki tarafa da baktık. Sağımızda, çoğu açık ya da kırılmış kapılarla dolu başka bir koridor vardı. Solumuzda, binanın derinliklerine doğru inen devasa bir metal yapı olan merdivene açılan kapının kasvetini görebiliyorduk.

Girişin etrafına çok daha fazla siyah yapışkan madde ve kan bulaşmıştı.

Edin çenesini oraya doğru salladı, sonra elimi tuttu ve beni diğer tarafa yönlendirdi. Beni odalardan birine götürdü ve kapının üzerinde Cpt Hamish yazan bir plaket gördüm. İçerideki ofis büyük ölçüde sağlamdı, ancak masa çekmeceleri bir noktada yağmalanmış, hepsi açık ve çoğunlukla boştu.

"Burada bekle," diye fısıldadı Edin, avucunu başımın arkasında yumuşatarak. "Ben onu diğer tarafa yönlendireceğim. Tercihen dışarıya."

"Hayır," diye tısladım, kolunu tuttum. "Seninle kalmak istiyorum. Bana ihtiyacın olabilir."

"Hunter." Edin enseme kavradı, bana bakarken gözleri sertleşmişti. "Burada kal. Sadece dikkatimi dağıtacaksın. Söz ver bana."

Nefes verdim, çenemde bir kas kasıldı. Sonunda sertçe başımı salladım. "Peki. Ama eğer ihtiyacınız var gibi görünüyorsa-"

"Yardıma ihtiyacım olursa seni çağırırım." Edin bana sert bir öpücük vermek için maskemi kısa bir süreliğine aşağı çekti. "Yemin ederim."

"Tamam." Sinirle yutkundum ve eteğine sarıldım. "Dikkatli ol."

Edin bunun üzerine kıkırdadı, ama bu benim sinirlerimi en ufak bir şekilde azaltmadı.

Yanağıma hafifçe vurarak döndü ve ofisten dışarı çıktı.

Burada kalacağımı söylemişim ama siktir et. O şeyle yüzleşmesi için onu yalnız bırakmayacaktım. Onu takip etmek için kapıya doğru ilerlemeye başlamıştım ki kulakları sağır eden bir gürültü beni yerimden sıçrattı, Edin için duyduğum korku kanımı dondurdu.

Ama sonra bağırdığını duydum, "Hadi o zaman, seni sümüklü sik suratlı."

Tanrı aşkına, Edin. Beynimin küçük bir kısmı, Charlie'nin Edin'in çiftlikte geçirdiğimiz zaman boyunca ona öğrettiği tüm insan küfürlerini kullandığını bilmekten memnun olacağını fark etti, ama geri kalanım çoktan sinirlenmişti. Dişlerimi sıkıp kapıya uzandım ama altımızdaki katlardan yankılanan iğrenç bir çığlık beni dondurdu.

Edin gür bir kahkaha attı. "Aç mısın, seni dokunaç bacaklı piç kurusu?"

Kan basıncımın yükseldiğini hissederek kapıya doğru bağırdım: "*Az önce* diğerinin onunla alay ettiğin için seni yakaladığını *söyledin.*" "Ne yapıyorsun lan sen?"

"Sus, Hunter!" Susturulmak istemedim ama daha kapıyı açamadan büyük ve ıslak bir şeyin metal merdivenden yukarı doğru gürleyen, korkunç derecede hızlı, tokat gibi ayak seslerini duydum.

"Oh ho ho, sen büyük birisin," dedi Edin, sesi sevinçli geliyordu.

Çenemi o kadar sert sıktım ki dişlerimin kırılacağını sandım ama kendimi tekrar bağırmaktan alıkoymanın tek yolu buydu. Edin haklıydı, onun dikkatini dağıtamıyordum ama bu, bu odada sıkışıp kalmış olmaktan nefret etmediğim anlamına gelmiyordu.

O şey korkunç bir çığlık daha attı ve metal ve ağır bir şeyin yerde kaydığını duydum. Donuk, ıslak bir gümbürtü ve ardından bir tane daha geldi. Edin'in homurtularını duyduğumda, görüşüm kısa süreliğine karardı.

Sessizce ama hızlıca hareket ederek kapıyı açtım ve kafamı koridora uzatırken silahımı doğrulttum. Önümdeki manzaraya bakarken dudaklarım şaşkın bir şekilde havaya kalktı.

Edin, bir botuyla şişkin mantosunu yere bastırarak çırpınan, çığlık atan bir şeyin üzerinde duruyordu. Derisi koyu, alacalı mavimsi bir mordu ve gözleri şişiyordu ama bunun Edin'in ağırlığı altında kafası patlamak üzere olduğu için olup olmadığını bilmiyordum.

Tamamen ilgisiz görünüyordu. Kuyruğu Karik'in dokunaçlarının etrafından kıvrılıp her seferinde bir tane olmak üzere ıslak bir emme sesiyle onları koparıp elleri tamamen rahat bir pozda kalçalarının üzerindeydi. Yaratık her biri vücudundan koptukça çığlık atıyor, geri kalanı çırpınıyor ama kendini yerden kaldıramıyordu.

Edin başını kaldırıp baktı ve benim aval aval baktığımı fark edince kaşlarını çattı. "Sana orada kalmanı söylemiştim."

Karik kısa süreli dikkat dağınıklığını hissetti. Bir dokunacını Edin'in botuna doladı ve onun aşağı bakıp geri adım atmasına neden oldu.

silkeledi. Sonra yaratık sürünerek ondan uzaklaştı ve soğanlı gözlerinin bana sabitlendiğini fark ettiğimde sapsarı kesildim.

Yerden sıçradı, kalan dokunaçları üzerinde topallıyordu ama bana doğru hızla ilerlerken hâlâ şok edici bir hızla hareket ediyordu.

"Şimdi onu vurabilir miyim?" Bağırdım, silahımı çoktan kaldırmış ve birkaç el ateş etmişim.

Adrenalinle mi çalışıyordu bilmiyorum ama kurşunlar onu yavaşlatmadı. O ilerlerken ben de tökezleyerek ofise geri döndüm ve bize doğru koşan Edin'in gergin yüzüne son bir kez baktım.

Karik peşimden ofise dalarken çığlık attı, yarı harap olmuş vücudundan siyah yapışkan madde akıyordu. Ona tekrar ateş ettim, bu da geri sarsılmasına neden oldu ve öne doğru kayarken hareketleri daha zayıf göründü, kalan dokunaçlarının yarısı altından kaydı.

Edin kapı aralığını doldurdu, kuyruğunu yaratığın gözünün **derinliklerine** saplamak için savurdu. Sanırım kuyruğunun ne kadar güçlü olduğunu hiç fark etmemişim, çünkü kuyruğunu yaratığı duvara geri fırlatmak için kullandı.

Kuyruğu boynuna dolanmış, gittikçe daha sıkı sarılıyordu. Gözleri artık gerçekten şişkinleşmişti, mantosu basınçtan şişmiş gibi görünüyordu. Mide bulandırıcı bir siyah yapışkan fışkırmasıyla mantosu vücudunun geri kalanından ayrıldı ve söndü, tüm içeriği yere döküldü. Dokunaçları gevşek bir şekilde yere düşerken, birkaç tanesi de sessizlik içinde seğirmeye devam etti.

Kalbim çarpıyordu, alnım terden boncuk boncuk olmuştu. Silahımı yavaşça yanımdaki yere bıraktım ve yutkundum.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, benden yapmamamı istediği tek şeyi yaptığım için kendimi bok gibi hissediyordum. Böyle bir alışkanlığım vardı.

Edin rahat bir el salladı, efordan normalden daha hızlı nefes alıyordu. "Yerinde duramayacağını biliyordum."

Kısa bir kahkaha attım, vücudum o kısa ama iğrenç kavganın ardından adrenalinle karıncalanıyordu. Bu siyah yapışkan madde de neyin nesiydi?

Edin'in bu iğrenç çığlık atan canavarı yok edişini izlerken nefes alış verişimin hızlandığını fark ettim, içimdeki heyecan kısa süreli bir korku dalgasıyla karışarak dibe vurdu. Bu da ilginç bir tepki değil miydi?

Edin ve ben birbirimize baktık, sert nefeslerimiz odada yüksek sesle duyuluyordu. Sonunda yüklü bakışlarını kırarak ölü Karik'e küçümseyerek baktı.

Dudakları kıvrıldı ve yaratığın yan tarafına bir tekme atarak vücudunun ıslak bir tokatla yuvarlanmasına neden oldu. Ve garip bir nedenden dolayı, sikim pantolonumun içinde içten bir seğirme yaptı.

Nefesim kesildiğinde Edin'in yoğun gözleri tekrar bana döndü. Kuyruğu çılgınca sallanıyor, parmaklarını esnetirken pazuları şişiyordu. Başını eğip gözlerini kısarak beni değerlendirdiğinde yanaklarım kızardı. Küçük bir gülümseme dudaklarının bir köşesini kıvrırdı, kısa, şişman bir dişi dışarı çıktı.

"Tırmala," diye mırıldandım, nefesim hızlanırken kalbim küt küt atıyordu.

İleriye doğru adım atmadan önce koyu mor gözleri bir anlığına parladı. Bana ulaşıp ağzını ağzıma yapıştırmadan önce maskemi indirmeye yetecek kadar zamanım vardı. Beni kollarının arasına aldığı anda bacaklarım beline dolandı ve boynuzları beyzbol şapkamı yerinden çıkarıp kafamdan yere düşürdü.

Çılgınca öpüşürken, dillerimiz agresif bir şekilde birbirini iterken onun sarp yüzünü ellerimle kavradım. Başlarda onu zorlamaktan hoşlanıyordum ama Edin ağzıma karşı hırlayıp sivri dişleriyle dudağımı sertçe ısırduğunda, tamamen erimeden önce bir homurtuyla sarsıldım. Zevkten titreyerek ağzımı işgal etmesine izin verdim, beni kollarına alarak ilerlerken öpücüğü devraldım.

Kıçım sert bir tahta yüzeye çarptı. Hamish'in eski masasına. İçimdeki eski asker -on yıldan fazla bir süredir itaatkâr bir şekilde emirlere uyan adam- açıkça bir üst subayın masasında sevişmek üzere olduğumuza inanamıyordu.

Ama esas olarak, bu fikir sikimi gerçekten sertleştirdi.

Edin öpüşmeyi kesip gömleğimi başımın üzerinden yırtarken şaşkın bir inilti çıkardım. Uzun parmakları pantolonumun düğmelerini ustalıkla açarken sıcak ağzı ve dili boynuma saldırdı.

Ben uzun saçlarını endişeli parmaklarımla kavrarken Edin boynuma doğru kıkırdadı, utancımın şimdiden nefes nefese kalmıştım.

"Şimdiden çok sertleştin, josdo," diye gürledi, güçlü parmaklarını boxer külotumun kumaşı arasından aletimin etrafında kıvrarak.

Bir iniltiyle sarsıldım, dişlerim sıkılmıştı. Aletim onun inatçı kavrayışında sarsıldı. Edin'in burnu boynumun yan tarafında gezinirken dişleriyle kulak mememi sıyırdı ve beni ürpertti.

"O yaratığı parçalara ayırmamı izlemek sende sevişme isteği uyandırdı, değil mi?" Yüzüm yandı. "Kapa çeneni."

Eğlenerek gürlledi ve kumaşın üzerinden hayalarımı avuçlamak için sikimi serbest bıraktı. Özellikle nazik davranmayarak sıkıldığında içimden onursuz bir ses çıktı. Pre-cum boncuk boncuk, aletimin ucunu pamuğa yapıştırdı.

Edin beni öptü, dilini benim dilimin etrafında dolaştırdı ve arkasına yaslanıp bana pis pis sırttı.

"Sevişmek istemiyor musun Hunter?" Derin sesinin tonu inandırıcı olmayan bir şekilde masumdu. Büyük avucunun içinde kesemi hafifçe kaldırdığında nefesim kesildi. "Bunlar dolu ve ağır geliyor. Boşaltmamı istemiyor musun?"

Oh lanet olsun. Nefesim kesilmişti, sikim açlıkla sarsılıyordu, boxerımın içinde garip bir açıyla sıkışmıştı. Yüzümün kızardığını, kaşlarımın çaresizlik içinde kıvrıldığını biliyordum ama yine de ona ters ters bakmayı başardım.

"Tamam, peki," diye terslendim, ama niyetlendiğimden çok daha muhtaç çıkmıştı. "Evet. Sevişmek istiyorum." Edin taşaklarını okşadığında ve beni öpmek için başını eğdiğinde tekrar eridim, titredim. "Edin," diye mırıldandım ağzına karşı.

Kıkırdadı, arkasına yaslandı ve sonunda elini çekerek pantolonumu ve iç çamaşırlarımı indirmeye başladı. Ona yardım etmek için kalçalarımı kaldırdım, sikim kalçamda serbestçe zıpladığında iç yanağımı ısırdım, aceleyle daha da sertleşti.

"Becerilmek isteyene kadar öfke ve palavradan başka bir şey yapmıyorsun, değil mi?" Edin mırıldandı, pantolonumu çekip çıkarabilmek için sağ botumu çekip çıkarmak üzere kalçalarına doğru eğildi. Pantolonumu protez bacağımın bileğine dolayarak bıraktı ve tekrar doğruldu.

Yüzüm daha da yanıyordu ama parmaklarımın sikimin etrafında kıvrılıp ona bir vuruş yapmasına engel olamıyordum. Çenemi kaldırdım ve ona bir bakış daha fırlatmaya çalıştım.

"İstersen kızgın kalabilirim."

Edin bir kahkaha patlattı ve iki yana açılmış kalçalarımın arasına girip yanlarımı avuçladı. "İstesene de yapamazsın, josdo. Çok muhtaçsın." Bana s ı r ı t t ı , bir dişi dışarı bakıyordu. "Sikim için çok çaresizsin."

"Her zaman değil," diye karşılık verdim, sözleriyle z o n k l a y a n aletimin tabanını kavırıyordum. "Bazen onun yerine senin kığın için çaresiz kalıyorum."

Zar zor bir galibiyetti, ama bu canavarla sözlü münazara söz konusu olduğunda alabileceğim her şeyi alırdım.

"Mm." Edin tekrar s ı r ı t t ı ve ellerini kıcımla masanın arasına sokarak kalçalarımı kolayca kaldırdı.

Kendimi sabitlemek için hızla arkama yaslandım ve avuçlarımı ahşap yüzeye yerleştirmek için sikimi bıraktım. Bacaklarım gevşekçe beline dolandı ve eteğinin kumaşını kaldıran sert horozunun şişkinliğine baktım, sıkılaştan keseme çok yakındı ve aletimin ağır uzunluğu karnıma doğru seğiriyordu.

Her zaman yarı giyinik olmasına rağmen, o yokken tamamen çıplak olmak bana hep bir şeyler hissettirmiştir. Ama büyük siki kalkarken, sertleşirken ama yine de gözlerden saklanırken eteğinin kumaşının kaymasını izlemek, tenimi terden karıncalandırıyordu. Kendimi savunmasız hissediyordum -çırılçıplak, yayılmış ve onun keskin bakışlarına maruz kalmıştım- ve buna bayılıyordum.

İri ve güçlü eller tarafından aniden ters çevrildiğimde şaşkın bir homurtu çıkardım, dizlerim genişçe açılmış ve kığım tamamen açıkta kalacak şekilde masanın üzerine dört ayak üzerine düştüm. Kalbim göğsümde çarparken, tozlu yüzeye baktım, ahşap kum tabakasının altında yüksek bir parıltıya parlatılmıştı.

Sikim kalktı, iki yana açılmış kalçalarımın arasında ağır ağır sallanıyordu. "Edin," diye mırıldandım, omzumun üzerinden ona bakmak için boynumu büküm. Nefesim içimden titreyerek çıktı.

Arkamda çömelmiş olduğunu fark ettiğimde dişlerimi sıktım, sadece boynuzlarının üst kısımları kığımın kabarıklığının ötesinde görünüyordu. Sıcak ağzı kalçamın arkasına bir öpücük kondurduğunda keskin bir iniltiyle sarsıldım.

"Lanet olsun." Tekrar masaya baktım, zor nefes alıyordum, parmaklarımı ahşap yüzeye bastırırken parmak uçlarım ağarıyordu.

Edin'in ılık nefesi kesemin arkasında dans ettiğinde sikim açlıkla kalktı.

Oraya narin bir öpücük kondurdu, sonra bir tane de yukarıdaki deri parçasına kondurdu, *lanet olsun*, bana bir şeyler yaptı. Utanç verici derecede muhtaç bir

iniltiyi bastırmak için yanağımın içini sertçe ısırdım ve sonra dili deliğimi okşarken gözlerim saf bir mutluluk iç çekişiyile kapandı. Kalçalarım sadece o yumuşak yalamayla titredi, üst bedenim kığımın daha yükseğe itmek için masanın üzerinde alçaldı ve kendimi ona daha da fazla sundu. Edin beklenmedik bir şekilde böyle nazik davrandığında, bu beni yüksek sesle itiraf edebileceğimden çok daha fazla etkiliyordu ama o yine de biliyordu. Beni herkesten daha iyi tanıyordu, Charlie'den bile. Evrende bu hale gelebileceğim tek kişi oydu. savunmasız.

"En sevdiğim lokma," diye gürledi Edin, beni tekrar yalamadan önce bir kık yanağının iç kıvrımını öperek.

Keskin bir nefes aldım, uzanıp ona dokunmak istiyordum. Sıcak alnımı kollarıma dayamakla yetindim, kalbim göğsümde sertçe çarpıyordu. Edin'in dili deliğimin etrafında döndüğünde içimden kırık bir inilti kaçtı. İnledi; tenimi titreten ve sikimin sarsılmasına neden olan alçak bir gümbürtü, masanın üzerine ön sperm damlattı.

Aniden, beklenmedik bir şekilde geri çekildiğimde gözlerim parlayarak açıldı, Edin'in güçlü kolları beni ayağa kaldırıp etrafımda döndürürken belime dolandı. Gözlerimi kırıpıştırarak ona baktım, sersemlemiştim, dilinin sükûnet veren hazzından çok çabuk sıyrılmıştım.

Yüzümü avuçlarken dişleri hınzır bir sırtışla parladı. "Senin tadını daha sonra çıkaracağım, josdo," dedi, diğer eli kesemi avucunun içine almak için aramıza daldı. Onu pek de nazık olmayan bir şekilde sıkıttığında homurdandım. "Ama şu anda beni memnun etmek istiyorsun, değil mi? O karik'i öldürmemi izlerken ne kadar acıktığını bana göstermek istiyorsun."

Parmaklarım yumruk şeklinde sıkıldı. "Evet," diye fısıldadım, yüz hatlarımı boyadığını bildiğim yalvaran ifadeyi yumuşatmaya çalışarak.

Edin yanağımı okşamadan ve elini omzumu kavramak için aşağı kaydırmadan önce bir saniye daha beni izledi. "Aferin oğlum."

Oh lanet olsun. Omzuma sert bir baskı uygulayıp beni dizlerimin üzerine çökmeye zorladığında kesinlikle hiçbir direnç göstermedim. Aynı zamanda, sert siki nihayet ortaya çıkana kadar eteğini sıyrırıyordu, sallanıyordu, o kadar ağırdı ki, kanla sertleşmiş olmasına rağmen tam bana bakıyordu.

Yanağıma değdiğinde inledim ve kendimi sabitlemek için kalçalarını kavramak üzere uzandım. Yanağımı çevirdim, ağzım sikinin damlayan başını arıyordu, ama bunu yapamadan Edin boynumun arkasını inatçı bir şekilde kavradı.

Gözlerimi onunkilere diktim ve insanlıktan çıkmış yüz hatlarını saran şehveti görmek beni memnun etti. İri gözleri parladı, üst dudağının bir köşesi küçük bir hırıltıyla geriye doğru sıyrıldı. Bana bir gülümseme fırlatmadan önce çenesi sıkıştı.

"Eller arkaya, josdo."

Yutkundum, ellerimi yavaşça onun kalın kalçalarından çektim. "Tamam."

Kollarımı geriye çektim ve bileklerim sırtımın alt kısmında birbirine değdiği anda Edin'in kuyruğunun kıvrımlı uzunluğunun onları sıkıca kavradığını ve birbirine kilitlediğini hissettim. Sikim kasıldı, deliğim sıkıştı ve taşaklarım yukarı kalktı.

Edin'in iri elleri yüzümü çevreleyerek ağzımı zorlanan sikine yönlendirdi. "Şimdi iyi bir çocuk ol ve sikimi yala."

Vay anasını. Sertçe ürperdim, pürüzsüz, sıcak kafayı içeri almak için hemen dudaklarımı ayırdım. Edin'in horoz kafasına taparken ikimiz de inledik, ortaya çıkar çıkmaz pre-cum'u yaladım, dilimi fiskeledim, sert ve yumuşak emişler arasında değiştim.

Ağzıma daha fazlasını almaya çalıştığımda, başımı sıkıca kavraması beni durdurdu.

"Daha fazlasını mı istiyorsun?" Sesi daha derindi, daha hırçındı, hızlı nefes alış verişleriyle iri göğsü kabarıyordu.

"Mmm!" Yalvarırcasına ona baktım, yanağımdaki yara izinin emme çekişlerimden dolayı gerildiğini hissettim.

Pencerelerden giren parlak güneş ışığında lavanta rengi teni parlayarak üzerime doğru geliyordu. *Büyük* pencereler. Birinin üsse yaklaşması pek olası değildi, ama yaklaşırlarsa, beni dizlerimin üzerinde, çıplak, bu büyük canavarın sikini emerken engelsiz bir şekilde görebileceklerdi. Bunu düşününce kalçalarım istemsizce seğirdi.

Edin bana sinsi bir sırıtış fırlattı, başparmağıyla yaralı elmacık kemiğimi okşadı. "Hepsini kaldırabileceğini mi sanıyorsun, josdo?" diye gürlledi, kaldırabileceğimi bildiği halde.

İkimiz de bunun için en iyi açı olmadığını biliyorduk, ama burnum leğen kemiğinin pürüzsüz derisiyle buluştuğunda, tüm aleti boğazıma gömüldüğünde, havamı kesip beni boğduğunda beni her zaman bir tür mutluluk gururuyla doldurdu.

Cevap olarak sabırsızca ona baktım ve kıkırdayarak başımı daha da yaklaştırıp ağzımı yavaşça doldurdu. Kalbim güm güm atıyor, parmaklarım arkamda kuyruğuyla tutturulduğu yerde tekrar tekrar sıkılıp açılıyordu. Boğazımı açıp gevşemeye zorlarken gözlerim kapandı, Edin'in siki ağzımdan çıkıp havamı kesene kadar burnumdan hızlı hızlı nefes aldım.

Hırıltılı bir inilti çıkarırken ürperdim, parmakları başımda sıkılaştı. "İyi çocuk."

Lanet olsun, bana böyle seslenmeyi kesmeliydi yoksa boşalacaktım. Geri çekildiğinde biraz öksürdüm, ürpertici nefesler almama izin verdi ve sonra tekrar ileri doğru fırladı, gözlerimin anında sulanmasına neden olan acımasız bir hız belirledi.

Kalçalarının her itişini karşılamak için başımı öne doğru çekti, her tarafımı sıcak ve soğuk hale getirdi, başımı daha da sıkı kavradığı yerde kafa derim karıncalanıyordu. A l e t i n i n etrafında çaresizce sesler çıkarıyor, öğürüyordum,

Göğsüm kabardı ve aniden fırlayacakmışım gibi hissettiğimde geri çekildi, boğazımdan boğuk bir öksürük çıkardı.

"Em Hunter," diye emretti, kendime gelmem için bana sadece bir saniye verdi. Anında itaat ettim, titreyen dudaklarım şaftının etrafında sıkılaştı, böylece ağzım derin çekişler alabildi.

Edin üstümde zevkle iç çekti, kalçalarını şimdi daha yavaş ve nazıkçe itiyor, parmakları kafa derimin üzerinde dans ediyor ve kısa saçlarımı okşuyordu. Kuyruğu hâlâ bileklerimi sıkıca kavriyordu ama keskin ucunun kolumun iç kısmındaki hassas deride hafifçe iz bıraktığını ve beni ürperttiğini hissettim.

Çenem ağrıyordu, kalın şaftının etrafında gerilmişti. İhtiyaç dolu bir homurtuyla ağzımı tekrar derinlere daldırmadan önce dilimi sikinin başının etrafına saracak kadar geri çekmeme izin verdi.

"Dişlerine dikkat et, josdo," diye gürledi kıkırdayarak. Gözlerimi açıp ona dik dik baktım.

Kalçalarını geri çekip beni ayaklarımın üzerine kaldırırken yine güldü. Dizlerim titriyordu ve sikim o kadar sert zonkluyordu ki tek bir dokunuşun beni boşaltacağından emindim.

Edin çenemi kavradı, başparmağıyla çeneme bulaşan tükürüğü sildi. Titreyen nefeslerimi içime çektim, ellerim hâlâ kuyruğuyla arkamdan bağlıydı.

"Neden beni durdurdun?" Nefes nefese kalmıştım, kalçalarımın öne doğru eğilmesini engelleyemiyordum, sikimi ona sürtmeye çalışıyordum.

"Çünkü beni farklı bir şekilde boşaltacaksın, Hunter." Kuyruğu sonunda bileklerimi bırakırken eğildi ve ağzımın kenarını öptü.

"Tanrım, Edin," diye tersledim, tatmin edilmemiş şehvet beni geriye sürüyordu. "Burada porno çekmiyoruz. Boşalmadan önce on farklı pozisyondan geçmemize gerek yok."

Kıkırdadı ve beni kolayca masanın üzerine kaldırdı. "Sadece bir tane daha, josdo." Kalçalarımı ayırıp aralarına girdiğinde titredim, ellerim kalçalarını kavradı. "Şimdi beni becerecek misin?" Boğucu bir ses olduğunu umduğum bir sesle sordum. Her şeyden çok sabırsız çıktığına eminim,

Gerçi.

"Bir bakıma." İskoç eteğinin düğmelerini çözüp yere bırakırken bana sırıttı.

Öfkeyle sıçradım. "Bu ne-"

Geri adım atıp hızlı bir hareketle bacaklarımı kavradığında homurdanarak kestim, kalın bir kolunu kalçalarımın dolayarak onları birbirine kenetledi ve dengemi tamamen kaybetmemem için beni dirseklerimin üzerine yaslanmaya zorladı. Pantolonum hâlâ bir ayak bileğimden sallanıyordu ve botuma takılmıştı.

Dudaklarımı yaladım. "Ne-ne-"

Bacaklarımı omzuna dayayarak birbirine kenetledi ve sikinin sıcak, küt başının sıkışmış kalçalarımın arasına girdiğini hissettiğimde nefesim kesildi.

Edin kısa dişlerini göstererek bana sırttı ve başını çevirip baldırımı öptü. "Senin bu kalın kalçalarını sikeceğim, josdo."

"Siktir." Sesim titredi ve başımı umutsuzca salladım. "Evet. Tamam. Tamam. Yap şunu."

Kıkırdadı. "İzin istemiyordum."

Bu, parmaklarımın aşağı uzanıp zonklayan sikimi tutma isteğiyle seğirmesine neden oldu. Sözlerine rağmen, ona söylediğim anda duracağını ya da durmasını istediğimi hissettiğini biliyordum. Onunla olan ilişki farklı kılan da *buydu*. Bana kontrolü bırakma özgürlüğü verdi, bu hayatımın her alanında mücadele ettiğim bir şeydi. Savunmasız olacak kadar güvende hissetmemi sağladı.

Edin kalçalarımı becermek üzereyken bunların biraz duygusal düşünceler olduğunu çabucak fark ettim, bu yüzden ona sırttım ve sert, ağır uzunluğunun aralarında kaydığını hissettiğimde uyluk kaslarımı gerdim. Aletin kızarmış, koyu mor başı ortaya çıkıp kesemin üzerinden kayarak beni nefessiz bıraktığında gülümsemem kayboldu.

İtmeye başladığında hayranlıkla baktım. Vücudunun hareketleri beni becerme eylemini taklit ediyordu, ama sikinin başının sıkılmış kalçalarımın arasında kaybolup yeniden ortaya çıktığını görebiliyordum. Kızarmış ve yoğun bir şekilde sızıyordu, siki taşaklarımın sürtünürken ön spermi taşaklarımı yumuşatıyordu. İç uyluklarımın onunla kayganlaştığını ve onun yolunu kolaylaştırdığını hissedebiliyordum.

Kıçım hiçbir şeyin etrafında sıkışmadı, vücudum Edin'in kalçalarının vuruşlarına yakından aşınaydı, onun tarafından doldurulmak için ağrıyordu. İşkencenin en iyisi gibiydi, kıçımı beceriyor olsaydı dayanabileceğimden çok daha uzun süre beni diken üstünde tutuyordu. Tek hissedebildiğim sikinin keseme sürtünmesiydi, beni boşaltmaya yetmemesi gereken ama yetecekmiş gibi *hissettiren* sessiz bir zevk. Bu fikir beni o kadar tahrik ediyordu ki, kendi sikim karnımın her tarafına sızıyordu, o kadar sert ve

Edin'in ağır itişlerini yeterince uzun süre devam ettirmesi halinde, karnımdaki kılların törpülenmesinin bile boşalmam için yeterli o l a b i l e c e ğ i konusunda hassastım.

İnlerken başı zevkle geriye eğildi, uzun saçları omuzlarının üzerinden baldırlarıma doğru kaydı. Taşakları her hamlede kıcıma çarpıyor, muhtaç bir iniltiyi bastırmak için dişlerimi sıkma neden oluyordu.

"Her zaman çok iyi hissediyorsun, josdo," diye mırıldandı Edin, başını eğip kaval kemiğimi öptü, bakışları benimkileri tutuyordu.

Göğsüm daraldı ve Edin'in boştaki eli karnımı okşayıp dikkatimi anında dağıtmadan önce neredeyse ağzımdan bir aşk ilanı çıkacaktı. Sikimin kaygan ucunu hafifçe okşadığında kalçalarım titredi.

"Üstüne boşalmamı mı istiyorsun Hunter?" diye sordu sinsi bir sırıtışla, kalçalarındaki morarmış tutuşunu ayarlayarak.

"Kahretsin, *evet*," diye inledim sabırsızca, her sert itişinde horoz kafasının görüldüğü yere bakıyordum. "Lütfen. Her yerimde. Edin-"

Hırladı, itişler düzensiz ve sarsıntılı hale geldi. İri eli sikimin etrafını inatçı bir kavrayışla sarmış, neredeyse çok sıkı sıkıyordu ama bu hoşuma gitmişti. Kalçalarım titriyordu ve güçsüz hissediyordum ama acımasız tutuşuyla onları yerinde tuttu ve kalçaları son bir kez daha ileri fırlarken haykırdı.

Sikinden fışkıran döllere önce karnımı, sonra elini ve sikimi, sonra da taşaklarımı boyadı. Kocaman vücudu orgazmının gücüyle titriyordu ama yumruğu şiddetle pompalamaya başladı, serbest bırakılmasıyla uzunluğumu kaydırды ve titremeye başlamadan önce sadece birkaç vuruş aldı.

"F-f-fuck, Edin-" Kendimi bir bağırıyla kestim, boşalmaya başladığımda tüm vücudum gerildi. Kalçalarım büküldü, sikini kalçalarımın arasına kaydırды ve yanağını bacağıma bastırırken homurdanmasına neden oldu.

Orgazmım sona erdiğinde yarımsız ayakta duramayacağımdan emindim. Edin sonunda baldırıma son bir öpücük kondurarak bacaklarımı serbest bıraktığında kendimi sersemlemiş hissettim, defalarca göz kırptım. Ayaklarım yere düştü ve karnımın ve aletimin üzerindeki dağınıklığa baktım. İç baldırlarım Edin'in dölüyle kayganlaşmıştı, derim kırmızı ve hassastı.

Edin doygun bir inilti çıkararak geri çekildi ve eğilerek eteğini kapdı.

"Şu haline bak, josdo." Kalçalarına bağlarken kıkırdadı. "Seni böyle darmadağın ettiğimde çok yakışıklı oluyorsun."

Ona ters ters bakmaya çalıştım ama en iyi ihtimalle yarım yamalaklı. Kendimi gevşemiş ve kemiksiz hissediyordum, keşke masanın üzerine yığılıp biraz kestirebilseydim.

Bunun yerine kendimi yukarı kaldırdım, dizlerim bükölme tehlikesi geçirirken Edin beni sabitlediğinde minnettar oldum.

Kendi başıma ayakta durabileceğimden emin olduktan sonra yüzümü kavradı ve beni tatlı bir şekilde öptü. "Seni seviyorum, josdo."

İçimi çektim, yanağına sokulurken ağzımın kenarlarında bir gülümseme oynaşıyordu. "Ben de seni seviyorum, Scratch."

O ofiste temizlenebileceğim bir şeyler ararken ben de kıyafetlerimi topladım. Edin eski bir gömlekle dönüp önümü ve kalçalarımın arasını sildi ve ben de giyinirken homurdanmaktan kendimi alamadım. Umarım ordu buraya pisliklerini toplamak için geri dönmezdi, tabii eğer dölle kabuk bağlamış bir gömleği geri istemiyorlarsa.

"Pekâlâ." Edin pantolonumu bağlarken kıcıımı tokatladı, sonra ellerini kalçalarına koyarak neşeyle odayı inceledi. "Başarılı bir yolculuk olduğunu söyleyebilirim."

Gözlerimi devirip şapkamı aldım ve başıma geçirdim. "İntikam ve orgazm. Her görevin ideal sonuçları."

"Aynen öyle." Ölü karık'e doğru yürüdü ve az önce odada onunla seks yaptığımızı fark edince biraz yüzümü buruşturdu. Muhtemelen en iyi anım değildi.

"Yola çıkalım mı, Scratch?" Maskemi tekrar taktım ve kumaşı rahat edene kadar ayarladım.

"Mm." Edin botunun ucuyla cesedi dürttü. "Hangi parçayı geri alayım?"

Silahımı almak üzereyken donakaldım ve yavaşça başımı çevirip ona baktım. "Affedersiniz?"

"Wyn görebilmesi için biraz geri çekmemi istedi. Sana gelmek istediğini söylemişim."

Birkaç saniye boyunca sözcükleri çıkaramadan ağzımdan kaçırdım. "Edin, yanımızda bir parça leş taşımıyoruz." Sırt çantamı kaptığım gibi dışarı fırlattım. "Çantası olan tek kişi benim ve diğer eşyalarımınla birlikte içine lanet olası bir mürekkep balığı canavarı koymayacağım."

"Onu taşımak zorunda kalacağını hiç söylemedim." Edin çenesini kaldırarak buyurgan bir tavırla burnunu çekti. "Etekliğimin cepleri var."

İnanılmaz bir kahkaha attım. "Ne yani, cebinden çıkan lanet olası bir dokunaçla kampa geri mi döneceksin?"

"Belki," diye karşılık verdi.

"Çürümeye başlayacak! Kokacak! Zaten"-ölü canavara bakarak burnumu kırıştırdım-"ıslak. Altında siyah bir mukus birikintisi var!"

"Peki." Edin'in gözlerini devirdiğini gördüm. "Dokunaç almayacağım." Ona sertçe baktım. "Ya da başka bir parçasını?"

"Mm."

"Edin-"

"Silahını unutma, josdo." Elini bana doğru salladı, hâlâ ölü Karik'e bakıyordu.

İlk başta hareket etmedim, onu şüpheyile izledim. Başını kaldırıp masumca arkasına baktığında, yavaşça silahımı almak için dönmeden önce gözlerimi kısıtım.

Arkamı döndüğüm anda, mide bulandırıcı derecede ıslak bir emme çıtırtısı duydum. Tam zamanında arkamı döndüğümde Edin'in ölü Karik'in yanında çömeldiği yerden hızla doğrulduğunu gördüm.

"Az önce neyi kopardın?" diye bağırdım. "Hiçbir şey," dedi çabucak.

"Edin."

Öfkelendi. "Peki."

Elini açarak yaratığın ahtapota benzeyen büyük gagasını gösterdi, parlak beyazdı ve üzerinde siyah yapışkan madde lekeleri vardı. Ağzım tiksintiyle burkuldu.

"Dokunaç değil, gördün mü?" dedi ışıltılı bir gülümsemeyle, sonra gagayı cebine sokmadan önce eteğine sildi. "Ve tam cebime sığıyor."

Danny ve Wyn'in Maceraları - Üçüncü Bölüm

Soul Eater'ın Amazon'da 3.000'e ulaşmasını kutlamak için 8 bin kelimelik bir kısa kitabımız var! Ve çünkü hepimizin daha fazla Danny ve Wyn'e ihtiyacı var. Her zaman.

Wyn'in aklına askeri üsteki ilk buluşmalarını yeniden canlandırmaları gibi harika bir fikir gelir ve tahmin edeceğiniz gibi seksi sonuçlar ortaya çıkar. Her zamanki gibi, Wyn'in biraz piç olduğu ve Danny'nin buna bayıldığı, 8 bin kelimelik saf bir müstehcenlik.

İçerik uyarıları: Açık cinsel içerik, sadece 18+, rol oyununun bir parçası olarak rızaya dayalı dubcon ve güç dinamikleri, hafif aşağılama / aşağılama, kenar, hafif şaplak, canavar cinsel organı, ölüm ve şiddetin grafik açıklamaları, Wyn kendi kafasında bıçak gündemini zorluyor - çok

Spoiler uyarısı: *Moth* (Canavar: Beşinci Kitap) olayları sırasında geçmektedir, ancak hiçbir şeyi bozmamak için *Moth*'u bitirdikten sonra okunmalıdır

İlk yayın tarihi 2022 Lily Mayne Tüm hakları saklıdır

WYN

Danny'nin eski polis karakoluna girebilmesi için kapıyı açarken, "O lanet olası kamptan çıkmak iyi hissettiriyor," diye mırıldanmaktan kendimi alamadım.

Boş ve güvenli olduğundan emin olmak için çoktan içeri girmiştım. Buraya neden baktığımı anlamıyordum -çöp karıştıracak iyi bir şey yok gibiydi- ama Danny etrafı kurcalamak istedi. Hâlâ sinir bozucu bir şekilde her şeye ilgileniyordu.

Homurdandı ve beyzbol sopasının ucuyla karnıma vurdu. "Huysuz. Güzeller."

"Sinir bozucular. Hepsi. Çok gürültücüler. Çok... *sosyaller*." Ürperdim. "Hepsi küçük kamplarını katlanılabilir kılmak için birlikte çalışıyor. Sanki iç karartıcı bir çorak arazinin ortasında hurdalardan yapılmış bir duvarla çevrili yaşamıyorlarmış gibi."

"Hey." Danny kaşlarını çatı. "Pislik gibi davranma. Bugünlerde insanların pek fazla seçeneği yok."

Homurdandım, binanın derinliklerine doğru yürürken eski bir bankı kenara ittim. Göz ucuyla Danny'ye baktım, bana gerçekten kızgın olup olmadığını merak ediyordum.

"Ve bunların yarısı lanet olası canavarlar," diye mırıldandım. "Her gece bunu dinlemekten *nefret ediyorum*."

"Tamam, çok mu *ikiyüzlüsün*?" Danny dönüp bana baktı ve kaşlarını çatı. "Cidden, bugün derdin ne senin?"

"Benim bir *sorunum* yok. Ben sadece..." Sert bir şekilde omuz silktim. "İnsanlardan nefret ediyorum."

Adam homurdanarak başını salladı ve yürümeye devam etmek için döndü. "Benim için başka şok edici ifşaatların var mı, ihtiyar?"

Geçmesi için bir çift kapıyı iterek açtım ve "Neden orada kaldığınızı anlamıyorum" dedim.

O aptal kamptan geçici bir süreliğine ayrılıp çöp toplamaya gitmiştik. Danny, ben hayır diyemeden bize bunu teklif etmişti, çünkü arkadaşça davranmaya başlamıştı.

genellikle bunu yapan ve "ona bir mola vermek" isteyen uysal küçük akıncı ile.

Rycke'in eşine yardım etme düşüncesi dudaklarımı büktü. Edin bize onun bir tehdit olmadığına dair güvence vermiş olsa da Danny'nin kampın etrafında gizlenen o yaratığın yakınında olması yeterince kötüydü. Yine de onu sürekli izliyordum. Rycke'ları gerçek formlarında daha önce de görmüştüm. Bir şeyin onu tetiklemesi ve *kendisine ait* olana tehdit olarak gördüğü herkesi ayırım gözetmeksizin katletmesi an meselesiydi.

Ayırım gözetmeden yapılan katliamlara karşı değildim ama rycke, bir telyth'i gerçekten öldürebilecek birkaç canlıdan biriydi. Bir grup insan akıncının önünde aşağılayıcı ve acı verici bir sonla karşılaşmayı tercih etmezdim ve Danny'ye gelebilecek herhangi bir riski önlemek için o rycke ile eşini uykularında öldürürdüm.

Orada o yaratıkla birlikte olmak, ne kadar yumuşak huylu ve... rycke gibi görünmese de, beni geriyordu.

"Çünkü Edin ve Hunter orada ve onlarla vakit geçirmek istiyorum," diye cevap verdi Danny sert bir sesle. "Charlie de yakında dönecek. Onu tanımak istiyorum. Onunla daha önce doğru dürüst tanışma fırsatım olmadı ve iyi birine benziyordu."

Danny'ye yan gözle baktım ama bir şey söylemedim. Sersemin arkadaşı, onu o hapishaneden kurtardıktan sonra sersemlemiş bir haldeydi ve etrafının farkında bile değildi. Hiçbir şeye benzemiyordu. Ama zaten insanlar bana hiç öyle gelmezdi. Sade yüzleri birbirine karışmış, acınacak derecede zayıf ve acı verici derecede donuktu.

Danny hariç. Danny mükemmeldi. Danny diğ e r l e r i n e hiç benzemiyordu.

"Ayrıca," diye devam etti çürük kapılarla kaplı uzun, dar bir koridorda yürürken. "Şu yarı canavar adamla tanışmak istiyorum. Kulağa hoş geliyor. Rig bir *kılıcı* olduğunu söyledi."

Homurdandım. İstersem bir kılıcım olabilirdi. Ama hançerim daha etkiliydi ve onu kullanmayı seçtiğimde daha yakın ve kişisel olmamı sağlıyordu. Danny'nin eski amirinin gevşek derisini yavaşça ve özenle oyduğum zamanki gibi.

Bunu hatırlayınca kendi kendime biraz gülümsedim, çaresiz, kan donduran çığlıklarının tatlı yankısı kafamın içinde dolaşıyordu. Kanının parmaklarımın üzerinde sıcak ve yoğun bir şekilde pompalandığını hissettim. O zayıf, sulu gözleri, hayat nihayet onu terk ederken donuklaştı.

Uzun hayatımda hiç bu kadar tatmin edici bir cinayet işlememiştim ve Danny şahit olmasaydı ona yapacağım kadar uzun süre işkence bile etmemiştim. Onu daha fazla travmatize etmek istememişim ama yine de kendimi bunu yapmaktan alıkoyamamıştım. *Acıtmaktan.*

Kendimi o sıcak anıdan kopararak Danny'nin sözlerini düşündüm. Kamptaki akıncıların bahsettiği yarı canavarı ben de merak ettiğimi istemeye istemeye kendime itiraf edebildim. Bildiğim kadarıyla daha önce hiç karşılaşmamıştım.

Uzun bir iç çekişten sonra uzandım ve elimi Danny'nin başının arkasında gezdirdim. Kaskı sırt çantasının yanından sarkıyordu. "O zaman ikisiyle de tanışman için seni orada bekleyeceğiz, tatlım."

Daha önceki sözlerime verdiği pek de olumlu olmayan tepkiyi unutmuş gibi görünerek gülümsedi ve yürürken bana doğru eğilerek kolumu omuzlarına dolamama izin verdi. "Teşekkürler bebeğim. Etrafındaki pek çok insandan ya da herhangi birinden hoşlanmadığını biliyorum ama onlar gerçekten harika. Onları seviyorum."

Ona bakarak sertçe sordum, "Orada kalmak istiyor musun... kalıcı olarak?"

"Asla," dedi Danny hemen, kaslarımdaki gerginliği hafifleterek. Minik bir gülümsemeyle bana baktı. "Bana canavar dünyasında o büyük evi inşa edeceksin, hatırladın mı? Kendi özel kaplıcamızın yanına."

Öfkelendim. "Hatırlıyorum. Ve hatırlayacağım."

Bir köşeyi döndüğümüzde metal parmaklıklarla sıralanmış bir dizi hücre görüldüğünde Danny neşeyle, "Ama bir süre için değil," diye ekledi.

"Eski nezarethaneler," diye yorumladı ilkinin önünden yavaşça geçerken. İğrenç görünümlü bir tuvalet ve duvarları kaplayan banklar dışında boştu. Küçük pencereler dışarıdan gelen güneş ışığını içeri alıyordu.

Alaycı bir şekilde homurdandım, dudağımı kapüşonumun içinde kıvırdım. "İnsanları buraya mı kapatıyorlardı? Askeri üsteki hücrem bundan daha güzeldi."

"Evet, iyi olmaları gerekmiyordu," dedi Danny suratsızca, açık kapısından birinin içine bakarak. "Ama evet, mahkumların çok iyi koşullarda tutulduğunu sanmıyorum. Ve Tanrı bilir şimdi gerçekten hapishaneleri olan ve suç işlediklerinde insanları Çöplüklere atmayan şehirlerde durum nasıldır."

"Herhangi bir suç var mı?" Hafifçe sordum. "Küçük, anlamsız olanlar bile mi?" Mesela... bir göz küresini çıkarmak gibi. Yine de çoğu insanda *bir tane* kalırdı.

"Sanırım öyle." Danny geri çekildi, omuzları kamburlaşmıştı. "En azından New Louisiana'da yaptıkları buydu. İnsanları kendi başlarının çaresine bakmaları için

kendileri için. Bir paket sakız çalarken yakalanan çocuklar bile."

Sesi gergin ve rahatsızdı. Kıyı şehirlerinden birinin sefaletinde yaşamının nasıl bir şey olduğunu hatırlayarak üzülmelerini istemiyordum. Ona bir bakış attıktan sonra hücrelerden birine girmek için oradan uzaklaştım. Bu hücrenin arka duvarındaki bank bir noktada kaldırılmıştı, büyük olasılıkla bulabildikleri her şeyi yeniden değerlendirmek üzere toplayan yağmacılar tarafından alınmıştı. Bunu kabul etmekten nefret ediyordum ama insanlar sinir bozucu *bir şekilde uyum sağlayabiliyorlardı*.

"Ne zaman tanıştığımızı hatırlıyor musun Danny?" Hücrenin ortasında dönüp ona bakarak rahatça sordum.

Homurdanarak açık hücre kapısının önünde durdu. "Evet, şaşırtıcı bir şekilde."

"*Yakalandığım* zamanı kastetmiyorum." Bu kelimeyi hafifçe kullandım.

"Hücremde, doğru düzgün tanıştığımızda demek istiyorum. Beni sorgulamaya geldiğinizde."

Gülümsedi, omzunu hücrenin kapısına yaslarken **y ü z ü n d e** sevecen bir ifade belirdi. "Evet, hatırlıyorum."

"Zayıf ve küçük üstlerinizin bana sormaya korktuğu tüm o soruları bana sormak."

Kaşları çatıldı. "Özellikle beni sorduğunu söylediler."

Hafifçe omuz silktim. "Öyleydim. Ama yine de nedenini ya da senin için ne planladığımı bilmeden seni o hücreye attılar."

Ağzının kenarları aşağı doğru kıvrıldı, gözleri karardı. "Evet. Sanırım."

Başlığımın içinde, ağzım sinsî bir gülümsemeye dönüştü. O zamana dair sahip olduğu kasvetli anıları daha iyi anılarla değiştirmek **i s t i y o r d u m**.

Çok daha iyileri.

"Şimdi tekrar yapalım," dedim masumca, uzak duvara doğru geri çekilerek. Danny başını eğdi ve bana baktı. "Neyi tekrar yapalım?"

"İlk toplantılarımız. Soru-cevap anlaşılmamız." Açık kapı aralığında durduğu yerin tam karşısına, sırtımı duvara vererek oturdum. "Orada, o hücrenin içindeymişiz gibi davranalım, üstleriniz de arkasındaki odada pısırik pısırik bizi izliyor olsun."

Danny yavaşça etrafına bakındı, sonra bana tuhaf bir bakış attı. "Uh... neden?" Omuz silktim. "Neden olmasın?"

Bir süre durakladıktan sonra kıkırdadı. "Ne yani, sen büyük, kötü Ruh Yiyiciymişsin ve beni öldüreceğinden korkuyormuşum gibi mi davranmalıyım?"

"Evet," dedim basitçe ve donup kalmasına neden oldum. "Ve sen sadece benim isteğimle gönderdikleri isimsiz askersin. Benim emrimle." Sırt çantasının yan tarafına bağlanmış başlığı göstererek, "Tak şunu," diye ekledim.

Gözlerini devirdi ama eldivenli parmaklarıyla kayışı çözmek için uğraşmaya başladı. "Bunu tam olarak neden yapıyoruz?"

"Çünkü istiyorum." Başlığını taktıktan sonra çenemi karşısındaki hücreye doğru salladım. "Şuraya otur."

Kaskının içinden gelen boğuk, bıkkın iç çekişle dudaklarım kıvrıldı. Geri çekilip sırt çantasını ve beyzbol sopasını yere bıraktı, sonra da benim duruşumu taklit ederek sırtını parmaklıklara dayayıp bağdaş kurarak oturdu.

Ağzım kukuletamın derinliklerine gizlenmiş geniş, kuduz bir sırıtışa dönüştü. "Mükemmel."

-

DANNY

Kıçımın altındaki sert zeminde kıpırdanarak, tam karşımdaki Wyn'e baktım, yüzümün dönük olduğu hücrede duvara yaslanmıştı.

Bunu neden yaptığımıza dair hiçbir fikrim yoktu ve kendimi aptal gibi hissediyordum. Gerçekten benden hâlâ ordudaymışım gibi davranmamı mı bekliyordu, üsteki hücresinde, üstlerim arkamızdaki bir odadan her hareketimizi izlerken?

Elimi uzatıp kaskımı kurcalama isteğime karşı koydum. Wyn'in beni güvende tutmak için yaptığı zamanlar dışında artık pek sık takmıyordum ve biraz rahatsız ediciydi.

"Evet," dedi Wyn, sesi kalın siyah bir duman gibi alçak ve pürüzsüzdü. "Asker beş-yedi-altı-dokuz-yedi."

Sırıttım. "Aww, asker numaramı hatırlıyor musun? Bu çok tatlı."

"Odaklan," diye bağırdı, sesi etrafımda yankılanarak beni sıçrattı. "Buraya korkak üstlerin adına bana birkaç soru sormaya mı geldin?"

Başımı salladım, gülmemek için kaskımın altından dudağımı ısırırken bile bunu ciddiye alıyormuş gibi görünmeye çalıştım. "Evet. Bu doğru."

Wyn öne doğru eğildi, mürekkep rengi saç telleri kapüşonunun altından kayıyordu. "Beni sorgulamak için buraya gönderdikleri son subayı çıldırttım. Bu seni tedirgin ediyor mu?"

Yutkundum, biraz ayıldım. Bunu Wyn yapmıştı. Çoğu zaman onun ne olduğunu ve neler yapabileceğini unutuyordum. Asker arkadaşlarımın ölü bedenleriyle çevrili o alanda durmanın nasıl bir his olduğunu unutmuştum. Kukuletalı Ruh Yiyici bana doğru geliyordu, yüzü gölgeler içindeydi, siyah parmakları beni de öldürme dürtüsünü zar zor bastırıyormuş gibi seğiriyordu.

Onun diğer yüzünü gördüğümde herkes için ne kadar korkutucu olabileceğini hatırlamak biraz zordu. Uyurken bana sarıldığında, serin parmakları tenimde belli belirsiz desenler çiziyordu. Başka bir travmatik kabustan uyandığımda kulağıma yatıştırıcı sözler mırıldandığında, ki neyse ki artık çok daha az sıklıkta oluyor.

Beni öperken uzun parmakları yüzümü sonsuz bir özenle kavradığında, serin gölgeler tenimin üzerinde kayıyordu. Çarpık burnumdaki şişliği öptüğünde ya da göğsümdeki izi burnuna çektiğinde. Beni sevdiğini söylediğinde.

Neredeyse kalkıp ona sarılmak için aramızdaki boşluğu geçecektim, ona sahip olduğum için ne kadar minnettar olduğumu ifade etmek için, ama sert sesi tekrar odayı kirdi ve beni sıçrattı.

"Bana cevap ver asker, yoksa bu saçmalıkta işbirliği yapmayacağım."

Doğru. Rol yapma. Büyük, korkutucu Ruh Yiyici. Boğazımı temizleyip omurgamı dikleştirerek kapüşonunun karanlık derinliklerine baktım. "Evet. Gerginim."

Çünkü aslında biraz öyleydim. Bir süredir Wyn'in bu yönünü görmemiştim - en azından bana karşı değil - ve onun ne kadar... korkutucu olabileceğini unutmuştum. Bu kadar güçlü, bu kadar insanlık dışı bir yaratıktan korkma içgüdüsü, ona karşı olan tüm yumuşak duygularımı bloke ederek içeri girmeye başladı.

Ama Wyn'in ne planladığı hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen, bunun nereye varabileceğini tahmin ederek sikim hala pantolonumun içinde seğiriyordu.

Wyn eğlenerek ofladı ve duvara yaslanarak arkasına yaslandı. "O zaman başlasak iyi olur. İlk sorunu sor asker, ben de karşılığında bir soru sorayım. Anlaşmamız bu."

"Tamam." Daha önce ona sormak için ezberlemek zorunda kaldığım soruların listesini hatırlamaya çalışarak yer değiştirdim.

Bir kez başladığımda, Wyn ile her etkileşime girdiğimde hissettiğim tüm duygular gibi onlar da bana kolayca geri geldi. İlk başta dehşet. Onun varlığının *çok fazla* olduğunu hissediyordum. Ve sonra bu korku azaldığında ve her adım attığımda garip bir rahatlık hissi üzerime çökmeye başladığında yaşadığım şaşkınlık.

o nezarethaneye ayak bastı ve onu orada, parlak beyaz bir odada tek başına karanlık, gölgeli bir figür olarak otururken gördü.

Boğazımı temizledim. "Kurbanlarınızı nasıl seçtiğinize dair bir yöntem var mı?"

Wyn tıpkı onca zaman önce olduğu gibi açık yüreklilikle cevap verdi. "Evet." "Şimdi benim sorum." diye eklediğinde sesindeki sırtışı duyabiliyordum. Hiç bir canavarı becermenin nasıl bir şey olacağını düşündün mü, insan?"

Tamamen hazırlıksız yakalandığım için nefesim kesildi. Genç, saf ve ezilmiş bir asker rolünü oynamam gerektiğini hatırlamaya çalışarak titrek bir sesle "Hayır," dedim.

Çünkü bu doğrudu, en azından o zaman. Bir canavarı becermeyi hiç düşünmemiştim. Gerçekten *kimseyi* becermeyi düşünmemiştim.

Wyn eğlenerek ofladı ve uzun bir süre beni izledi. Kıvranmaya başladım. O sadece... böyle davrandığında çok şey oluyordu.

"Bir sonraki sorunuzu sorun asker," dedi, sesi hâlâ tüylerimi diken diken eden bir şekilde ürkütücü derecede yumuşaktı.

"Hımm," diye kekeledim, başka bir tanesini hatırlamaya çalışıyordum. "Neden üç yıllık döngü?"

"Çünkü o kadar sık yapmak istiyorum," dedi Wyn kısaca, ilk sorusundan biraz farklı bir cevaptı bu. Kendi sorusunu sormak için sabırsızlandığını anlayabiliyordum ve bu beklenti içimde sinir ve uyarılmanın kafa karıştırıcı bir karışımının oluşmasına neden oldu. "Hiç sikini emdirdin mi asker?"

Tamam, Tanrım, *bütün* soruları böyle mi olacaktı? Kaskımın ve maskemim ardında yanaklarım kızardı. Oynamam gereken rolde kalmaya çalışarak omuzlarımı geriye attım ve ona ters ters baktım. "Bunun uygun ya da yerinde olduğunu sanmıyorum. *Üstlerim* dinliyor. İzliyorlar."

Siyah lekeli parmakları dizine vururken Wyn eğlenerek ofladı. "Evet, öyle. O halde cevaplarım karşılığında sizden bir şey yapmanızı talep etmem *uygunsuz* olur sanırım. Sana daha fazla soru sormama gerek yok."

"Bu ne olduğuna bağlı," diye karşılık verdim, bana kaskımı çıkarmamı ve ona ilk kez yüzümü göstermemi söylediği zamanı hatırlayarak. "Neden bana daha fazla soru sorma ihtiyacı duymuyorsun? Beni merak etmiyor musun? İnsanlar hakkında? Ordu hakkında?"

Wyn'in başı eğildi ve yavaşça öne doğru eğildi. "Senin hakkında bilmem gereken her şeyi zaten biliyorum, insan. Gençsin. Naif. Yaşadığın bu hayattan çoktan bıkmışsın. Zayıf adamların emirlerine uymak." Sesi sinsileşti

"Henüz bilmesen de canavar sikine şimdiden çok açsın. *Benim sikim* için."

Boğazım ve yüzüm yanarak öfkeyle sıçradım. "Ben değilim!"

Ama aletim çoktan pantolonumun içinde sertleşmeye başlamıştı ve Wyn'in bunu bildiğinden emindim.

Bu apaçık yalanı yüzüme vurmak yerine yine oflayıp pufladı ve arkasına yaslanıp pantolonunun dikiş yerindeki gevşek bir ipliği karıştırmaya başladı. "Bir sonraki sorunuzu sorun asker, talebimi yerine getireceğiz."

Aman Tanrım. Dudaklarımı gergin bir şekilde yaladım, dilim maskemdeki sıcak kumaşa değdi. Belki... belki de daha önce yaptığı gibi kaskımı çıkarmamı isteyecekti. Belki de bu yüzden bana taktırmıştı.

Ama bundan şüpheliydim.

Bir sonraki soruyu sorarken sesim titriyordu. "Her üç yıllık döngüde kaç kişiyi öldürüyorsunuz?"

"Çok." Wyn bacaklarını açtı ve botlarını yere düz bir şekilde koydu, ön kolları açık dizlerinin üzerine sarktı. Kukuletası başını salladı. Alt yarımaya doğru. "Aletini çıkar."

"*Ne-ne?*" S a n k i gerçekten bir oda dolusu subay bu alışverişi izliyormuş gibi endişeyle arkama baktım. "Onlar... onlar izliyorlar," diye fısıltıyla ekledim, sikim pantolonumun içinde sarsılıyordu.

Buna tanıklık eden insanların gözlerini gerçekten sırtımda hissediyor gibiydim. Taşaklarım karıncalandı. Kahretsin, belki de ilk düşündüğümünden daha fazla bu işin içindeydim.

"Evet, öyle. Ama işbirliğimi istiyorsan, bu benim talebim." Wyn tekrar başıyla kasıklarımı işaret etti. "Bana sikini göster. Etkilenmediğini kanıtla. Dilimin üzerinde kayarken nasıl bir his vereceğini hayal etmediğini kanıtla."

Tanrım, şimdi hayal edebildiğim *tek şey* buydu. Dudağımı sertçe ısırdım, aşağı uzanıp pantolonumun içinde zonklayan uzunluğu kavrama dürtüsüne direndim.

"Dişlerim keskindir," diye devam etti Wyn ağırbaşlı bir tonda. "Çok keskin. Bu seni korkutuyor mu yoksa daha çok heyecanlandırıyor mu? Tehlikenin ipuçlarından hoşlanacağını düşünüyor musun, insan?"

Titredim, ellerim kalçalarımın yumruk oldu. "BEN-BEN-"

"Bana sikini göster, insan," diye tekrar homurdandı Wyn, çarpıtılmış sesi beni itaate zorluyordu.

Kendimi fermuarıma uzanırken buldum, parmaklarım eldivenlerimin içinde beceriksizdi. Zaten inkar edilemeyecek kadar sertleşmiş olan sikimi çıkarmak için beceriksizce uğraşırken yüzüm yanıyordu.

Eldivenli elimle tabanı kavrarken yutkundum ve Wyn'e bakmak için başımı kaldırdım.

Bu neden bu kadar utanç vericiydi? Neden kendimi bu kadar... açıkta hissediyordum, sadece sertleşmiş sikim dışarıdayken, kızarmış ama kıyafetlerimin siyahına karşı hala solgun? Wyn sikimi *milyonlarca* kez görmüştü.

Ama bu senaryoda -oynadığımız senaryoda- o hala bilinmeyen, güdüler ve eylemleri insan beynime hiçbir anlam ifade etmeyen insanlık dışı bir şeydi.

"Etkilenmemiş görünmüyorsun, insan." Wyn'in sesi sinsice eğleniyordu ve yanaklarımın daha da yanmasına neden oldu. "Okşa onu."

Parmaklarım, emrine tepki olarak titreşen uzunluğumun etrafındaki tutuşlarını sıkılaştırdı. Dudaklarımı yalayarak kekeledim, "Ama bir sonraki sorumu sormadım-"

"Vururken sor," diye araya girdi, "ve bu raundu eşit sayacağız. Beni mutlu etmek istiyorsun, değil mi asker? Beni kayıtsız tutmak. Üstlerin izliyor. Ben böyle verici bir ruh halindeyken bu fırsatı heba etmeni istemezler."

"I-" Aşağıya bakarak eldivenli elimin sikime yavaşça vuruşunu izledim. Deri çıplak parmaklarımdan daha sertti, dokusu biraz daha pürüzlüydü ama aynı zamanda neredeyse kaygandı. Kalçalarım seğirirken ürperdim.

"Güzel," diye mırıldandı Wyn. "Çok itaatkârsın. Şimdi sorunuzu sorun."

Boğuk bir ses çıkardım. O bana mastürbasyon yaptırırken nasıl başka sorular düşünebilirdim ki?

"Ben-sen-" Yumruğum hala yavaşça gerilen aletimde aşağı yukarı hareket ederken, kuruyan boğazımın etrafında yutkundum. Ona önceden onaylanmış listeden bir soru sormak yerine, "Neden bana bunu yaptırıyorsun?" dediğimi duydum. Wyn hırladı, ses o kadar insanlık dışı ve -şu anda- sinir bozucuydu ki Uyarılma ve korkunun kafa karıştırıcı karmaşasından titredim.

"Çünkü yapabilirim," diye tısladı. "Çünkü artık *bana* itaat ediyorsun. Burada kontrol bende. Senin değerli ordun değil. Her zaman öyleydim."

Tekrar ürperdim, karşımdaki Wyn'e bakarken gözlerim büyüdü, uzun parmakları dizlerinden sarkarken seğiriyordu. O haklıydı. Ordu onu yakaladığında kontrol ondaydı, çünkü onu gerçekten yakalamamışlardı bile. Onlara izin vermişti.

Ve sonrasında olan her şeyi o dikte etti. Onları tam olarak istediği şeyi yapmaları için manipüle etmişti.

Sonra da diğer tüm canavarları serbest bırakmış ve tüm üssü yok etmişti. Gövdesi duvara yaslanıp gevşedi, kapüşonunu eğdi ve ben sertleşmiş bedenimin üzerinde kayan deri hissiyle sarsılmamak için mücadele ederken beni izledi. uzunluk.

"Gözetleme memurlarının bir soruyu boşa harcadığınız için mutlu olacaklarından şüpheliyim," diye mırıldandı. "Benim sıram. Boşalmak üzere olana kadar önümde kendini okşamanı istiyorum. Sonra dur."

Nefesim kesildi, sikim avucumun içinde titriyordu.

"Eğer gelersen, işbirliğim sona erer. İzliyorlar insan," diye ekledi alçak bir sesle. "İtaatkâr küçük bir asker olmalısın, yoksa gittiğinde seni cezalandırabilirler."

"Siktir." İnsanların Wyn'in beni tamamen kontrol etmesini izleme fikri neden beni bu kadar tahrik ediyordu? Eski amirlerimin beni *mastürbasyon* yaparken izledikleri düşüncesi bile beni utandırmalıydı. Bir canavarın önünde. Bir canavar için.

Ama bunun yerine, sikimi daha hızlı okşuyordum. Ona itaat ediyordum. Hızlı nefes alışlarımla göğsüm daha hızlı yükselmeye başladı, sert nefes alışlarım kaskımdan yüksek sesle duyuluyordu. Zevk boyumu aşarak titreyen bacaklarımı açmama ve Wyn'in karşımdaki pozisyonunu taklit ederek onları ayırmama neden oldu. Çok geçmeden dizlerim iyice açıldı, kalçalarım elime doğru sarsıldı.

"Sorunu henüz sormadın, insan." Wyn'in sesi hafifçe eğlenmiş ve sinir bozucu derecede sakindi. Sanki bunu onun önünde yapıyor olmam onu hiç etkilememiş gibiydi. Sanki tüm bunlar onun için sadece bir oyundu - bana ne kadar şey yaptırabileceğini görmek.

Bu neden sikimi daha da sertleştirdi?

"BEN-BEN-" Kuru dudaklarımı yaladım, yüzüm sıcaktı ve kaskımın altında terden ıslanmıştı. "Neden senin gibi diğerleriyle iletişim halinde değilsin?"

Wyn eğlenerek ofladı. "Evet. Zihinlerimiz birbirine bağlı, insan. Eğer isteseydim, şu anda benim için yaptıklarını hepsine anlatabilirdim. Hatta onlara bunun zihinsel bir görüntüsünü bile verebilirim. Hepsine, benim için çok çaresiz olduğun için öfkeyle sikini okşarkenki görüntünü gösterebilirim. Bir *canavar* için."

Aman Tanrım, bunu *gerçekten* yapabilir mi?

Bir an için karakterimi bozarak ona baktım ve nefes nefese, "Aslında bunu hiç yapmadın, değil mi?" dedim.

Wyn öfkeyle ofladı. "Tabii ki yapmadım."

Tamam, bu beni biraz daha iyi hissettirdi. O tuhaf Orlith'in - Wyn'in *eski sevgilisi* - kendimi okşarken ya da Wyn'in sikine binerken ya da ağzım bacaklarının arasındayken bir görüntü *elde etme* düşüncesi... rahatsız ediciydi. Her ne kadar kötücül bir yanımla neredeyse bunu *istese* de. Wyn üzerinde hak iddia etmek, diğer telyth'e onun *benim* olduğunu göstermek istiyordu.

Hayalarım sıkıca yukarı çekildi ve yumruğumu daha hızlı pompalarken parmaklıklara doğru eğildim. Kalçalarım gerildi, çaresizlik içinde elime vurmaya başladığımda kığım yerden kalktı. Çok yaklaşmıştım. Wyn odanın diğer ucundan beni izliyordu, neredeyse hiç hareket etmiyordu ama gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

Emrini hatırlayarak, orgazm aletimin uzunluğuna doğru yükselmeye başladığında bıraktım. Onu geri itmek için uyluk kaslarımı gerdim, kaskım sert metal çubuklara *çarpıp* sağlam bir *gümbürtü* verirken zayıf bir şekilde nefes aldım.

"Siktir," diye nefes nefese kaldım, kalçalarım sonuçsuzca seğiriyordu.

Wyn'in odanın öbür ucundan, "Sen sorunu sordun, şimdi sıra bende," dediğini duydum. Başımı kaldırarak, miğferimden göremese de ona ters ters baktım.

"O sayılmadı!"

"Evet, öyle oldu," diye homurdandı, dizlerinin yanlara düşmesine izin verdi. "Buraya gel, asker."

Karnım beklentiyle sıkıştı. Sanki biri gerçekten oradaymış ve beni izliyormuş gibi tekrar arkama bakarak, "Seninle oraya girmemem gerekiyor," dedim.

"Eminim zerre kadar umursamayacaklardır." Wyn'in sesindeki küçümsemeyi duyabiliyordum. "Ne de olsa sen harcanabilirsin, değil mi? Yoksa beni yakalaman için seni oraya göndermezlerdi. Bu hücreden çıkmadan bir askeri öldürmüş ve bir diğerini de delirtmişken seni buraya göndermezlerdi."

Sözleri göğsüme bir acı sapladı. O haklıydı. Ordu için sadece bir bedendim. Hayatı onların kontrolünde olan yüz­süz, isimsiz bir homurtu. Bir hiçtim.

Wyn'in yanında önemli biri idim, çünkü onun için önemliydim. Başkası için önemli olmama gerek yoktu.

Yavaşça ayağa kalktığımda bacaklarım titriyordu. Aramızdaki mesafeyi geçerken her tarafım ateş içindeydi, sikim fermuarımdan dışarı çıkmıştı. Eldivenli yumruğumla sıkıca kavradım, birkaç metre önünde durduğumda dizlerim titriyordu.

Wyn başını duvara yaslayarak kapüşonunun siyah, geçilmez derinliklerinden bana baktı. "Daha yakına."

Yutkunarak tereddütlü bir adım daha yaklaştım. Ve bir adım daha, ta ki Wyn'in açık dizleri bacaklarımı çerçeveleyene kadar. Başlığına bu kadar yaklaşmışken sikim avucumun içinde sarsıldı. Ağzına.

Uzun parmaklar baldırlarımı avuçladı ve yukarı, dizlerimin hassas arka kısımlarından uyluklarıma doğru kayd.

"Bu kadar itaatkâr olduğun için bir ödül ister misin asker?" diye mırıldandı ve ben de kaskımdan titrek bir hava çıkarıp maskemdeki kumaşı ısıttım. "Buradan tam olarak ne yaptığımızı göremiyorlar. Bir canavarın ağzını sert aletin etrafına koymasına gerçekten izin verip vermediğini asla bilemeyecekler."

Dudağımı ısırarak başımı salladım. Wyn ofladı.

"Yüzümü göremediğin halde seni emmemi mi istiyorsun? Bunun altında her şeye benzeyebilirim. Çirkin olabilirim."

Sözlerindeki hafif, acı kenarı fark ettiğimde göğsüm ağrıdı. Çömelip eğilerek onu kapüşonunun içinden öpme isteğime direnerek, "Çirkin değilsin," diye mırıldandım.

"Nereden biliyorsun?" Wyn'in elleri bacaklarımdan kayd. "Yüzümü hiç görmedin. Hiçbir insan görmedi."

"Öyle olmadığını biliyorum." Oynadığım role geri dönmeye çalışarak boğazımı temizledim. "Ayrıca, yüzümü de göremiyorsun. Ben de iğrenç olabilirim."

Son kısmı yüzümde küçük bir gülümsemeyle söyledim, bunu sesimde duyabileceğini umuyordum. Bir süre durakladıktan sonra Wyn eğlenerek ofladı ve hâlâ yumruğumda tuttuğum kalkmış sikime bakarak başını salladı.

"Onu bana getir."

Aman Tanrım. Nefesim kesilerek, ayak bileklerim Wyn'in açık uyluklarının arkasına bastırılana kadar daha da yaklaştım. Hafifçe titreyen bir elimle, sikimin sert uzunluğunu kaputunu işaret edene kadar aşağı eğdim.

Wyn o kadar uzundu ki otururken bile tek yapması gereken duvardan doğrulmak ve başını biraz daha eğmekti. Bu hareket kapüşonunun geriye kaymasına neden oldu, sadece soluk çenesini ve keskin dişlerle dolu sırtan ağzını ortaya çıkarmaya yetecek kadar. Sonra dilinin uzunluğu, sikimin başını yavaşça yalamak için ortaya çıktı.

"*Guh.*" Beni terk eden utanç verici sesle yüzüm yandı ve zaten çalkalanan orgazmı engellemeye çalışarak nabızı atan horozumu yumruğumda daha sıkı tuttum.

Wyn tekrar yaladı, dilini başının etrafında dolaştırarak dökülen dölleri yaladı. Ön kolumu arkasındaki duvara bastırdım, göğsüm kabarırken ona daha fazla eğildim, yaklaşımaya çalıştım.

Ama geri çekildi, alt taraftaki hassas V'nin alt dudağına sürtünmesine izin vermeden önce sikimin ucuna yumuşak bir öpücük kondurdu.

"İnsanların tadının bu kadar güzel olduğunu bilmiyordum," diye mırıldandı ve konuşurken keskin dişlerinin, aletimin acı verici derecede savunmasız ucundan sadece milimetrelerce uzakta olduğunu görmek taşaklarımın sıkılmasına neden oldu. "Bütün insanlar mı asker?" diye ekledi kibarca. "Yoksa sadece sen mi?"

"Bilmiyorum," dedim dişlerimi sıkarak, ağzını tekrar üzerime çekmek için kalçalarımı oynatmamaya çalışarak. "Ben hiç... hiç başka birini tatmadım."

"Hmm." Sikimin ucunu kısa, emici bir öpücükle sarmaladıktan sonra geriye yaslandı. "Beni tatmak ister misin?" diye sordu kısık, hırıltılı bir sesle. "Evet," diye fısıldadım.

Ağzını geren ve keskin dişlerini tekrar ortaya çıkaran vahşi, tatmin olmuş sırıltışını seçebiliyordum.

"Tabii ki istiyorsun," diye mırıldandı, kalçalarımı kavradı ve açılmış kalçalarının arasında diz çökene kadar beni aşağı itti. "Bunun için ölüyordun, değil mi? Orduya katılmanın tek nedeni bu mu asker? Buraya, bu çorak topraklara gelip bir canavar tarafından becerilmek için mi?"

"Hayır," diye kekeledim, karnım sıcak bir beklentiyle sıkıştı. Wyn dikkatsizce pantolonunun fermuarını işaret etti. "Çıkar onları."

Nefesim kesildi ve sanki gerçekten insanların izlediğini düşünüyormuşum gibi bir kez daha arkamıza baktım.

"Başım belaya girecek," dedim, ona dönüp baktığımda kaskın içinden gözlerimi görüp görmediğini merak ederek. "Seni sorguluyor olmam gerekiyordu."

"O zaman bunu yaparken beni sorgula."

Wyn tişörtünü yukarı çekip yolundan çekerek karnının alt kısmındaki soluk, grimsi beyaz deriyi ve kalçasından kalçasına kadar uzanan uzun, sivri yara izini ortaya çıkardı. Eğilip yaraya öpücükler kondurmak istedim ama sert ve soğuk sesi hareket etmemi engelledi.

"Sabırsızlanmaya başlıyorum asker."

Yutkunarak sonunda sikimi bıraktım ve titreyen parmaklarımla fermuarını açmak için uzandım. Ellerim eldivenlerin altında terlemişti ve yüzüm maske ve kaskımın arkasında sıcak ve kızarmıştı, ama ikisini de çıkarmadım

Çünkü bana söylememişti. Çünkü benim yüz­süz olmam gerekiyordu. İsimsiz. İsimsiz. Emirleri uygulayan başka bir asker.

Wyn kalçalarını kaldırdı ve pantolonunu her yerini ortaya çıkaracak kadar indirmeme izin verdi. Yarığı kızarmış ve ıslanmıştı, sakın ve neredeyse soğuk tavrına rağmen ne kadar etkilen­di­ğ­i­ni ortaya koyuyordu. Aleti, doğal kayganlığıyla kayganlaşarak yer bulduğu anda dışarı kaydı. Aletim onu görünce havada sarsıldı, ağzım onu tatmak için sulandı. Onun tadına bakabileceğimi söylemişti, değil mi?

Hâlâ başlığımı takıyor olmama rağmen otomatik olarak eğilmeye başladım ama Wyn kaskımın önünü avuçladı ve eğlenerek oflarken başımı geriye itti.

"Çok hevesli. Hayır, insan. Öyle değil." Kararmış parmaklarını eldivenli elimin etrafında kıvrarak bacaklarının arasına çekti.

Sert bir nefes aldım ve orta parmağım içine kayarken bakakaldım. Eldivenin içinden ne kadar sıkı olduğu dışında pek bir şey hissedemiyordum ama parmağımı geri çektiğimde deri parlıyordu, her yeri kaygandı.

"Siktir," diye mırıldandım, tekrar içeri soktum, kalçaları sarsılırken Wyn'in tıslamasına neden oldum.

Onu parmaklayışımı hayranlıkla izledim, sanki bunu daha önce hiç yapmamışım gibi. Sanki o gerçekten de tanımadığım, içgüdüsel olarak korktuğum, ama bunu ona yapmama izin veren korkunç, uhrevi bir figürdü. Bunu ona yapmam için beni bir şekilde *zorlamıştı*. Onunla birlikte.

"Sorunu sor, asker." Wyn'in sesi şimdi daha sertti, daha az kontrollüydü. Parmağımı serbest bırakıp iki parmağımla geri döndüğümde kalçaları tekrar sarsıldı.

"I-" Daha önce bana verilen listeden tek bir soru bile aklıma gelmedi. "Hiç bir insanla birlikte oldun mu?" Yumuşak bir sesle sorduğumu duydum.

"Hayır." Wyn bileğimi kavrayıp parmaklarımı daha derine daldırmaya zorlarken bile alay etti, başı duvara yaslandı. "Hepiniz ilkel­si­niz. Zayıfsınız. Kendine hizmet eden ve açgözlü. Ama sen... sen, benim tatlı insanım, kendimi ilgi duyarken buluyorum."

"Neden ben?" Fısıldadım, kalçalarımın itici parmaklarımla aynı anda havaya çarpmasını engellemeye çalışıyordum.

"Çünkü bana göre sen hepsinden farklısın." Wyn'in bakışlarını parmaklarımı gömdüğüm yerden kaldırıp saklı yüzüme diktiğini hissettim. "Sen her şeysin."

Dudağımı ısırđım, onu umutsuzca öpebilmek için başlığımı çıkarmak istiyordum. Ama Wyn çoktan uzanıp kaskımı, ardından da gözlüklerimi ve maskemi çekip çıkarmıştı. Daha parlak ışıktā gözlerimi kırptırdım, yüzümün kızarmış ve pembe olduğunu, saçlarımın terden ıslandığını ve şakaklarımda kıvrıldığını biliyordum.

"Ne kadar güzel bir yüz," diye mırıldandı, alt dudağıma dokunmadan önce serin parmaklarını yanağımda gezdirdi. "Biliyordum."

"Seninkini görebilir miyim?" Parmaklarımı derinlere daldırıp başparmağımy gövdesinden çıktığı yerde şaftının dibinde gezdirirken sordum.

"Hayır." Wyn elini tekrar bileğıme doladı ve parmaklarımı serbest bıraktı. Sonra bıraktı ve arkasına yaslanıp "Tadına bak," derken sesindeki sırtışı duyabiliyordum.

İniltimi tutarak eldivenli elimi ağızıma götürdüm ve dilimi bir parmağımy kenarından geçirdim. Derinin misk kokusuyla karışan tadıyla ürperdim.

Wyn alçak bir hırıltı çıkardı. "Hepsini."

İki parmağımy ağızıma sokup deriyi emerek temizlerken yanaklarım utançtan kızardı. Göz kapaklarım titreyip benden kaçan küçük iniltiyi durduramadığımda, Wyn boğazının arkasından bir hırıltı daha çıkardı.

Ama kendini çabucak toparlamış görünüyordu. Sesi kısıktı ve sırtarak şöyle dediğini duyabiliyordum: "Ne kadar itaatkâr bir küçük asker. Seni iyi eğitmişler, değil mi? Bildiklerim karşılığında sana istediğim her şeyi yaptırabilirim."

Birden ona sorular sormam gerektiğini hatırladım. Utancımdan boğazım düğümleırken elimi ağızımdan indirdim ve Wyn'in kalçasını sıkıca kavradığını fark etmedim bile.

Boğazımı temizleyerek, "Bize verebileceğiniz yararlı olabilecek bilgiler var-" derken ses tonumu sert ve otoriter yapmaya çalıştım.

Wyn sabırsızca, "Evet," diye araya girdi. "Farkındayım."

Şimdi tamamen duvara yaslanmıştı, bacaklarını açmış, sertleşmiş siki karnının üzerinde kıvrılıyordu. Elini indirdi ve kararmış parmak uçları sızıntı yapan ucunu hafifçe okşarken başka tarafa bakamadım.

"Onu almam için başka ne yapacaksın asker?" diye mırıldandı, parmaklarını hafifçe sikimin alt tarafına doğru uzattı. Boğuk bir ses çıkardım, kalçalarım sarsıldı.

Eliyle uzunluğumun etrafını yumruklayarak, sikimin sızan ucu açıklığına değene kadar kalçalarımı kavrayışıyla yaklaştırdı. Ağızım bir anda açık kaldı.

Titrek bir nefesle, gözleri sikimin başına kilitlenmiş bir şekilde, sikim tam içeri dalmışken ve sıkı, ıslak bir sıcaklık benimle dalga geçerken.

Daha derine inmek için kalçalarımı oynatmaya çalıştım ama Wyn sikimi sıkıca kavrayarak hiç hareket etmemi engelledi.

"Ya beni becermeni isteseydim?" diye mırıldandı, başparmağı shaftımın alt tarafındaki kalın damarı izliyordu. "Ya bir insan sikinin nasıl bir his olduğunu bilmek isteseydim? Bunu yapar mıydın asker? Hepsi izlerken?"

"Siktir." Nefes nefese kaldım. Oynadığımız oyunu hatırlamaya çalışarak, "Eğer bu bize daha fazla bilgi vermeye istekli olacağın anlamına geliyorsa-" dedim.

"Ya *seni* becermek isteseydim?" Wyn'in çarpıtılmış sesi karanlık ve sinsiydi, bırakmadan önce sikimi yukarı, açıklığından uzağa doğru eğdi. "Ya aletimi çaresizmişsin gibi sürmeni isteseydim? Sanki buraya gelip benimle konuşmayı kabul etmenin tek nedeni bunu yapabilme ihtimaliymiş gibi?"

Nefes nefese kalmıştım, kalçalarım titrerken bile söylediklerine odaklanmaya çalışarak aletimin uzunluğunu onunkine doğru kaydırdım. Wyn hırladı ve shaftlarımızı birbirine sabitleyerek hareketlerimi durdurdu.

"Sanırım işbirliğimin devamı için senden daha fazlasına ihtiyacım var," diye homurdandı. "Sikime tırman ve ne kadar iyi bir asker olduğunu kanıtlamak için elinden gelenin en iyisini yap. Üstlerinin emirlerini yerine getirmek için ne kadar ileri gidebileceğini kanıtlamak için."

Bu bir tür akıl tutulmasıydı, çünkü ordudayken onlara itaat etmekten *nefret ederdim*, acımasız ve anlamsız görünen emirlere uymaktan nefret ederdim. Ama Wyn'in insanlık dışı, baştan çıkarıcı sesi -diğer herkes için o kadar korkunçtu ki-beni içine çekiyor, söylediği her şeyi yapmak istememi sağlıyordu.

İyi bir asker olmak istememi sağlıyor.

"I-" Gözlerimi kocaman açarak ona bakarken kelimeleri çıkarmak zor oldu, utançtan boğazım düğümlendi.

"Buraya onlar için bir şeyler almaya geldin, ama bu şekilde sen de bir şeyler alacaksın." Wyn hafifçe kısıtılmış shaftlarımızı okşadı. "Bundan kendin için de bir şeyler çıkarabilirsin. Nasıl bir şey olduğunu bilmek istemiyor musun, insan?" diye ekledi alçak bir mırıltıyla. "Herkesin nefret ettiği canavarla birlikte olmak. Herkesin korktuğu hortlakla."

"I-" Derin bir nefes almaya çalıştım, ondan biraz uzaklaşmak için topuklarımın üzerine oturdum, böylece biraz daha net düşünebilirdim. Ama sonra Wyn parmaklarını aşağı indirdi ve iki parmağını içine sokarak beynimin şehvetle boşalmasına neden oldu

tekrar. "Eğer işbirliği yapmaya devam etmen için gereken buysa, ben... sanırım yapmak zorundayım."

"Evet," diye homurdandı Wyn. "Evet. Ayağa kalk."

Dudaklarımı yalayarak titrek bacaklarımın üzerine kalktım. Wyn pantolonuma başıyla işaret etti, boynuzlar havada uçuşuyordu. "Çıkar şunları. Acele et asker. Bekliyorlar."

Sıcaktan titreyerek pantolonumu ve iç çamaşırlarımı çekiştirdim. Botlarımın hâlâ ayağımda olduğunu fark edince, deri eldivenlerimin içinde beceriksiz parmaklarımla botlarımın bağlarını hızla çözmek için eğildiğimde kıpkırmızı oldum. Onları çekiştirerek çıkardıktan sonra, bacaklarımı nazikçe pantolonumdan kurtardım ve hala oturmakta olan Wyn'in önünde belden aşağısı çıplak bir şekilde durdum. Eğer biri bizi izliyor olsaydı, çıplak kırımın tamamını görebilirlerdi. Tanrım, ne kadar utanç vericiydi.

"Güzel," diye mırıldandı Wyn, parmaklarını serbest bırakarak sikini daha da kayganlaştırdı. "Şimdi sikimin üzerine otur ve beni ne kadar istediğini göster. Sana verebileceklerimi ne kadar istediğini."

Titreyerek, Wyn'in yayılmış kalçalarının üzerinden geçtim ve ona binene kadar kendimi alçalttım, parmaklarım omuzlarına kıvrıldı ve sıkıca kavradı. Aletim inerken gömleğinin üzerine sürtündü ve koyu renkli kumaşa karşı berrak bir ıslaklık izi bıraktı.

Muhtemelen önce biraz esneme hareketleri yapabilirdim ama hayatlarımızı bağladığımızdan beri vücudum alışma konusunda daha iyiydi ve bu da beni daha dayanıklı kılıyordu. Ayrıca, daha fazla bekleyemezdim. Geriye uzandım ve parmaklarımı Wyn'in sikinin etrafında kıvırdım, kaygan ucu deliğime değene kadar eğdim.

Hırladı, uzun parmaklarını kırımın üzerinde gezdirdi ve beni daha geniş bir alana yaydı. "Acele et, asker. Beklemekten bıktım."

Başı içeri girdiğinde irkildim. Acı hızla azaldı ama Wyn'in sikinin etrafında ne kadar sıkı kenetlendiğimi hissedebiliyordum. Parmakları daha da sertleşti ama bunun dışında bir santim bile kıpırdamadı.

Bütün işi bana yaptıracaktı. Bunu yapanın ben olduğumu, bunu yapmayı kabul ettiğimi kanıtlamak için. İnsanları dehşete düşüren ve herkese korkudan başka bir şey aşılaman korkunç canavarla.

Ben hariç herkes.

WYN

"Daha fazla," diye talep ettim, sesim gergin ve zorlukla kontrol ediliyordu. "Hepsini al. Kanıtlaman gereken çok şey var, asker."

"Deniyorum," dedi Danny titrek bir sesle, kalçalarını sallayarak sikimi aşağı yukarı kaydırıyor, her seferinde daha fazlasını alıyordu.

"Aynen öyle," diye mırıldandım, bir elimi gömleğinin altından geçirerek küçük, çakıllı bir meme ucuna ulaştım. İki parmağımın arasına sıkıştırdığımda nefesi kesildi, kalçaları sarsıldı ve sikimden daha da aşağı kaymasını sağladı.

"Bunların hepsi senin için yeni, değil mi?" Göğüs ucunu bırakıp elimi gömleğinin altından sırtına doğru götürdüm ve onu öne doğru çektim. Danny zevkten sıırıslam olmuş bir çığlık atarak kıcını kalçalarımaya yasladı ve beni tamamen içine oturttu. "İlk kez bir canavarla birlikte oluyorsun. Bundan sonra bir insan isteyecek misin asker? Yoksa onlar asla yeterli olmayacak mı?"

"I-" Danny sonunda sikime binmeye başladığında başı geriye doğru eğildi ve dişlerimi sıktı. "Ben bir insan istemiyorum."

"Hayır," diye mırıldandım, iki elimle belini kavradım. "İstemiyorsun, değil mi? Bu senin istediğin şey. İstedığın şeyi sana sadece ben verebilirim."

"Evet," d i y e nefes aldı Danny, kaşları çatılmıştı ve dudakları bir solukla ayrılırken kalçalarını tekrar aşağıya indirdi ve tabanımı sıkıca kavradı. Hırlamamı engellemek için dişlerimi sıktım, kalçalarım ona doğru kalkmak için mücadele ediyordu. Ama onları sabit tuttum.

Elimi belinden aşağı kaydırarak kıcına sert bir şaplak attım. "Daha hızlı." Danny başka bir solukla sarsıldı ve başını eğerek bana yarı şaşkınlık yarı ters bir bakış fırlattı. Sırıttım ve bir daha yaptım, ta ki homurdandı ve kalçalarını daha hızlı hareket ettirmeye başladı.

Sıkı bir kakhaha attım. "Daha hızlı. Ciddiymişsin gibi sikime bin." "Siktir," diye inledi Danny, ama itaat etti.

Aleti gömleğime sürtünüyor, ortalığı dağıtıyordu. Bitirmesine izin vermenin yeterli olup olmayacağını merak ediyordum. Oraya ulaşmasına kesinlikle yardım etmeyecektim. Bu sefer etmeyecektim.

Orgazmım çoktan içimi sıkmaya başlamıştı, içimden akan sıvı ısı Danny'nin tenini kayganlaştırıyordu ama kendimi tuttum. Bunun için uğraşması gerekiyordu.

"Bundan daha iyisini yapabilirsin asker," diye mırıldandım, avucumu arka tarafının hassas, kızarmış derisine sürterek. Ve sonra ona bir şaplak daha attım, sadece nefesini duymak ve tepki olarak etrafımda sıkıldığını hissetmek için.

"Üstlerinin hepsi seni izliyor, istediklerini vermem için beni bitirmeni bekliyorlar. Onları hayal kırıklığına uğratmak istemezsin, değil mi?"

Danny inledi ve kucağıma daha hızlı bastırmaya başladı, gerilmekten kalçalarındaki titremeyi hissedebilmeme rağmen. Ona yardım etme, onu rahatlatma dürtüsü içimde yükseldi, ama onu geri ittim.

Boğazını sıkmak için eğildim ve "Nasıl bir his, insan?" diye mırıldandım.

"BEN-BEN-" Danny omuzlarıma ve kapüşonumun arkasına yapıştı, eldivenli elleri huzursuzca hareket ediyordu. "Yapamam-"

Boynuna karşı sıırttım. "Şimdi istesen bile duramazsın, değil mi? Herkes seni kızışmış gibi bana binerken izliyor olsa bile. Çok iyi hissettiriyor, değil mi?"

Başımı duvara yaslayarak, şehvet dolu gözlerle onun kızarmış, güzel yüzüne baktım. "Bana ne kadar iyi hissettirdiğini söyle, asker."

"Çok iyi hissettiriyor," diye soludu Danny, sesi sanki bunu gerçekten ilk kez yapıyormuşuz gibi neredeyse şok *olmuş* gibiydi.

"İçindeki canavar sikimi ne kadar sevdiğini söyle bana," diye mırıldandım ve Danny'nin boğazından gergin bir çığlık koptu.

"Oh Tanrım." Her tarafı titriyor olmasına ve vücudunun çabadan gevşediğini hissedebilmeme rağmen hâlâ hararetle kucağıma sürtünüyordu. "Oh lanet olsun. Boşalacağım."

"Anlaşmamız bu değildi asker." Kalçalarım, onları durdurmak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen seğirdi, ne kadar sıcak ve sıkı olduğu için içimdeki her şey sıkıştı. Ne kadar mükemmel hissettiriyordu. "Bunu *benim* için yapıyorsun, kendin için değil. Ben boşaldıktan sonra sen de boşalabilirsin." Kontrolümü kaybederek dişlerimi sıktım ve onun sert arka tarafına tekrar vurdum. Sertçe. "Beni boşalt," diye ısırdım. "İşini yap, asker."

"Yapamıyorum." Vücudu üstümde sertleşerek haykırdı. "Geliyorum!"

Çılgın parmakları kapüşonumu geriye itti, saçlarımı çekiştirdi ve beni hırlattı. Ama sonra Danny boynuzlarımı kavradı ve ağzımı onunkine doğru çekti, kalçaları sarsılırken ve aleti gömleğime doğru ateşlenirken öpücüğün içinde akılsızca inledi.

Onu açıklıkla öptüm, orgazmının sancıları içinde sikimi inanılmaz derecede sıkarken homurdandım. Kalçalarım bir, iki kez sallandı ve sonra içine o kadar sert boşalıyordum ki ağzım onunkine karşı gevşedi, uzun, titrek bir inilti benden kaçtı.

Dili tekrar ağzımın içine girdiğinde ikimiz de zor nefes alıyorduk, titreyen vücudu benimkine doğru sarkarken şimdi daha durgundu. Onun

Parmakları boynuzlarımdaki sıkı tutuşlarını bırakıp saçlarımdan geçti, ağzı benimkine karşı yumuşak bir şekilde hareket etti ve uzun anlar boyunca devam eden derin, rahat öpücükler verdi.

Yumuşak dilinin benimkine değmesi kalçalarımdan artçı bir şokla sarsılmasına neden oldu. Danny homurdandı, tekrar gevşemeden önce etrafımda kenetlendi ve şaftımın serbest kalmasına izin vermek için yukarı kalktı.

Kollarını ortama doladı ve yüzünü boynuma gömüp uzun bir iç geçirdi. "Senin ne kadar korkutucu olabileceğini unutmamışım," diye mırıldandı.

Bir kahkaha attım ve avucumu terden ıslanmış saçlarında gezdirdim.

"Bu senin hatandı, insan," diye mırıldandım ama sözlerimin alaycı yanını fark edebileceğini biliyordum.

Dudaklarının boğazıma doğru bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissettim. Sonra geri çekilip bana zayıf bir bakış fırlattı ve boğazını temizledi. "Yine de biraz kaba davrandın. Bundan hoşlandığımdan emin değilim."

"Hoşuna gitti," diye mırıldandım, sonra çenesini kavrayarak onu bir öpücük için geri çektim. "Seni seviyorum Danny. Sen hepsinden daha iyisin. Diğer herkesten. Sen her şeysin."

Kendinden utanan bir kıkırdama çıkarırken boğazı düğümlendi. "Ben her şey değilim," dedi yüzünde küçük bir gülümsemeyle. "Ben sadece normal bir adamım. Bir canavara aşık olan biri. Ama o kampta kaldıktan sonra *bu* bile o kadar tuhaf gelmiyor artık."

Dudağım kıvrıldı. "Sen onlar gibi değilsin," dedim sertçe, çenesindeki küçük yara izini okşayarak. "Benim tatlı insanım. Sen benim her şeyimsin. Benim için her şeysin."

Danny'nin gözleri bana bakarken büyüdü ve yumuşadı. Boğazı düğümlendi. "Wyn."

Beni daha sıkı tutarak kollarıma sokuldu ve başını omzuma yaslayarak boğazıma bir öpücük kondurdu.

"Sen de benim her şeyimsin."

Moth ve Wyn Bir Şehri Ziyaret Ediyor
ya da: Moth ve Wyn Bir Yetişkin Mağazasını Yağmaladı ve
Bir Daha Asla Konuşmama Konusunda Anlaşarak
Evlerine Döndüler

Moth ve Wyn'in bir şehre "kanka gezisi" yapmaları, bir seks dükkanını yağmalamaları ve Moth'un Charlie tarafından tamamen mahvedilmesi için kampa dönmeleri hakkında tamamen hoşgörölü ve gereksiz bir kısa film.

Bu 14,6 bin kelimelik bıçak gibi bir canavar bağı ve saf müstehcenlik. Şimdiye kadarki kısıların en uzununu. Charlie ve Moth hakkında neden hep bu kadar çok şey söylemek zorunda kaldığımı bilmiyorum. Çok tatlılar!

Her zaman olduğı gibi, lütfen içeriğı ve spoiler uyarılarını kontrol

edin. İyi eğlenceler!

İçerik uyarıları: Açık cinsel içerik, sadece 18+, seks oyuncaklarının kullanımı, kısıtlama, göz bağı, aşırı uyarılma ve zorla orgazm, ölüm ve şiddetten bahsedilmesi, Wyn ve Moth'un bıçak gibi gündemlerini tartışması

Spoiler uyarısı: *Moth* (Canavar: Beşinci Kitap) kitabındaki olaylardan sonra

geçmektedir İlk yayın tarihi 2022 Lily Mayne

Tüm hakları saklıdır

MOTH

"Hey, uh... Wyn?" Kamp duvarındaki hortlak gibi, kapüşonlu figüre ve insan sevgilisine yaklaşıırken ona *Bay Yiyen* deme isteğine direndim.

Duvarın kenarında yan yana oturuyorlardı, Danny'nin bacakları sallanıyordu, Wyn ise bacak bacak üstüne atmış pantolonunun dikişini karıştırıyordu. İkisi de başını kaldırdı ve Danny bana gülümserken ellerinin üzerine yaslandı.

"Hey."

"Selam." Ben de ona tereddütlü bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Danny'nin yanında hâlâ biraz garip hissediyordum ve nedenini bilmiyordum. Belki de bir noktada lanet olası Ruh Yiyen'le romantik bir ilişkiye başlama cesaretini gösterdiği içindi. Hangi koşullarda tanıştıklarından tam olarak emin değildim ama Wyn'den etkilenmiş olsam bile ona bu şekilde yaklaşacak kadar cesur olmayı kesinlikle hayal edemezdim.

"Her şey yolunda mı, it?" Wyn dizindeki bir böceği fırlatarak çizdi. "Um, evet, ben sadece biraz yiyecek almak için bir şehre gitmeyi düşünüyordum. Kamp için erzak." Ve benim ve Charlie'nin yeri için. Devam ederken yüzüm sıcaktı. "Benimle gelmek ister misin diye merak ediyordum."

Danny'nin yüzü anında aydınlandı, ağzı mutlulukla açık bir gülümsemeye dönüştü. Wyn'e bakmak için başını çevirdi, yüzünde umutlu bir ifade vardı.

"Hmm." Wyn bir bacağına açtı ve duvarın kenarından aşağıya düşmesine izin vererek botunun topuğunu metale vurdu. "Sanırım gidip şehirlerde biraz parazit temizliği yapmalıyım."

Danny dondu kaldı. Sonra Wyn'in kalçasını dürttü. "Şehirleri ihmal mi ediyorsun?"

"Eh." Wyn umursamazca bir omuz silkti.

"Wyn!"

Uzun, kararmış bir parmağıyla Danny'nin sırtını dürterek tısladı. "Bizi bu üzücü küçük kampta kalmaya zorlayan sensin. Ve ayrıca, Danny'yi

biraz kişisel zaman." Kibirli bir şekilde burnunu çekti ve kapüşonunu çevirdi.

Danny öfkeyle oflayıp puflarken ayağımın üzerinde beceriksizce kıpırdandım. Aralarında bir tartışmaya tanık olmak istemiyordum ama bana henüz cevap vermemişti.

"Pekâlâ, it," dedi Wyn uzun uzun iç çekerek. Zarifçe ayağa kalktı, botlarının parmak uçları duvarın en ucuna değiyordu. Danny endişeli bir ses çıkardı ve sanki bu onun düşmesini engelleyecekmiş gibi Ruh Yiyen'in baldırını kavradı.

Gözlerimi kırptım. "Oh. Uh, harika. Um, ne zaman istiyorsun?"

"Önce Danny'nin ihtiyacı olan her şeyi aldığından emin olacağım," diye araya girdi Wyn, Danny'nin ayağa kalkmasına yardım ederek. "Kısa süre sonra kamp girişinde buluşuruz."

Wyn'in bir şekilde bu gezintinin sorumluluğunu üstlendiğinin farkında olarak başımı salladım ve hızla ambar kapısına doğru yürümeye başladım. Ruh Yiyici'yle gideceğimi söylediğimde Charlie'nin vereceği tepkiden zaten korkuyordum ve onu odamızda bulduğumda şüphelerim doğrulanmıştı.

"Neden seninle gelemiyorum?" diye sordu üzüntüyle, bana bakarken gri gözleri büyümüştü. İçim suçluluk duygusuyla sıkıştı ve onu öpmek için eğildim.

"Bu güvenli değil."

Sırt çantamı yüklemeye başlamak için geri çekildiğimde Charlie öfkeyle homurdandı. "*Pardon?* Burada on iki yıl boyunca hayatta kaldım. Bunu yapabilecek kapasitedeyim-"

"Biliyorum," dedim sabırla, temiz kıyafetlerimi çantama doldururken. "Ama bir şehre gitmeni istemiyorum."

"Neden olmasın?" Charlie hemen cevap verdi.

"Çünkü kısa bir süre önce neredeyse bir parazit tarafından enfekte ediliyordunuz ve bir canavar tarafından öldürülüydünüz."

"Evet, ama ben değildim," diye homurdandı ve odayı geçip kendini dramatik bir şekilde yatağa attı. Ben çantamı hazırlarken birkaç dakika sessizce beni izledi, sonra somurtarak, "Demek Ruh Yiyen'le kanka gezisine çıkıyorsun," dedi.

Homurdandım ve başımı çevirip kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

"İşte bu!" diye ısrar etti, kapıyı işaret ederek. "Muhtemelen size... karşılaştığınız insanlardan kaç vücut parçası kesebileceğinizi görmek için bir yarışma yapmanızı falan önerecek."

Başımı salladım, çantamın fermuarını kapattım ve ayağa kalktım. "Ona haksızlık e d i y o r s u n . O seni kurtardı."

Charlie gözlerini tavana dikerek, "Aman Tanrım, bunu söyleyecektin," diye mırıldandı. "Peki. Git Ruh Yiyen'le kanka gezintine çık. Ben seni burada bekleyeceğim. Tek başına."

Tekrar homurdandım ve odayı geçip yatağın üzerinde ona doğru eğildim. "Sen tam bir bebeksin. Yalnız olmayacaksın. Chuck var. Edin ve Hunter var. Ve *tüm* akıncılar."

"Evet, ama onlar sen değilsin." Uzandı ve omzumun üzerinden sarkan örgümün ucuyla oynadı. Bana bakıp iç çekerken erimemeye çalıştım. "Seni özleyeceğim."

Eğilerek dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Ben de seni özleyeceğim. Çabuk olacağız."

Ben yatağın kenarına otururken Charlie dik durmaya çalıştı. Yüzümü kavrayarak beni tekrar öptü. "*Lütfen* dikkatli ol. Bunu teşvik etmemem gerektiğini biliyorum ama belki... belki de sana tuhaf bakan herkesi öldür. Onlara bir şey başlatma şansı verme."

Gözlerimi devirdim. "*Herkes* bana komik bakıyor."

"Herkes götün teki. Hepsi gidip kendini becerebilir." Yüzü ciddileşirken, ellerini enseme kavramak için geriye kaydırды. "Cidden, Moth, *lütfe*n güvende ol. Lütfen sadece... dikkatli ol."

Kalçasını okşayarak "Yapacağım," diye söz verdim.

Charlie beni kollarına çekti ve sıkıca sarıldı, burnunu ve ağzını omzuma bastırdı. Derin bir nefes aldığını duydum. "Seni seviyorum."

Kendimi onu daha sıkı sıkmaktan, yüzümü boynuna gömmekten alıkoyamadım. "Ben de seni seviyorum."

Ona bir öpücük daha vermek için geri çekildikten sonra yataktan kalktım ve sırt çantamı almaya gittim. "Bir şey getirmemi ister misin?"

"Hayır, kamp eşyaları yüzünden zaten ağırlaşacaksın." Charlie yataktan kalkarken endişeyle tırnağını çiğniyordu. "Senden ne kadar almanı istediler? Gerekirse koşabilecek misin?"

Kıkırdadım. "Evet, koşabileceğim. Çok fazla bir şey istemediler, ama önemli şeyler tükeniyor."

"Tamam." Sesi hâlâ endişeli geliyordu. "Ruh Yiyici'nin taşımasını sağla."

Güldüm. "Ona taşıtmayacağım." Askılarını omuzlarıma g e ç i r m e d e n önce çantamı okşayarak, "Hepsi buraya sığar," diye ekledim.

"Dur bakalım." Kendi çantasına gidip içinden bir şey çıkardı. "İhtiyacın olan her şey için bunu al."

Bunun New York'ta çektiği paradan arta kalan bir tomar olduğunu fark ettim. Sırt çantamın yan cebine sokmasına izin verdim, bir şey istemediğini söylemesine rağmen onunla ona bir şeyler almayı planlıyordum.

Parmaklarımı onunkilere dolayarak bizi kapıya götürdüm. "Uzun sürmeyecek."

Bizi yavaşlatan bir insan olmadan daha hızlı seyahat edebilsek bile, bir süre daha burada olacaktık. Charlie'den bu kadar uzun süre ayrı kalacağımı düşündükçe içim daralıyordu ama en azından burada, güvende olacaktı, etrafı diğer insanlarla çevrili olacaktı. Onu koruyacak canavarlar tarafından.

Anchor'dan kamp için takas edilecek malları çoktan almıştım, bu yüzden Wyn'in Danny ile birlikte beklediği girişe doğru yürüdük.

"Edin'le kal," dediğini duydum yaklaşırken. "Rycke'ın yanına gitme. Ya da eşine."

Danny gözlerini devirdi. "Ghost'tan kaçmayacağım. Ondan hoşlanıyorum. *Ve* Aury'den. Aury çok tatlı biri."

Wyn hırladı. "O, mütevazı bir formun altında gizlenen durdurulamaz bir cadı dehşeti."

"Elbette öyle bebeğim," dedi Danny, bizi fark edip sırtımdan önce Wyn'in göğsünü okşayarak. "Sen yokken ben Charlie'yle takılacağım."

Charlie sırtımdan karşılık verdi ve Wyn'e sinsi bir bakış fırlattı, bu da beni söyleyebilecekleri konusunda gerdi.

"Elbette," diyerek Danny'nin omzuna vurdu. "Ruh Yiyen'in t ü m utanç verici sırlarını bana anlatabilirsin."

Wyn tısladı. "Seni deşmeyeceğimi sanma, insan."

Tekrar gerildim, parmaklarım kılıcıma doğru seğirdi. Wyn fark etti mi bilmiyorum ama ofladı ve kollarını kavuşturdu.

"Sanki Danny sana bir şey söyleyecekmiş gibi, *asker*."

"Artık asker değilim büyükbaba," diye cevap verdi Charlie kolayca, hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu.

Wyn boğuk bir ses çıkarmadan önce birkaç saniye boyunca sessizce homurdandı. "Neden artık kimse benden korkmuyor?" Danny'nin yüzünü yakaladı

ve onu kapüşonunun içinde acımasız bir öpücüğe çekti. "Bu *senin* hatan."

Danny kahkahayı bastı ve Wyn'in omzunu iterek konteyner girişine doğru ilerledi. "Dikkatli ol, ihtiyar. Seni seviyorum!"

"Ben de seni seviyorum," diye homurdandığını duydum Wyn'in, bozuk sesi yankılanıyordu.

Hemen Charlie'ye sarıldım ve Wyn'in peşinden koşmadan önce ona son bir öpücük verdim, kamp duvarından uzaklaşırken ona yetiştim.

Birkaç dakika sessizlik içinde yürüdük, ta ki Wyn oflayıp puflayarak "Peki insan Charlie neden seninle gelmiyor?" diye sorana kadar.

İçim burkuldu. Charlie gelmediği için mutlu olmamıştı. Ama onun bir daha bir şehre gitmesini istemiyordum, elimden gelse bile. Ordudan birinin onu tanıma riski her zaman vardı ve onu bir daha asla etrafımızda bir parazit salgınının yaşandığı bir duruma sokmak istemedim. Chicago'da ikimizin de enfekte olmaması tamamen şanstı.

Bir de ordunun o salgına verdiği çarpık tepki vardı ki, Charlie bir canavar tarafından yakalanmaya korkunç derecede yaklaşmıştı.

"Burada daha güvende," diye cevap verdim homurdanan Wyn'e.

"İnsanlar çok kırılgan," diye yorum yaptı ve ben de Charlie'yi savunmak için kollarımı kıpırdatmadan edemedim.

"Charlie kendini idare edebilir. O serttir. Kırılgan değil."

"Bize kıyasla öyle. Hepsi öyle."

Buna gerçekten itiraz edemezdim. Bunun yerine tereddütle, "Merak ediyorum da... Bir salyık bir parazit tarafından enfekte edilebilir mi?" diye sordum.

Wyn'in başlığı eğildi. "Salyık ilginçtir. Biliyorsun, aynı atadan geliyoruz. Çok uzun zaman önce."

Ona bakarken neredeyse bir taşa takılıp düşüyordum. "Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Anatomik olarak bazı benzerliklerimiz var. Aynı şekilde üreliyoruz ama salyık yumurtlamıyor. Yavruları amniyotik keselerde doğar."

Wyn'in türü... *yumurtluyor muydu?* Bu gerçeği çabucak kavradıktan sonra, söylediklerinin geri kalanı beynimde çınladı. Durduramadan bakışlarım kasıklarına kaydı ve tekrar yukarı çıktı.

"Ama sorunuza cevap vermek gerekirse, evet. Salyık enfekte olabilir, onları ilginç kılan da bu. Telyth'ler tabii ki bulaşamaz. Ancak zamanın bir noktasında, salyık onları parazitlere duyarlı hale getirecek şekilde evrimleşti. Bazıları aslında evrimsel geçmişinizde çok gerilerde bir insan olduğuna inanıyor." Başlığı eğildi ve bana baktığını hissedebiliyordum. "Bu da bazı şeyleri açıklıyor. Senin nasıl var olabildiğin gibi."

Tüm bunları anlamakta zorlandım. "Ama-ama bir insan ve salyık gözyaşı açılmadan bu kadar uzun süre önce nasıl çiftleşmiş olabilir-"

"Gözyaşı her zaman vardı," dedi Wyn kolayca. "Aslında pek çok gözyaşı vardı. İnsanlar bizi keşfetmeden çok önce yaratıklar buradan geçiyordu. Geçmişte onlardan birkaçının dünyamıza girmiş olma ihtimali her zaman vardır."

"Evet," diye mırıldandım. "Atam buraya yırtık büyümeden önce gelmiş. Ben canavar kıyametinden beş yıl önce doğmuşum."

"Salyikler görünüş olarak insanlara en yakın olanlardır, en azından yüz olarak," diye düşündü Wyn. "Sizin türünüz eskiden bizim dünyamızda çok daha güçlüydü. Güzel mücevher ve metal işçiliğinde ustaydılar. Hâlâ da öyleler ama artık çoğu yaratık onlardan alışveriş yapmıyor."

"Neden olmasın?"

Wyn bir el salladı. "Meraklı küçük bir pislik olan başka bir telyth bana uzun zaman önce bu konuda bir şeyler söyledi. Dinlememiştim. Liderlerinden biri bilinmeyen bir yaratıkla çiftleştiği için salyik nüfusunun dışlanmasıyla ilgili bir şey. Belki de o insandı," diye ekledi düşünceli bir şekilde.

"Bir çiftleşme yüzünden *bütün* bir *ırk* dışladılar mı?" Yürürken Wyn'e baktım. "Bu biraz... abartılı görünüyor."

Omuz silkti. "Tüm yaratıklar bilmedikleri ya da anlamadıkları şeylerden korkarlar. Sadece insanlar değil. Bizim dünyamızdan olanlar da aynı. *Gerçi* biz birçok yönden çok daha gelişmişiz."

"Gerçekten mi?" Kısmen geldiğim, hiç ziyaret etmediğim dünya hakkında daha fazla şey duymak için çok hevesli görünmemeye çalıştım. "Mesela orada inşa edilmiş şehirler falan var mı? Teknoloji?"

Wyn homurdandı. "Teknolojik olarak gelişmiş demek istemedim, insanların buraya yaptıklarını herhangi bir *ilerleme* olarak gördüğümünden değil. Eğer bizim dünyamızdan gelenler karşıya geçmemiş olsalardı, insanlar zaten çok geçmeden tüm dünyalarını yok ederlerdi. Hâlâ da öyle, sadece artık çok daha yavaşlar. Demek istediğim bizim dünyamız ahlaki açıdan daha ileri. Etik olarak. İçinde yaşayanlara nasıl davrandığımız konusunda."

Ona yan gözle baktım, endişeyle yutkundum. "Sen, uh... canın kimi isterse onu öldürmüyor musun?"

Wyn'in bana bakarken sırtıttığını hissedebiliyordum. "Peki ya sen?"

"Yani..." Başımı iki y a n a salladım. "Bana hiçbir şey yapmamış insanları rastgele *öldürmem*." Tabii diğer savunmasız insanlara bir şey yapmamışlarsa. Ya da canavarlara. Ya da hayvanlara.

"Ben de öyle," dedi Wyn havalı bir şekilde. "Çoğu zaman."

Boğazıma dolan kahkahayı durduramadım ve Wyn bir kahkaha attı.

"Ahlaki kurallarımız insanlığinkiyle tam olarak aynı olmayabilir ama yine de daha iyi olduğumuza inanıyorum. Salyik'e nasıl davranıldığını görmezden gelerseniz, belki," dedi.

Mırıldanarak ekledi, sonra durdu ve etrafına bakındı. "Biliyor musun, seni taşımama izin verirsen oraya çok daha hızlı varırız."

Dondum kaldım, gözlerim endişeyle etrafta geziniyordu. Beni taşımak mı? Ne yani, kollarında mı?

"Uh..." Rahatsızca yer değiştirdim. "Sanmıyorum-"

"Eğer dağılırsam seni yine de taşıyabilirim. Bu şekilde büyük mesafeleri çok hızlı kat edebilirim. Ya da sanırım en yakın askeri üsse gidebilirim -en azından en yakın *sağlam* olana," diye ekledi sesinde bir sırtışıla, "ve buraya geri getirmek için bir araç çalabilirim."

Sırt çantamın askısıyla oynadım. "Ben araba kullanmayı bilmiyorum."

Wyn durakladı, sonra homurdandı. "Ben de bilmiyorum. Taşımak öyle."

Siyah lekeli eliyle bana doğru uzandığında "Bekle," diye geveledim. "Ben-uh -"Nasıl yani? Duman olup beni taşıyacak mısın?" "Evet."

"Ama... nasıl?"

"Cansız nesneleri absorbe edebilirim. Yaşayan yaratıklar, yapamam." Sanki bu sağlam bir açıklamaymış gibi omuz silkti. "Öyleyse seni ben taşıyacağım."

"Ama duman nasıl bir şey *taşıyabilir*?" Biraz sinirlenmeye başlamıştım. "Bu duman."

Wyn kollarını kavuşturarak ofladı. "Gerçekten mi it, yaşadığın onca şey, gördüğün onca şey arasında anlamakta zorlandığın şey *bu* mu?"

Yüzüm pembeleşti. "Ben sadece-" "Bak."

Wyn bir anda ortadan kayboldu, az önce durduğu yerden yağlı siyah bir duman yükseliyordu. Havada tembelce dönerek, yıllar boyunca yağmacılar tarafından çoğu parçası sökülmüş eski bir araba leşine doğru ilerleyişini izledim.

Arabanın tamamı gözden kaybolmadan önce tavandan bir duman teli kıvrıldığında hızla göz kırptım. Sadece... gitmişti. Dönen duman bulutu havaya yükseldi ve birkaç dakika havada asılı kaldı.

Araba yeniden ortaya çıktığında sıçradım, Wyn onu imkansız bir mesafeye fırlatırken havada süzülüyordu. Uzun saniyeler sonra yere çarptığında çıkan ses zayıftı ve onu, buruşmuş araba yan yatıp yerleşirken çıkan uzun, tiz bir gıcırta izledi.

Dikkatim o kadar dağılmıştı ki duman bulutunun yaklaştığını fark etmedim. Ta ki görünmeyen bir şey ceketimin yakasından tutup beni kaldırına kadar.

havaya fırlattı. Şok içinde bağırdım, bacaklarım sonuçsuzca tekmeliyordu.

Her yerden ve hiçbir yerden aynı anda geliyormuş gibi görünen eğlenceli bir huff duydum. "Gördün mü?"

Wyn bir saniye sonra önümde yeniden belirmeden önce ayaklarımın üzerinde doğruldum, botlarım güm diye yere değdi. Titreyen dizlerimi sabitlemeye çalıştım, boğazımı temizledim ve saçlarımı yüzümden geriye doğru ittim.

"Merak etme, it. Seni düşürmeyeceğim." Wyn'in sesi sinsice eğleniyordu. "Ama korkuyorsan yürüyebiliriz."

Yüzüm kızardı. Meydan okurcasına çenemi kaldırdım. "*Korkmuyorum*. Tamam. Beni bu taraftan taşıyabilirsin. Oraya daha çabuk varır mıyız?"

Wyn tırnaklarını incelerken, "Evet, hem de çok," diye söylendi. "Kamptaki o küçük insanların benim ne kadar değerli bir varlık olduğumu anladıklarını sanmıyorum. Ya da olmak istersem olabileceğimi. Ki istemiyorum." Elini bırakarak kapüşonunu eğdi. "Peki, hazır mısınız?"

"I-" Çantamın fermuarının çekili olup olmadığını ve kılıcımın güvende olup olmadığını hızla kontrol ettim. "Evet, sanırım."

Wyn homurdanarak bir adım daha yaklaştı.

"Bayılabilirsin." Donup kaldım. "Ne?"

"Hızdan bayılabilirsin. Seni öldürecek kadar hızlı gitmeyeceğim ama iyi zaman geçirmek istiyorum."

Dehşet karnıma yerleşti ama kendimi alay etmeye zorladım. "Bayılmayacağım-"

Wyn ortadan kaybolduğunda sözlerim boğuk bir nefesle kesildi ve aniden yerden yükseldim, soyut duman beni bir şekilde havada tutuyordu. Havada hızla ilerlerken küçük bir alarm sesi ç ı k a r d ı m .

Yavaş yavaş kalp atışlarım yavaşladı. Yerden o kadar da yüksekte değildik ve gevşemeye başladığımda adrenalinin etkisiyle ağzım bir sırtışa dönüştü. Aşağıya baktım, ağaçların, eski evlerin ve paslanmış arabaların altımızdan hızla geçişini izledim.

Ama sonra Wyn beni daha yükseğe kaldırmaya başladı ve ben de sırt çantamın kayışlarını sıkıca kavradım. Hızlandık, soğuk hava yüzümü uyuşturarak geçip gidiyordu.

Wyn bıraktığında midem altüst oldu. Bir taş gibi düştüm, bacaklarım tekmeleniyordu, ses bile çıkaramayacak kadar sersemlemiştim, gömüğümün arkasındaki keskin bir çekiş beni tekrar ayağa kaldırırken homurdanmama neden oldu.

"Tüh," dedi Wyn üstümden, sesi inandırıcı olmayan bir şekilde masumdu.

Kendimi durduramadan, kalbim küt küt atarken nefes nefese, "Pislik," diye geveledim. Sonra korkuyla kaskatı kesildim. "Yani... Özür dilerim-"

Wyn eğlenen bir huff ile sözümü kesti. "Haksız değilsin, it herif."

Tamam, belki de ona pislik dediğim için beni öldürmeyecekti. Hâlâ titriyordum, midem düğümlenmişti, yavaş ve sakinleştirici nefesler almaya çalıştım.

Ama sonra Wyn tekrar hızlanmaya başladı. Her şey beynimin yetişemeyeceği kadar hızlı geçip giderken görüşüm biraz bulanıklaştı.

"Şimdi daha hızlı gidiyoruz," dedi Wyn rahatça, bizi daha da hızlı ilerleterek. Ve daha hızlı. Gözlerimi durdurmak için başımı sertçe sallamadan önce gözlerim geri yuvarlandı. Biraz başımın döndüğünü hissediyordum.

"İşte o zaman bayılabilirsin, it."

Gözlerim tekrar geriye kaymaya başladığında bile zayıf bir alay daha etmeyi başardım. "Yapmayacağım-"

Bayılmışım.

-

"Uyanma zamanı, it."

Kendime geldiğimde homurdandım, soğuk bir el yanağıma hafif bir tokat daha atarken kaşlarım çatıldı. Gözlerimi kırıpıştırarak açtım ve üzerimdeki gece göğüne baktım. Hiçbir yıldız görünmüyordu, gökyüzü simsiyah yerine bulanık bir mordu. Bu da yüksek duvarlarının arkasından ışık kirliliği yayılan bir şehrin yakınında olduğumuz anlamına geliyordu.

Gökyüzü aniden daha karanlık bir şey tarafından kapatıldığında tekrar göz kırptım. Wyn'in kukuletalı kafası üzerimde belirdi, sırtüstü yatan bedenimin yanına çömelmişti, zemin sırtıma sertçe çarpıyordu.

Aniden, mürekkep gibi siyahlık kapüşonunun derinliklerinde erimeye başladı. Wyn'in solgun yüzü görünür hale gelirken şaşkınlık içinde bakakaldım. Bir gözü simsiyah, diğeri iğne ucu kadar gözbebeği olan beyazdı. Düz, köprüsüz bir burun. Alnının ve elmacık kemiklerinin üzerinde kabarık çıkıntılar. Ve iki sıra keskin, sivri beyaz dişi ortaya çıkaran geniş bir sırtışla gerilmiş bir ağız.

"Bayılacağını söylemişim." Yanağına fazla nazik olmayan bir vuruş daha yaptıktan sonra, gölgeler tekrar kapüşonuna dolup yüzünü dünyadan gizlerken doğruldu. Kalkmama yardım etmek için siyah lekeli elini uzatarak, "Birkaç dakikaya ihtiyacın var mı?" diye ekledi.

"Hayır," dedim hemen, elini kabul ettim ve beni dik tutmasına izin verdim, o kadar hızlıydı ki bir baş dönmesi dalgası çarptı. Bir an için yalpaladım, Wyn beni sabitlemek için omzumu kavradı.

"Hayır," diye tekrarladım, uzanıp dağınık saçlarımı düzeltmeye çalıştım. Kulaklarımı kapatmam gerektiğini fark edince kravatımı çekiştirerek çözdüm ve dağınık örgümü açtım. "Ben iyiyim."

Wyn homurdandı, saçlarımı kulaklarımın sivri uçlarını kapatacak şekilde düzenlememi izliyordu. "Şehirlere geldiğinde insanlar senin farklı olduğunu fark ediyorlar mı?"

Hafifçe sertleştım. "Zaten herkes bana tuhaf bakıyor. Burada da durum farklı değil. Ama hayır, hiç kimse beni canavar olmakla suçlamadı. Sanırım çoğu, Çorak Topraklar'dan her şeyin gelebileceğinden bihaber yaşıyor."

"İnsanlar mutlu bir cehalet içinde yaşamayı seviyor," diye söylendi Wyn, dönüp tepemizde yükselen duvara bakarak. "Birinin gizli girişi kullandığını görene kadar bir süre izledim, böylece seni oraya bırakabilirdim."

Gerçekten de duvardaki zar zor fark edilen kapıdan kısa bir mesafe uzakta durduğumuzu fark ettim, sadece metalin içine oyulmuş dar bir dikdörtgen.

Wyn'in bedensel haliyle benimle gelmeyeceğini zaten anlamıştım. Kapüşonunu takmış ve yüzünü gizlemiş olsa bile, onunla ilgili her şey *canavar* diye bağıırıyordu.

Başımı salladım ve şehrin içeriden gelen belli belirsiz seslerini dinledim. "Orada herhangi bir parazit hissedebiliyor musun?"

"Evet." Wyn alçak sesle küçümseyen bir mırıltı çıkardı. "Sanırım onlarla anlaşsam iyi olacak."

"Burada buluşalım mı?" O ortadan kaybolmadan önce aceleyle sordum. "İkimizin de işi bittiğinde mi? Çok uzun kalacağımı sanmıyorum."

"Pekâlâ." Wyn bana baktı. "Orada güvende ol, it."

Ona sııttım, şimdi onun varlığında kendimi çok daha gevşek ve rahat hissediyordum, özellikle de baygın olmanın verdiği kafa karışıklığı hızla azalırken. "Ben her zaman iyiyim."

Homurdandı, duman çıkarmaya başlamadan önce omzuma bir kez vurdu ve havaya doğru döndü. Dumanların duvarın kenarından yukarı doğru süzöldükten sonra tepede kayboluşunu izledim.

İçeri girmeden önce kılıcımı gizlemek için yanımda getirdiğim uzun çantaya yerleştirdim, sonra da gizli girişin yanına çömelip diğer taraftan kullanan biri olabilir diye dikkatle dinledim. Şehirlere girip çıkanlar arasında yoldaşlık yoktu. Çoğu muhtemelen sizi

içeriden ne aldıysan. Bir keresinde tam da bunu yapmak için şehrin girişinde bekleyen bir tüccar tarafından neredeyse bıçaklanıyordum.

Neyse ki hızlıydım da onu ilk ben bıçakladım.

Şehrin içindeki kirli ara sokağa girdiğimde, yakındaki bir ızgaradan yükselen buharla birlikte yükselen kokuşmuş kokuya burnumu kırıştırdım. Ara sokaktan rahatça çıkarken saatin geç olduğunu fark ettim. Dükkânların çoğu kapalıydı, sadece barların, yirmi dört saat açık marketlerin ve lokantaların ışıkları hâlâ yanıyordu.

Wyn'in bizi hangi şehre getirdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. En kötü bölgelerde hepsi büyük ölçüde aynı görünüyordu - sadece birbirine sıkışmış uzun, kötü yapılmış binalar, kirli kaldırımlar ve çok küçük bir alana sıkıştırılmış çok fazla insanın ezici kokusu.

Şehirlerde malzeme satın almak bir süreçti, ancak bazı şeyler vardı ki, Çorak Topraklar'a girip çıkan tüccarlardan bile almak gerçekten zordu. Önce bir rehin dükkânı ya da karaborsa satıcısı bulup Çorak Topraklar'da bulduğunuz yarım yamalak şeyleri parayla takas etmeniz gerekiyordu, sonra da bu parayı iyi şeylere harcamak ya da benim bazen yaptığım gibi çalmak için mağazalara gidiyordunuz.

Küçük, bağımsız mağazalardan her zaman alışveriş yapardım, ama canavar kıyametinden sonraki yıllarda kurulan daha büyük zincirler - orduyu finanse etmeye yardımcı olanlar? Onlardan çaldım.

Charlie bana New York'tan kalan parasını vermişti ama onu kamp için harcamayacaktım. Bizim için bir şeyler almaya harcayacaktım. Evimiz için. Charlie'nin benimle olmak, güvenli evimde benimle kalmak istediğini hâlâ tam olarak kavramakta zorlanıyordum. Beni sevdiğini.

Birinin beni sevdiğini.

Ona burada bulabildiğim en iyi malı alacaktım. Harika olacağından değil, ama yine de. Ona ne isterse vermek istiyordum. Benden bir şey getirmemi istememişti, kamp için aldığım eşyalarla zaten aşırı yüklenmiş olacağımdan endişelenmişti. Ama artık yürüyerek dönmeyeceğimizi biliyordum, onun için alabildiğim kadar çok şey alacaktım. Bu düşünceyle, sattıkları en büyük çantayı almak için en yakın markete doğru yürüdüm, oldukça geniş bir spor çantası olduğu ortaya çıktı. Onu arabaya attım ve alışverişe başladım.

Buzlu çay. Soda kutuları. Patates cipsi ve tuzlu fıstık torbaları. Her tür şekerlemeden en az üç tane bulundurun. Ramen paketleri, turşu ve lahana turşusu kavanozları, şeftali ve domates konserveleleri, yulaf, bal, bir torba şeker,

tuz, Chuck için kraker, kahve, ketçap, mayonez, acı sos. İstediyim her Şeyi almaya başladığımda, hepsini  orak Topraklar'a geri götürmek zorunda kalmayacağımı ve param olduğunu bildiyim için bağımlılık yapıyordu. Eskiden böyle miydi? İnsanlar istedikleri her Şeye ulaşabiliyor muydu? Gerçekten hayal etmesi zor bir Şeydi.

İşim bittiğinde yemek üzere iğrenç görünümlü bir tavuk salatası almak için buzdolabına uğradım, karnım açlıktan gurulduyordu. Ne kadar zamandır baygın olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu; buraya gelmemiz ne kadar sürmüştü. Wyn'in topal bedenimi  orak Topraklar boyunca taşırken ne kadar hızlı gittiğini bilmek istediğimden emin değildim.

Büyük   rek kutularını görünce tereddüt ettim. Kampa dönene kadar bayatlayıp bayatlamayacaklarını bilmiyordum ama Charlie'nin umurunda olacağını da sanmıyordum. Kutuyu dikkatlice arabaya yerleştirdikten sonra, şampuan, sabun, tıbbi malzeme ve tuvalet kağıdı almak için tuvalet malzemeleri bölümüne doğru ilerledim.

Dolu arabayı kasaya doğru iterken, kasiyerin bana attığı dikkatli bakışlardan kaçınmak için gözlerimi kaçırdım. Spor çantasını çıkarıp önce tarayabilmesi için tezgâhın üzerine koyduğumda hiçbir Şey söylemedi ve sonra taradığı her Şeyi doldurmaya devam ettim ve kasaya yakın durarak bana doğru ittim, sanki yanımda olmak istemiyormuş gibi.

Bana göz yaşartıcı toplam tutarı söyleyene kadar ikimiz de konuşmadık ama Charlie'den bunu karşılayacak kadar nakit almıştım. Çantayı omzuma alıp, çörek kutusunu ezmemeye çalışarak arabayı girişe doğru ittim ve tek kelime etmeden oradan ayrıldım.

şimdi çöplük'ten getirdiyim eşyaları takas etmek isteyecek birini bulmam gerekiyordu. Bu biraz zamanımı aldı ve gözlerimi bir kapıya ya da bir pazar tezgahının kenarına kazınmış k  k sembol için p r dikkat kesilerek sokakta yürüdüm - bir tüccarın "karaborsa" malları satmaya istekli olduğunu bilenlere kurnazca söyleyen sembol. Dolaşırken Wyn'in yüzünü hayal ettim.

Neden bana göstermişti? Bu ne anlama geliyordu? Ruh Yiyen'in yüzünü gören kimseyi tanı mıyordum - Danny dışında tabii ki. Hunter bana Edin'le birlikte Charlie'yi hapishaneden kurtarmaya gittiklerinde Danny ve Wyn'le geçirdikleri zamanı anlatmıştı ve bir süre Wyn'in yanında olmasına rağmen o bile görmemişti.

Artık bizi arkadaş olarak mı görüyordu? Wyn'in benim ilk gerçek arkadaşım olduğunu fark etmek beni biraz zavallı hissettirdi. Platonik arkadaşım. Charlie benim en iyi arkadaşımdı - dünyada her şeyi anlatabileceğim, tamamen açık olabileceğim tek kişiydi - ama aynı zamanda ona aşıktım, bu yüzden bunun gerçekten sayıldığını düşünmüyordum. *Kanka* değildik.

Evet, bu doğru. Ben *Ruh Yiyen'in* arkadaşayım, *hepinizin ödünün koptuğu adamın...* Bu geç saatte hâlâ dışarıda olan birkaç kişiye, barlardan tökezleyerek çıkanlara, ara sokaklarda karanlık işler çevirenlere baktım.

Wyn'in şehirde nerede olduğunu merak ettim. Burada kaç tane enfekte insan vardı. Gizli girişte tekrar buluştuğumuzda ona soracaktım.

Sonunda pis bir barın arka tarafındaki gölgeli bir köşede oturan bir tüccar buldum. Soğukkanlı davranmaya çalıştı ama Anchor'un bana verdiği tohumları gösterdiğimde, tepkisini gizleyemeden gözleri ilgiyle parladı. Meyve ve sebze tohumları şehirlerde altın gibiydi. Taze ürün yetiştirme ve yeme şansı? Artık pek çok insan bu lükse sahip değildi. Bunları mağazalardan satın alabiliyordunuz ama fiyatları çok yüksekti. Askeri kontrol altındaki küçük tarım arazilerinde yetiştirilen lüks bir ürün

Yüksek çitlerle, dikenli tellerle ve silahlı muhafızlarla çevrili atıklar.

Kendiniz yetiştirme ve ücretsiz, uzun ömürlü bir kaynağa sahip olma şansı? İnsanlar bunun için çıldırdı.

Anchor tohumların yetmemesi ihtimaline karşı bana takas için bir av bıçağı da vermişti ama sonunda ona göstermeme gerek kalmadı. Tohumlar karşılığında kamp için ihtiyacım olan parayı verdi ve ben de markete geri döndüm.

Tekrar içeri girdiğimde kasiyer telaşla bana baktı. Onu görmezden geldim, bu sefer bir sepet aldım ve Anchor'un bana dikte ettiği ürünleri metodik bir şekilde sepete doldurdum. Tıbbi malzemeler, tuz, pirinç, kahve, hazır maya. Her şeyi aldıktan sonra kasaya doğru ilerledim ve sepeti tezgâhın üzerine bıraktım.

"Birkaç şey unutmuşum," dedim kısaca, ellerimi paltomun ceplerine soktum ve onun zili çalmasını bekledim.

Charlie ve benim için aldıklarımıyla karışmaması için hepsini bir poşete koymasını istedim, zaten sadece bizim için aldıklarım konusunda son derece korumacıydım. O her şeyi alelacele poşete doldururken, ben de gözlerimin tezgâhın kenarına yığılmış gazetelerde gezinmesine izin verdim.

Charlie bana okumayı öğretiyordu. Daha iyiye gidiyordum ama bu çileden çıkarıcı derecede yavaş bir süreçti. Charlie'nin bana karşı sonsuz bir sabrı vardı ve çok sinirlendiğimde ve kendimi aptal hissederek devam etmeyi reddettiğimde asla kötü yorumlar yapmazdı. O günlerde bile beni övgü yağmuruna tutuyor, benimle ne kadar gurur duyduğunu, ne kadar iyi yaptığımı söylüyordu, ta ki öfkem geçene kadar.

Ayrıca, öğrenmede ilerlediğimde, ona kitaptan yüksek sesle okuduğum her sayfa için bana bir orgazm vereceğini söylemişti. Denemeye devam etmek için oldukça iyi bir teşvikti.

Harfleri sessizce seslendirdiğimi, ağızla şekillerini oluşturmaya çalıştığımı fark ettim, kasiyer bana yapmacık bir sesle toplam tutarı söylediğinde. Başımı kaldırdığımda bana tuhaf bir bakış attığını gördüm. Yüzüm utançtan kızardı ve plastik torbayı kapmadan önce tüccardan aldığım parayı hızla ona doğru ittim. Para üstünü verdikten sonra arkama bakmadan dükkândan çıktım, ellerimi ceketimin ceplerine soktum ve sokakta yürürken başımı eğdim.

Berbat salatamı yemek için kapalı bir Meksika restoranının dışındaki tahta masaya oturdum. Gevşek marulları ve lastik gibi tavukları çiğnerken gözlerim etrafta geziniyor, yanımdan geçen insanları çaktırmadan izliyor, karşıdaki dükkân sırasını ilgisiz bir şekilde tarıyordum.

Ta ki bakışlarım kapalı, ön cephesindeki neon tabelası karanlık ve pencereleri metal kepenklerle örtülü bir dükkâna takılana kadar. Gelişmiş görüşüm sayesinde dükkânın tabelası hâlâ seçilebiliyordu ve bir çatal dolusu salatayı ağızma götürmek üzereyken donup kaldım.

İsmin tamamını okuyamadım ama kelime olmayan bir kısmı vardı. Sadece üç harf, hepsi aynı.

XXX

Dudaklarımı yalayarak endişeyle etrafıma bakındım. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

Charlie, Cat'in odasında eski porno dergilerden oluşan bir zula bulmuştu; kendisi yokken burası kamp için bir kütüphane olarak kullanılıyordu. İçlerinden birinden bana okumayı öğretmenin eğlenceli olacağını düşünmüştü - çok fazla kelime içerdiklerinden değil. Ama yine de karıştırmaya başladığımızda dikkatimiz çabuk dağıldı, Charlie saçlarımı geriye atıp boynumu öpmeye başladığında dergi ellerimden düştü, eli bacaklarımın arasına kaydı.

Salatamı bitirdim ve kabı çöpe atmak için ayağa kalktım. Sonra donmuş bir şekilde mağazaya baktım.

Orada ne satıyorlardı? Porno mu? Seks oyuncakları mı? Çöplükteki evleri karıştırırken, yatak başı çekmecelerine ve banyo dolaplarına sıkıştırılmış pek çok seks oyuncağına rastlamıştım. Duş duvarlarına yapışmış vantuzlu dildolar. Elime aldığımda el feneri olduğunu sandığım, ancak ucunda ampul *olmadığını* fark ettiğim bir şey. Daha önce evlerde seks *odaları* olduğuna emin olduğum şeylere bile rastlamıştım, zihnim bazı mekanizmaların nasıl çalıştığını anlamakta zorlanıyordu.

Belki bir göz atabilirim. Kapalıydı, yani i ç e r i d e beni görecekt kimse yoktu. Dükkanın yanında boş bir sokak vardı ve caddede neredeyse hiç kimse yürümüyordu.

İçim sinirden titrerken, olabildiğince rahat bir şekilde caddeyi geçtim ve ara sokağa girmeden önce etrafta kimsenin olmadığını emin olmak için bir an durakladım. Sırt çantamın yan cebinden kilit açmak için el altında tuttuğum aletleri çıkarıp hafifçe titreyen bacaklarımın üzerinde dükkânın arka girişinde diz çöktüm. *Hırsız* değildim -*tamam*, öyleydim- ama canavarlar geldiğinde kaçmadan önce evlerini kilitleyen pek çok insan vardı. Kilit açma aletlerini el altında bulundurmak mantıklı geliyordu.

Kilit sesini duydum. Doğrudum, aletleri bir kenara koydum ve kolu itip dükkâna girmeden önce etrafa son bir kez göz attım. Karanlıktı ama bir tür arka ofiste olduğumu görebiliyordum. Heyecandan midem tuhaf bir şekilde bulanıyordu, yavaşça dükkânın ön odasına doğru ilerledim.

Vay anasını. Her yerde penisler vardı. Tüm farklı renk ve boyutlar, içindeki malları sergilemek için şeffaf plastik kapaklı kutularda paketlenmişti. Ön kolumdan daha kalın bir tanesini gördüğümde rengimin solduğunu hissettim.

Mağazada yavaş yavaş ilerlemeye başladım. Binicilik aletleri, kırbaçlar, kürekler. Gloam'un giydiğine şüpheli bir şekilde benzeyen b i r duvar dolusu deri koşum takımı. Kelepçeler, ipler, zincirler. Önünde sinir bozucu şişme bebeklerin sergilendiği kutular. Lanet olsun, insanlar konu seks olunca ne kadar da yaratıcı oluyorlar.

O el fenerlerinden daha çok gördüm ve kendimi onların önünde dururken buldum. Sanki burada benimle birlikte biri varmış gibi etrafıma bakındıktan sonra tereddütle bir tanesini elime aldım ve ona baktım. Bu... Yani, oldukça garipti. Kutunun üzerindeki resim sadece bir el fenerinin ucundaki bir göt deliğini gösteriyordu.

Ama sonra daha durduramadan Charlie'nin yatağımızda çırılçıplak uzandığını ve sikiğin ucuyla oynadığını hayal ettim. Ya da belki bana izin verirdi.

Yap şunu. Onun üzerinde kullanmama izin ver.

İçim tahrikle kasıldı, vücudum kıpırdandı. Tamam, belki yapabilirdim... B e l k i bunu kabul edebilirdim. Sadece... Charlie'nin hoşuna gidip gitmeyeceğini görmek için. Yalnız olmama rağmen yüzüm yanıyordu, kutuyu spor çantasına yerleştirdim. Sonra çantanın askılarını tutarak orada durdum ve etrafımdaki raflara baktım.

Ne yaptığımı bile bilmeden, daha fazla şey kapıyordum. İçinde küçük çıkıntılar ve nodüller olan şeffaf bir silikon tüp. Yumuşak, parlak kırmızı bir ip. Popo tıkaçı olduğundan emin olduğum bir şey. Dildolardan biri - korkunç kalınlıkta bir tane değil. Sonra bir diğeri, bu kavisli ve inceydi, kutunun köşesinde iki pili gösteren küçük bir sembol vardı.

Bazı şeylere bakmadım bile, sadece çantaya tıktırdım. Kayganlaştırıcı tüplerini Charlie'nin Chicago'da aldığı tüplerden hatırladım ve on tane aldım. Sonra gözlerim özellikle bir sıra şeye takıldı ve onlara bakarken her tarafım ateş bastı. Terlemiştim ve nedense nefes nefese kalmıştım, kalbim güm güm atıyordu. Kutulardan birini kaptığım gibi çantama tıktırdım ve sanki biri beni burada yakalayacakmış gibi aceleyle dükkânın arka tarafına doğru ilerledim.

Kasanın önünden geçerken, birkaç sıra pili temizlemek için durdum. Bunun nedeni *sadece* aldığım ürünün pille çalışıyor olması değildi. Piller pek çok şey için kullanışlıydı.

Arka ofisin yanındaki perdeli kapıyı görünce kendimi tutamadım. Perdenin arkasına geçtim ve odayı incelerken gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Monte edilmiş haçlar, metal bir çubuktan sarkan kelepçelerle uzun deri banklar. Bir *salıncak*. Bunlar *kundak* mıydı?

Bu malzemelerin yarısının nasıl kullanıldığını hayal bile edemiyordum ama limon dezenfektanı ve deri kokan mekânda yavaşça dolaşırken uyarılmışlık nefesimi hızlandırdı. Sokaktan gelen gürültülü, gürültülü sesler beni sıçrattı ve endişeyle etrafıma bakındım. Gitmem gerekiyordu. Bu kadar azginken Wyn'le tekrar buluşmamın imkanı yoktu. Bir şekilde *öğrenirdi*. Gizli girişe geri dönmeden önce kendimi sakinleştirmem gerekiyordu.

Spor çantasının fermuarını çekmeye başladığımda donup kaldım ve içine doldurulmuş kutulara baktım. Kahretsin, ya Wyn ne aldığımı görmek isterse? Ya *çantanın içine bakarsa*?

Çömelerek iki çantamı da sırtımdan çıkardım ve seks eşyalarımı aceleyle sırt çantama aktarmaya başladım.

fermuarını çekebildim. Ayağa kalkarken köşeye sıkışmış başka bir kapı gördüm ve beni ofise geri götüreceğini umarak ona doğru yöneldim.

Öyle oldu. Rahat bir nefes alarak saçlarımı kızarmış yüzümden geriye doğru ittim ve dışarı açılan kapıya doğru ilerledim. Ama tam ara sokağa geri dönmek üzereyken, dükkânın ana odasından bir ses geldi.

Olduğum yerde donup kaldım, kulaklarımı zorladım. Başka bir ses, karton hışırtısı gibi. Gözlerim kapıya kaydı. Tüm bu korkutucu mekanizmalar dikkatimi dağıtırken içeri başka biri mi sızmıştı?

Bir sürü seks oyuncağı çaldığım için zaten kendimi suçlu hissediyordum. İçeri zorla girdim diye bütün dükkânın yağmalanmasına izin veremezdim. Sırtımdaki uzun çantanın fermuarını yavaşça açtım, sessizce kılıcımı çıkardım ve kabzasını avuçlayarak dükkânın önüne doğru süründüm. Sadece... onları korkutup kaçıracaktım. Onlara zarar vermeyecektim.

Arka ofisin kapısına ulaştığımda gözlerim dükkânı taradı ama kimseyi göremedim. Yine de bir şeyler duyabiliyordum. Birisi eşyaları hareket ettiriyor, raflardan bir şeyler alıyordu.

Bir adım daha attığımda beni duymuş olmalılar çünkü sesler aniden kesildi. Gerildim, kılıcımın kabzasını kavradım ve dükkânın diğer ucunda bir figür belirdi.

Kukuleta takan bir figür. Boynuzlu.

Wyn ve ben sonsuz bir dakika boyunca acı verici bir sessizlik içinde birbirimize baktık. Gözlerim yavaşça önündeki eşya yığına kaydı ve topladığı şeylerden birkaçını gördüğümde gözlerim büyüdü.

Ben tepki veremeden ortadan kayboldu. Kapüşonu yüzümden birkaç santim ötede belirmeden önce havadan bana doğru yoğun bir siyah duman yükseldi.

"Bundan kimseye bahsetmeyeceğiz," diye homurdandı, parmakları iki yanında seğiriyordu. "Anlaştık mı?"

"Anlaştık," diye mırıldandım hemen, aldığım şeyler çantamda saklı olmasına rağmen yüzüm yanıyordu.

Yine de ikimiz de buraya ne için geldiğimizi biliyorduk.

Wyn boğazını temizledi ve yerdeki yığına geri döndü, açıkça onu bir seks dükkanını yağmalarken yakaladığım umurunda değilmiş gibi davranmaya çalışıyordu. "Seninle gizli girişin dışında buluşuruz."

"Evet, kulağa hoş geliyor," dedim o daha konuşmasını bitirmeden ve arka ofise doğru hızlı adımlarla yürümeye başladım.

Arka kapıdan çıkıp kapıyı usulca arkamdan kapattıktan sonra sersemlemiş bir halde caddede yürüdüm. Gizli girişten geçene kadar yüzümdeki sıcaklık nihayet kaybolmaya başlamıştı.

Ruh Yiyici birdenbire yanımda belirdiği anda tekrar alevlendi. Bakışlarım onu **d u r d u r a m a d a n** şişkin çantasına düştü ve beceriksizce öksürürken hızla gökyüzüne baktım.

Wyn boğazını temizledi, sesi kara tahta üzerinde gıcırdayan tırnaklara benziyordu ve yırtık pırtık paltosundaki görünmez tüyleri fırçaladı. "Gitmeye hazır mısın, it?"

Yutkundum, solgunlaştığımı hissettim. "Yine bayılacak mıyım?"

Bir omzunu gevşekçe silkti. "Muhtemelen. Şimdi daha alışkınsan olmayabilir de. Ama muhtemelen olacak."

Boynumun arkasını sıktı ve bir saniyeliğine neredeyse çok sıkı sıktı. "En azından insan haline daha çabuk döneceksin. Ve sen-" Kesti elini geri çekerek kendini uzaklaştırdı. İkimiz de çantalarımızın içindekilerin fazlasıyla farkında olarak ayaklarımızın üzerinde beceriksizce kıpırdandık.

"Gidelim," diye homurdandı onun yerine.

-

Dönüş yolunda bilincimi daha uzun süre korumayı başardım, ancak kampa döndüğümüzde hala üşüyordum.

Wyn'in yardımıyla ayağa kalktım, birkaç dakika ayaklarımın üzerinde sallandım ve rüzgârda savrulan saçlarımı geriye itmek için uzandım.

"Bir insandan çok daha yüksek hızlara dayanabiliyorsun," diye yorumladı Wyn, çarpıtılmış sesinde bir onay belirtisi vardı. "Ölmeye yaklaşmadın bile."

Sanırım bu rahatlatıcıydı.

Tiksintiyle iç geçirdi ve dönüp kamp duvarına baktı. "Sanırım geri dönme vakti geldi. Tüm o "*insanların* arasında" - ürperdi - "*insanların* arasında."

Homurdandım ve Wyn'in y a n ı m d a yere bıraktığı çantayı aldım.

Dönüş yolunda dumanı içine çekmişti. "Bir insanla birliktesin."

Tısladı ve bir an için donup kalmama neden oldu. "Danny farklı."

Sessiz kalmayı tercih ederek ona yan gözle baktım. Danny'nin ne kadar farklı olduğunu anlamamıştım, gayet normal bir adam gibi görünüyordu.

Wyn sessiz bir soruyla başını girişe doğru eğdi, ben de arkasından gittim. Metal konteynere girmeden önce gökyüzüne baktım. Alacakaranlık çökmüştü, hava yavaş yavaş kararıyordu.

"Ne zamandır yoktuk?" Wyn'e sordum.

Omuz silkti ve boynuzları kapının üst kısmına çarpmasın diye başını eğerek içeri doğru ilerledi. "Birkaç gün. Her iki yolda da durdum ve sana bir şeyler yedirip içirdim."

"Ne?" Arkasından baktım. Sesim kabin içinde yankılandı. "Bunu hatırlamıyorum."

Öfkelendi. "Pek aklın başında değildi. Neredeyse yemeği boğazından aşağı tıkmak zorunda kaldım."

"Ah." Garip bir şekilde boğazımı temizledim. "Şey, teşekkürler."

Kampa adım attığımızda cevap olarak homurdandı. Şişkin çantasını sıkıca kavradığını fark ettim ve nedenini bir saniye sonra Edin, Chuck'ın omuzlarında kampa doğru ilerlerken bizi fark ettiğinde anladım. Edin hızla yanıma gelirken beni görünce heyecanla ciyakladı.

"Dönmüşsün. Ne aldın? İyi bir şey var mı?" Wyn'in çantasına uzandı, Ruh Yiyen hırlayıp geri çekince kıkırdadı.

"Seni ilgilendirmez, hödük."

Chuck, Edin'in sırtından inip koşarak yanıma geldi ve küçük ellerini pantolonumun içine soktu. Sırtarak onu kucağıma almak için eğildim ve Charlie'yi ararken omzuma yerleşmesine izin verdim. Lilac'ın gözetimindeki ekinlerin yanında Hunter'la birlikte oturduğu yerden çoktan kalkmış olduğunu gördüm. Hunter'ın arkasından yavaşça ayağa kalkarak ona doğru ilerlerken sırtışım daha da genişledi.

"Nasıl döndün?" Charlie yaklaşırken sordu, bakışları endişeyle üzerimde geziniyordu. "Bir şey mi oldu? Geri dönmek zorunda mı kaldın?"

Başımı sallayarak kıkırdadım. "Hayır, sadece çok hızlı seyahat ettik."

"Nasıl? Araba mı aldın?" Charlie bana bir öpücük vermek için hızlı sorularına ara verdi, sonra da spor çantasını omzumdan çekti. Kolu hemen aşağıya indi. "Tanrım, bu çok ağır."

Hunter da bize katılmıştı ve selamlamak için omzuma vurduktan sonra elini uzattı. "Hissetmeme izin ver."

Çantayı Charlie'den aldı. Ağırlığın etkisiyle şişen pazularını görebilmeme rağmen Charlie'ye sırtı ve çantayla birkaç bukle yaptı.

anta. "ok kötü değil."

"Evet, hepimiz dev dağ adamları olamayız," diye mırıldandı Charlie.

Sonra Edin konuştu. "şimdi de ben. Bırak da hissedeyim."

Sanki herkes ne kadar ağırlık kaldırıabildiğini göstermeye çalışmak zorundaymış gibi bir ritelmiş gibi spor antası Edin'e uzatıldı.

Parmaklarının ucuna takılı kayışlarla kolayca kaldırdığı çantaya gözlerini kırıpştırarak baktı ve bir kahkaha patlattı.

"Bir anta dolusu tüy taşmak gibi. Değil mi Güve?" Bana neşeyle dirsek attı, çantanın yan tarafı karnıma çarptı.

Tüm seks malzemelerini kendi sırt çantama taşıdığım için çok rahatlamıştım, böylece burada durup bir şeylerin düşme tehdidiyle elden ele dolaşmasını izlemek zorunda kalmayacaktım. Ama yine de sırt çantamın içindekiler canlı bir el bombası gibi hissediyordum. Sanki her an biri beni gösterip "antasında seks oyuncakları var!" diye bağıracaktı.

Ya da Chuck fermuarı açıp içini karıştırmaya başlayabilirdi. Onu aceleyle kollarıma aldım ve yere bıraktım. Koşarak Wyn'in yanına gidip yassı burnuyla parmak eklemlerine vurdu, Wyn de çenesini kısa bir süre kaşıdı. Sonra Danny dş kabinlerinden çıkıp ıslak saçlarını bir havluyla kabaca ovarken hareketsiz kaldı.

Wyn ortadan kayboldu, siyah dumanlar havada uçuşarak Danny'nin tam önünde yeniden belirdi, Danny şok içinde sıçradı ve ardından kahkahayı patlattı. Wyn Danny'nin yüzünü kavradı ve kapüşonu pşmelerini gizleyene kadar eğildi. Sonra başını Danny'nin kulağına doğru eğdi.

Birkaç saniye sonra Danny'nin yüzü kıpkırmızı oldu. Utangaç bir ifadeyle etrafına bakındı ve sonra Wyn'in elinden tutup onu motel bloğuna doğru sürüklemeye başladı.

Boğazımı temizledim, hızla başka tarafa baktım ve çantayı Edin'den geri aldım. "Gidip eşyaları Anchor'a versem iyi olacak."

Hunter bana glmseyp, "Geri dnmene sevindim, Moth," derken Edin omzumu kısa bir süre sıktı.

Chuck aynı fikirdeymiş gibi cıvıldadı, ardından Lilac arkamızdaki kamp girişinden belirdeğinde heyecanla tıkladı. Leylak koşarak yanına gelip bacağına tırmanıp kalçasına yapıştığında küçük bir i geçirdiğini duydum. Chuck'ı da yanında sürükleyerek yanımızdan geçerken bize kısa bir selam verdi.

Parmaklarımı Charlie'ninkilere dolayarak lokantaya doğru yürümeye başladık.

"Yemek yedin mi?" Charlie sordu. "Biraz yemek kalmış olacak. Sen Anchor'la konuşurken ben Daisy ya da Bo'ya sorabilirim-"

"Bizim için bir şeyler getirdim," dedim sırtarak ve Charlie'nin gözleri spor çantasına düşmeden önce canlandı.

"Öyle mi? Çok fazla gibi görünüyor."

"Öyle, ama geri taşımak zorunda kalmayacağımı biliyordum, bu yüzden sadece bir sürü aldım." Sinirli bir şekilde yutkundum ve Charlie'ye baktım. "Bana verdiğin paranın çoğunu bizim için bir şeyler almaya harcadım ama yerine yenisini alabilirim."

"Hiçbir şeyi değiştirmek zorunda değilsin. Bir dahaki sefere şehre gittiğinde - seninle tekrar gitmeme *izin verilmediğini* varsayıyorum - sana asker kimlik numaramı vereceğim, böylece ne istersen çekebilirsin. Hepsi orada öylece duruyor." Kaşlarını çatarak, "Peki oraya nasıl bu kadar çabuk gidip geldin?" diye sordu.

Lokantanın önünde durduk. Anchor'ın içeride tezgâhın üzerine eğilmiş olduğunu görebiliyordum, elindeki panoya bakarken kaşları çatılmıştı.

"Beni Wyn taşıdı. Onun gibi..." Omuz silktim ve parmaklarımı oynattım. "Duman formu şeyi."

Charlie bana bakarken beti benzi attı, gri gözleri şokla irileşmişti. "O... o seni taşıdı mı? Ne, havada mı?" Ruh Yiyen'i bulup onunla kavga edecekmiş gibi dönerek, "Seni *düşürebilirdi!*" diye homurdandı.

Gözlerimi devirerek Charlie'nin elini tekrar tuttum ve yüzünü bana çevirmesini sağladım. "Ama yapmadı."

Sadece bir saniyeliğine benimle dalga geçmesi dışında. Bunu Charlie'ye söylememeye karar verdim.

Charlie'nin patlamasıyla Anchor'ın kafası havaya kalkmıştı, ben de ona başımı salladım ve lokantanın kapısını açtım. "Hadi, odamıza dönmek istiyorum, böylece sana bize ne aldığımı gösterebilirim."

Ama sözlerimi duyunca içim sıkıştı. Tanrım, ona seks malzemelerini göstermem gerekecekti. Birdenbire o yetişkin mağazasını yağmalamak berbat bir fikir gibi göründü. Ya Charlie gülerse? Ya da garipserse?

"Hemen döndünüz mü?" İçeri adım attığımızda Anchor koltuğundan kaydı.

"Evet." Spor çantasını yere koymak için eğildim ve içindeki kamp malzemelerinin bulunduğu plastik torbayı almak için fermuarını açtım. "Wyn-uh, Ruh Yiyici duman şeyiyle çok hızlı seyahat edebiliyor. Beni taşıdı."

Çantayla birlikte doğrulduğumda Anchor kıkırdadı. "Seninle mi geldi? Son birkaç gündür kamptaki atmosferin biraz daha az baskıcı olduğunu fark ettim. Ama her şey yolunda gitti mi? Herhangi bir sorun çıktı mı?"

"Her şey yolunda." Çantayı ve takas etmek zorunda kalmadığım av bıçağını ona uzattım ve içeri bakarken gözleri yeşil maskesinin üzerinde parladı.

"Çok teşekkür ederim, Moth." İkimize de baktı. "Siz ikiniz ne zaman gelip burada kalmak isterseniz, kalabilirsiniz. Ne kadar sürdüğü önemli değil."

Yani, bunu zaten yapıyordum ama duygularını takdir ettim. Ona başımı salladım. "Teşekkürler."

Ayrılmak için döndüğümüzde, "Bekle" diye bağırdı.

Arkama baktığımda alnının kızardığını görebiliyordum. Sinirli bir şekilde ovuşturdu.

"New York'a gittin mi?" diye sordu küçük, acı verici bir umut dolu sesle. "Sen... onu tekrar gördün mü?"

Cat hakkında konuşuyordu. Başımı salladım ve dikkatlice, "Hayır, New York değildi. Üzgünüm." dedim.

Çapa uzun bir nefes verdi ve başını salladı. "Tamam. Teşekkürler."

"Onun için üzülüyorum," diye mırıldandı Charlie lokantadan çıkıp motel bloğuna doğru yol almaya başladığımızda. "Gerçekten stresli görünüyor."

"Evet." Bir nefes verdim. "Cat eninde sonunda geri döneceğini söyledi. Her ne yapıyorsa bitirdiğinde." "Bunun ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok. Cat buradaki akıncılara karşı her zaman çok korumacı olmuştur.

Sanırım bazıları için bir tür baba figürü." "Cat ve Anchor bir çift değil, değil mi?"

"Hayır." Başımı salladım. "Bildiğim kadarıyla hiç olmadı. Ghost bir keresinde bana bir partneri olduğunu söylemişti. Ama bu kampa katılmadan önceydi, yani onunla hiç tanışmadı. Nun ona bundan bahsetmiş."

Merdivenlerden motelin üst katına çıkarken Charlie yüzünü buruşturdu. "Ah, ve ayrıldılar mı? Sanırım bu tür bir ortamda bu biraz garip. Kamptan ayrıldı mı?"

Boğazımı temizleyerek yüzümü buruşturdum. "Hayır, o... o öldü."

Kapımıza vardığımızda Charlie'nin yüzü düştü. "Kahretsın."

"Evet."

"Nasıl?" diye sordu sessizce kapının kilidini açarken.

"Bir şey yüzünden küçük bir kesiği var. Ne olduğunu bile bilmiyorlar - keskin bir metal parçasına sürtünme ya da belki bir alet kullanma. Herhangi bir şey olabilir. Septik hale gelmiş."

Onu odaya kadar takip ettiğimde Charlie'nin ürperdiğini gördüm.

"Kahretsin, bu korkunç. Ve dehşet verici." Kapıyı kapattıktan sonra bana döndü ve enseme avuçladı. "Süper iyileşme yeteneğine sahip olduğun için çok minnettarım."

Gözlerimi ona diktim, söylediklerinden anladım ki... o yapmamıştı. Bir kesik kadar basit bir şey Charlie'yi burada öldürebilirdi. Wyn haklıydı. İnsanlar kırılıyordu. Savunmasız. Bazen durdurulamaz gibi görünen Charlie bile.

Neyse ki şehirden bir sürü tıbbi malzeme almıştım ve tüm paramızı sadece şeker ve atıştırmalıklara harcamamıştım.

Bütün çantalarımı bıraktım ve kollarımı ona doladım, benimle gelmeyip burada, güvende kalmasına her zamankinden daha çok sevindim.

"Seni özledim," diye mırıldandım boynuna, dudaklarımı oradaki sıcak tene bastırdım. Kokusunu içime çekerken gözlerim kapandı.

Charlie kıkırdadı ama o da beni aynı sıklıkla geri sık t ı. "Ben de seni özledim avcı."

Geri çekilerek, sakallı yanağını öptüm ve çantayı işaret ettim - spor çantasını. Şişkin sırt çantasını görünce içim endişeyle burkuldu. "Bize ne aldığımı görmek ister misin?"

"Tabii ki evet." Charlie yere bağdaş kurup otururken bana katılmadan önce aceleyle birkaç fener yaktı. Sırt çantamı arkama sıkıştırdıktan sonra spor çantasını aramıza çektim, yanaklarım ısınıyordu.

Çantanın fermuarını açtığımda Charlie'nin gözleri sevinçten fal taşı gibi açıldı. Hafifçe ezilmiş çörek kutusunu çıkarıp ona uzatırken dudaklarım alaycı bir gülümsemeye dönüştü.

"Tanrım, sana daha sonra *en iyi* oral seksi yapacağım," dedi, bir çörek almak için kutuyu açmıştı bile.

Kısık sesle kıkırdadım, sırt çantam belimde göze çarpan bir ağırlık oluştuyordu. O bir şeyler atıştırdırken ona aldıklarımın geri kalanını gösterdim ve kendim için de bir çikolata kaptım. Açıkçası o kadar da abur cubur yememiştim. Çok besleyici değildi, bu yüzden param olduğunda, elimden geldiğince taze sebzelere harcama eğilimindeydim.

Biraz cips ve buzlu çay paylaştık, Charlie sonunda kamptan ayrıldığımızda yanımızda güvenli eve götürmek üzere diğer her şeyi çantaya geri koymadan önce memnuniyetle iç geçirdi.

"İyi vurgun, avcı." Charlie çantayı duvara doğru itti ve beni öpmek için ellerinin üzerine eğildi. "Ve haftalarca gitmediğin için çok mutluyum."

Beni tekrar öptüğünde dudaklarına gülümsedim, dili dudak halkama sürtündü. Titreyerek ağzımı açtım ve içeri girmesine izin verdim, dillerimiz birbirine kayarken parmaklarımı siyah saçlarının arasından geçirdim.

Charlie inleyerek beni sırtüstü itmeye başladığında arkamdaki sırt çantası hışırdadı, içinden ezilen kartonların sesi geliyordu. Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Mmph." Öpücüğü kestim ve dudaklarımı yaladım. "Aslında başka şeyler de var."

"Öyle mi?" Charlie arkasına yaslandı ve sırt çantasını yavaşça aramızda sürüklememi izledi.

Fermuarla oynadım, yüzüm ısınmaya başlamıştı. "Mağazayı gördüm ve kapalıydı, ben de gidip bir bakmaya karar verdim ve neden bilmiyorum ama belki... um..."

"Güve." Charlie bana alaycı bir gülümseme verdi. "Sadece göster bana."

"Tamam," dedim sessizce, fermuarın yavaşça çekilmesi odayı doldurmadan önce.

Tüm eşyaları çıkarırken Charlie'ye bakamadım - kahretsin, düşündüğümden çok daha fazlasını almıştım - ve onları aramızda yere koydum. Tamamen sessizdi. İkimiz de öyleydik.

Charlie sonunda şok olmuş bir sesle, "Vay canına," dedi. "Bu... beklediğim şey değildi."

Kutulardan birini eline aldığı anda sıcak yüzümü ovuşturarak kıvrandım. Koyu mavi yapay penis, lanet olsun, birden mağazada olduğundan çok daha kalın göründü. Sonra beni o kadar ateşlendiren şeyi aldı ki gözlerim dalgalandı.

Charlie kutuyu açıp içine uzandı ve parlak pembe, çift uçlu bir dildo çıkardı. Yavaşça bana baktı.

"Bu... hayatımın en güzel Noel'i gibi bir şey," dedi belli belirsiz, dildoyu kaldırarak yüzüme daha fazla kan hücum etmesini sağlayacak şekilde sallanmasını sağladı.

Ama sinirlerim kısık sesle kıkırdayabilmem için yeterince yatıştı. "Chicago'daki lokanta hakkında söylediğin bu değil miydi?"

"Evet, ama bu... uber Noel gibi." Charlie bakmak için her bir parçayı eline alırken yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Tamam, lanet olsun, bu gece ne kullanacağız? Nasıl seçeceğiz?"

Karnım sinirden zıpladı. Sırt çantamın fermuarıyla endişeyle oynadım, içimi bir heyecan kapladı. "Bu gece mi?"

"Ah, *evet*." Charlie her şeyi yerine koydu ve hepsine dikkatle baktı, sanki en çok neyi seçeceğine konsantre olmuş gibiydi.

önemli bir karar.

Ayağa fırlayıp ellerini kalçalarına koyarak sert bir şekilde bana bakarken askeri geçmişinin bir kısmı ortaya çıkmaya başladı.

"Tamam, hadi gidelim. Önce duşlar." Ben kıpırdamayınca havladı, "Kalk, Güve. Hadi kalk. Zıpla."

Kendiliğinden ayağa kalkarken ona baktım, sıcak ürpertiler tenimde dans ediyordu. Bundan hoşlanacağımı fark etmemiştim.

Belki onun tuhaf elf şeyini yaptıktan sonra, sert, sıkı bir askeri oynadığı bir şeyi canlandırıp canlandıramayacağımızı sorabilirim...

Charlie havlularımızı çoktan kapmıştı ve beni sabırsızlıkla kapıya doğru itiyordu. "Hadi, Moth, hızlan!"

"*Tamam!*" Havlumu alıp odadan çıkarken tersledim. Beni arkamdan sıkıştırdı ve yürümemi sağlamak için kıcıma şaplak attı.

Banyoları kullanırken ve ayrı ayrı duş alırken herkes ne yapacağımızı biliyor gibiydi. Giyindikten sonra hızla odamıza geri döndüm ve yerdeki oyuncak yığınının baktım, içimde hem korku hem de tahrik yükseliyordu.

Ne... Charlie ne kullanmak ister?

Birkaç dakika sonra elinde temiz bir kova suyla odaya girdi. Telaşla ona baktım. Bu da bilmediğim bir parçası mıydı?

"Ne, uh... bu ne için?"

"İlk kullanımdan önce yıkamak en iyisi." Charlie kovayı yere bırakıp temiz bir havluyu yere sererken kıs kıs güldü.

Bir dakika onu izledikten sonra, gergin bir şekilde kıpırdanırken, yardım etmek için yanına diz çöktüm. Çift uçlu dildoyu elime alıp geçici bir süre sıkarken ona baktım. Dokusu pürüzsüzdü, sertti ama yine de bir miktar esnekti. Ten gibi bir şey hissetmiyordum, ama hayal ettiğim gibi içim tahrikle sıkıştı... şeyler.

Her şey havlunun üzerine düzgün bir şekilde serildikten sonra, topuklarımızın üzerine oturduk ve sessizce her şeye baktık.

Charlie sanki ne kadar gergin olduğumu hissetmiş gibi yatıştırıcı bir şekilde kalçamı okşadı ve nazik bir sesle, "Gözüne çarpan özel bir şey var mı bebeğim?" diye sordu.

Durduramadan bakışlarım yine o çift uçlu dildoya kaydı. Kızardım ve aynı hızla gözlerimi kaçırdım. "Bilmiyorum."

Charlie uzanıp ip bobinini almadan önce kalçamı sıktı. Başparmağını pürüzsüz ipin üzerinde gezdirirken güçlü ellerine baktım.

malzeme.

"Peki, onu seçerken ne hayal ettin?" diye sordu sakince. "Beni baēladığını mı, yoksa benim seni baēladığımı mı?"

Aman Tanrım. Boēazımı temizledim ve cevap vermekte zorlandım. İkiisi de kulaēa hem şaşırtıcı hem de korkunç geliyordu.

"Bilmiyorum," diye tekrar mırıldandım, kendimi acınası hissediyordum.

Ama Charlie ipi bıraktı ve yüzünü bana dönerek boynumun yan tarafını kavradı.

"Hiçbirini kullanmak zorunda deēiliz Güve. Eēer fikrini deēıştirdiysen-"

"Hayır," diye aēzımdan kaçırdım, bileēini kavramak için uzandım. "İstiyorum. Bu... bu sadece biraz..." Gözlerim oyuncaklara kaydı ve yutkundum. "Göz korkutucu."

Başını salladı, başparmaēıyla çenemi okşadı. "Anlıyorum. Peki, neden seninle konuşmuyorum-"

"Belki-belki de sadece seersin," dedim umutsuzca, parmaklarım bileēinde sıkılaşıyordu.

Charlie kaşlarını çattı, bu öneriden pek hoşlanmamış gibi görünüyordu. "Sadece ben olmamalıyım-"

"Hayır, gerçekten. Sanırım sadece seçim yapmana ihtiyacım var. Karar vermen için..."

Birkaç dakika boyunca sessizce beni izledi, gözlerimi aradı. Ben de kendimi ona bakmaya zorladım.

Sonunda başını salladı ve elini boynumdan çekti. "Kontrolün bende olmasını mı istiyorsun?"

Karnımda şehvet çiçekleri açtı, sınırlarımın bir kısmını kovaladı. abucak başımı salladım. "Evet. Lütfen."

"Tamam. Bunu yapabilirim." Eğildi ve beni öptü, sonra ayaēa kalktı. Ellerimi yumruk yapıp tekrar tekrar sıkarak peşinden koştum.

Charlie kıyafetlerime başıyla işaret etti. "Soyun."

Bir an için donup kaldım. Aman Tanrım, bu gerçekten oluyordu. Bana sert bir şekilde kaşlarını kaldırdığında yutkundum ve aceleyle kıyafetlerimi çıkarmaya başladım.

Charlie kıpırdamadı, tamamen çıplak kalana kadar soyunmamı izledi. Ellerimi kasıklarımın götürme isteēime karşı koydum, kuyruēum heyecandan titriyordu. Yüzüm yanıyordu.

"Yataēa gir, Güve."

CHARLIE

Moth'un örtüleri geri çekmesini, yatağa tırmanmasını ve yatak başlığına yaslanmasını izlerken sikim zonklamaya başlamıştı bile. Sırıttım, ipi almak için eğildim. Mükemmeldi.

Yaklaşmamı izlerken gözleri büyümüştü ve gözlerindeki sinirleri görebiliyordum. Aleti henüz çıkmamıştı ama yarığı çoktan kızarmış ve kayganlaşmıştı. Pençeli ayak parmakları endişeyle bükülmüştü.

Kollarından birini tuttum ve yatak başlığının köşesindeki direğe doğru çekerken bileğinin iç kısmına bir öpücük kondurdum.

Bileğini yatak direğine bağlarken ona sakince "Bir güvenli kelime seçeceksin," dedim. Moth'un başı dönüp beni izledi, yüzünde bunun gerçekleştiğine dair hafif bir güvensizlik ifadesi vardı. Moth'un bu şekilde kendisi hakkında daha fazla şey keşfetmesine yardımcı olabileceğim fikriyle göğsüm ısındı - neyi sevip neyi sevmediğini.

Seks oyuncakları konusundaki seçimleri kesinlikle çok şey ortaya koyuyordu. "S-safeword?" diye tekrarladı, boğazı titreyerek.

Başımı salladım, diğer bileğini bağlamak için yatağın etrafında döndüm. "Bu durumda normalde söylemeyeceğin bir şey söyle. Kısa bir şey. Bana her şeyin bitmesini istediğini söyleyecek - bıktığını ya da hoşuna gitmediğini fark ettiğin bir şey olduğunu."

"Oh." Biraz rahatlamış görünüyordu. "Um... bir şey var mı?" "Durmak yok." Bileğini bağlamayı bitirdim.

"Neden olmasın?"

Sırıtarak onu öpmek için eğildim. "Çünkü dur diyebilir ve gerçekten bunu kastetmeyebilirsin."

Bana bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oh."

Kıkırdadım ve doğruldum. "Başka her şey olabilir. Biz seks yaparken normalde söylemeyeceğin şeyler."

"Um..." Alnı kırıştı. "Patates gibi mi?"

Kahkahayla homurdandım. "Tabii, bu işe yarar. Tamam, durmamı istersen ya da sadece bir molaya ihtiyacın varsa, patates de. Tamam mı?"

Yutkundu ve başını salladı. "Patates. Tamam."

"Ve eğer ağzın meşgulse..." Ona sinsi bir sırıtış attım. "Yatak başlığına üç kez vur."

Tekrar yutkundu ama gözleri m e r a k l a parladı. "A n l a d ı m . Üç kez vur." Yataktan uzaklaşmadan önce göğsünü okşadım. "Tamam. Gözlerini kapat."

"Ne? Ama ben-"

"Gözlerini kapat, Güve." Sesimi emredici hale getirdim, titrek bir nefes verip itaat edene kadar onu sertçe izledim. "Ben söyleyene kadar onları açma."

Oyuncakların önünde durdum, dudağımı çiğnerken onlara baktım. Seçeceğim bir şeyi zaten biliyordum. Güve'nin ona defalarca baktığını görmüştüm.

Zihinsel olarak bazı seçimler yaparken kıyafetlerimi çıkardım, eşyaları toplamak için diz çökmeden önce sertleşmiş sikime bir vuruş yaptım. Onları yatağa taşıırken, Moth'un gözlerinin hâlâ kapalı, kaşlarının çatık olduğunu görünce sırıttım. Her şeyi yorganın altına, gözden uzak bir yere sıkıştırdıktan sonra, yatağın ucunda diz çökerken ellerimi Moth'un pullu baldırlarından yukarı kaydardım.

Bacakları sarsıldı, kaşları daha da sıkıştı. "Gözlerimi açabilir miyim?"

"Hayır." Gecenin ilk eşyası için yorganın altına uzandım, kıcımın üzerine oturmadan ve bacaklarımı Moth'un açık kalçalarının üzerine örtmeden önce çabucak yağladım.

Bir elimle arkama yaslanarak dudaklarımı yaladım ve "Tamam, eğer bu tıkaçı kıcıma sokarken beni izlemek istiyorsan gözlerini açabilirsin" dedim.

Çoktan açılmışlardı ve açılmış kalçalarıma kilitlendiklerinde parladılar. Moth dudaklarını yaladı, ben ona sırıtıp kalçalarımı daha da eğerken bacakları iki yanımda seğiriyordu. Tıkaçın üzerindeki kayganlaştırıcı soğuktu, onu taşaklarımın altından geçirip deliğimin sıkı büzüşmesine bastırdım.

"Siktir." Yavaşça içine bastırdığımda Moth baktı, deliğimin yeterince gevşemesi birkaç saniye sürdü.

Genişledikçe, beni gerdikçe irkildim, ama en kalın kısmında çalıştığımda aletim sarsıldı ve deliğim alevlenmiş tabanın üzerinde kapandı.

"Lanet olsun." Moth'un kalçaları arasında diz çökmek için yer değiştirdiğimde, oyuncak prostatıma bastırdı ve düşük bir zevk uğultusunun oluşmaya başlamasına neden oldu.

Dizinin iç kısmını öpmek için eğilip ellerimi dış uyluklarına doğru kaydırırken ona sırıttım. "Tamam, gözler kapalı."

İtaat ettiğinde, bir sonraki oyuncağa uzandım ve onu yatağın üzerine koydum. Sonra Moth'un dizlerinin arkasını nazikçe kavradım ve kalçalarını iyice açtım.

Nefesi kesildi, sonra ıslak yarığını yalamak için eğildiğimde kısık bir nefes aldı. Hâlâ gergin olduğunu söyleyebilirdim ama heyecanlıydı da. Birkaç saniye sonra biraz gevşedi, yatağa yerleşti, dizleri daha da açıldı. Bu onun bildiği bir bölgeydi, çünkü bunu ona mümkün olduğunca sık yapıyordum. İnleyerek dilimi içine soktum ve serbestçe kaymaya başlamadan önce sarsılan sikinin başını yaladım.

Başı yatak başlığına yaslandı, ben dilimi sikinin üzerinde gezdirirken kalçaları yataktan kalktı. Ağzımı bir iniltiyle başının üzerinde kaydırarak, parmaklarım oyuncağın etrafında kıvrılana kadar yatağı okşadım.

Prostat uyarımı için tasarlanmış bir vibratördü. Emerken ucuyla girişini okşadım ve Moth inledi. Oyuncağı içeri kaydırmaya başladığımda ve bunun parmağım olmadığını anladığında ses keskin bir nefese dönüştü.

Yavaşça ve dikkatlice birkaç kez içeri ve dışarı ittim. Moth'un kalçaları titriyor, bu hisse alıştıkça nefesleri titriyordu. Ağzımı sikinden kaldırdım, böylece başparmağım düğmeyi bulana kadar vibratörün tabanında dolaşırken yüzünü izleyebildim.

Sırıtarak en düşük ayarda çalıştırdım. Moth nefessiz kaldı, gözleri açılıp içine gömülü oyuncağa bakarken kalçaları sarsıldı.

Dilimi onaylamaz bir şekilde tıkırdattım. "Çok iyi gidiyordun."

Oyuncağı içinde bırakarak doğruldum ve tekrar yorganın altına uzandım, bu sefer geri getirdiği göz bağını aldım. Vücudunun üzerine doğru eğilerek lastiği başının arkasına yerleştirdim ve gözlerinin kapalı olduğundan emin oldum. Yakaladığı göz bandının önünde 'Babasının Oğlu' yazdığını ona söylemedim.

Moth dudağını ısırdı, parmakları bağların içinde esnedi. Hâlâ içindeki vibratör yüzünden yüzü pembeleşmişti ve yanağını hafifçe okşayıp "İşte oldu." dediğimde kalçaları sarsıldı. Artık endişelenmene gerek yok."

"I-" Ağzı titredi, başı geriye eğildi. "Hissediyorum..."

"İyi mi?" Sırıttım, tekrar aşağı indim ve vibratörü bir sonraki hıza getirdim.

Nefesi kesildi, kalçaları seğiriyordu. Biraz içeri ve dışarı kaydırduğımda vibratör parlıyordu, parmaklarım sırlıklam olmuştu. Moth'un siki kalktı, berrak

Başı boyunca uzanan uzun yarıktan nabız gibi atıyordu. Parmakları bağların içinde kıvrılırken göğsü nefes nefese kabarmaya başladı ve sikini tekrar ağzıma aldığımda hırıltılı bir inilti çıkardı.

Oyuncağı en yüksek ayara getirdim, boğuk titreşim Moth'un şok olmuş çığlığıyla birlikte odayı doldurdu. Kalçaları kıvranmaya başladı ve sikini ağzımın derinliklerine soktu.

"Aman Tanrım-Charlie-" Kolları bağlı olduğu yerde sarsıldı, kıcı yataktan kalktı, tüm vücudu titredi. "Ben-ben-ben yapacağım-"

Parmağımı oyuncağın yanına soktuğumda başka bir çığlıkla ke s t i . İnanılmaz derecede sıkıca kavradığında sikinin etrafında inledim. Ama kaygan parmağımı serbest bırakıp deliğine kadar takip etmeyi başardım ve içeri kaydırmadan önce ona bir saniye verdim.

"Ah!" Moth'un kalçaları çılınca sallandı, neredeyse parmağımı ve oyuncağı yerinden oynatıyordu. Ama bir saniye sonra kilitlendi ve siki ağzıma dolmadan önce titremeye başladı.

Kısık sesle inledim, kendi sikim bacaklarımın arasında sallanıyordu, deliğim tıkacın etrafında açıklıkla sıkılıyordu. Orgazmı boyunca onu emdim ama yutmadım ve yatağa geri sarktığı anda oyuncağı serbest bıraktım ve kıcına ittim.

Moth bir an şok içinde bağırды, sonra ben ayağa fırladım ve onu öptüm, sesi bastırdım ve dölle kaplı dilimi içine soktum.

"Mmmph!" Kıcındaki titreşim yüzünden kalçaları altımda çılınca sarsılıyordu ama o da beni çılınca bir çaresizlikle öptü.

Ona düşünmesi ya da sakinleşmesi için zaman tanımadan, vücudundan aşağı doğru ilerledim ve tekrar yorganın altına uzandım.

Nefes nefese tavana bakarken başı geriye eğildi, göğsü hızla pompalanıyordu. Elimdeki oyuncağı yağlarken kıcındaki vibratörün onu çılınca seğirmesini izledim.

Avucuma vurduğumda Moth hareketsiz kaldı. "Bu da ne?"

"Öğreneceksin," diye mırıldandım onu indirip bir ucunu yarığına dayarken. Vibratörden çok daha büyüktü ama buna bayılacağını biliyordum.

İçine soktuğumda uzun, titreşim bir inilti çıkardı. Vibratörü yavaşça çektim, sonra çift uçlu dildonun diğer ucunu kıvrarak deliğine bastırdım. Moth sarsıldı, vücudu yavaşça müdahaleyi kabul ederken inledi.

"Oh sh-sh-shit." Tekrar sertçe titriyordu, ağzı tıka basa dolu olduğu için titriyordu. Dudaklarını yaladı ve başını güçsüzce salladı. "Bu çok fazla

çok-"

"Çok fazlaysa güvenli kelimeni söyle," dedim sakince, çünkü sözlerine rağmen kalçaları sallanmaya başlamıştı ve dildonun diğer ucunu içine sokmama yardım ediyordu.

Tamamen oturduktan sonra arkama yaslandım ve ona bakarak damlayan sikimi okşadım. *Vay anasını.*

"Şu haline bak," diye homurdandım, başparmağımla sikimin başındaki pre-kumumu kaydırıyordum. "İki delik de dolmuş. Eminim kendini dolu hissediyorsundur, ha?"

"*Nnngh.*" Güve yatağın üzerinde titriyor, kollarını köşe direklerine doğru uzatıyordu.

Yüzü pembeydi, teni kızarmıştı.

"Bunu seviyorsun, değil mi?" Ellerimi kalçalarından aşağı kaydırđım ve genişçe tuttum. Yapay penisin etrafında kenetlendiğinde inledim, horoz havada **s a r s ı l d ı**. "O kadar dolu oluyorsun ki kırılacakmış gibi hissediyorsun. Tanrım, böyle çok güzel görünüyorsun."

"Charlie," diye inledi ve göğsümün ağrmasına neden oldu.

Yorganın altından horoz kılıfını alarak iç halkaya kayganlaştırıcı fişkırttım. Yapay penisin kıvrımını dikkatlice kavradığımda Moth'un nefesi kesildi, kılıfı gergin uzunluğunun üzerinde kaydırırken her iki ucunu da içine sokup çıkarmaya başladım.

"Kahretsin," diye bağırdı Moth, boynundaki tendonlar geriye doğru bükülürken gerildi.

Kolları tekrar bağların içinde sarsıldı ve yatak başlığını salladı.

"İyi hissediyor musun bebeğim?" Sinsice sordum, iki elimi de onun kıvranışını izleyebilmek için sabit tuttum, kalçaları kolun içinden sikini çalıştırmak için hareket ediyordu.

"E-evet," dedi Moth sıkılmış dişlerinin arasından, elleri yatak direklerinin yanında yumruk yaparak. "Siktir. Evet. Evet. Evet. Charlie-"

Boşalmadan önce kolunu çektim ama yine de yakındı. Aleti havaya kalktı, ön spermler dışarı fişkırdı ve uzunluğundan aşağı damladı. Nefes nefese kalmıştı, göğsü kabarıyor ve kalçaları seğiriyordu ama onları itaatkâr bir şekilde genişçe açmaya devam etti. Ben de onu ödüllendirmeye karar verdim.

Bacaklarımın arasına uzanarak tıkaçı yavaşça çıkardım. Sonra beline sarılmak için tırmandım ve sikini kavramak için geriye uzandım. Yumruğumdaki demir bir çubuk gibiydi, Moth haykırp kasıldıkça ritmik bir şekilde titriyordu. Yapay penisin iki ucunu da dışarı itmediğinden emin olmak için geriye bakarak, yavaşça sikinin üzerine eğildim.

"*Unnghh sshhit.*" Dişlerini sıktı, boynu gerildi, elleri titreyen yumruklar halinde yatak direklerinin yanında kenetlendi. Kalçaları sarsıldı, hepsini içime soktu.

ve beni kucağında zıplatıyordu.

Soluk soluğa bir kahkaha atarak inledim, tabanının etrafında kenetlendim. "Hâlâ iyi hissediyor musun avcı?"

"Seni görmek istiyorum," diye boğuk bir sesle bağırdı. "Lütfen."

Göğsüm ısınırken uzanıp göz bağınyı çözdüm ve gözlerini kırıştıtararak bana bakarken kızarmış yanağını avuçladım. Arkasındaki yatak başlığını tutarak ona kısa bir öpücük vermek için eğildim. Dudakları bana yapıştı, bırakmak istemiyordu.

"Çok iyi gidiyorsun, Moth. Sen bana kendi sikini verirken iki siki birden alıyorsun." İnledi, yalvaran gözlerle bana bakıyordu. Ona yavaşça binmeye başladım, zevkten nefesim kesiliyordu. Moth'un göz kapakları dalgalandı, bir nefes

ondan kaçıyor.

"Bana nasıl hissettirdiğini söyle." Sesim çakıltılıydı. "Anlat bana." "F-dolu," diye patladı Moth, ağzıma doğru nefes nefese.

Ona yumuşak bir öpücük daha verdim. "Evet, eminim. Seni böyle görmeye bayılıyorum bebeğim.

Boşalmaya çok ihtiyacım var. Sen mükemmelsin."

"Charlie," diye fısıldadı, siki içimde sarsılıyordu. "Sana dokunabilir miyim? Lütfen."

"Bu sefer değil." Yanağından çenesine doğru öptüm. "Sadece orada yat ve işi yapmama izin ver. Sikine binmeme izin verecek misin, Moth? Her zaman çok iyi hissettirir."

Nefes nefese kaldı, bana karşı titriyordu. "Evet. Evet, lütfen. Boşaldığını görmek istiyorum."

Sırıttım ve boynuna bir öpücük daha kondurdum. "Oh, öpeceksin."

Ayağa kalkarak kalçalarımı daha hızlı çalıştırmaya başladım, o benimle buluşmak için eğilirken ben de onun sikine çarpıyordum. Yüksek sesle inledi, sonra göğsünü avuçladığımda ve onu yatağa daha sert ittiğimde tekrar inledi.

Nefes nefese kıkırdadım ve diğer elimi Moth'un ağzının üzerine kapattım. "Oraya gitmişken bir tıkaç almalıydın."

Bu, gözlerinin kafasının içinde geri dönmesine neden oldu, yanakları kızardı ve parmaklarımin altında yandı. Kalçalarını çılgınca salladı, beni sikinin üzerinde zıplattı, gırtlaktan bir inilti çıkarırken başımı geriye eğdirdi.

Moth tamamen sertleştğinde, içimde zonkladığını hissedebilmek için kalçalarımı sabitledim. O haykırırken sikinin etrafını sıktım, sesi avucumun içinde boğuklaştı. Başını arkaya eğdi ve birkaç kez yatak başlığına vurdu, o kadar sert boşaldı ki kıcı yataktan kalktı.

Bütün ağırlığımı üzerine alarak yatağa uzandı. Gözleri sımsıkı kapalıydı, birinin köşesinden kayan bir damla yaş şakağından aşağı yuvarlanıyordu.

Bu manzara karşısında göğsüm sıkışmıştı ve avucuma doğru titreyen bir nefes verip vücudu tekrar yatağa doğru sarkarken onu nazikçe silmek için uzandım.

Elimi ağzından çekip başparmağımla yanağını okşadım. "İyi misin, bebeğim?"

Gözlerini yavaşça kırptırarak açtı, yumuşak, puslu ve ağır kapalıydı. Vücudu titriyordu ve kırımın ne kadar sırlıklam olduğunu hissedebiliyordum. Sikim sarsıldı, gergin karnına salyalar akıttı.

Başını sallayıp nefes nefese, sersemlemiş bir sesle "Evet," dediğinde, kalçalarımı tekrar hareket ettirmeye başlamadan önce toparlanması için ona birkaç saniye daha verdim.

Şimdiye kadar çok hassaslaşmış olmalıydı, çünkü hemen ürperdi ve kısık bir sesle bağırdı. Kıkırdadım ve elimi tekrar ağzının üzerine kapattım. Moth'un geniş gözleri, vahşi bir çaresizlikle bana bakmak için bakışlarını kaldırmadan önce, sikiinin üzerinde ve üzerinde kayan kıçına sabitlenmişti. Başını sallayarak avucuma karşı inledi.

Sırıttım ve nefes nefese bir kahkaha attım. "Durmamı istiyorsan işaretini kullan."

Elleri, sanki bunu düşünüyormuş gibi, bağlı oldukları yerde yumruk şeklinde kıvrılmıştı. Dürüst olmak gerekirse, yine de ipleri koparabilecek kadar güçlü olduğundan emindim.

-Ya da yatak başlığını. Ama kalçaları aşırı uyarılmaktan tekrar tekrar seğirirken bile bunların hiçbirini yapmadı.

"Şimdi boşalma sırası bende," dedim ona nefessiz bir sırıtışla. "Ama yine gelebilirsin, ha?"

Öne doğru eğilerek arkasındaki yatak başlığını kavradım ve kalçalarımı ileri geri salladım.

"Benim için bir tane daha var mı, Moth?" Alçak bir mırıltıyla sordum, hemen inleyip başını çılgınca salladığında güldüm.

Ama sonra gözleri tekrar geri dönerken kalçaları içime doğru vurmaya başladı. Belki de bir an önce boşalmamı istiyordu çünkü bu onun için çok fazlaydı. Ama sinyalin kullanmamıştı, ben de durmadım.

Tekrar doğruldum, yatağın üzerine atılmış horoz kılıfını karıştırdım, horozumun ucunda çalışırken titreyerek inledim. Hâlâ sıcaktı ve

Güve'den kaygan ve uzunluğumun üzerine pompalamaya başladığımda iç kısımdaki yumuşak çıkıntılar gerçek dışı hissettirdi.

"F-f-f-fuck, bu iyi hissettiriyor," diye nefes aldım, avucuma karşı kısık sesle inlerken parmaklarım Moth'un yüzünde sıkılaştı, gözleri yaptığım şeye kilitlendi. Aleti içimde kıpırdandı ve bana belki *de* içinde bir tane daha olduğunu söyledi.

Belki iki.

Orgazmım hızla yükseliyordu, Moth'un siki arada bir vahşi, sarsıntılı itişleriyle prostatımı işaretliyordu. Şimdi avucuma karşı durmadan inliyordu, sesler boğuktu ama daha az çılgınca değildi, gözleri hala elime kilitlenmişti ve kol horozumun üzerinde uçuyordu.

"Oh kahretsin." Başım geriye eğildi, kalçalarım kekeliyor, ona ne kadar sert bindiğim için kalçalarım yanıyordu.

Saf mutluluk kışıma doğru yayılırken, taşaklarımı sıkarken ve sikimi yukarı kaldırırken acı yok oldu. Elim horoz kolunda sarsıldı, kalçalarım tüm kaslarım kilitlenene kadar çılgınca büküldü.

"*Ahhh fuuuck.*" Zevk her santimimden akarak beni kamburlaştırdı ve titretti. Sikim boşalmaya başladığında kafa derimde karıncalanmalar başladı, o kadar sert boşaldı ki Moth'un boğazına kadar ulaştı. Aklımı başımdan alan orgazm boyunca nefes nefese kaldığımda uzuvlarım uyuştı, göt deliğim onun uzunluğunun etrafında spazm geçirdi.

Moth avucuma doğru gergin bir çığlık attı, tekrar boşalırken tüm vücudu titriyordu. Omuzları yataktan kalktı, kollarını daha da gerdi ve yatak başlığının uğursuzca gıcırdamasına neden oldu. Çılgınca, titreyerek aldığı nefesler burnundan kaçıyor, parmaklarımı ısıtıyordu. Dizlerinin kalkıp yanlarıma bastırıldığını hissettim, sanki aşırı çalışan vücudunda dolaşan acımasız zevkten kaçmasına yardımcı olacakmış gibi içe doğru kıvrılmaya çalışıyordu.

Vücudum nihayet sakinleşmeye başladığında titriyordum ve horoz kılıfını hassas uzunluğumdan kaydırıp yatağa bıraktığımda bir kıkırdamayla irkildim.

"Kahretsin," dedim soluk soluğa nefesler arasında. "Sanırım tüm vücudumla orgazm oldum."

Moth avuçlarıma karşı ağlamaklı bir şekilde inledi, hâlâ kontrolsüzce titriyordu, göğsü kabarıırken elleri bağlandığı yerde gevşekçe sallanıyordu. Ağırlığımı kaldırabileceğini bildiğimden, kendimi sikinden kaldırmak için ellerimi sıkı ve gergin karnına koymadan önce ona sııttım.

Aşağıya baktığımda tekrar kıkırdadım, gülünç miktarda döl benden sızıyor ve her t a r a f ı n a bulaşıyordu. Moth'un siki seğirdi, çok daha fazla kızardı

Daha önce hiç görmediğim kadar derin bir gölge. Bacaklarının arasına doğru ilerlerken sırtışımsı sinsiliğe dönüştü.

Çift uçlu dildoyu kavrayıp birkaç santim dışarı kaydırduğmda, Moth boğuk bir ses çıkardı, dizleri yanlarıma kenetlendi. Müstehcen bir şekilde kaygandı ve altındaki çarşafta ıslak bir yama görebiliyordum. Kuyruğu bacaklarının arasında tedirginlikle sallanıyordu.

Yapay penisi tekrar içeri ittim ve keskin bir şekilde nefes aldığımda Moth'un ağzını tekrar kapatmak için kolumu hızla yukarı uzattım.

"Sanırım içinde bir tane daha var," dedim alçak sesle. "O kadar tıka basa doldurulmayı seviyorsun ki neredeyse kaldırabileceğinden emin olamıyorsun, değil mi?"

Güve inledi, sonra horoz kılıfını tutup uzunluğunun üzerinde gezdirdiğimde başını çılgınca salladı.

"Bir tane daha," dedim sertçe, dizimi dildonun üzerine bastırarak yerinde kalmasını sağlarken, sikini o kadar hızlı pompalamaya başladım ki gerçekten tepki verecek zamanı olmadı. Yataktan gerinerek kalktı, kalçaları titreyerek geriye doğru açıldı. Kızarması boğazına ve göğsüne yayılmış, meme uçları küçük noktalar halinde gerilmiş ve karın kasları titremeye başlamıştı. O kadar aşırı uyarılmıştı ki, zirveye ulaşması hiç de uzun sürmedi, ama sadece ince bir sperm akışı aşağıya damladı

Tekrar boşaldığında, avucuma doğru hıçkırarak ağlıyordu.

"Kahretsin, seni kuruttum." Yavaşça horoz kılıfını kaydırırken kıkırdadım.

Moth'un işi kesinlikle bitmişti. Yüzü kızarmıştı, alnı terden parlıyordu ve saçları nemli, karmakarışık. Çılgınca titriyordu ama vücudu yatağın üzerinde gevşek ve kemiksizdi. Yapay penisi dikkatlice kaydırarak çıkardım, sonra bileklerini çözmek için dengesiz bacaklarımın üzerinde ayağa kalktım.

Başparmaklarımla bileklerini ve ellerini ovdum, her birini çözerken avuçlarını öpmek için başımı eğdim. "İyi misin, bebeğim?"

Moth titrek bir nefes verdi ve başını kaldırarak gevşek vücuduna bakmayı başardı. Kabaran göğsü döllerimle kaplanmıştı, bacaklarının arasındaki her şey darmadağındı. Yanakları tekrar karardı, boğazı titriyordu.

"Temizlenmem gerek."

"Hayır, henüz değil," dedim kararlı bir şekilde, yatağa tırmanıp onu kollarıma çektim.

Üzerinde bu kadar çok çalışılmış olmanın duygusal yoğunluğundan kurtulmak için bir süreye ihtiyacı olacağını biliyordum. Ona sıkıca sarıldım ve o da titrek bir iç çekerek yüzünü boynuma gömdü ve yarı yarıya üstüme yayıldı.

Vücudu nihayet sakinleşmeye başladı, içimde tamamen gevşedi. Parmaklarımı nemli saçlarının arasından geçirdim ve sevdiğini bildiğim şekilde uçlarını kafa derisine hafifçe sürttüm. Şu anda daha fazla uyarılmaya dayanamayacağını bildiğim için kulaklarının hassas noktalarından kaçındım.

"Çok mu fazla geldi?" Birkaç dakikalık huzurlu bir sessizlikten sonra, Moth nihayet titremeyi bıraktığında mırıldandım.

"Hayır," diye mırıldandı boynuma, sesi uykuluydu. "Ve evet. Çok... çok iyiydi."

Kıkırdadım ve saçlarına bir öpücük kondurdum. "Bir dahaki sefere bana da yapabilirsin. O kadar hızlı boşalabileceğimden değil."

Moth'un dudaklarının boğazıma karşı uykulu bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettim. Başını kaldırmaya başladı, sonra vazgeçti ve bir iniltiyle yastığın üzerine düşmesine izin verdi.

"Muhtemelen şaka olarak kullanabileceğimiz bir şey bulmalıyız," diye ekledim düşünceli bir şekilde. "Çok gürültü yaptın."

"Tanrım," diye inledi Moth boynuma doğru, daha da yaklaşarak.

Güldüm. "Güvenli eve döndüğümüzde bir önemi kalmayacak. İstedığın kadar gürültü yapabilirsin."

"Yine de. Belki de yarın burada kalırım, böylece yüzümü göstermek zorunda kalmam."

"Kulağa harika geliyor." Ayaklarımı sürüyerek aşağı indim ve yüzümü ona dönerek kolumu ortasına doladım. "Günü yatakta geçirelim. Biraz okuma alıştırmaları yapabiliriz."

Moth bana uykulu bir gülümseme verdi, gözleri çoktan kapanmıştı.

"Tamam." Geri çekilmeden önce yanağını nazikçe öptüm. "Seni temizleyeceğim."

"Yapabilirim," diye mırıldandı, sesi zaten yarı uykulu geliyordu. Onu görmezden gelerek temiz bir havlu aldım ve su dolu kovaya b a t ı r d ı k t a n sonra yatağa döndüm.

Onu temizlemeyi bitirdiğimde Güve bayılmıştı. Tüm oyuncakları topladıktan ve ihtiyacı olanları temizledikten sonra, spor çantasının yanında durdum ve iyi yapılmış bir iş için ödül olarak kendime bir çörek daha aldım. Yatağıma geri döndüğümde Moth yarı uyanmış bir şekilde bana yaklaştı ve başını göğsüme yasladı.

Çöreği ağzına doğru indirdim. "Bir ısırık ister misin?"

Bir şeyler mırıldandı ve gözlerini açmadan bir ısırık aldı, çiğnerken ağır bir şekilde nefes verdi. Vücuduma daha sıkı sarıldı, nefesleri göğsümü gıdıklıyordu ve saniyeler içinde tekrar uykuya daldı. Gülümsedim

  reği bitirdi ve utangaç bir tavırla Moth'u uyandırmadan sa ındaki pudra  ekerini temizlemeye çalıştı.

Sonra tembel bir i  çekiçle yerle tim, Moth'un kokusunu **i   i m e**  ekerken uykulu gözlerle tavana baktım. On iki yıl önce orduya katıldığımda, sonumun böyle olacağını asla tahmin edemezdim. Ordudan firar etmiş, yarı canavara açık eski bir asker, bu çorak toprakların ortasındaki bir akıncı kampında kollarında yatıyordu.

Ama hayat güzeldi. Artık seks oyuncaklarımız ve   reklerimiz vardı.

Charlie ve Moth Elf Şeyini Yapıyor

Charlie daha önce başka bir kısa filmde her zaman bir *elf fantezisi ve bu fanteziyi gerçekleştirmesine güzel, sivri kulaklı, soluk saçlı, kibirli ve huysuz yarı canavar erkek arkadaşından daha iyi kim yardım edebilir?

Yaklaşık 9,5 bin kelimedenden oluşan bu bölümde Charlie eski zamanların asil şövalyesi olmak için elinden geleni yapıyor, Moth isteksizce onun kibirli elfi olarak (*gerçekten* içine girene kadar) buna ayak uyduruyor ve her ikisi de genel olarak aptalca davranıyor. Ayrıca Moth'un kelimenin tam anlamıyla her şeyin içinde iyi görüldüğünü de keşfediyoruz.

Her zaman olduğu gibi, lütfen içeriği ve spoiler uyarılarını kontrol edin!

İçerik uyarıları: Açık cinsel içerik, sadece 18+, kısıtlama, rol yapma, kötü aksanlar, canavar aleti, hafif yaralanma, Moth utanıyor zavallı bb, bu gerçekten saçma, bu yüzden çok fazla düşünmeyin

Spoiler uyarısı: *Moth* (Canavar: Beşinci Kitap) kitabındaki olaylardan sonra

geçmektedir İlk yayın tarihi 2022 Lily Mayne

Tüm hakları saklıdır

CHARLIE

"Lanet olsun Charlie, ya biri beni bunun içinde *görürse*?"

Homurdandım ve yanımda ormanda ilerleyen Güve'ye baktım. Pelerini dikenli bir çalıya takılınca kaşlarını çattı ve kalın kumaş gevşeyene kadar *ç e k i ş t i r d i*.

Tamam, gerçek bir pelerinden çok yeniden tasarlanmış bir çuvaldı ama kampta bulabildiğim şeylerle çalışmak zorundaydım. Sinsice. Çuvala, Rig'in duş kabinlerinden birini tamir etmek için odun bulmasına yardım ederken, eski bardaki kamp dükkanlarında rastlamıştım.

Ona neden istediğimi söylememiştim. Belli oluyor.

Ayrıca sararmış ve yırtılmış olduğu için kimsenin kullanmak istemediği eski bir yastık kılıfı da vardı. Onu yıkadım, kol delikleri açtım ve şimdi Güve onu çok şık bir tunik olarak giyiyordu.

Biraz biçimsizdi ama işe yaramasını sağladı. Ve bacakları, odamızdaki çekmecenin arkasında bulduğum siyah spandex taytın içinde *harika* görünüyordu. Tam olarak doğru etkiyi vermiyorlardı ama kampın etrafında yedek deri pantolon da yoktu. Neredeyse Danny'den bana Wyn'inkilerden bir çift çalmasını isteyecektim - birden fazla çifti olduğunu varsayarsak, ki bundan şüpheliyim - ama Moth'a muhtemelen bir noktada parazit yapışkanıyla kaplanmış bir şey giydirmek istemedim. Ayrıca Ruh Yiyici'nin iç çamaşırı giydiğinden de şüpheliydim. Yine de altına bir çift dar don giymiş olma ihtimali de vardı.

Moth kahverengi deri kemerini yastık kılıfı tuniğinin üzerine dolamıştı ama biz yürüdükçe kumaş yukarı çıkmaya devam ediyordu, bu da onun sinirlenerek oflamasına ve kemeri geri çekmesine neden oluyordu. Yüzü çoktan pembeleşmişti ve akıncıların bizi takip etmediğinden emin olmak için sürekli arkasına bakıyordu.

"Çok seksi görünüyorsun," dediğimde kaşlarını çatarak bana baktı. Gülmemek için dudaklarımı büzdüm. "Saçların gerçekten çok güzel görünüyor."

Üstteki üçte birlik kısmı, narin bir topuzda bir araya gelen birkaç karmaşık örgüyle bağlamama izin vermişti. İki ince örgü daha yüzünü çevreliyordu ve

sinirli bir şekilde omuzlarının üzerinden geri çeviriyordu. Etkisini arttırmak için ona dallardan küçük bir ta yapmışım ve birkaç kez kafasına battığı için şikayet etmişti.

"Bunu yapmak *zorunda değiliz*, Moth," dedim, onu bütçe elfi kıyafetiyle görmek için can atıyor olmama rağmen.

Öfkelendi. "Hayır, senin elf şeyini yapmak istiyorum. Sadece kimsenin bizi *görmesini* istemiyorum."

"Yapmayacaklar." Uzanıp elini tuttum. "Hunter ve ben geçen gün bu bölgede keşif yaptık. Akıncıların hiçbirisi buraya gelmiyor ve yakınlarda yaşayan hiçbir şey yok. Güven bana."

uval pelerinini başka bir çalılıktan çekiştirerek iç çekti. "Tamam, bana ne yapmam gerektiğini tekrar hatırlat."

Heyecan içimde çalkalanıyor, sikim şimdiden beklentiyle seğiriyordu.

"Tamam, seni bir ağaca bağlayacağım. Sen... elf kabilenin geri kalanından uzaklaşan elfsin" -bir grup elfe ne deniyordu? "ve bir ork ya da onun gibi bir şey tarafından esir alındın."

"Ork nedir?" Güve daldan tacını düzelterek mırıldandı.

"Büyük yeşil bir adam gibi. Fark etmez. Seni bağladı, soydu ve fidye için gelip seni alıkoysunlar diye ork arkadaşlarını almaya gitti."

"Madem orklar büyük adamlar, neden beni de yanında götürmedi?"

Durakladım. "Eğer inandırıcı bulmuyorsanız daha fazla insanı bu işe dahil edebiliriz. Gloam ve Edin birkaç orku oynayabilir."

"Hayır," diye ağzından açırdı Moth, sesi dehşete düşmüş gibiydi. "Kimse beni tayt ve lanet bir *yastık kılıfıyla* göremez."

Kuyruğu arkasında heyecanla sallanıyordu. Cüssesi yastık kılıfı tuniğın arkasını yukarı itiyor, dar taytla kaplanmış dolgun, yuvarlak poposunu seyretmeme izin veriyordu. Belki onu daha sık tayt giymeye ikna edebilirdim...

"Tamam, yani sen bağlı olan elfsin ve ben de gelip seni bulan ve kurtaran insan şövalyeyim."

Tam olarak bir şövalye gibi giyinmemişim. Daha ok Moth'un rolüne uygun görünmesini sağlamaya çalışıyordum. Ama onun kahverengi paltosunu giymişim ve gri atkımı kuşak gibi ortama bağlamışım. Şövalyelerin zırh dışında ne giymesi gerektiğini gerçekten bilmiyordum.

Sırtımda Moth'un kılıcı vardı ve o şey acayip *ağırdı*. Her adımda sırt çantama çarpıyordu.

"Karakterinde kalmalısın, tamam mı?" Gözlerini deviren Moth'a söyledim.
"Medyatik bir şekilde konuş."

"Medyatik konuşmayı bilmiyorum, Charlie."

"Verily falan gibi kelimeler."

"Ben-" Moth nefes verdi ve gözlerini ovuşturdu. "Tamam."

Heyecandan biraz zıpladım ve elini tuttum. "İnsanlardan daha iyiymişsin gibi soğuk davranmalısın. Bilirsin, kendini beğenmiş gibi. Ve seni kurtarmam için bir anlaşma yaparız. Mesela, seni çözdiğüm için bir ödül isteyeceğim. Sen bilirsin"-Ben yakın eğildim ve yanağından öptüm
-"Seksi bir ödül."

Moth homurdandı ve küçük bir gülümsemeyle bana baktı. "Elbette."

Ağaçların arasında, bir tarafında dere olan küçük bir açıklığa çıktık. Zemin ayaklarımızın altında yosunlu ve yumuşaktı ve güneş ışığı yukarıdaki yaprakları delip geçiyordu. İleride birkaç alçak dalı olan bir ağaç vardı ve onu görünce sıırttım. Mükemmeldi.

"Tamam, işte bu iyi." Sırt çantamı çekiştirdim ve fermuarını açmak için çömelip Moth'un seks dükkanından getirdiği kırmızı ipi çıkardım. "Seni bağlamadan önce biraz su ister misin?"

"Tanrım," diye inledi Moth, yüzünü ovuşturarak. "Hayır, ben iyiyim. Buraya kimsenin gelmeyeceğinden *emin* misin?"

"Eminim." Durakladım. "Ama her ihtimale karşı kolayca çözebileceğim düğümler kullanacağım. Gerçi gerekirse ipleri koparabilirsin, değil mi? Sende canavar gücü var."

Bana sıırttı. "Evet, öyle."

"Ve beni duvara yaslayıp canımı çıkarana kadar sikebilme yeteneğini takdir ediyorum." İpi kaldırdım ve ona kazanan bir gülümseme verdim. "Hazır mısın?"

Güve yutkundu, bakışları ipe kaydı. Ama gözleri heyecanla parlıyordu. Kıyafet konusunda mızızlanıyordu ama kısa bir süreliğine bile olsa tekrar bağlanmayı dört gözle beklediğini biliyordum.

Yine de sırt çantasını oflaya puflaya yere atıp ağaca doğru yürüdü, kollarını kavuşturdu ve güzel, kalın bir dalın altından bana kaşlarını çatarak baktı.

Ona sıırtarak yaklaştım, solgun gözleri ellerimdeki ipe kayınca gülümsemem sinsiliğe dönüştü. Bir yutkunmayla daha boğazı düğümlendi.

"Merak etme, bebeğim." Bir kolumu beline doladım ve kalçalarımız aynı hizaya gelene kadar onu kendime çektim. Kendimi aşağı uzanmaktan alıkoyamadım.

ve taytının ince kumaşı üzerinden kıcını sıktı. "Sana göz kulak olacağım. Her zaman bakarım."

İçini çekti ve kollarını boynuma dolayarak sırtımdaki kılıcı itip kaktı. "Biliyorum. Sadece aptal gibi görünüyorum."

"Hayır," diye ağzımdan kaçırdım hemen. "*Çok seksi* görünüyorsun."

Moth bana düz bir bakış attı. "Charlie, yastık kılıfı giyiyorum."

"Evet, sen de o kadar ateşlisin ki bir yastık kılıfını seksi göstermeyi başardın."

Yanakları pembeleşti. "Gerçekten mi?"

"*Evet.*" Onu öpmek için eğildim, elimi kuyruğunun dibinde gezdirdim ve onu titrettim. Dillerimiz birlikte kayıyor, sikimin Moth'a bastırıldığı yerde seğirmesine neden oluyordu.

Fark etti, çünkü dudaklarını çenemden boynuma doğru takip etmek için geri çekmeden önce ağzımın içine doğru küçük bir homurtu çıkardı. "Elf olayını unutup hemen şimdi sevişebiliriz-"

"Hayatta olmaz, avcı." Bileklerini bir araya getirmek için kuyruğunu bıraktım ama durup endişeyle ona baktım. "Tabii *gerçekten* istemiyorsan?"

Gözlerini devirdi ve bana küçük bir gülümseme verdi. "Sana söyledim, istiyorum."

Ona bakmaktan kendimi alamadım ve güzel ağzına kocaman bir öpücük daha kondurmak için eğildim.

"*En iyi* elf sen olursun," dedim ona. Küçük bir kıkırdamayla bana sırtımdan önce delinmiş dudakları seğirdi.

"Bu iyi, çünkü alacağınız tek elf benim."

Ben de sırtıttım. "Aynen öyle, avcı." Hâlâ bileklerini bir arada tutarak geri çekildim ve çenemi yere doğru salladım. "Otur bakalım."

"Büyük yeşil adamlar beni bağlamadan önce oturmama izin verdiler, ha?" Güve itaatkâr bir şekilde yere çöktü ve sırtını kalın ağaç gövdesine yasladı. Bileklerini başının üzerine kaldırıp yumuşak iple bağlamaya başladığımda gözlerinde gerginlik parladı.

"Düşünceli orklardı," dedim dalgınca, ipi ağacın dalına dolayıp Moth'un bileklerini hiç gevşeklik kalmayana kadar çekiştirirken.

Homurdandı, ben ipi dala bağlarken temkinli bir şekilde yukarı baktı, sonra ellerimi kalçalarımın altına koyup yaptığım işi incelemek için geri çekildi. Ağzım hınzırca bir sırıtışla gerildi, bu da Moth'un gözlerini devirmesine neden oldu.

"Mükemmel." Sırtımdaki aptalca ağır kılıcı ayarladım. "Çok sıkı değil mi? Rahat mısın?"

"İyiyim."

"Harika." Montumu çekiştirdim, kıyafetimi toparlamaya çalıştım. "Tamam, unutma, kendini beğenmiş ama aynı zamanda yardımına ihtiyacın varmış gibi davranmalısın. Bir insanın yardımına ihtiyacın olduğu için sinirleniyorsun ama ihtiyacın olduğunu biliyorsun ve sonra o insanın ne kadar seksi olduğunu görüyorsun, b u yüzden kirli bir şey içeren bir anlaşma yapmaya istekli gibisin. Bu senin karakter motivasyonun."

"Benim neyim?"

"Tamam, hazır mısın?" Ona bir başparmak işareti y a p t ı m ve açıklıktan ayrılmak için döndüm. "Yardım falan çağırmaya başla."

"Ne-Bekle!" Güve sıçradı, bu da benim duraklamama ve geri dönmeme neden oldu. "Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum!"

"Sadece seksi bir elf gibi yardım çağır," dedim sabırla, bu da onun yine inanmaz bir şekilde sıçramasına neden oldu.

"Bu da ne demek oluyor-"

"Birazdan görüşürüz bebeğim!" Açıklıktan aceleyle çıktım ve bir ağacın arkasına saklandım, heyecandan karnım zıplıyordu.

Sonunda elf fantezimi gerçekleştiriyordum. Hunter'a bunun olduğunu söyleyebilmeyi çok isterdim ama Moth'la aramızdaki özel şeyleri kimseyle paylaşamazdım, en iyi arkadaşım ile bile.

Edin'in Hunter'la seks hayatlarına dair ayrıntıları ağzından kaçırmak gibi bir alışkanlığı vardı ve kampa döndükten sonra onu bir kenara çekip Hunter'ın bu tür şeylerin gizli kalmasını isteyebileceğini nazikçe söylemiştim.

Büyük mor canavar etrafına bakındı, daha yakına eğildi ve komplocu bir tavırla bana Hunter'ın Edin'in yaptıklarını başkalarına anlatmasından rahatsız oluyormuş gibi davranmayı sevdiğini, ancak başkalarının ayrıntıları bilme düşüncesinin aslında onu çok azdırdığını ve bazı akşamlar Hunter Edin'in eteğini çekip çıkarmadan önce odalarına ancak girebildiklerini söyledi.

Yüzümdeki tüm kanın çekildiğini hissettim ve hızla geri çekildim, artık hepimizin Hunter ve Edin'in röntgenci ön sevişmesinde farkında olmadan piyon olduğumuz bilgisiyle yaşamak zorunda olduğumun farkındaydım.

Ama bu yine de kimseye - hatta Hunter'a bile - huysuz, gizliden gizliye tereyağı kadar yumuşak yarı canavarımın benim için bir Wastes bütçe elfi kılığına girdiğini söyleyeceğim anlamına gelmiyordu. Paltosunu ve kılıcını ödünç almama da izin vermişti. İkincisinin cılız insan kaslarıma ne kadar ağır geldiğini göstermemek için kendimi zor tutuyordum, bu yüzden gözden kaybolurken onu sırtımdan bir irkilmeye çıkardım ve iki elimle sıkıca kavradım.

Birkaç saniye sonra Moth'un oflayıp pufladığını ve sesinin tonunu bozmadan "Yardım edin" diye garip bir şekilde seslendiğini duydum.

Gözlerimi devirdim. "İçine biraz duygu katmalısın!" Ağacın arkasından seslendim.

"Tanrı aşkına-" Tekrar ofladı, sonra boğazını temizledi. "Yardım edin!" diye seslendiğinde sesi *biraz* daha hareketliydi. Ben... ortlar tarafından yakalandım."

"Orklar."

"Orklar," diye düzeltti. "Ben, uh... soylu bir elfim! Bana yardım edebilecek biri var mı? Büyük ödül alacaksınız."

Pekâlâ, büyük girişimi yapma zamanı. Paltomu tekrar düzelttim, belimdeki atkıyı ayarladım, sonra kılıcı havaya kaldırdım ve ağacın arkasından çıktım.

"Bu da ne?" Göğsümü şişirdim ve Moth'un kılıcını arkamda sürüklemek zorunda kalsam da ileriye doğru yürüdüm. "Ormandan geçebilecek herhangi birinin merhametine terk edilmiş bir elf mi?"

"Tanrım," diye mırıldandığını duydum Moth'un ama ben ona ters ters bakamadan içini çekti ve "Evet. Bazı orklar beni yakaladı ve... elf ekibimin geri kalanından uzaklaştırdı. Beni burada bağlı bıraktılar. Bana yardım edecek misin, insan?"

"Orklar, ha?" Bir adım daha yaklaştım, bir elimi kılıcın kabzasından çektiğimde biraz tökezledim ve kılıcın ağırlığı beni devirmeye çalıştı. Hızla ayağımı düzelterip düşünceli bir ifadeyle çenemi okşadım. "Eğer geri dönerlerse, bu senin için iyiye işaret olmaz elf."

Durakladım, kaşlarımı çattım. Aksanım tamamen yanlıştı. Ortaçağ insanı şövalyelerin Teksas aksanı olmazdı. Aksan konusunda oldukça iyi olduğumu düşünmek hoşuma gidiyordu - taklitlerimle Hunter'ı her zaman güldürürdüm - bu yüzden daha otantik hissettirmek için bir deneyebileceğimi düşündüm.

Boğazımı temizledim ve omurgamı düzelttim. "Evet, güzel elf, seni bulmuş olmam büyük bir şans."

Moth bana tuhaf bir bakış attı. "Neden böyle konuşuyorsun? Sen iyi misin?"

Pembeleştim. "Ne gibi? Ben iyiyim. Mahvediyorsun-"

"*Aksan* yapmaya mı çalışıyordun?"

"*Denemiyordum!*" Tersledim. "Bir tane yaptım. İngiliz bir tane. Eski zaman İngilizcesi gibi."

Moth homurdandı, kahkahasını bastırmaya çalışırken omuzları titriyordu. Yüzüm daha da alev alev yandı. "Çok iyiydi!"

"Esniyor gibiydin."

"Öyle olmadı!" Güve'nin kılıcını salladım, ucunu yüzüne doğrultmaya çalıştım ama kılıç sarkmaya devam etti. Kahretsin, bu şey çok ağırdı. "Benimle nasıl konuştuğuna dikkat et, elf. *Ben* senin tek kaçış umudunum."

Dudağını ısırdı, kahkahasını tutarken yüzü pembeleşti. "Charlie, seni ciddiye alamam-"

"Charlie kim?" Bu utanç verici anı geride bırakmak için büyük çaba sarf ederek ona sııttım. "Sana henüz adımı söylemedim, elf."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Moth ama ayıldı ve omuzlarını silkeledi, parmakları ipin üzerinde esnedi. "Adın ne senin, insan?"

Boğazımı temizledim, çenemi kaldırdım ve yastık kılıfı tuniği ve tozluklarıyla ağacın dibine çökmüş, botlarından biri huzursuzca yere vuran Güve'ye bakarken muhteşem bir poz vermeye çalıştım.

"Ben Sör Charles Keane," diye ilan ettim. "Bu toprakların asil şövalyesi."

Güve birkaç saniye sessizce bana baktı ve yine dudağını ısırdı. Sonra sesi gergin bir şekilde, "Tamam. O zaman bana yardım edecek misin?"

"Güve!" Ayağımı yere vurma isteğime direndim. "Yeterince elf gibi davranmıyorsun!"

"*Tamam!*" Derin bir nefes aldı ve çenesini kaldırarak oturduğu yerden bile burnunun ucuyla bana bakmaya başladı. "*İnsan* bir şövalye mi? Elfler normalde *insanlarla* takılmazlar. Ama saatlerdir hiçbir umut olmadan burada bırakıldım. O korkunç orklar geri dönerse en kötüsünden korkuyorum."

"Gerçekten de öyle," dedim sinsice, bir adım daha yaklaşarak. "Seni çözdüğüm için bir ödül alacak mıyım, elf?" Boğucu olduğunu umduğum bir sesle sordum.

Güve pembeleşti ama çenesini kaldırıp burnunu çekti. "Aklında nasıl bir *ödül* var?"

"Şey..." Daha da yaklaştım ve çömeldim, gözbebekleri hızla büyürken ona sııttım. "Bir elfin tadını hep merak etmişimdir" -bakışlarımın kasıklarına doğru kaymasına izin verdim- "tadı nasıl olurdu?"

Boğazından boğuk bir ses çıktı, yanaklarındaki renk derinleşti. "Ben... Anlıyorum."

"Bu sana yardım etmek için uygun bir ödeme gibi görünüyor mu?" Sinsice sordum.

Moth boğazını temizledi ama cevap veremeden aşağıdaki hareket gözlerimi tekrar aşağıya çekti.

İnce tayt, sikinin serbestçe kaymasını engelleyecek kadar güçlü değildi. Siyah kumaş müstehcen bir şekilde gerilerek çok belirgin bir çadır o l u ş t u r d u ve eski yastık kılıfını yukarı iterek bana engelsiz bir görüş sağladı. Dudaklarım küçük bir nefesle ayrılırken gözlerimi ayıramadım.

Kalın kalın yutkundum, az önce ona ne sorduğumu hatırlamaya çalışıyordum. Tüm bu elf olayını bir kenara bırakıp şimdi ona sakso çekmek istiyordum ama Moth tekrar boğazını temizledi ve konuştu.

"Bu kabul edilebilir bir ödeme olur," dedi, kalçaları endişeli bir uyarılmayla oynamasına rağmen kibirli tonunu korumaya çalışarak. Islaklık çoktan taytın kasıklarından sızmaya başlamış, gerilmiş malzemeyi **k a r a r t m ı ş t ı**.

"Mükemmel." Ayağa kalkmadan önce ona müstehcen bir şekilde sııttım. "Şey, seni çözeceğim ve sonra-"

"Hayır," diye ağzından kaçırdı Güve, yüzü pembeleşerek. "Beni henüz çözemezsin." Donup kaldım, ellerimi uzattım. "Neden olmasın?"

Gözlerini kaçırdı, kızarması boğazına kadar yayıldı. Taytının altında siki kıpırdayınca nedenini *tam olarak* anladım.

"Çünkü..." Moth'un parmakları kravatın içinde esnedi, nefesleri hızlandıkça göğsü daha hızlı yükseliyordu. "Çünkü..."

Çaresizce bana bakarak sözünü kesti.

"Mükemmel bir noktaya değindin." Başımı salladım ve geri çekildim. "Henüz çözülemezsin."

Moth boğazını temizledi ve çenesini tekrar kaldırdı. "Tabii ki hayır. Aptal insan. Bir elften şüphe etmemen gerektiğini çok iyi biliyorsun. Bizler... um, derin ve bilge olmamızla tanınırız. Diğerlerinden daha zekiyizdir. *Özellikle de* insanlardan."

Biraz senaryo dışına çıktım ama olsun.

Güve kibirle burnunu çekti ve yüzünü başka yöne çevirdi. "Bana yardım ettiğin için ödülünü şimdi almak zorundasın." Sesini umursamaz bir hale getirmeye çalıştı.

Durakladım. "Hâlâ bağılyken mi?" Açıklığa kavuşturdum.

Moth daha da pembeleşti ve bana kısa bir bakış fırlattı. "*Evet.*"

"Tamam..." Alt dudağımı kemirdim. "Peki elflerin durmak istediklerinde ya da doyduklarında 'patates' diyerek işaret verdikleri doğru mu? Bilirsin işte, elflerin güvenli kelimesi gibi? Elfler hakkında bunu duymuştum."

"Ha?" Moth karakterini bozarak bana tuhaf bir bakış fırlattı ama kaşlarımı anlamlı bir şekilde kaldırdığımda yüzü düzeldi. "Evet, yani evet, bu elfler için geçerli, insan. Patates gerçekten de bizim güvenli kelimemizdir."

Ciddiyetle başımı salladım. "Bu faydalı bir bilgi. Gördüğünüz gibi... siz böylesine uzlaşmacı bir şekilde bağlanmışken ben de ödememi alacağım."

"Ama sonra beni çözmek zorundasın," diye ağzından kaçırdı, yanakları tatlı bir şekilde kızarmıştı. "Beni burada bağıly bırakamazsın."

"Asla yapmam," dedim ona diz çökerken, sesim ciddiydi ama pis bir sırıtış ağzımı germeye devam ediyordu.

Kılıcı bıraktığımda sarsıldı ve dizlerini avuçladı, uyluklarını daha geniş açtı ve aralarında diz çökmem için öne doğru kayd. Bir elimi uyluğunun iç kısmına doğru kaydırarak, taytının üzerinden sertleşmiş sikini kavradım.

"Bir *insanla* bir elfin ilgilenmesi gerekenden çok daha fazla ilgileniyorsun," diye mırıldandım sinsice. "Her zaman gizliden gizliye nasıl bir şey olacağını merak ettin mi elf? Bir insanın senin aletini emmesini?"

Moth, kalçaları seğirirken bile pembeleşti. "Hayır, tabii ki hayır."

"Hayır mı?" Sırıttım ve elimi taytının bel bandını geçecek şekilde daldırdım, parmaklarımı şaftından aşağı kaydırarak yarığını okşadım. Zaten şişmiş ve kaygandı, parmaklarımı tam içine daldırdığımda kaplıyordu.

"Hiç kendi tadına baktın mı, elf?" Burnumun ucu onunkine değecek şekilde öne doğru eğilerek sordum. Moth ağzıma karşı dengesiz bir şekilde nefes aldı, solgun gözleri geniş ve şaşkındı. "Elfler diğerlerinden *çok daha* lezzetli olmak için yaratılmışlardır."

"I-" Yutkundu, kanalı parmaklarımın etrafında kenetlendi. "Ben hiç..."

"İşte." Elim çikip ağzına götürdüm ve kaygan parmak ucumu alt dudaklarının üzerinde gezdirdim. "Birlikte tadınızın nasıl olduğunu öğrenelim."

Moth'un nefesi boğazında düğümlendi ama dudaklarını iki parmağımı ağzına sokabilmem için yeterince araladı. İnledi, ağızla emdi, uzun, koyu kirpikleri dalgalandı.

Sikim pantolonumun içinde gerildi. Parmaklarımı serbest bırakarak dudaklarımı onunkilere yapıştırdım ve dilimi içine soktum. Moth'un tanıdık tadı ağzımı doldurdu ve elim çılgınca tozluklarını çekiştirmeye başlarken beni inletti.

Geri çekilip ince kumaşı ayaklarının üzerine örtmek için ağzımı açtığımda Moth nefes nefese kalmıştı.

"Tadım... güzel mi o zaman, insan?" diye sordu nefes nefese, yüzü yine alev alev yanıyordu.

Cevap vermek yerine yastık kılıfı tuniğini yukarı ittim, böylece başımı eğip düz karnını, sonra da kalça kemiğini öpebildim. Homurdandı, kalçaları yukarı kalktı, başımı çevirip ağzıma almadan önce siki yanağımda ıslak bir şerit bıraktı.

"Lanet olsun." Başı geriye doğru eğildi ve sert bir *gümbürtüyle* ağacın gövdesine çarptı. "Ah!" diye bağırdı dizlerini tutup yukarı kaldırdığımda ve daha geniş bir şekilde dışarı çıkardığımda,

bacaklarının arasına yerleştim.

Başımı daha aşağıya daldırmak için sikini emdim, vücudundan çıktığı yeri yaladım. Sonra dilimi içine gömebildiğim kadar derine gömdüm, kalçalarını daha iyi açabilmek için dizlerini göğsüne doğru ittim.

Güve kıvrandı, kolları başının üzerinde sıkıca asılı durmasını sağlayan ipin içinde büküldü. Kuyruğunun ucu açılmış bacaklarının arasında çılgınca sallanıyordu ve başımı kısa bir süreliğine kaldırıp sikini dillemek istediğimde, sevimli pençeli ayak parmaklarının havada çaresizce büküldüğünü gördüm.

"Nasıl hissediyorsun, elf?" Mırıldandım, ona bakarken dilimi ağlayan sikinin başının etrafında kaydırdım. "Bir insanın sana bunu yapması iyi hissettiriyor mu?"

"I-" Moth kalçalarını gerdi, siki dudaklarıma doğru sarsılıyordu. "Evet, ama bunu yapmana izin verdiğimi kimseye söyleyemezsin."

Karanlık bir şekilde kıkırdadım ve sikinin başına ağzı açık bir öpücük kondurdum. "Mm. Diğer elfler güzel aletini bir insanın emmesine izin verdiğini bilseler ne düşünürlerdi?"

"Nnngh." Moth'un göğsü kabarıyor, kalçaları iki yanımda sallanırken parmakları ipi sıkıca kavıyordu.

Onu tekrar ağzıma aldığımda ağlamasını bastırmaya çalıştım, dudaklarımı aşağı kaydırarak mümkün olduğunca çok emmeye çalıştım. Emerken yanaklarım çukurlaştı, kalçaları benimle buluşmak için bükülürken kıvranmasına ve küçük, çaresiz sesler çıkarmasına neden olan acımasız bir ritim başlattım.

"Bu-bu-bu... yeterli bir ödeme gibi görünmüyor," diye nefes nefese kaldı, sonra siki ağzımda seğirip başka bir sağlıklı dozda pre-cum fişkırttığında boğuk bir ses çıkardı.

Durakladım, başımı kaldırdım. "Hayır mı?"

Moth başını çılgınca salladı, kalçalarını sallayarak sikinin çeneme çarpmasına neden oldu. "Beni o şeylerden kurtarıyorsun... o-"

"Orklar," diye ekledim.

"Evet, şu adamlar." Çeneme tekrar vurarak beni gülümsetti. "Belki de... belki de... daha fazla almalısın."

"Öyle mi?" Sırıttım, kılı çenemin onun hassas horoz kafasına sürtünmesine izin verdim, bu da onu kırılmış bir h o m u r d a n m a ile sarsmasına neden oldu. "Peki seni kurtarmak için *yeterli ödeme* ne olurdu sence?"

"Şey, belki... belki bir... insanın tadının nasıl olduğunu merak etmişimdir." Güve'nin yüzü pembeleşmişti ama çenesini meydan okurcasına kaldırdı ve bakışlarımı üzerinde tuttu, solgun gözleri tahrikten ağırlaşmıştı.

Aletim pantolonumun içinde kontrolsüzce zonkluyor, kurtulmak için zorlanıyordu. Ağzını ateşli bir öpücükle yakalamak için öne atıldım, ıslak, kızarmış yarığına bastıran sert uzunluğumu hissedene kadar yaklaştım.

"Sikimi emmek ister misin?" Öpüşmeyi kestiğimde yanağından kulağına kadar her yerine öpücükler kondurarak sordum. Kalçalarımı ona doğru salladım, bu da onun bir inilti çıkarmasına neden oldu.

Kulağının sivri ucunu hafifçe dişlediğimde titreyerek, "Adil görünüyor," diyebildi.

Sırıttım, arkama yaslandım ve aceleyle pantolonumu çıkarmak için uzanırken ona baktım. "Haklısın. Seni özgür bırakıyorum. Ve eğer sana yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapmazsam asil bir şövalye sayılmam. Her ne şekilde olursa olsun."

Sertleşmiş sikimi çıkardığım anda Moth'un bakışları düştü. Yavaşça vurduğumda gözleri ateşle parladı, inlememi engellemek için yanağımın içini ısırdım. *Gülünç* derecede sertleşmiştim.

"Peki o zaman, elf." Hafifçe titreyen bacaklarımın üzerinde ayağa kalktım ve kaldıraç olarak Moth'un ellerini havada tutan ipe tutundum. Kalçalarımı öne doğru eğerek, sikimin ucunun titreyen ağzına sürtünmesine izin verdim ama beni içine çekmeye çalıştığında, onları geri çektim.

Güve bana dik dik baktı, yüzü pembeydi, kara kaşları sabırsızca çatılmıştı ama solgun gözlerinde yalvaran bir ifade vardı.

"Bir elfle oyun oynama, *insan*."

Kahretsin, bu sikimi milyonlarca kez daha sertleştirdi. *Sikeyim evet, elf güvesi*.

"Sikimi o kadar çok istiyorsun, değil mi?" Mırıldandım, tekrar ileri doğru bastırdığımda ve ucunu bekleyen ağzına soktuğumda hemen boşalmamaya çalıştım.

Etrafında alçak sesle inledi, dili aşağı kaymadan önce yarığı yaladı. Kalçalarım titredi ve Moth'un delinmiş dudakları arasına batan sikime bakarken ipi daha sıkı kavradım. Kahretsin, çok yakında boşalacaktım. Bir elimle ipi bıraktım, parmaklarımı daldan tacının üzerinde gezdirdikten sonra solgun saçlarının arasından geçirdim.

Başparmağım kulağının sivri ucuna dokundu, beni daha sert emerken titremesine neden oldu, zayıf yanakları çukurlaştı.

"Bu işte gerçekten çok iyisin," diye boğuldum, kalçalarımı hafifçe sallamaya, sikimi ağzına sokup çıkarmaya başlarken karakterimde kalmaya çalışıyordum. "Daha önce bir insanın sikini emmediğine emin misin?"

Moth ağızı dolu bir şekilde bana baktı, bu da dudaklarımın bir gülümseme başlangıcıyla seğirmesine neden oldu. Ama orgazmın taşaklarımda çalkalanmaya başladığını hissedebiliyordum ve henüz boşalmak istemiyordum. Moth'un aksine, kesinlikle arka arkaya birkaç kez boşalamazdım.

Taşaklarım kalkmaya ve sıkılaşmaya başladığında dikkatlice ağzından kurtuldum, delici dili hassas V bölgesine dokunduğunda bir iniltiyle ürperdim.

"*Birlikte* eğlenmemizi sağlayacak bir şey yapabiliriz," diye homurdandım, gerilen sikimi kavrarken sesimdeki kararsızlığı bastırmaya çalışıyordum.

Diğer elimle Moth'un saçlarını ve kulağını okşamaya devam ettim ve yanağını avuçladığımda yüzünü avucuma çevirerek beni oraya soktu. Göğsüm sıkıca kapandı. Tanrım, bu dikenli yarı canavar adamı o kadar çok seviyordum ki. Ve bunu benim için yapıyor olması onu daha da çok sevmeme neden oluyordu.

Boğazını temizledi ve kirpiklerinin arasından bana baktı. "Ah?"

Dudaklarımı yaladım, bakışlarım yayılmış kalçalarının arasına düştüğünde sikim istekle kalktı. Sikinden bolca su akıyordu, kuyruğunun alt tarafı bacaklarının arasında kayganlaşmıştı, yarığı kızarmış ve şişmişti.

"Seni becermeme izin verirsen kimseye söylemem, elf," diye mırıldandım. "Ve sonra gitmene izin vereceğim."

Moth'un nefesi kesildi. Sanki iri kıyım orklar ya da diğer elfler gerçekten de ormanın içinden geçip bizi fark edebilirmiş gibi gözlerini etrafta gezdirdi. Bu düşünceyle sikim tekrar sarsıldı.

"Sen... kimseye tek kelime etmeyecek misin?" dedi ve tıpkı kendini beğenmiş bir elfin yapacağı gibi kaşlarını kaldırarak bana kibirli bir bakış atmayı ihmal etmedi. *Ah evet.*

"Şerefim üzerine." Ona sırttım ve bacaklarının arasına dikkatle baktım. "Bunu istediğini söyleyebilirim, elf. Damlatıyorsun."

Güve pembeleşti ama burnunu çekti ve başka tarafa baktı. "Elim kolum bağlı ve çaresizim. Ve sen benim tek kaçış umudumsun. Yani... evet. Güzel. Beni... sikebilirsin."

Tekrar sırttım, geri adım attım ve hevesle botlarımı ve pantolonumu çıkardım. Gömleğimin düğmelerini açtım ama onu ve paltomu çıkarmadım çünkü yarı çıplak olmak ikimiz için de daha kirli hissettiriyordu.

"Ayağa kalk, elf." İpi yakaladım ve Moth'u yukarı kaldırdım, bana kızgın ve şok olmuş bir bakış attığında sırttım.

İpi çabucak birkaç düğümle bağladım, böylece kolları hâlâ başının üzerinde gergin duruyordu ve ayaklarının üzerinde dengede duruyordu. Ayağını daha iyi basabilmek için kıpırdandı, yastık kılıfı tuniğinin belinden aşağısını gösterecek şekilde yırtıldığını fark ettiğinde yüzü tekrar pembeleşti.

"Bacaklarını aç."

Nefesi kesildi ama birkaç saniye sonra itaat etti, ayaklarını biraz sürüyerek dışarı çıktı.

"Daha geniş."

Tehlikeli bir şekilde yalpaladı ama dediğimi yaptı, ne kadar utanmış görünse de siki havada sarsılıyordu. Yarığının etrafındaki narin pullar uyarılmasından dolayı parlıyordu, kuyruğu tedirginlikle sallanıyordu. Uzun parmakları bileklerini birbirine bağlayan ipin etrafında kıvrıldı ve sıkıca kavradı.

Bacaklarının arasına uzanıp parmaklarımı yarığının üzerinde gezdirecek kadar yaklaştım, aletim ne kadar sıcak ve ıslak olduğundan zonkluyordu. Moth'un nefesi kesildi, kalçaları seğirdi ve dengesini korumak için ayaklarını tekrar sürüyerek yürüdü.

"Oh evet, *kesinlikle* sikimi içinde istiyorsun." Bir parmağımı içeri kaydırđım, kulağına sokulurken zonklayan sikimi kalçasına bastırdım. "Belki de seni bunun için bekletmeliyim."

Güve sabırsızlıkla ofladı. "Hayır, *kesinlikle* yapmamalısın-"

Yüzü ağaca dönük olacak şekilde onu aniden döndürdüğümde nefesi kesildi. Ayaklarının üzerinde yalpalayarak dengesini yeniden sağlamak için ayaklarını sürüyerek yürüdü ama ben çoktan kürek kemiklerinin arasından bastırarak vücudunun üst kısmını biraz öne doğru eğmiş, kollarını başının üzerinde daha da sıkıca germiştim.

Nefesi kesildi. "Charlie-"

Yaklaşarak ellerimi yanlarından geçirdim ve sikimi kalçalarının arasına kaydırđım, kuyruğu kalçama sıkıca bastırdı ve çılgınca çırpınırken kalçamın üstünü kırbaçladı. Kaygan ısı şaftımı kapladığında ikimiz de inledik, horozumun başı yarığından çıktığı yerde **o n u n** tabanına sürtünüyordu.

İnleyerek yüzümü ensesine doğru eğdim ve bu his karşısında ürperdim. Kalçalarımı eğip içine girme dürtüsü neredeyse ezici geliyordu, bu yüzden kendimi geri çekilmeye ve tekrar bacaklarının arasına uzanmaya zorladım.

"Sanırım önce seni ne kadar iyi becereceğimi kanıtlamam gerekiyor," diye homurdandım, iki parmağımı içine kaydırarak.

Güve inledi, ben hızla sokup çıkarmaya, kanalını acımasız bir hızla sikmeye başladığımda başı geriye eğildi. Eğilerek boynunun kıvrımına öpücükler kondurdum ve saçlarını okşadım.

"Bunu sikimin etrafında hissetmek için sabırsızlanıyorum." Omzuna ve titreyen pazusuna daha fazla öpücük bıraktım. "Şu haline bak. Çok güzelsin. Başka hiçbir insan seni böyle göremeyecek, değil mi?"

"Hayır," diye kekeledi, bacakları titrerken zorlukla nefes alıyordu, bacaklarını açarken bile umutsuzca kendini dik tutmaya çalışıyordu. "Başka kimse yok."

"Sadece ben," diye mırıldandım kulağına, parmaklarımı içinde tutuyor ve başparmağımı deliğini ovma için geriye uzatıyordum.

Haykırdı, kalçaları tekrar dokunuşuma bastırdı. "Ben-ben-"

"Böyle boşalabilir misin, elf?" Başparmağımın ucunu kışının hemen içine bastırarak sordum. "Sikine dokunmama bile ihtiyacın yok, değil mi? Benim için böyle boşalacaksın ve sonra ben-"

"Ahh!" Moth'un kalçaları çılgınca sallandı, boşalmaya başladığında sıcak, kaygan kanalı parmaklarımın etrafında spazm yaptı. Bu his karşısında inledim, sikim kışının yan tarafına doğru zonkluyordu.

Orgazmı sona erdiğinde ve parmaklarımı serbest bıraktığımda, onları hızla ağzıma çektim, onu nazıkçe bana bakması için geri döndürürken tadıyla inledim.

Moth sersemlemiş görünüyordu, gözleri puslu ve yanakları tatlı bir şekilde kızarmıştı, nefes alırken dudakları titriyordu. Çenesini kavradım ve onu öptüm, tadını paylaşmak için dilimi içeri kaydardım.

"Bacaklarını nasıl hissediyorsun?" Geri çekildiğimde ona sırtarak sordum. "Seni ayakta tutacak kadar sağlam mı?"

Yutkundu, gözlerini hızla kırıştırdı, sonra görüşü bana zayıf bir bakış atmasına yetecek kadar netleşti. "*Evet, tabii* ki."

Eğlenerek ofladım ve çantamdan su şişesini almak için geri çekildim. Moth'un çenesini kavrayarak şişeyi yukarı kaldırdım, böylece birkaç yudum alabilecekti ama sonra şişeyi tekrar kapatıp çantama doğru fırlattım.

"Omuzların çok ağır mı?" Sıkıca masaj yaparak sordum, bu da Moth'un inlemesine ve bağlarının içinde sarkmasına neden oldu. Üzerindeki dal hafifçe gıcırdadı, ağırlığını daha fazla aldıkça yapraklar sallanıyordu.

"İyiler." Kalın kalın yutkundu. "Ama belki bunu daha sonra kampa döndüğümüzde yapabilirsin."

Gülümsedim ve onu öpmek için eğildim. Moth dokunulmaktan hoşlanan bir oburdu. "Elbette. Sen kitabımızdan bir sayfa okurken ben de yapacağım."

Okumada çok daha iyi hale geliyordu ve yazmayı da öğrenmeye başlamıştık - ona hiç öğretilmemiş bir şey daha. İkimizin de adını ilk kez yazdığında, el yazısı büyük, dağınık ve karalayıcıydı, boğazım kasılırken alt dudağımı sertçe ısırarak zorunda kalmıştım. Onu utandırır diye söylememiştim ama o kağıt parçası artık kalıcı olarak cebimde yaşıyordu.

Uzun kelimelerde çok tökezliyordu, bazen utanıyor ve sinirleniyordu ama kararlıydı. Onunla o kadar gurur duyuyordum ki beni dinleyen herkese ne kadar zeki olduğunu haykırmak istiyordum. Bundan kaçındım çünkü bunun onu utandıracağını biliyordum. Bunun yerine onu bir sürü öpücükle ödüllendirdim. Ve orgazmla.

İkimizin de karakterini bozduğumuzu fark ederek, ellerimi çuval pelerininin altındaki kışını avuçlamak için bırakmadan önce omuzlarını son bir kez sıktım ve ona müstehcen bir gülümseme attım.

"Evet, *elf*." Parmaklarımın kuyruğunun dibini ovma için içeri doğru kaymasına izin verdim ve Moth'un titremesine neden oldum. "İlk kez bir insan sikini ağzına almaya hazır mısınız?"

Nefesi kesildi, beyaz dişleri kısa bir süreliğine alt dudağına battı ve oradaki piercinge takıldı. "Evet, ama bu *sadece* bir kez olacak. Kimseye söyleyemezsin."

"Yapmayacağım," diye mırıldandım, elimi uyluğunun arkasından aşağı kaydırarak dizini belime doğru çektim. Sikim ıslak yarığının üzerinden kayarak beni titretti ve başımı öne eğerek boynuna doğru yatırdı. "Tanrım, çok iyi hissediyorsun."

Moth'un nefesi titreyerek kesildi, kalçaları hareket etmeye çalışıyor ve kolları başının üzerindeki ipte bükülüyordu. Kalçalarımı gıcırdatmaya başladığımda göğsü bana doğru kabardı, sikimi ileri geri kaydırarak kendi zonklayan uzunluğunun üzerinde gezdirdim. Ön spermi sikimin başını kaplayarak taşaklarımı sıkılaştırdı. "Ne kadar istiyorsun, *elf*?" "Ne kadar istiyorsun, *elf*?" diye homurdandım, bu da onun inlemesine neden oldu.

Hayal kırıklığı.

"Sadece-" Bacağını daha yukarı kaldırmaya çalıştı, kalçalarını eğdi, böylece horoz kafam bir sonraki hamlemde onun açıklığına takıldı.

İnledim, ucum ıslak sıcaklıkla sarılırken dizlerim neredeyse bükülüyordu. Kendime geri çekilmemi, işleri aceleye getirmeye çalıştığı için onu azarlamamı söyledim, ama kendimi daha derine batarken buldum, onu sabit tutmak için kışının kıvrımını kavradım.

"Siktir." Moth kalçalarını sallamaya, kendini bana doğru itmeye çalıştı ama onu sabit tutmak için ağaca daha sıkı bastırdım.

İşe yaramadı.

Acele bir hareketle ipi kavrayarak bacaklarını havaya kaldırdı ve belime doladı, karın kasları devreye girerken sıkı karnı kasıldı. Üzerimizdeki dal gıcırdayordu ama ben Moth'un sikimi saran sıkıcı sıcaklığından başka bir şeye odaklanamıyordum.

Ben daha tam olarak içine girmeyi algılayamadan, kalçalarını üzerime doğru bastırmaya başladı, kollarındaki ve omuzlarındaki yağsız kaslar, ipi kavrayışını kullanarak kendini sikimin üzerinde çalıştırırken şişkinleşiyordu. Güçlü bacakları kalçalarımın etrafını sarmış, beni tekrar tekrar ileri doğru sarsıyordu.

"Kahretsin," diye soludum, Moth bana karşı hararetle kıvranırken onun çılgın hızına hızla ayak uydurdum.

Çabayla homurdandı ama bir saniye bile yavaşlamadı, teni kızardı ve terden nemlendi.

Hâlâ rol yapıyor olmamız gerektiğini hatırlamak için çok uğraşıyordum ama tek istediğim ikimiz de boşalana kadar sikimi onun içine sokmaktı. Bu noktada Moth'un da tek istediğinin bu olduğundan oldukça emindim.

Ama hayır, lanet olsun! Elf fantezimi gerçekleştiriyordum! Bunun için *çok* çalışmıştım.

Eğilerek dudaklarımı Moth'un kulağının kabuğunun üzerinde gezdirdim ve sivri ucunu ağzıma aldım. Titredi, siki sıkıca bastırılmış bedenlerimizin arasında sıkıştığı yerde zonkluyordu.

"Sikimin etrafında boşalmanı hissetmek için sabırsızlanıyorum, elf," diye mırıldandım kulağına. "Çok ateşli ve sıkı. Ve *ıslak*. Boşaldığında ne kadar ıslanacaksın?"

"Siktir, Charlie." Moth yanağıma doğru nefes nefese kaldı, kalçaları belimin etrafında titriyordu.

"Öğrenmek üzere miyim?" Parmak uçlarımı kuyruğunun alt tarafına sürtebilmek için kıcını kavrayışımı yeniden ayarlayarak boynunu öpmek için dudaklarımı çenesinden aşağı doğru takip ettim.

Moth'un tüm vücudu sarsıldı, etrafımda sıkılaşıırken bir inilti kaçtı. "Hayır, eğer bunu yaparsan, ben-"

"Bir elf kaç kere boşalabilir?" Sinsi bir gülümsemeyle araya girdim, parmak uçlarımı deliğine kadar takip ettim ve sonra kuyruğunun dibine geri döndüm.

"*Nnngh*." Moth titremeye başladı, siki göbeğimin her tarafına ön sperm akıtıyordu. "Ben- ben-"

"Öğrenelim mi?" Parmak uçlarımı çatlağından aşağı kaydırmak için daha da yaklaştım, deliğini geçip tünel açan shaftıma sürtünene kadar.

Titreyerek, yumuşak bir parmak ucuyla kenarını daire içine almadan önce onları kayganlığıyla kapladım. Güve zevkle bağırdı, ben hafif bir baskı uygulayana ve parmağım içeri girene kadar deliğı seğıirdi.

Aceleyle sertleşti, kanalı sikimin etrafında sıkılaştı. Dudaklarından umutsuz çığılıklar dökölüyor, etrafımızdaki sessiz ormanda yankılanıyordu. Güçlü bacakları belimi o kadar sıkı ki irkildim ama en azından hafif acı, kendi çalkantılı orgazmımı bastıracak kadar dikkatimi dağıttı. Sikim onun içinde acı verici bir şekilde hassastı, ısrarla zonkluyordu ama Moth ağaca yaslanana kadar kalçalarımı sabit tuttum.

Yukarıdaki dal tekrar gıcırdadı ve çok hafif bir çatlama sesi duyduğumu sandım ama sonra Güve'nin kalçaları tekrar hararetle kıvranmaya başladı, birleşen bedenlerimizin kaygan sesi başımı döndürdü.

"Boşaldığını hissetmek istiyorum," diye nefes nefese kaldı, bacakları belimin etrafında çılgınca titriyordu. "Beni çözmen için boşalman gerekiyor. Anlaşmamız böyleydi."

Nefes nefese sıırttım ve tekrar içine gömölmek için çekildim. "Bu doğru. İçine boşalmama izin vereceksin, değıil mi? Sonra da diğler elflerin yanına, içinden döllerim akarken döneceksin ve hiçbirini seni bir insanın sikmesine izin verdiğini bilmeyecek."

-

MOTH

Bir elf ve bir insan şövalye gibi davranmamızın beni neden bu kadar tahrik ettiğı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama öyleydi. Hem de çok.

Belki de Charlie'nin söyledikleri bir dereceye kadar doğru *olduğı* içindi. Kampa geri dönecektik ve hiçbirini burada ne **y a p t ı ğ ı m ı z ı** bilmeyecekti. Hiçbiri Charlie'nin döllerinin içimden sızdığını, beni aynı a n d a hem rahatsız hem de garip bir şekilde mutlu ettiğini *bilmeyecekti*.

Charlie tekrar itmeye başladı, gri gözleri zevkten kararmış ve yanakları kızarmıştı. Birbirine sıkıca kenetlenmiş bedenlerimiz arasındaki hava buharlıydı, Charlie'nin paltomun altındaki bedeninden sıcaklık yayılıyordu, alnı ter içindeydi.

Onun temiz ter kokusuna garip bir şekilde aşık olmuştum, bu yüzden burnumu nemli saçlarına gömmek için boynumu gerdim, onu içime çektim, aletim tepki olarak titreşti. Kasıklarına ve göbeğindeki kıllara sürtünüyor, sürtünme aklımı başımdan alıyordu.

Boşaldığını görmek, her zaman çıkardığı ve beni çılgına çeviren o boğuk iniltiyi duymak için yanıp tutuşuyordum. Bacaklarımı beline sımsıkı sararak kalçalarımı ona doğru bastırdım ve ellerimi bağlayan ipe parmaklarım ağrıyacak kadar sıkıca tutundum.

"Beni tekrar boşaltacaksın," diye şakağına doğru soludum, utancımı bir kenara bırakıp sözcükleri ağzımdan çıkarmaya çalışıyordum. Seks sırasında konuşma konusunda giderek daha iyi oluyordum, çünkü Charlie bundan hoşlanıyor gibiydi. Ve onun da benim hissettiğim kadar kontrolsüz olmasını istiyordum. Bazen beni tam bir karmaşaya dönüştürürken kontrolünün ne kadar iyi olduğuna sinirleniyordum, ama bunu sevdiğimi de inkar edemezdim.

İnledi, kalçaları sikini olabildiğince derine itmek için zorlanıyordu, başı içimdeki o noktaya takılıyor ve etrafımda sıkılaşmama neden oluyordu. Kısa, gıcırtilı itişlere geçerek, sevdiğimi bildiği şekilde oradaki baskıyı sürdürdü, bu da zevk beni zayıflatırken titreyen bacaklarımın belinden kaymaya başlamasına neden oldu.

Kavrayışını sıkılaştırarak bana sırtıttı ve dudaklarını dudaklarıma değdirmek için başını eğerek derinlere doğru itti. "Herkesten daha iyi hissediyorsun," diye mırıldandı ve göğsümün sıkışmasına neden oldu. "Sen mükemmelsin."

"Sen de öyle." Kollarım ve omuzlarım yanıyordu, kalçalarım beline sarılmaktan ağrıyordu. Pullarım deri monta sürtünüyor, pençeli ayak parmaklarım vücuduma pompaladığı mutluluktan kıvrılıyordu.

Bir kez daha sert bir hamle yaptığında, başım arkaya düşerek haykırdım. "F-f-f-fuck."

Dişlerimi sıkarak başımı eğdim ve yalvarırcasına ona baktım, nefes alışverişlerimiz aramızdaki boşlukta birbirine karışıyordu.

"İnsan sakin çok iyi hissettiriyor." Ağzımdan dökülmeye başlayan sözcükleri durduramadım. "Senin spermini içimde istiyorum. O orkların geri gelip üzerimde koklamasını istiyorum. Diğer tüm elflerin beni görmesini ve bir insan şövalyenin beni becermesine gerçekten izin verip vermediğimi merak etmelerini istiyorum."

Charlie inledi, dizleri büküldü. "Fuuuck."

"Sen gittikten sonra kendime dokunmak ve seni hâlâ içimde hissetmek istiyorum." Ne söylediğime inanamıyordum, yüzüm yanarken bile

devam etti. "Beni ne kadar iyi becerdiğini hatırlayarak kendimi tekrar boşaltacağım."

"Kahretsin," diye mırıldandı, beni ağaca yaslarken parmakları kıcıımı ısıırıyordu. "Tamam, aslında bunu daha sonra yapacağız. Siktir, bunu görmem lazım."

Charlie'nin beni kendime dokunurken izlediği düşüncesi -tıpkı Chicago'da onca zaman önce yaptığım gibi- sikimin kontrolsüzce nabız atmasına neden oldu, midelerimizin arasına sıkıca bastırdım. Gerildim, bir orgazm daha üzerime çökerken tüm vücudum titriyordu. Bacaklarım beline dolanarak daha iyi bir yer bulmaya çalışıyordu.

"F-f-f-fuck, yine geliyorum." İpi sıkıca kavradım, omuzlarım protesto çığlıkları atıyordu ama dengemin olmaması orgazmımı daha da güçlendirdi. Tamamen onun merhametine kalmıştım, bağlanmıştım ve kollarında tehlikeli bir şekilde dengelenmişim, kıcıımı sıkıca kavradığında ve orgazmım boyunca beni dövmek için beni hareketsiz tuttuğunda fazla hareket edemiyordum.

Gergin çığlığım ormanda yankılandı ve hemen ardından Charlie'nin siki içimde zonklarken çıkardığı uzun iniltiler g e l d i . Mümkün olduğunca derine bastırdı, vücudum ona karşı gerilirken gözlerim geri döndü.

Tam gerginlik onu terk etmeye başlamıştı ki, üstümüzden büyük bir çatırtı geldi. Ben tepki veremedim, kollarımı başımın üzerinde gergin tutan gerilim yok oldu. Dalın ucunun kalın tabanından koparak aşağıya doğru sallanışını izlerken gözlerim büyüdü.

Charlie'nin kafasının arkasına çarptı. Geriye doğru devrilmeye başlamadan önce gözleri tekrar geri döndü -bu sefer iyi bir şekilde değil-. İpi koparmak ve bir kolumu ona dolamak için yeterli zamanım vardı, böylece topallarken yere düşmedi, ikimizi de çoğunlukla dik tutmak için tökezledi.

Tamamen bayılmıştı. Dehşet içinde ona baktım ve koluma yaslanırken sessiz ormana göz gezdirdim. Güvenli evimde tam olarak bu kapağa sahip bir kitap olduğundan oldukça emindim - kahramanın yastık kılıfı giymemesi dışında. Ayrıca Charlie'nin siki hâlâ içimdeydi, bu yüzden bacaklarım derin bir çömelme hareketi yapacakmışım gibi garip bir şekilde açılmıştı. Ve ikimizin de belden aşağısı çıplaktı. Ve aşk romanlarındaki kahramanların canavar ayakları ve kuyrukları olmadığından oldukça emindim. Yani... belki de bu o kapağa pek benzemiyordu.

Onu olabildiğince nazikçe yere bıraktım, siki serbest kaldığı anda iç baldırlarıma ıslaklık damladığında yüzüm alev alev yandı. Sonu

Dalın bir kısmı diğer bileğimdeki ipten sarkıyordu, ben de kurtulmak için düğümleri tırmaladım. İp zaten mahvolmuştu, onu yakalamak için kopardığım yerden ikiye ayrılmıştı.

Bileklerim serbest kaldığında, onun yanında dizlerimin üzerine çöktüm ve saçlarını yoklamak için başının arkasını hafifçe avuçladım. Küçük bir yumruya rastlayınca irkildim ama dal ona o kadar da sert çarpmamıştı. Muhtemelen tam boşalırken kafasına aldığı darbenin birleşimiydi onu bayıltan. Beyninde fazla kan kalmış gibi görünmüyordu.

"Charlie." Nemli saçlarını yüzünden geriye doğru düzelttim, sonra aptal çuvalı ve yastık kılıfını yırttım, böylece başını onlarla yastıklayabildim.

O uyanmadı ve ben aniden ormanda çırılçıplak olduğumu ve herhangi birinin bizi görebileceğini fark ettim. Birdenbire artık kulağa o kadar da sıcak gelmiyordu. Çantamı karıştırarak her zamanki kıyafetlerimi giydim ve Charlie'nin pantolonunu beceriksizce bacaklarından çekiştirdim, yumuşamış aletini dikkatlice içine sokarak fermuarını kapattım.

Kafalarına darbe aldıklarında insanlara ne oluyordu? Gerçekten kötü müydü? Kafatasları ne kadar yumuşaktı? Daha önce hiç dikkat etmemiştim. Beyin sarsıntılarını biliyordum ama hepsi bu kadardı.

"Kahretsin," diye mırıldandım, kılıcımı ve sırt çantalarımızı toplarken panik yapmamaya çalıştım, sonra Charlie'yi omzuma aldım. Orada bir patates çuvalı gibi sallanıyordu, bu da kamp yönüne **doğru** aceleyle geri dönmeye başladığımda kalbimin daha hızlı atmasına neden oldu.

"Lütfen uyan." Onu uyandıracığını umarak kıkına bir şaplak attım.

İnledi, vücudu bana karşı sertleşti. "Ne-"

Rahatlama beni sarkıttı. "Şükürler olsun. Dal seni bayıltmış." Çok ateşliydim, seksten dolayı hâlâ kızarmış ve terliydim ve şimdi tüm eşyalarımızı ve Charlie'yi taşıyordum ama yavaşlamadım. "Apollo'nun seni kontrol edebilmesi için kampa geri dönmeliyiz."

"Oh kahretsin." Charlie'nin sesi kısıktı ama yüzünü silmek için elini kaldırdığını hissettim. "Dal mı? Ne oldu? Neden... Başım ağrıyor."

İçimdeki tedirginlik daha da artmıştı ama yine de ona doğru bakarken kıkına bir şaplak atmaktan kendimi alamadım. "Önce dalın gevşek olup olmadığını kontrol etmedin mi?"

"Evet!" Sesi şimdi daha akli başında geliyordu ama hâlâ mutlu bir şekilde onu ormanda taşımama izin veriyordu. "Gevşek değildi. Senin saçma canavarın

güç onu koparmış olmalı."

Sinirle ofladım ve bacaklarını yeniden kavradım. Birkaç saniye sonra diziyle göğsümü dürttü ve sinsice, "Seni çok sert boşaltmış olmalı, ha?" dedi.

"Kapa çeneni."

Charlie homurdandı ve uzanıp kıkımını okşadı. "Elf gibi davranmak seni o kadar azdırdı ki bir ağacın dalını koparıp attın."

"Bok kafalı," diye mırıldandım, durdum. "Artık yürüyebiliyor musun?" "Yani *yürüyebilirim* ama bu oldukça güzel."

"Charlie!" Onu dikkatlice ayağa kaldırdım, omuzlarından tuttum ve göz bebeklerinin tuhaf görünüp görünmediğini görmek için ona baktım.

Bana sırtımdan önce birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Bu eğlenceliydi." Gözlerimi devirdim. "Ta ki sen bir dal tarafından yere serilene kadar."

"Buna değer." Charlie çantasını sırtımdan aldı ve su şişesini çıkarıp bir yudum içtikten sonra bana uzattı. "Yine de başım ağrıyor."

Şişeyi geri uzattım ve kısa saçlarını dikkatlice ellemek için uzandım. "Kaz yumurtası var sende. Çok büyük değil ama yine de Apollo'nun seni kontrol etmesini sağlamalıyız."

Omuz silkti ve parmaklarını benimkilere doladı. "Tamam, eğer endişelenmeni engelleyecekse."

Tekrar ilerlemeye başlamadan önce birkaç saniye daha endişeyle ona baktım. Biraz tökezledi, ayakları üzerinde sallanıyordu, bu da hemen durmamı ve onu tekrar kollarıma almamı sağladı.

Kollarını boynuma dolayarak bana sırtıttı. "İşte *bu* güzel." "Beyin sarsıntısı geçiriyor olabilirsin!"

"Yok, Moth, söz veriyorum. Kendimi iyi hissediyorum, sadece yumru acıtıyor."

"Yine de," diye mırıldandım, ağaçların arasında aceleyle ilerlerken. "Bir dahaki sefere daha dikkatli olmalıyız."

Bu Charlie'nin canlanmasına neden oldu. "Ooh, bir dahaki sefere ne yapacağız?"

Yüzüm pembeleşti. Ona bir bakış fırlattım ve hemen aklımdan geçen fikri dile getirmek istemediğim için hızla başka tarafa baktım.

Ama Charlie fark etti. Tabii ki fark etti.

"Anlat bana," dedi hemen. "Hadi ama, benim elf şeyimi yaptın, bu yüzden ne fikrin varsa yapmak istiyorum."

Cevap vermeden önce etrafıma dikkatle bakındım, çünkü artık kampa yaklaşıyorduk. "Şey, sen asker gibi davranıp patronluk tasladığında

şehirden geri getirdim..."

Charlie'nin ağzından yavaş ve pis bir sırıtış yayıldı. Yanağıma sokulmak için eğildi. "Öyle mi?"

Ofladım, yüzüm yanıyordu. "Hoşuma gitti," dedim huysuzca.

"Kötü asker, ha?" dedi düşünceli bir şekilde. *Kötü asker* dememiştim ama bunu düşününce içim heyecanla burkuldu. "Hunter ve ben yeni askerleri eğitmek için biraz zaman harcadık. Gerektiğinde oldukça otoriter olabiliyorum."

İstemediğim boğazımdan boğuk bir ses çıkardım. "Oh," diye mırıldandım. "Tamam."

Charlie kıkırdadı ve yanağıma kocaman bir öpücük kondurdu. "Olmuş bil, avcı. Bir canavarı becermek istediği gerçeğinden bu kadar nefret eden kötü, öfkeli askeri oynayacağım."

"Yani, tamam, belki de yapabiliriz, evet," diye kekeledim, yüzüme ateş b a s m ı ş t ı .

Kamp duvarı ileride görünüyordu, ben de Charlie'yi nazıkçe ayağa kaldırdım. Tek kelime etmeden ceketimi silkti ve bana uzattı, bu da göğsümün sıkışmasına neden oldu. Kuyruğum pantolonumun içine sokulmuştu ama büyük kısmı hâlâ ortadaydı. Artık bu konuda daha az utanç duyuyordum. Ve pantolonumun arkasına garip bir şekilde tıktırılmadan dolaşmak güzel olurdu. Ama henüz başkalarının onu görmesine hazır olduğumu düşünmüyordum.

"Eğlendiniz mi?" Charlie sordu, ellerimizi birleştirip kamp duvarına doğru ilerlemeye başladığımızda sesine endişe karışmıştı.

Boğazımı temizledim ve başımı salladım. "Evet, öyleydi... Evet."

Göz ucuyla bakınca ağzının memnun, orantısız bir gülümsemeye dönüştüğünü gördüm. "Harika." Dirseğimle onu dürttüm. "Ama belki bir daha aksanlı konuşmayı denemezsin."

Bana ters ters baktı. "İyiymiş."

Homurdandım ve onu kendime çektim. "Elbette öyleydi."

Kampa vardığımızda Charlie'nin alnı başındaki şişlik yüzünden acıyla buruşmuştu. Onu motel binasının sonundaki Apollo'nun odasına doğru yönlendirdim ve dost canlısı sarışın akıncı kapıyı açıp Charlie'ye içeriyi gösterdikten sonra dışarıda bekledim.

"Güve!"

Edin'in sesi kampın öbür ucundan gürledi. Duvara yaslandığım yerden başımı kaldırdığımda onun ve Hunter'ın yaklaştığını gördüm.

"Charlie iyi mi? Onu Apollo'nun odasına girerken gördük."

Edin'in sarp yüzü endişeyle buruşmuştu ve Hunter'ın kaşları her zamanki gibi çatılmıştı ama ikisi bana ulaştığında bakışları başımın tepesine kayınca ifadesi şaşkınlığa dönüştü.

Konuşmak için ağzını açtı ama Edin önce davrandı.

"Bu nedir?" diye sordu, uzanıp saçımdaki bir şeye dokunarak.

Charlie'nin bana yaptığı elf dalından tacı hâlâ taktığımı fark ettiğimde yüzümdeki tüm kan çekildi. Saçımın birkaç telini çekiştirirken irkilmemeye çalışarak tacı kafamdan çıkardım.

"Yok bir şey," dedim hızlıca, sırt çantamı çekiştirerek çıkarıp içine soktum.

Yüzüm yanıyordu ve Edin ile Hunter'a dönüp baktığımda, bakışları tacımda, sivri kulaklarımda, Charlie'nin saçımı büktüğü karmaşık saç stilinde gezinirken ikincisinin yüz hatlarında bir anlayış belirlediğini görmek beni dehşete düşürdü.

Hunter'ın ağzı seğirdi. "Elf olayı, ha?"

"Ne? Hayır," diye tersledim, yanaklarım alev alev yanıyordu. "Kapa çeneni."

"Elf şeyi mi?" Edin'in mor gözleri ilgiyle parladı. "Elf şeyi nedir?"

Hunter boğazını temizledi. "Charlie'nin elflere karşı hep bir ilgisi vardı-"

"Hayır, yoktu," diye geveledim. "Hunter, kapa çeneni." "Tamam, tamam!"

Kıkırdadı, sonra Edin'e mırıldandı, "Sana sonra anlatırım, çizik."

Kapı arkamdan açıldı ve bu aşağılayıcı konuşmadan uzaklaşmak için hızla döndüm. Charlie ve Apollo dışarı çıktılar, kamp doktoru bize rahat bir gülümseme atmadan önce onu omzundan alkışladı.

"Sadece bir süre baş ağrısı çekecek," dedi bana.

"Neden?" Hunter hemen sordu, sesi bir kez daha ciddiye. "Ne oldu? Yaralandın mı?"

"Sadece kafamı çarptım." Charlie kıkırdadı ve kolunu bana doladı. "Nereye gittiğime bakmıyordum ve bir dala çarptım. Küçük bir şişlik var. Ciddi bir şey değil."

Hunter onun yüzüne baktı. "Yumru nerede?"

Charlie belli belirsiz başının arkasını işaret edince Hunter'ın bakışları yavaşça ikimizin arasında gezindi.

"Yani sen... bir dala doğru geri geri yürüdün," dedi kesin bir ifadeyle.

"Evet," diye tersledim ve Charlie'yi kendimden uzaklaştırdım. "Yaptığı şey tam olarak buydu."

"Siz ikiniz orada ne haltlar karıştırdınız?" diye sorduğunda Hunter'ın sesi inanmazlıkla renklenmişti.

"Hiçbir şey!" Neredeyse bağıracaktım. "O zaman kapa çeneni."

Charlie'yi motelin sonundaki merdivene doğru çekerken iri yarı eski askerin kıkırdadığını duydum. Edin de şaşkın bir kıkırdama çıkardı, derin sesi "Kafam karıştı," diye gürlledi.

"Ben de, Scratch. Ama elf olayını sonra anlatırım."

Gloam Çalışkan Ateş Adamına Tapıyor

Sonunda, Gloam ve Rig için bir kısa film! Sanırım kafamdaki en sağlam, en güvenli çift onlar, bu yüzden onları tekrar ziyaret etmeye daha az ihtiyaç duyuyorum, belki de? Ama o kafa yapısına geri dönmek çok güzeldi. Çok tatlılar, özellikle de Rig. Herkese yardım etmek ve hepsini mutlu etmek isteyen değerli bir bebek.

8.4k kelimededen oluşan bu kitapta Seraph ve Lilac'ın aşk kulübesindeki rahat yaşamlarına alışmalarına güzel bir bakış, Wyn'in yokluğunda ona hafifçe sataşmalar (bu piç ne zaman sohbetlerde ortaya çıkmıyor ki) ve Gloam'un kıpır kıpır, hiperaktif ateşböceğini şımarttığı ve sonunda bir süre sessiz kalmasını sağladığı bir gece yer alıyor.

Keyfini çıkarın! Her zaman olduğu gibi, lütfen içeriği ve spoiler uyarılarını kontrol edin, ancak bu her şeyden çok süper tatlı ve yumuşak.

İçerik uyarıları: Açık cinsel içerik, sadece 18+, canavar aleti (büyük bir şişkinlikle), süper tatlı yumuşaklık, Wyn'e hafifçe sataşma (bunun bir uyarı olması gerektiğini düşünüyor), Rig süper azgın (ne zaman değil?), ayrıca sonunda birkaç dakikadan daha uzun süre kıpırdanmayı bırakıyor

Spoiler uyarısı: *Seraph* (Canavar: Altıncı Kitap) kitabındaki olaylardan

sonra geçmektedir İlk yayın tarihi: 2022 Yazar: Lily Mayne

Tüm hakları saklıdır

RIG

Gloam ve Lilac'ın tavuk tellerini keserken konuşmalarını izlerken avucumdaki kalın çivi yığınıyla oynadım, başparmağımı üzerlerinde gezdirerek birbirleriyle ş ı n g ı r d a m a l a r ı n ı sağladım.

Gloam kıkırdayarak bir şeyler mırıldandı, dişleri parladı ve Lilac'ın yeşil gözleri Gloam'ın söylediklerine gülümserken köşelerinden kısa bir süre kırıştı. Lilac ve Seraph'ın karavanın arkasındaki küçük sebze tarlasını korumaya başlıyorlardı, aç vahşi hayvanları uzak tutacak bir tavuk teli yapısı yapıyorlardı.

Gloam başka bir şey söyledi, sonra çömeldiği yerden kalkarak yamanın köşelerini oluşturacak tahta direkleri getirdi. Gözlerim geniş sırtından aşağıya, omurgasının iki yanındaki silik yara izlerinin yanından geçerek deri pantolonunun bel bandının hemen üzerindeki küçük çukurlara kaydı.

Sonra aşağıya, o yürüdükçe esneyen yuvarlak kışına doğru kaydılar. Dilim ağzımın damağına sertçe bastırdı, beynim şimdiden günün geri kalanını, odamızda rahatsız edilmeden yalnız kalacağımız bu akşama atlıyordu. Belki bu gece-

"R-Riig?"

Dikkatim tekrar önümdeki canavara yöneldi. Seraph inşa etmekte olduğumuz bankın yanına çömelmiş, kocaman ellerinden biriyle çekicini cüceleştirmiş, diğer elini ise sabırla bana doğru uzatmıştı.

Kıkırdayarak ona bir çivi uzattım. "Kusura bakma dostum."

Çiviye dikkatlice bankın yan tarafına, ayağın üst tarafla birleştiği yere yerleştirmesini ve çekiçle neredeyse tek vuruşta çakmasını izledim. Bazı basit birleştirmeler yapmıştık ama ahşap işlerinde nasıl düzgün yapılacağını bilecek kadar iyi değildim. Cat gibi tüm farklı türleri bilen biri değildim ve bana daha önce öğretmiş olsa da hatırlama k o n u s u n d a kötüydüm.

Bir araya getirilmiş parçalar da çoğu durumda aynı şekilde işe yarıyordu.

Seraph başka bir çivi için elini uzattı, ben de gözlerim Gloam'a kayarken çiviye uzattım. Şimdi Lilac'ın yanına çömelmiş, ahşap direklerden birini Lilac'ın küçük sebze tarlası için dikkatlice işaretlediği alanın köşesine çakıyordu.

Sırtı bana dönüktü. Bakışlarım yine kışına kilitlendi ama bu benim suçum değildi. Pantolonunun derisi gergin olduğu için çok güzel görünüyordu. Sonra sırtı yere saptıktan sonra sırtındaki tüm kaslar kıpırdadı ve esnedi, kocaman eli ince tahta parçasının etrafına dolandı ve pazuları büküldü. Bir gece önce bana binerken sikini yumrukladığı ve kalçalarını yatağa çarptığı anı hatırlayınca karnım şişti. Yemin ederim, bazen üzerinde yatarken bile sırtımı dışarı atacak diye biraz geriliyordum, aslında pek bir şey yapmıyordum.

Hırıltılı bir homurtu beni sıçrattı, bakışlarım Seraph'ın bana sırtıttığını görmek için geri döndü, ağzı inanılmaz derecede genişlemişti ve tüm keskin, kalabalık dişleri dışarı fırlamıştı. Kıpırmızı kesilerek ona bir çivi daha uzattım ama çiviye tahtaya çakmak yerine Lilac ve Gloam'a baktı.

"Bu kadar ilginç olan ne yapıyorlar?" diye mırıldandı ama çok sayıdaki gözlerindeki sinsi bakış, Leylak ve Gloam'un ne *yaptığıyla* ilgilenmediğini bildiğini gösteriyordu.

Boğazımı temizleyerek bir el salladım. "Biliyorsun... Ben burada ustabaşı sayılırım. Ekibime göz kulak olmalıyım."

Seraph tekrar homurdandı, bankın üzerinde geriye doğru eğilirken omurgası kıvrıldı. "Sanırım bazıları diğerlerinden daha fazla."

"*Bazıları* beynimin kısa devre yapmasına neden olacak kadar sıcak olmamalı."

Bu, Gloam'un sırtarak bana bakmasına neden oldu, dişleri ve sivri dişleri ortaya çıktı ve dikdörtgen göz bebekleri neşeyle parladı. Bir an için kalçalarını gerdiğine yemin edebilirdim, bu da gözlerimin hemen aşağıya kaymasına neden oldu. Dostum, benim canavar bazen tam bir *fingirdek* oluyordu. Ve herkes kötü olanın *ben olduğumu* düşünürdü, sırf dış görünüşü zarif, bilge ve başkalarının yanında sakın olduğu için.

Hepsi saçmalıktı. Yatakta bir hayvandı. Ve ben buna bayılıyordum. "Bank nasıl gidiyor?" Leylak doğruldu ve yanıma geldi.

Hayvancağz dönüp yüzünü Lilac'ın omzunun ön tarafına sürterken Seraph'ın omuzlarına bir kolunu doladı ve kollarını ona sımsıkı sardı.

"Harika." Ona sııttım. "Seraph'ın bana burada pek ihtiyaçı yok. Ben sadece çivileri teslim eden bir uşağım. Yakında beni solak bir tornavida ya da tartan boya bulmaya gönderecek."

Leylak ofladı, şakayı iki canavardan daha iyi anlıyordu, muhtemelen insan tüccarların şakalaşmalarından pek hoşlanmıyorlardı. şehirde tamirci olarak çalışmaya başladığımda ben de aynı şeyi yaşamıştım; dizel motor bujisi ya da sinyal sıvısı bulmak için aptalca işlere g nderiliyordum.

"ok güzel görünüyor," dedi Gloam yaklaşırken ve bir elini buklelerimin arasından geçirdi.

Ona sııttım ve iri bedenine yaslandım. "Hepsi Seraph'ın işiydi. O doğuştan yetenekli." Seraph'a ekledim, "Cat döndüğünde sana benden çok daha fazla şey gösterebilir. Tüm uygun birleşimler ve teknikler gibi."

"Bunların hepsini sen de biliyorsun Rig," dedi Lilac kuru bir sesle.

Kızardım. "şey, sayılır. Cat kadar iyi değil. Bu konuda bir yeteneği var. Canavarlar gelmeden önce bu işleri bilip bilmediğinden hiç bahsetmedi ama belki babasıyla marangozluk falan yapmıştır?"

Leylak kaşlarını çattı. "Cat ocukluğu hakkında hiç konuşmazdı."

Bunu gerçekten düşünmemiştim ama Lilac haklıydı. Cat gözyaşı açılmadan önceki hayatından hiç bahsetmezdi ama bazılarımızdan biraz daha yaşlıydı, yani olay olduğuunda Anchor gibi genç bir delikanlıydı.

Bunun daha iyi olup olmadığını bilmiyordum - n a s ı l bir şey olduğuunu hatırlayacak kadar yaşlı olmak. Yırtık açıldığında çok gençtim, hayatın daha önce nasıl olduğuunu gerçekten hatırlayamıyordum. Doğru düzgün değil. Sıcak yazları büyükannemin arka bahçesindeki havuzda yüzüğümü, yüzümün buzlu dondurma suyuyla yapış yapış olduğuunu hatırlıyordum. Annemin beni yarış arabası yatağına yatırdığını ve iyi geceler  p c ğu verirken kıvırcık saçlarımı düzelttiğini hatırlıyordum. Florida'dan ziyarete gelen teyzemin beni öpücüklere boğduğuunu ve bana İspanyolca bir şeyler söylediğini hatırladım.

Canavarlar geldiğinden beri teyzemi görmemiştik. Onun ve ailesinin hayatta kalıp kalmadığını asla bilemedik.

 z lmemeye çalışarak düşüncelerimden sıyrıldım ve Seraph'a gülümsedim. "Her neyse, çok çabuk kapmışsın Seraph."

"Tıpkı senin İngilizce'de yaptığın gibi," diye ekledi Gloam ona gülümseyerek. "Sen bir harikasın."

Seraph zevkle kıkırdarken, Lilac Seraph'ın pürüzsüz başının arkasını okşarken bize kuru bir bakış attı. "Ona kocaman bir kafa vereceksin."

Gloam'a bakarak sııttım. "Kampa geri dönerken Gloam da bana böyle demişti." Omuz silkerek ekledim, "Buradaki tüm canavarların süper zeki ve yeni beceriler öğrenmeye hevesli olması benim suçum değil. Belki Wyn hariç. O yeni bir şey öğrenmekle ilgilenmiyor gibi görünüyor."

Seraph keyiflendi. "Küçük duman adam umurunda değilmiş gibi davranmayı seviyor."

Gloam kıkırdadı, kafa derimi okşarken beni kendine çekti ve mırıldanmak istememe neden oldu. "Ama sence öyle mi Seraph?"

"Öyle," diye cevap verdi Leylak, sesi düzdü. "Geçen gün Seraph için bize koca bir çuval sebze getirdi, *onları yeni bulduğunu* iddia etti. Ama yine de birine söylersem dilimi koparmakla tehdit etti. Sonra Daisy'nin lokantada, o akşamki yemek için havuçları çoktan soyduğuna yemin edebileceğini ama hepsinin ortadan kaybolduğunu söylediğini duydum."

Gloam ve ben güldükten sonra, "En azından Danny gelmiş geçmiş en tatlı adam. Ve *çok* ateşli." Gloam eğlenerek oflayıp kafa derimi hafifçe kaşırken ben de kıs kıs güldüm. "Sence Ruh Yiyici o kapüşonun altında neye benziyordur? Hiç yüzünü gören oldu mu? Danny dışında yani."

Seraph sesini biraz da kendini beğenmiş bir şekilde çıkararak, "Sahip oldum," dedi. "Sahip misin?" Lilac ona bakarken kaşlarını kaldırdı.

"Evet. Bir gece burada dışarıdaydık ve ben dişlerim için üzülüyordum." Uzandı ve sivri, çıkık dişlerine hafifçe dokundu. "Nasıl da başkalarınınkine benzemiyorlar. Bana dişlerini göstermek için kapüşonunu indirdi. Onlar da çok keskin."

Lilac'ın maskesinin arkasından kaşlarını çattığını görebiliyordum. "Bunu bana söylememiştin."

Seraph omuz silktili. "Fark etmezdi. Ve onunkini görmek yardımcı oldu. Kendi dünyasından pek çok türün bizimkiler gibi keskin dişleri olduğunu söyledi."

"Evet." Gloam başını salladı ve Seraph'a nazik bir gülümseme verdi. "Pek çok, pek çok türü var. Vintlerin keskin dişleri vardır ve sende de biraz vint var, Seraph. Seninkilerin onların DNA'sından geldiğine şüphe yok."

"Bence harikalar," diye ağzımdan kaçırđım. "Dişlerin. Çok havalı. Ve harika bir gülüşün var, Seraph."

Ağzı şimdi kocaman bir sırıtışla gerilmişti ama Lilac'ın yanındaki dar çerçeveye doğru dönerken biraz utangaç görünüyordu. "Teşekkür ederim, R-

Riig." "Tamam, Wyn'in keskin dişleri olduğunu biliyoruz," dedim hevesle,

Gloam saçlarıma şefkatli bir öpücük bırakırken. "Başka ne var? Kaç tane gözü var?"

var mı?"

Seraph kıkırdadı. "İki."

"Sence ona sorsam bana yüzünü gösterir mi?" "Hayır," dedi

Lilac, Gloam ve Seraph hep bir ağızdan.

Öfkelendim. "Onun kadar yaşlı birinin *yüzüne* bu kadar değer vermeyeceğini sanırsın."

"İnsanlar karmaşıktır, kaç yaşında olurlarsa olsunlar," dedi Gloam bilgece ve beni şehvetle ürpertti. Bana ateşli canavar profesör gibi davranmasına bayılıyordum. "Ama bildiğim kadarıyla telythler her zaman yüzlerini gizlemişlerdir. Wyn kuşkusuz tanıştığım ilk kişi. Bu sadece kültürlerinin bir parçası."

"Oh, tamam," dedim, Wyn'in kültürü hakkında küstahça davrandığım için kendimi kötü hissederek. "Ona sormayacağım."

Gerçi bunu ona soracak cesareti kendimde bulamazdım. Danny'nin üzerine titrerken ya da Edin'le iki yaşlı dedikoducu gibi kıs kıs gülerken bile hâlâ çok korkutucuydu.

"Güneş batıyor," dedi Leylak kısaca. "Çiti bitirelim mi? Sonra Seraph ve ben yarın toprağı çevirmeye ve tohum ekmeye başlayabiliriz. Aury gelip yardım edeceğini söyledi."

Seraph canlandı. "Evet, Au-ree'yi görmek istiyorum."

Leylak ofladı ve başını eğerek Seraph'ın maskesinin üstünden öptü. "Herkesi görmeyi seviyorsun."

"Çünkü herkesi severim," dedi Seraph, çekici tekrar eline alıp çivi çakmak için elini uzatırken.

Bir tanesini uzatırken resmen eridim. Seraph gelmiş geçmiş en sevimli yaratıktı. Mary'nin malikanesinde karşılaştığım çığlık atan, çırpınan yaratıktan daha fazlası olduğunu her zaman biliyordum. Oldukça umutsuz görüldüğü zamanlarda bile umudumu hiç yitirmemiştim.

Lilac'ın kafesinin anahtarını çalıp onu dışarı çıkarma planını fark ettiğimde - sessiz, içine kapanık arkadaşım gerçekten de sandığı kadar sinsi değildi - endişelenmemiştim. Lilac'ın yargılarına bu kamptaki herkesten daha çok güveniyordum ve Seraph'ın ne kadar iyi iş çıkardığını *görmüştüm*. Ne kadar **i l e r l e d i ğ i n i**. Ne kadar çok çabaladığını.

Gloam'un endişesini de anlıyordum, çünkü Seraph'ın Mary'nin dövüş kafesindeki acı dolu öfke nöbetlerinin sonuçlarını görmüştü. Ama Seraph'ın o kafeste sıkışıp kalırsa kendini geliştiremeyeceği konusunda Lilac'la hemfikirdim. Bu yüzden ona gizlice yardım ettim.

Bu yardımın bir kısmı, Lilac'ın Seraph'ı kafesten çıkardığı her gece Gloam'un dikkatinin dağılmasını -çok, çok dikkatinin dağılmasını- sağlamaktı. Bu

son derece ciddiye aldığım bir görevdi. Ve büyük bir hevesle yerine getirdim.

Ve neredeyse kaldırabileceğimden daha fazla orgazm şeklinde büyük fayda sağladı.

Şimdi, taşaklarım anıdan karıncalanırken Gloam'a baktım, aniden bir tekrar için istekliydim. "Evet, şu işi bitirelim ve akşam için seni rahat bırakalım."

Bunu söylerken elimi Gloam'un sırtından aşağı kaydırarak kıcını gizlice sıktım. Kısık bir sesle kıkırdadı ve Lilac'la birlikte sebze tarlasına doğru yürümek için beni bırakmadan önce saçlarıma bir öpücük daha kondurdu.

Artık tamamen bu tezgahı bitirmeye odaklanmıştım, böylece canavarımı mümkün olan en kısa sürede çıplak bırakabilecektim. Seraph'ın bacakları sabitlemesine yardım ettim ama çoğunu kendisinin yapmasına izin verdim çünkü sadece izlemek yerine uygulamalı öğrenmeyi seviyordu. Bittiğinde, Lilac'ın istediği yere yerleştirdik ve tereddütlerle birlikte üzerine oturduk.

Ahşap hiç esnemeneden ağırlığımızı taşıdığından Seraph bana gururla sırıttı. Ben de sırıttım ve sağlam olduğundan emin olmak için biraz aşağı yukarı zıpladım.

"Harika bir iş çıkarmışsın," dedim ona, eğilip bir taraftaki çivileri kontrol ederken. "Ve çok da temiz olmuş."

Seraph uzun parmaklarını bankın kenarında gezdirerek kıkırdadı. "Karmakarışık görünseydi yalan söylemek hoşuma gitmezdi."

Homurdandım. "Evet, muhtemelen haklısın. Düşünüyordum da, belki bir dahaki sefere sizin için burada bir bitki standı yapabiliriz. Saksı bitkileriniz için şu kademeli raflardan yapabiliriz."

Seraph'ın gözleri parladı. "Evet. Ve belki bitkiler için bir çalışma tezgahı."

"Saksı istasyonu gibi mi?" "Evet."

"Bu harika bir fikir. Tüm bahçe aletlerini asabileceğin bir yer de olur." Zihnim zaten fikirlerle çalkalanıyordu, ama sonra Gloam ve Lilac'ın sebze tarlası için tavuk teli çitini bitirdiğini fark ettim. İstedikleri bazı büyük bitkilerin tam boyda büyümesine izin vermek için birkaç fit uzunluğundaydı ve yamayı tırmanabilecek veya aşağı inecek herhangi bir şeyden korumak için üstüne daha fazla tel sarılmıştı.

Heyecanla banktan kalktım. "Hepsi bitti mi?"

"Evet." Leylak, üst kısmı yanlara sabitlemek için kullandıkları teli dikkatlice sardı. "Yardımanız için teşekkürler," dedi Gloam'a.

"Elbette, dostum." Gloam bana doğru ilerlerken sııttı. "Bank mükemmel görünüyor."

"Hepsi Seraph'ın işiydi." Kollarımı beline doladım ve başımı arkaya doğru eğdim. "Kampa geri dönmek ister misin?"

"Evet." Yabani buklelerimi alnımdan geriye doğru itti. "Akşam yemeğine ihtiyacın var."

Yüzümü buruşturdum ve elini tutmak için onu serbest bıraktım. Onu daha çabuk soymak için akşam yemeğinden vazgeçebilirdim ama Gloam iyi beslendiğimden ve iyi dinlendiğimden emin olmak konusunda çok sorumluydu. İtiraf etmeliyim ki, birinin benimle bu şekilde ilgilenmesi güzel bir şeydi. Genelde herkesle ilgilenmek için kendi yolumdan çekilirdim, ki Gloam kamptaki insanların işlerini yapmaktan yorulduğunda kaşlarını hafifçe çatarak bunu sık sık söylerdi.

Ama insanlara yardım etmeyi *seviyordum* ve çoğu şeyde iyiydim, bu yüzden duşları tamir etmek, insanların yatak odası kapılarının menteşelerini yağlamak ve yemek yerken insanların üzerine bir şey düşmesin diye lokantadaki taburelerin ve masaların vidalarını sıkmak gibi şeyleri yapan kişi olmak benim için mantıklıydı.

Burada hepimizin iyi olduğu işler vardı. Kamp bu yüzden bu kadar iyi işliyordu. Hayalet, insanların kıyafetlerini ve çarşaflarını söküldüğünde veya dikişleri gevşediğinde diken kişiydi. Anchor mağazalarımızın envanterini tutma ve herkesin yeterince yiyecek aldığından emin olma konusunda harikaydı. Dino ve Keen yiyecek arama konusunda iyiydiler. Rusty ekinlerle arası iyiydi ve kamp duvarında nöbet tutmayı çok ciddiye alıyordu. Tank ve Bishop suyumuzu toplayan ikiliydi ama onlar gittiğinden beri bu işi Spike'la birlikte Nun devraldı. Nun çok güçlüydü ve geniş bir sırtı vardı, bu yüzden bunu hiç sorun etmediğini söyledi.

Kampta oldukça yeni olmasına rağmen Hunter da her zaman yardım etmeye istekliydi. İri ve güçlü bir adamdı, bu yüzden duvarı onarmamda ya da ağır bir şeyi taşımamda bana yardımcı oluyordu. Danny elinden geldiğince yardım etmeye hevesliydi ama biraz sakardı ve çoğu insan korkunç erkek arkadaşının - hayır, *kocasının* - gazabına uğrama ihtimaline karşı ona yorucu bir şey yaptırmaktan çekinirdi.

Ve sadece insanlar değildi. Canavarlar da harikaydı. Aury ekinlere çok dikkat ediyordu ve Edin harika bir avcıydı, her zaman Daisy ve Bo'nun ne yapacağını bildiğinden daha fazla et getiriyordu. Wyn... Wyn Danny'nin ona yapmasını söylediği şeyi yapıyordu. Charlie ve Moth ise bir çift

Hunter, Charlie'ye bir konuda yardım etmesi için havlayana kadar genellikle birbirlerine sarılmış olan çocuklar.

Kampta yaşamayı her zaman sevmiştim ama şimdi çok *daha iyi* hissediyordum. Sanki her şey yerli yerine oturmuştu. Sanki canavarların her zaman burada bizimle olması gerekiyordu. Özellikle de *benim* canavarım, herkese karşı her zaman çok nazik ve sabırlı olan büyük, güzel Gloam'um, hatta ona karşı dıştan düşmanca davrananlara bile - Lilac'la Seraph hakkındaki o patlamadan sonra gitmeden önce. *İyi ki kurtulduk*, diye düşündüm şiddetle.

Lilac ve Seraph'a veda ettiğimizde, Lilac çoktan Seraph'ın kucağında yeni banklarında oturuyordu, Gloam ve ben el ele kampa geri dönmekten önce bize el sallarken gözleri nadir görülen bir sırtışıla kırışmıştı. Gloam'un bana yemek yedireceğini biliyordum, bu yüzden planım onu yatağa yatırmadan önce odamızda yemek yemekti, ancak konteyner girişinden kampa adım attığımızda, Apollo duş kabinlerinin olduğu yönden koşarak geldi, uzun sarı saçları nemliydi ve uçları onun üzerine damlıyordu.

Gömlek.

"Duşlardan biri ben kullanırken çalışmayı durdurdu." Islak saçlarını geriye iterek kıkırdadı. "Neyse ki şampuanı çoktan durulamıştım."

"Oh, tamam." Tahta tezgahlara bir göz attım. "Gidip bir göz atacağım."

"Teşekkürler, Rig. Bu üçüncüsü," dedi minnetle ve beni alkışladı. motel bloğuna doğru yürümeden önce omzuna vurdu.

Gloam'a gülümsedim. "Çok uzun sürmez."

"Gidip akşam yemeğini getirmemi ister misin?" diye sordu saçlarımı düzelterek.

"Hayır, sorun değil, işim bitince alırım." Kollarımı beline dolamak için döndüm ve kışını sinsice sıktım. "Sen git beni odamızda bekle."

Kıkırdadı ve maskemi taktığım için eğilip alnımdan öptü. "Pekâlâ, ateşböceği."

"Belki çıplak?" Umutla ekledim.

Sırıttı. "Tabii ki."

Göğsüne bir öpücük kondurdum ve onu bıraktım, duşu tamir ettirmek için sabırsızlanıyordum, böylece geceyi canavarla rahatsız edilmeden geçirebilecektim. Aletlerimi almak için bara doğru ilerlerken, "Çizmeler kalsın," dedim ve arkamdan gürleyen bir kıkırdama daha çıkardığını duydum.

Duğu tamir etmek umduğumdan daha uzun sürdü ve nihayet akşam yemeğimi almak için aceleyle lokantaya girdiğimde, Bo utangaç bir tavırla arkadaki soğuk hava deposuna açılan kapının sıkıştığını söyledi. İçimi çektim ama gülümsedim ve kontrol etmek için onu takip ettim. Beni omzumdan alkışladı ve benim için fazladan büyük bir porsiyon güveç hazırlayacağını söyledi, sonra içeri geri döndü, ben de duğu tamir ettikten sonra sakladığım aletlerimi almak için eski bara girdim.

Kapıyı tamir etmeyi bitirdiğimde biraz terlemiştim, bu yüzden duğ almak için odamızdan havlumu almadan önce akşam yemeğimi lokantadaki tezgahda hızlıca yemeye karar verdim. Gloam henüz çıplak değildi, hayal kırıklığına uğradım, bu yüzden ayrılmadan önce ona sert bir parmak işaret ettim ve geri döndüğimde çıplak kıcının benim için hazır olması gerektiğini söyledim.

Çalıştığından emin olmak için ayarladığım duğu kullandım, sonra hızla yeniden giyindim ve nemli havlumla saçlarımı kuvvetlice ovdu, çılgın bir bukle yumağı bıraktım. Kimse beni durdurup bir şey yapmamı isteyemesin diye kampı boydan boya geçip odama koştum ve içeri daldığımda, hayvanım nihayet, muhteşem bir şekilde çıplaktı ve yatakta beni bekliyordu.

Ona sıırttım, havlumu yere attım ve botlarımı ve çoraplarımı çıkarmak için yerimde zıpladım. Yatağın başlığına yaslanmıştı, kalın kalçaları iki yana açılmıştı ve şişko aleti çoktan yarı sertleşmişti, botları ve koşum takımı d ı ş ı n d a tamamen çıplaktı. Maskemi ve gömleğimi çıkarırken gözlerim açgözlülikle onun üzerinde gezindi ama pantolonumu kurcalamaya başladığımda odanın farklı görüldüğünü fark ettim.

Mumları yakmış ve tüm yüzeylere serpiştirmişti. Genelde geceleri sadece birkaç fener kullanırdık ama bu *çok* daha yumuşak ve romantikti. Sonunda pantolonumu ve iç çamaşırlarımı çıkarmaya çalışırken karnım sıkıştı, yatağa doğru ilerlerken tüm kıyafetlerimi kapının yanında bir yığın halinde bıraktım.

"Bunu benim için mi yaptın?" Fazla duygusallaşmamaya çalışarak sordum. Sadece birkaç mum yakmıştı ama odanın çok daha samimi ve özel görünmesini sağlamıştı.

"Herkes için çok çalışıyorsun, Adam." Gloam beni karşılamak için yataktan kalktı ve nemli buklelerimi düzelitti. "Sana göz kulak olmak istiyorum."

"Bana iyi bakıyorsun." Ellerimi kalçalarına yerleştirdim, aletim onun büyük çıplak vücudunu görünce sertleşmeye başlamıştı bile, özellikle de yaklaştığında ve ağır ereksiyonu karnıma değdiğinde.

Kıkırdadı ve başını eğerek beni öptü. "Bu gece sana çok iyi bakacağım. Bir sürü özel ilgi."

Nefesim kesildi, sikim istekli bir seğirme yaptı. "Öyle mi?"

"Evet." Bir öpücük daha aldıktan sonra Gloam geri çekildi ve yatağı işaret etti. "Ön tarafına uzan."

Evet. Ne planladığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama bu sipariş *gerçekten iyi* olacağını bilmem için yeterliydi. Ama...

"Neden önce *sen* yatağa girmiyorsun?" Ona arsızca sııttım. "Kıçın bütün gün dikkatimi dağıttı. Yapabilirim-"

"Adam." Gloam bana sert bir bakış atarak sikimin sarsılmasına neden oldu. "Bu gece arkanıza yaslanıp rahatlamaktan başka bir şey yapmayacaksınız. Şimdi, yatağa. Ön tarafına. Eğer beş saniye içinde orada olmazsan..."

"Tamam," diye ciyakladım, karnım beklentiyle guruldarken yatağa tırmandım. Tanrım, sert ve otoriter tavırlarına *bayılıyordum*.

Ön tarafıma yerleştiğimde sertleşmiş sikim yatağa baskı yaptı ve kalçalarımı oynatmama neden oldu. Tamamen hareketsiz kalamadım, biraz kıpırdandım, kollarımı rahat ettirmeye çalıştım, Gloam'a bakmaya çalışmak için başımı çevirmeden önce yanağımı duvara bakacak şekilde yastığa yerleştirdim.

"Gözler kapalı," diye gürledi ve sikimin yatağa çarpmasına neden oldu.

"Tamam," diye tekrar mırıldandım, kollarımı yastığın altına yerleştirdim ve gözlerimi kapattım.

O odada dolaşırken dikkatle dinledim, bakmamak için gözlerimi sıkmak zorunda kaldım. Yatağa geri dönmeden önce çekmecedен bir şey çıkardığını duyduğumda ayaklarım kaydı, ayak parmaklarım sabırsız bir beklentiyle esnedi. Sanki botlarını çıkarmış gibiydi, bu da suratımı asmama neden oldu ama bu seferlik bunu yanına bırakmaya karar verdim.

Şilte bacağımın yanından alçaldı ve sonra Gloam'un ağır ağırlığı üstüme binerken kıçımın üzerine yerleşti. Bir kapak tıkırtısı duydum, yağlı ellerini hızlıca birbirine sürtmesinin kaygan sesini duydum ve sonra o büyük eller kaygan bir kayışla sırtımı düzleştiriyordu. Başparmakları omurgamın her iki yanını yoğurarak sıkıca bastırdı ve neredeyse yatağın içinde eridim.

"Bu da ne?" Mırıldandım, sonunda duyuma odaklanabilmek için hareketsiz kaldım.

"Masaj yağı." Gloam'un sesi alçak, yatıştırıcı bir gürültüydü. "Danny'ye Wyn'in şehirlerden birine yaptığı son yolculukta biraz alıp alamayacağını sordum."

Gözlerim neredeyse açılıyordu ama elleri çok iyi hissettiriyordu. Yüzümdeki tüm kasların gevşediğini, gevşediğini hissedebiliyordum. "Sormaktan utanmadın mı?"

Gloam kıkırdadı. "Hayır."

Onda çok seksi bulduğum şeylerden biri de buydu. Kendine çok güvenirdi ve kimsenin ne düşündüğünü umursamazdı. Hiçbir şeyden utanmıyordu, özellikle de benimle ilgilenmek ya da beni mutlu etmek söz konusu olduğunda -Sanki bu her şeyden daha önemliymiş gibi.

Ruh Yiyen'in kampa dönüp canavarıma bir şişe masaj yağı uzattığı zihinsel görüntüye takılmamaya çalıştım. Bunun yerine, Gloam'un sırtımdan aşağı kayan devasa ellerine odaklandım, sonra tekrar yukarı kayarak omuzlarıma masaj yapmaya başladılar.

Sırtımdaki tüm düğümleri yoğurarak çözmesinin verdiği zevk ve acının tadını çıkararak mutluluk içinde inledim. Daha önce hiç masaj yaptırmamıştım ve aman Tanrım, bu şimdiye kadarki en iyi şeydi, özellikle de büyük, muhteşem canavar tarafından yapıldığında. Elleri tenimde o kadar tanıdıktı ki, masaj yağının keskin kokusu üzerinde onun sıcak kokusu hissediliyordu. Vücudum yavaş yavaş kemiksizleşip rahatlasa da, Gloam'un çıplak vücudunun üstümde oturduğunu *bildiğim* için sikim hâlâ yatağa sürtünyordu.

"Bu harika," diye mırıldandım yastığa, sonra Gloam enseme yoğurduğunda tekrar inledim.

Kıkırdadı. "Sanırım bu seni şimdiye kadar gördüğüm en hareketsiz halin. Uyurken bile kıpır kıpırsın."

"Belki sonra sana masaj yapabilirim," dedim, her ne kadar şu anda hareket etme düşüncesi söz konusu olmasa da.

"Hayır." Gloam başparmaklarını belimin üzerinde sert hareketlerle dolaştırmadan önce yanlarımı sıktı. "Bu gece parmağını bile kıpırdatmayacaksın, Adam."

"Benim için fark etmez," diye mırıldandım otomatik olarak. "Ben de istiyorum."

"Başka bir gece, ateşböceği." Gloam geriye doğru kayarak bacaklarımı nazıkçe ayırdı ve aralarına oturdu. Ayak bileğimi kalın kalçasına dayadı ve ayağımın tabanını yoğurdu, gıdıklanma hissi kaybolup yerini daha gevşek bir mutluluğa bırakmadan önce seğirmemi sağladı.

Yağlı avuçlarını ayak bileğimden yukarı kaydırıp baldırımı yoğurmadan önce parmaklarını ayak parmaklarımdan arasından geçirirken rahatlamış bedenimden bir ürperti geçti. Yavaşça, metodik **b i r** şekilde uyluğumun arkasından kıçımın kıvrımına doğru ilerledi ve diğer bacağımdan tekrar başladı.

Avucuna biraz daha yağ döküp iri ellerini kırımın üzerinde gezdirdiğinde sikim yatağa sızıyordu ama kalçalarımı bile sallayamayacak kadar kemiksizdim. Başparmakları önce yukarı sonra dışarı doğru itti, yanaklarımı kaldırıp araladı ve odadaki sıcak havaya maruz kalan deliğimin seğirmesine neden oldu.

Bunu tekrar tekrar yaptı, elleri yavaş ve saygılıydı, ama sonra bacaklarımın arasında kayarken başparmaklarıyla beni iyice ayırdı. Dilinin ıslak sıcaklığı açıkta kalan deliğimin üzerinden kayarken nefesim kesildi, yumuşakça yalarken dişleri tenime sürtünüyordu.

Kıç yanağımın iç kısmına şefkatli bir öpücük kondurmadan önce dilini döndürdüğünde uzun, uzun bir inilti beni terk etti. Başparmakları beni genişçe açmıştı ama tekrar tekrar, yumuşak ve yavaşça yalarken küçük daireler çizerek yoğurdu, zevki yavaş yavaş arttırdı ama vücudumu rahatlattı ve ortadan kaldırmak için çok çalıştığı gerginlikten arındırdı.

Kalçalarımı kaldırıp kendimi onun ağzına yaklaştırıırken tekrar inledim. Gloam bana karşı gürledi, başını kaldırmadan önce deliğimi öptü. Yavaşça, dizlerimin üzerinde, kırım havada ve göğsüm hala yatağa karşı gevşemiş olana kadar bacaklarıma manevra yaptı. Büyük ellerini sevgiyle kırımın üzerinde gezdirirken, omurgamın kıvrıldığını, üst bedenimin şiltenin daha derinlerine gömüldüğünü hissettim.

"Çok güzel," diye gürledi, sesi aksi halde sessiz olan odada çok alçak ve derindi. "Sadece vücudun ve yüzün değil, Adam. Senin için de çok güzel. Uzun hayatım boyunca tanıdığım en harika ve özverili insansın."

"Teşekkür ederim" diye fısıldarken tatlı sözleri karşısında tıkanmamaya çalışarak yastığa doğru gülümsedim.

"Seninle birlikte olduğum için her gün minnettarım," diye devam etti, boğazımı sızlatarak. "Benim için ne kadar önemli olduğunu sana asla tam olarak gösteremeyeceğim. Dünyadaki tüm dillerde yeterli kelime yok."

Gözlerim kapalı göz kapaklarımın ardında ısındı ve çıplak kırım havadayken, tüm mallarım sergilenirken bu kadar duygusallaşmam gerekip gerekmediğini merak ettim. "Seni seviyorum," diye boğuldum, uzanıp elini tutmak istiyordum.

"Ben de seni seviyorum Adam," dedi ciddiyetle, ellerini yanlarımda gezdirip kırımın kıvrımlarına kadar indirdi. "Şimdi rahatla ve seninle ilgilenmeme izin ver."

"Tamam," diye fısıldadım, yüzümü tamamen yastığa gömerek yataktan bir şey aldığını hissettim ve başka bir kapağın klik sesini duydum.

Sikim hâlâ taş gibi sertti ve bacaklarımın arasında zorlanıyordu ve Gloam'un iri eli nazikçe etrafını sarıp yatağa doğru bakacak şekilde aşağı indirdiğinde nefesim aceleyle kesildi. Bir parmak ucu deliğimin üzerinde gezindi, kayganlığı masaj yağından daha kalın ve kaygandı, bu da bana Wyn'den şehirde kendisi için kayganlaştırıcı almasını istemiş olabileceğini söylüyordu.

Umurumda bile değildi. Utanamazdım, hele ki ağzımın etrafında dönerken ve sikimi gevşek bir yumrukla okşarken. Parmağının ucu yavaşça içeri girdiğinde nefesim kesildi ama o kadar rahatlamıştım ki neredeyse hiç direnç göstermedim.

Uzun parmağı prostatımı kolaylıkla buldu ve sikim yumruğunun içinde seğirirken başka bir nefesle sarsılmama neden oldu. Prostatımı küçük daireler çizerek okşamak için derinlere gömülü tutmadan önce parmağını özenle yavaşça içeri ve dışarı kaydırmaya başladı.

"Nnngh." Yastığa doğru nefes almaya başladım, kumaş ağzıma karşı sıcak ve nemli hale geliyordu. Parmağını tekrar içime sokup çıkarmaya başladığında, kalçalarım geriye doğru gerildi ve hareketin içinde sallanmaya çalıştı.

"Yine de, Adam." Parmağını kurtardı ve deliğimi okşadı, diğer eliyle de sikimi nazikçe sıktı.

Şimdiden titreyerek, kendimi hareketsiz kalmaya zorladım ve Gloam parmak ucunun yavaşça etrafımda dolaşması dışında uzun süre hareket etmediği için nefes nefese bekledim. Sonra tekrar derinlere kaydırды, bir kez daha prostatımı buldu ve nazik bir basınçla okşadı.

Sikim onun avucunda sarsıldı. Yatağın her tarafına sızdığımı biliyordum, özellikle de Gloam'un parmak uçları sikimin ucunda dans ettiğinde, kayganlaştırıcıyla ön spermimi uzunluğumdan aşağıya doğru düzeltmeden önce daha da kayganlaştı.

Vuruşları sert ama acı verici derecede yavaştı, kaygan sesleri alnımda ter damlacıkları oluşturuyordu. Boşalma ihtiyacıyla titremeye başladığımda bile elleri hiç hızlanmadı, vücudum hislerden gerilmesi gerekirken hala garip bir şekilde rahat ve gevşekti.

Sonunda iki parmağını içeri soktu ve devam etti. Saatler sonra üçüncü bir parmak daha soktu. Gerginlikten neredeyse hiç acı duymuyordum - vücuduma uyum sağlaması için o kadar çok zaman veriyordu ki, içimde daha kalın bir şey için ağrıyordum. Gloam genellikle seks yaparken alttan alırdı, ikimiz de bunu tercih ederdik ama bazen onun kalın siki için çaresiz kalırdım

içimde. Şaftının ortasındaki o inanılmaz kalınlıktaki çıkıntı sayesinde genellikle kendime gelmek için iyi bir zamana ihtiyacım olurdu.

Alttan almayalı uzun zaman olmuştu ve şimdi ihtiyaç içimde yavaş ve tembel bir şekilde yükseliyordu. Beni becermesini istiyordum ama bir kez olsun, bunu yapmak için acele etmiyordum. Yaptığı şey beni boşalmanın eşiğinde tutsa da çok iyi hissettiriyordu. Hiçbir zaman beni uçurumun kenarına getirecek kadar baskı olmadı ama bu hoşuma gitti. Bu sefer, beni bekletirken kaslarımda çılgınca bir gerginlik ya da sıkışma yoktu. Orgazm olmak o kadar da önemli gelmiyordu. Burada, orgazmın eşiğinde kalmak, ılık mutluluğun sürekli bir dalga halinde bedenimi sarmasına izin vermek, onun bana mümkün olduğunca uzun süre bu kadar yakından ve dikkatle dokunduğunu hissetmek istiyordum.

İkimiz de uzun süredir konuşmuyorduk, odadaki tek ses benim yastığa vuran sert, düzensiz nefeslerim ve arkamda Gloam'un derin, hafif kararsız nefesleriydi. Bana dokunduğunda kalın kalçalarının arasında gerilen k o c a sikini hayal ettim ve eğer ters dönüp elimi bacaklarının arasına kaydırırsam deliğinin sızıntı yapacağını biliyordum. Ama hareket etmedim, vücuduma verdiği bu inanılmaz, yavaş zevkten vazgeçmek istemedim.

"Hâlâ rahat mısın aşkım?" diye yatıştırıcı bir sesle gürledi.

"Evet," diye nefes aldım, sikim kaya gibi sertleşmiş ve boşalma ihtiyacıyla gerilirken nasıl bu kadar kemiksiz ve gevşek olduğum konusunda biraz kafam karışmıştı. Ama omuzlarım hâlâ rahat ve gerilimsizdi. Kendimi dizlerimin üzerinde tutuyor olmama rağmen bacaklarım neredeyse havada duruyormuş gibi hissediyordu. Ayak parmaklarım bile rahatlamıştı, biraz karıncalanıyordu ve başım kaldırılamayacak kadar ağırdı - bir santim bile hareket etmek için acelem yoktu.

Gloam parmaklarını serbest bıraktı ve hafifçe şişmiş deliğimin üzerinde gezdirdi. Dördüncüyü de dikkatlice içeri soktuğunda basınç geri döndü ve kısa süreli ağrı alt bedenimdeki tüm hisleri aniden keskin bir odak noktasına getirdi.

Sikim onun yumruğunda sarsılıyor, o sıkıca okşarken prostatıma karşı sabit basınçtan sürekli sızıntı yapıyordu. Taşaklarım çoktan yukarı çekilmişti ama orgazm sonunda yükselmeye başladığında daha da sıkılaştıklarını hissettim. Yavaş bir kreşendoydu, karnımın çukurunda ısı toplanıyordu, sanki göbeğim titrerken göbeğim içeri çekiliyordu. Nabzım kulaklarıma çarpıyordu ve prostatıma ve aletimin etrafına uygulanan sabit baskı devam ettikçe, asla hızlanmadıkça, keskin bir sarsıntıyla kenara fırlamama izin vermedikçe, düzensiz nefeslerimin daha hızlı ve daha hızlı hale geldiğini sadece belli belirsiz duyabiliyordum.

Tam sikim Gloam'un yumruğunda daha da sertleşmeye başladığında, bıraktı ve sikim göbeğime çarpmak için yukarı doğru sallanırken tüm zevki daha derine yönlendirdi, göğsümün üzerine pre-cum fişkırttı. Prostatım parmak uçlarında zonkluyormuş gibi hissetti ve sonra tüm vücudum şiddetle sallanırken, uzuvlarımı uyuşturan ve kafa derimi karıncalandıran titreşen dalgalar halinde i ç i m d e n mutluluk akarken, düzensiz, boğuk bir inilti beni terk etti.

Bittiğinde hareket edemedim, göğsüm bir şekilde yatağın daha da d e r i n l e r i n e gömüldü. Kalçalarım çılgınca titriyordu ama önüme bile yığılamayacak kadar gevşek ve rahattım. Gloam bacaklarımın arasına uzanıp sikimi tekrar geri çektiğinde, hafif parmak uçlarını aşağı yukarı kaydırıldığında, hâlâ taş gibi sert olduğunu fark ettim. Gelme dürtüsü hâlâ oradaydı, boyum boyunca nabız gibi atıyor ve kesemi sıkı sıkı tutuyordu.

Sızlandım, neredeyse kalçalarımı aşağı doğru sallama ve sikimi gevşek kavrayışından geçirme dürtüsüne teslim oluyordum. Ama kıpırdamadan durmayı başardım, az önce boşalmayı nasıl başardığımdan emin olmasam da aynı zamanda boşalmamıştım.

Sadece devam et. Sana tekrar yaptırabilir.

"Tamam mı, Adam?" Gloam usulca sordu, dört parmağı hala derine gömülü ama hareket etmiyordu, diğer elinin başparmağı ıslak sikimin başını yumuşatarak beni sertçe titretti.

"Evet," diye fısıldadım, kalbim çarparken bile bedenim hâlâ gevşekti.

"Yine mi?"

"Evet," diye inledim yastığa doğru. "Lütfen."

Bu sefer çok daha hızlı oldu, sanki prostatım hâlâ hazırды ve gitmeye can atıyordu. Beni gevşek bir yumrukla yavaşça sarsıyordu, sikim yatağa doğru sallanıyordu, ama bu sefer parmak uçları içimde daha hızlı hareket ediyor, prostatımı tıngırdatıyor, beni çılgınca titretiyor ve yastığa doğru nefes nefese bırakıyordu.

Aynı mutluluk dalgaları içimden geçerken haykırdım, ama Gloam sikimi tekrar bıraksa bile prostatımı okşamaya devam etti ve zevkin yavaşça eriyip gitmek yerine bir kez daha kreşendo yapmasına neden oldu. Gloam serbest elini kalçamdan aşağı kaydırıp sessizce burnumdan derin bir nefes almamı söyleyene kadar nefes almayı zar zor hatırlıyordum. Otomatik olarak itaat ettim, yavaş ve kararsız nefes alışlarım zevkin her zerresini hissetmeme izin verirken titredim.

Bu sefer dizlerim pes edecekmiş gibi hissediyordum, vücudum zayıf ve kemiksizdi ama aletim hala boşalma ihtiyacıyla sarsılıyordu. Yapamadan önce

Gloam beni nazikçe sırtüstü yatırdı ve sıcak, sabit elini karnıma koyarak tekrar derin nefes almamı söyledi.

Hâlâ titriyordum. Deliğim hiçbir şeyin etrafında kenetlenmemişti, parmakları gittiği için kendimi boş hissediyordum. Gözlerim ıslak, yüzüm sıcak ve kızarmış hissediyordu. Gloam eğilip şaftıma şefkatli bir öpücük kondurduğunda, sadece o hafif dokunuşla karnımın her yerinde patlamaktan bir saniye uzakta olduğumu hissettim.

Doğrulup bana gülümsedi ve elini karnımdan çekerek yatağın üzerinde, kayganlaştırıcı ve masaj yağı şişelerinin yanında duran nemli beze uzandı. Ellerini dikkatlice temizledi, sonra yağı aldı ve bir ayağımı kalçasına kaldırmak için geri kaymadan önce eline biraz daha döktü.

"Hâlâ rahat mısın aşkım?" diye sordu ayağımın tabanına masaj yaparken.

"*Unngh.*" Kelimeler üretemiyordum. Onun için çok hassaslaşmışım. dokunduğunda gıdıklanıyormuş gibi hissediyordum; daha çok bir şekilde doğrudan karnımın alt kısmına doğru gerilen ve hâlâ sürekli sızıntı yapan sikime bağlýmış gibi hissediyordum.

İçimdeki itici, ezici boşalma dürtüsü hâlâ oradaydı ama doyunluk, sıcak bir memnuniyet ve bunun hiç bitmemesi için duyduğum puslu arzusun katmanlarının altına gömülmüştü. Tüm uzuvlarım dikkatsizce yatağın üzerine yığılmıştı, kaldırmayı düşünemeyeceğim **k a d a r** ağırdı. Göğsümle değil, karnımın derinlikleriyle nefes almaya devam ettim çünkü bu beni durgun hissettiriyor ve tamamen Gloam'un iri, yatıştırıcı ellerinin kaval kemiğimi, dizimi ve uyluğumun önünü **y u m u ş a t t ı ğ ı** hissine odaklanmama izin veriyordu.

Bunu diğer bacağıyla da tekrarladı, sonra daha fazla yağ aldı ve avuçlarını karnımdan göğsüme doğru kaydırды, nefesim tekrar kesilene kadar uzun dakikalar boyunca kaygan başparmaklarıyla sivri meme uçlarımı okşadı.

"Gloam," diye mırıldandım, garip bir şekilde her an gözyaşlarına boğulacakmışım gibi hissediyordum ve nedenini bilmiyordum. Bu sadece... *çok f a z l a y d ı* ama aynı zamanda değildi. Kendimi içine bıraktım - acele ettirmeye çalışmadım, vücudum boş hissetse de sikini içime sokması için yalvarmadım. Beni titreten, sikimi karnıma doğru iten arzusun tembel sızısının tadını çıkarmama izin verdim. Hem beynim hem de bedenim onun benimle ilgileceğini biliyordu, bu yüzden sakın, gevşek ve rahat kaldım.

"Sana sahibim Adam," dedi yatıştırıcı bir sesle, ellerini kollarımdan aşağı kaydırıp avuç içlerime ve her parmağıma daireler çizdirmeden önce omuzlarımı yoğurdu, ta ki vücudumun her bir parçası -biri hariç- ılık sıvıya dönüşmüş gibi hissedene kadar.

"Çok güzel," diye mırıldandım uykulu bir şekilde, sesim bulanık çıkıyordu. Kendimi sarhoş hissediyordum. Neden bunu her zaman yapmıyorduk? Her gece? Bu, bitiş çizgisine doğru hızlı ve çılgınca koşmaktan çok daha iyiydi, zevk hala inanılmazdı ama tüm vücudumdaki bu yavaş, tembel mutluluk yuvarlanmasından çok tek bir yoğun patlamadan daha fazlasıydı.

Gloam sessizce kıkırdadı ve avuçlarını yanlarımda aşağı yukarı kaydırdı. Sonunda ağır başımı yastıktan kaldırıp aşağıya baktım. Mum ışığında parlayan yağlı tenimin ve karnıma sızan gergin sıkımın görüntüsü, deliğim ihtiyaçla sıkılırken kalçalarımın kalkmasına neden oldu.

"Gloam," diye tekrar fısıldadım. Ona uzanmak istedim ama kolum çok ağırdı.

"Merak etme, Adam." Bir elini karnıma koydu ve başparmağını uzatarak sızıntı yapan ucumun üzerinde gezdirdi. "Ben sana göz kulak olurum."

Nefesim kesildi, zevk keskinleşip aletimde toplanırken kalçalarım tekrar yukarı kalktı. Titremeye başladım, sadece başparmağının frenulumumun üzerinde küçük daireler çizmesinden dolayı patlamak üzere olduğuma ikna oldum.

Kalçalarım havaya kalktı, bacaklarım sonunda kaçamaması için onun etrafında kıvrılmaya çalıştı. Ama Gloam ellerini kalçalarımdan aşağı kaydırarak onları tekrar yatağa yerleşmeleri için nazıkçe teşvik etti.

"Tekrar ön tarafına mı dönmek istersin yoksa böyle mi kalmak istersin?" diye sessizce sordu kayganlaştırıcıya uzanıp sert aletini kayganlaştırırken.

Bunun ne anlama geldiğini anladığımda kalp atışlarım hızlandı - sonunda içime girecekti. "Böyle," diye mırıldandım, tembel parmaklarım dizlerine uzanırken, kalçalarım onunkilerin üzerine dökülene kadar yaklaştı.

Gülümsedi, bacaklarımın arasına uzanarak deliğime daha fazla kayganlaştırıcı sürdü ve yeterince rahatladığımdan emin olmak için üç parmağını kısa bir süre içeri soktu. Sonra bacaklarımı nazıkçe omuzlarına kaldırdı ve dizlerim kalın kasların üzerine rahatça yerleşene kadar öne doğru eğildi. İkiye bükülmeye yakın olmama rağmen herhangi bir gerginliğe neden olacak kadar değildi. Kıçım ve belim yataktan kalktı ama vücudumdaki tüm gerginlik gitmişti. Kendimi yumuşak hissediyordum. Akışkan. Sanki ayaklarımı başımın üzerindeki yastığa sıkıştırsa yine de kemiksiz bir yapışkan madde birikintisi olacaktım gibi.

"Nefes ver, Adam," diye yatıştırıcı bir sesle gürledi. "Yavaş ve sabit."

Ne yapacağımı biliyordum ama yine de gözlerim kapanırken başımı salladım. Aşağı doğru eğilerek uzun bir nefes verdim ve yavaşça içeri girmeden önce geniş, küt ucunun deliğime bastırıldığını hissettim. O kadar rahatlamıştım ki ilk başta sadece

inanılmazdı ama sonra o gülünç kalınlıktaki çıkıntı giriş ararken aleti genişlemeye başladı.

Titrek bir nefes daha verdim, parmaklarım dizlerini sıkarken bile bedenimin sakin kalmasını istedim.

"Neredeyse geldik, ateşböceği," diye fısıldadı Gloam, uyluğumun içini öperken o kadar yavaş ilerliyordu ki neredeyse hareket etmiyormuş gibi hissediyordum.

Dudağımı ısırdım, en geniş kısmı içeri kayarken deliğim gerildi, geri kalanı kolayca takip ederken gırtlaktan, rahatlama bir inilti çıkardım.

"Çok iyi yaptın, Adam." Gloam iç baldırımı tekrar öptü, siki içimde zonklarken avuçlarını bacaklarımda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Sen mükemmelsin."

Ona uyuklu bir gülümseme vermek için gözlerimi açtım ve "Bu sefer daha kolay oldu" diye mırıldandım.

O da gülümsedi, göz bebekleri odadaki mum ışığını yansıtıyordu. "Güzel. Bir dakikaya ihtiyacın var mı?"

Başımı salladım, deliğim kalın shaftının etrafında kenetlenirken ayak parmaklarım omuzlarının arkasında kıvrıldı. "Hayır, ben iyiyim."

Kalçalarımın arkasını geniş gövdesine yaslayarak, deliğimi geren o şişman çıkıntıyı hissedene kadar yavaşça geri çekildi, sonra tekrar içeri girdi. İticileri kısa ve sığdı, ama hiç sarsıcı değildi - hassas prostatıma karşı sürekli baskı uygulayan, el değmemiş horozumdan daha fazla pre-cum sağan kolay kaymalar.

Nefes alışım hızlandı, düzensizleşti, ama bunca zamandır yüzeyin altında kaynayan patlayıcı orgazm inşa etmeye başlayıp dikkat talep ederken bile, yatakta gevşek ve rahat kaldım. Sanki vücudumdaki tüm kemikleri söküp almış ve yerlerine saf, puslu bir mutluluk yerleştirmişti.

Gloam beni yavaşça becerirken titreyen bir inilti çıkardı ve aldığı zevkin sesi sikimin göbeğimden yukarı kalkıp tekrar aşağı inmesine neden oldu. Sikişirken genellikle çok daha fazla ses çıkarırdım, inlerdim ve ne kadar iyi hissettirdiği hakkında hararetle gevezelik ederdim, ama benden kaçan tek şey nefes nefese nefeslerdi, boğaz kaslarım bile herhangi bir inilti veya kelime etrafında sıkılamayacak kadar gevşemişti.

Sonunda bacaklarımı bırakıp öne doğru eğildi ve ellerini iki yanımdaki yatağa dayadı, kalın pazuları kalçalarımın omuzlarından kaymasını engelliyordu. Yavaşça yaptığı hamleler uzadı, kalçaları öne doğru yuvarlandı ve karın kasları beni ürperten muhteşem bir gösteriyle sıkılaştı. I

Aletinin en geniş kısmı neredeyse dışarı çıkana kadar geri çekildiğini hissedebiliyordum ama hiç acı yoktu. Tekrar inledi, bu sefer daha da dengesiz bir şekilde, dokulu kaşları zevkle çatılırken iri vücudu titriyordu.

Ağırlığını bir koluna verip diğer kolunu kalçama dolayarak yavaş hareket eden kalçalarının hızıyla eşleşen uyuşturucu çekişlerle sikimi okşarken, küçük inilti beni terk ediyordu. Her tarafım sıcak ve kızarmıştı, tenim kaygandı ve mum ışığında yağla parlıyordu. Orgazm üzerime doğru gelmeye başladı, nefeslerim dalgalı ve dengesiz hale gelirken göğsümün kabarmasına neden oldu.

Sikim onun büyük yumruğunun içinde acı verici bir şekilde sertleşti, döl uzunluğundan kaynarken zonkluyordu. Baskı sonunda kırıldığında tüm vücudum titremeye başladı, titreyen karnımın üzerine kalın çizgiler halinde sıcak döl fışkırırken boğuk bir çığlık beni terk etti. Prostatım Gloam'un sikine karşı nabız gibi atıyor, kalçalarım göğsüne karşı titrerken zevki dışarı çekiyordu.

Gloam'un kalçaları kekeleydi, ismim titrek bir nefesle onu terk etti. Aletini olabildiğince derine daldırdı, üzerimde titrerken shaftındaki kabarıklık zonkluyordu, boşalırken gözleri kapandı ve ağzı gevşedi.

Dingin doyumluk üzerime sıcak bir battaniye gibi çökerken, kesik kesik nefeslerimiz odayı doldurdu. Hala artçı şoklarla titriyordum, özellikle de Gloam yavaşça çekildiğinde ve sikiğin ucu aşırı hassaslaşmış prostatıma doğru kayarken.

Yüzlerimiz aynı hizaya gelene kadar geriye doğru kaydı ve dirseklerinin üzerine yerleşti, titreyen ağzımı öpmek için başını eğdiğinde pazuları şişmişti. "İyi misin aşkım?"

Onu öpecek enerjiyi kendimde zor buluyordum. "Beynim çalışmayı bıraktı," diye mırıldandım.

Kıkırdadı ve dudaklarını yanağıma bastırdı. "Bu bir ilk."

Sonunda başımı çevirip onu öpecek gücü buldum ve dilimi onunkine doğru kaydırdım. "Bunu sana yapabilecek yeteneklere sahip olduğumu sanmıyorum."

Ofladı, bileklerimden birini kavrayıp elimi yüzüne götürmek için yer değiştirdi. Avucumu tatlı tatlı öptü. "Bu zeki eller bana tüm bunları ve daha fazlasını yapabilir. Ama buna ihtiyacın yok, Adam. Sadece yanımda olmakla bile bana bu kadar zevk veriyorsun."

Beynim sonunda yeniden çalışmaya başladı ve zayıf bir homurtu çıkarmamı sağladı. "Yok artık. Az önce vücuduma ne yaptığının farkında mısın?"

Kıkırdadı ve yanağına bastırmadan önce avucumu tekrar öptü. "Bir fikrim var. Hoşuna gitmesine sevindim."

"Ben bile..." Yutkundum, boğazım kurudu. "Bu hayatımda hissettiğim en güzel şeydi."

Sırıttı, dişleri ortaya çıktı ve göğsümün sıkışmasına neden oldu. "Güzel. Bana her gün böyle hissettiriyorsun."

Uykulu bir şekilde gülümseyerek başparmağımı elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdim. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, ateş parçası." Başını çevirip avucuma son bir öpücük kondurduktan sonra doğrulup nemli beze uzandı.

İri vücudunun sıcaklığı yerini serin havaya bıraktığında ürperdim, sonra deliğimi temizlemek için bezi bacaklarımın arasına daldırmadan önce karnımdaki pisliği dikkatlice sildiğinde tekrar ürperdim. Son olarak, bezi ve kayganlaştırıcı ve yağ şişelerini yere bırakmadan önce sikini temizledi, sonra yanıma uzanırken yorganı üzerimize çekti.

"Çarşafların hepsi yağlı," diye mırıldandım, zaten yarı uykuluydum.

"Çarşaflar için sabah endişeleniriz, ateşböceği." Kemiksiz bedenimi nazikçe yan çevirdi ve arkamdan bana sarıldı, beni sıcaklığı ve kokusuyla sardı.

Mutluluk içinde inledim, yorganın altında daha da gevşedim. Başımın arkasına bir öpücük kondurdu, sonra omzumun kıvrımına bir öpücük daha kondurdu, derin derin nefes alırken dudaklarını ve burnunu orada tuttu. Kolunu benimkinin altından geçirerek karnıma ve göğsüme doladı ve beni kendime yakın tuttu. Derin bir uykuya dalmadan önce, hayatımda hiç olmadığım kadar mutlu bir şekilde parmaklarımı onunkilerin arasından geçirip tam kalbimin üzerinde dolaştıracak kadar farkındalığım kalmıştı.

Lor ve Jugs Evcil Hayvan Ediniyor

En yeni (yayınlandığı sırada) Canavar çiftimiz Lor ve Jugs hakkında 7,3 bin kelimelik yepyeni bir kısa film. Burada, evlilik mutluluğu içinde yaşayan bu sevimli çiftin, her biri değerli tarçın ruloları olan bir fotoğrafını çekiyoruz. Jugs, güzel vint kocasına 'kur yaptıkları' günleri hatırlatan bir hediye vermek isterken, Lor da yakışıklı, iri kıyım insanını, sevimli bir canavar dünyası hayvanı da dahil olmak üzere cömert, abartılı hediyelerle şımartmak istiyor. (Üzgünüm, Danny.)

İçerik uyarıları: Yetişkin temaları, hafif cinsel içerik, sadece 18+, yeşil kurabiyeler, Jugs'ın yeni kişisel koruması biraz boktan

Spoiler uyarısı: *Lor* (Canavar: Yedinci Kitap) kitabındaki olaylardan sonra

geçmektedir İlk yayın tarihi 2023 Lily Mayne
Tüm hakları saklıdır

JUGS

"Meriv, denedim. Gerçekten denedim."

Hâlâ ne zaman biri bana süslü unvanımla seslense tüylerim diken diken oluyordu ama bunu hyll'in baş fırıncısına, yani Bavir adında, uzun beyaz saçlarını her zaman sıkı bir örgüyle arkada tutan tombul, yaşlı bir vint'e yönelttiğim dostça bir gülümseme yerine bastırmayı başarıyordum.

"Bunlar harika görünüyor!" Bavir'e sunduğu kurabiye tabağını işaret ederek "Bunlar harika görünüyor" dedim.

Koyu yeşil kurabiyeler.

Bu da ilginçti. Ama kurabiye *benziyorlardı*. Burada un yapmak için kullandıkları tahılın yeşil olduğunu biliyordum ve artık çoğunlukla buna alışmıştım, ama *bu*, *bu* dünyanın yiyecekleri bağlamındaydı. Eski dünyamın yiyecekleri değil. *Kurabiye* değil.

Bunun pek de mantıklı olmadığını sanıyordum - daha önce doğal olmayan renklerde yiyecekler görmemiş değildim. Eskiden mavi ahududu aromalı her şeye bayılırdım. Ailemin hizmetçisi Jenny bir keresinde bana on yaşıma kadar dilimin neredeyse kalıcı olarak mavi olduğunu söylemişti. Belli ki mavi renge karşı bir ilgim vardı.

Bavir'e tekrar parlak bir şekilde sııttım. "Lor bunlara bayılacak. Yaptığın için çok teşekkür ederim. Özellikle de benim belirsiz tarifime dayanarak" diye kıkırdayarak ekledim.

Bavir'e temel malzemeleri açıklayabildim çünkü çocukken Jenny ile birkaç kez kurabiye yapmıştım. Annemle hiç yapmamıştım. Annem yemek yapmazdı. Onu mutfakta gördüğüm zamanların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi.

Ama Jenny'nin yanında durup özenle malzemeleri ölçmesini izlediğim, çikolata parçalarını hamura karıştırmama izin verdiğinde ve bana harika bir iş çıkardığımı söylediğinde çok fazla gurur duyduğum güzel anılarım vardı. Bunları ilk yaptığımızda, bir tanesini anneme ve babama vermeye çalışmıştım. Annem

Zar zor baktım ve babam çok meşgul olduğunu söylemeden önce bana sabırsız bir bakış attı.

Bavir'in Lor'dan bahsedilince çılgına döndüğünü fark ettiğimde içime **s a p l a n a n** kederden kurtuldum.

"Moric'e vermeden önce bir tanesini denemelisin," dedi endişeyle, süslü tabağı kaldırarak. "Eğer yeterince iyi değillerse, tekrar deneyeceğim."

"Eminim yeterince iyi olacaklardır, ama tamam." Yeşil kurabiyeleri denemek konusunda biraz endişeliydim ama tabaktan bir tane alırken bunu belli etmedim. Bavir'den bunları yapmayı denemesini istemiştim. Lor daha önce ne zaman kurabiye getirsem çok severdi ve bunları onunla paylaşmam için can atacağını biliyordum.

Buradaki hayatımı ne kadar sevsem de - onunla, bu yerde, yeni bir dünyada -Hâlâ en aptalca şeyleri özlediğim için büyük bir üzüntü duyuyorum. Kurabiyeler. Soda. Koşuya çıkarken kulaklıklarımı takar ve kasetçalarını belime bağlardım. Yıllar önce Lor'a verdiğim kaset ç a l a r ı m hâlâ *duruyordu* ama yeni pil yoktu. Pillerimiz *olsaydı* bile, koşuya çıkarken ansiklopediyi kasetten dinlemekle pek ilgilenmiyordum.

Burada mutluydum - tarif edilemeyecek kadar mutluydum, her geçen gün daha da mutlu oluyordum - ama bu o küçük özlem anlarını durdurmadı. Nostalji gibi sanırım. Bir sinema salonunda oturup en son çıkan filmi izleme hissini asla yeniden yaratamayacağımı bilmek. Buzdolabını açıp sütü doğrudan kutudan içmek. Arabamda giderken radyoda her nedense o günü çok daha iyi hissettiren harika bir şarkı çaldığında.

Tüm bunlar artık yok olmuştu, ama sadece benim için değil, çoğu insan için de. Tüm bu şeyler artık mevcut bile değildi - en azından benim insan dünyasında deneyimlediğim şekillerde.

Sakin bir nefes alarak kurabiyeyi ısırdım. Kalın ve yumuşaktı ve ilk başta Jenny'nin fıstık ezmeli çikolatalı k u r a b i y e l e r i n i n tadına vuruldum. Bir başka çocuksu özlem dalgası üzerime çöktü, ama konsantre olmak için onu geri ittim.

Aslında fıstık ezmesi değil, başka bir şeydi. Daha çok badem gibi. Bu da mantıklıydı; burada fındık ezmesini unlu mamullerde yağ olarak kullanıyorlardı. Hyll'de ise tatlandırıcı olarak bir tür şurup kullanıyorlardı ki bu oldukça pahalıydı ve Lor'un kraliyet makamıyla birlikte gelen kesin bir "lüks "tü. Halkın çoğu yemeklerini tatlandırmak için meyve püresi kullanırdı.

Kurabiyenin içinde parçalar vardı ama bir tanesini ısırdığımda çikolata parçacıkları gibi bir şey olmadıklarını fark ettim. Lor'un en sevdiği şeylerden biri olan tuzlu et şekerlemesiydi. Artık tadına alışmışım ve bazı yemeklerde gerçekten çok güzel oluyordu ama bir kurabiyenin içinde et tadı beklemiyordum.

"Vay canına," dedim lokmaları yutarken. "Çok iyiler. Süper iyiler. Tıpkı benim dünyamdaki gibi."

Bavir gülümsedi, süt grisi gözlerinin etrafında küçük kırışıklıklar belirdi. "Evet?"

Moric onları beğenecek mi?"

"Bayılacak," dedim ona ciddiyetle, kurabiyeden bir ısırık daha alarak. "Özellikle de et parçalarıyla," diye ekledim, ağzımdaki kırıntıları etrafa saçarken gömleğimdeki kırıntıları utanarak sildim.

Bavir gözle görülür bir şekilde rahatladı, omuzları çöktü ve gırtlaktan bir kahkaha yükseldi. "Moric'imizin nelerden hoşlandığını biliyorum," dedi bana, her zamanki, biraz zorba haline geri dönerek. "Çok yoğun değil mi? Yeterince yumuşak mı?"

"Oh, um..." Bir şeyleri tarif etmekte o kadar da iyi değildim, bu yüzden heyecanla başımı salladım. "Sadece doğru miktarda... yoğun. Ve yumuşak. Mükemmel."

Keskin beyaz dişlerini göstererek sırttı. "Mükemmel. Onları Moric'inize götürün ve ne düşündüğünü bana bildirin."

"Alacağım." Tabağı elime tutuşturduğunda kurabiyenin kalanını aceleyle ağzıma tıktırdım. "Teşekkürler Bavir," diye ekledim ağzımdaki lokmaya, hareket etmemi sağlamak için sırtıma sert bir şaplak attığında biraz sıçradım.

"Şimdi akşam yemeği için senin ekmeklerini aceleyle getirmeliyim," diye homurdandı ve mutfakta içinde koyu yeşil bir hamur yığını olan büyük ahşap kaseye doğru yürürken elini salladı.

"Özür dilerim," dedim utangaç bir ifadeyle ve aceleyle çıkmaya karar verdim.

Mutfak çalışanlarından biri kapıyı açmak için acele etti, ben de çıkarken onlara gülümsedim. İçeri adımımı atar atmaz Torv hemen, "Bunlar güzel görünüyor," dedi.

kamburundan doğrulup koridora çıktı.

Kıkırdadım ve tabağı çıplak muhafızıma uzattım. Lor ve Seis kişisel muhafızımı seçmek için çok uzun zaman harcamış, sonunda Torv'da karar kılmışlardı çünkü neredeyse Seis kadar uzun süredir hyll tarafından istihdam ediliyordu.

Müthiş biriydi. Kocaman, neşeli, gür kahkahalı bir adamdı ve ara sıra beni dostça ittiğinde ya da sırtımı sıvazladığında bir baldırı çıplak kadar güçlü olmadığımı unutup beni neredeyse uçuruyordu. Toplum içinde her zaman saygılıydı, tetikte ve dikkatliydi, ama sadece

Takılıyorduk, harika bir arkadaşı. Çok müstehcen şakalar yapıyordu, bu da Lyri'nin onayını aldığı anlamına geliyordu.

Torv meraklı bir bakış attıktan sonra bütün bir kurabiyeyi ağzına tıktı. Bazen zar zor çiğnediğine yemin edebilirim - iki lokma ve çoktan yutmaya başlamıştı.

Sadece Moric'in özel odalarına hizmet veren personel bölümüne doğru yürümeye başladığımızda bana "Yani bunlar sizin dünyanızda yedikleriniz mi?" diye sordu.

"Yani, bazen." Güldüm. "Kurabiyeler insan diyetinin önemli bir bileşeni falan değil."

"Öyle olmalılar." Benim için bir kapı açtı. "Tepsiyi taşımamı ister misin, Meriv?"

"Kapa çeneni dostum, ben Jugs," diye mırıldandım, utançla etrafıma bakındım.

Torv güldü ve merdivenlerden yukarı çıkarken saçlarımı okşadı. "Meriv'ine saygısızlık ettiğim için Moric'imın beni bu rahat yeni pozisyonumdan almasına izin vermeyeceğim."

Gözlerimi devirdim. "Lor'un bunu yapmayacağını biliyorsun. Rahat derken ne demek istiyorsun?" Nedenini bilmesem de kendimi biraz kırılmış hissederek sordum.

Torv homurdandı. "Şikayet etmiyorum ama bana insanları yumruklamam için hiç fırsat vermiyorsunuz."

İnanılmaz bir kahkaha attım. "Neden insanları yumruklamak istiyorsun, Torv?"

"İstediğimden değil. Sadece..." Parmak eklemlerini kırdı. "Meydan okumayı severim. Neden vahşi topraklarda bir geziye çıkmıyoruz? Ya da güneye? Hep bir behamotla nasıl dövüşeceğimi merak etmişimdir."

Benim ve Lor'un özel odalarının sessiz koridoruna ulaştığımızda sessiz kalarak ona yan gözle baktım. Henüz vahşi toprakları ziyaret etmemiştim - Thinir'in güneybatısında, Çorak Vadi'nin bulunduğu, yaratıkların ABD'ye akın etmesine izin veren büyük boşluğun olduğu toprakları. Gitmek istediğimi belirtmemiştim çünkü bu fikrin Lor'u çok endişelendireceğini biliyordum.

"Sen gördün mü?" Torv'a merakla sordum. "Boşluğu yani."

"Evet." Ayıldı. "Birkaç yıl önce bir grubumuz ona bakmaya gitmişti. Bu... ürkütücü."

Bunu düşünürken başımı eğdim. Daha önce Lor'u ziyaret etmek için kullandığım boşluğumuz bana hiç ürkütücü gelmemişti ama belki de bunun nedeni onun diğer tarafta beklediğini bilmemdi. Ve şimdi gitmişti. Hyll'in kapalı bir bölümünde betonla kaplanmıştı.

Yemek odasına girdiğimizde Torv ve ben sessiz kaldık ve kurabiye tabağını masaya bıraktım. Lor'un tüm öğleden sonra bir toplantıda olduğunu biliyordum, bu yüzden ona sürprizimi göstermek için beklemem gerekecekti.

Torv'un yüzüne döndüğümde, yine kurabiyelere baktığını gördüm. Gülerek bir tane aldım ve ona uzattım. Bavir onlardan bir dağ yapmıştı, bu yüzden fazlasıyla vardı.

Kurabiyeyi ağzına atarken Torv'a "Vay anasını dostum, öğle yemeğinde küçük bir hayvanın tamamını yediğini gördüm," dedim. Bana sırtıttı, dişlerinin arasına koyu yeşil kurabiye hamuru parçaları sıkışmıştı.

Başımı sallayarak bir peçete almak için büfeye doğru ilerledim. "Birazını Lilimar'a götüreceğim."

Torv, "Hayır, bekle," diye mırıldandı, sesi boğuk çıkmıştı. Aceleyle yutkundu ve "Burada kalmalısın" dedi.

"Ha?" Kaşlarımı çatarak ona döndüm. "Neden?"

"Siz baş fırıncının yanındayken kraliyet habercisi beni buldu. Morik özel odanızda kalmanızı rica etti." Torv gözlerime bakmadı ve kocaman yumruğunun içine öksürdü. "Özellikle de oturma odasında."

"Neden?" Tekrar ettim. "Lor'un bütün öğleden sonra bir toplantıda olduğunu sanıyordum."

Torv cevap vermekte zorlanıyormuş gibi görünüyordu, sonunda omuz silkti. "Ben sadece muhafızım."

Gözlerimi devirdim. "Hadi, Torv."

Doğruldu, omuzlarını geriye attı ve bana buyurgan bir bakış fırlattı. "Muhafızın olarak, *Meriv*, Morik'in emirlerine uymak zorundayım. Sana oturma odasına kadar eşlik edeceğim."

"Bana *Meriv* gibi davranma, dostum," dedim, bu da onun kıs kıs gülmesine neden oldu. "Neler oluyor?"

"Ben sadece muhafızım," diye tekrarladı nazikçe omzumu tutup beni kapıya doğru yönlendirerek. "Moric'imizi sorgulamak bana düşmez."

Kekeledim. "Beni *her zaman* sorguluyorsun."

"Evet, çünkü bana sık sık hatırlattığın gibi sen Jugs'sın." Bana sırtarak baktı, hâlâ koridorda beni oturma odasına götürüyordu. "Moric değil. Moric'in sözü kanundur."

Her zaman değil, diye düşündüm, sinsi bir gülümsemenin oluşmasını engellemek için dudaklarımı büzerek. Lor önümde elleri ve dizleri üzerindeyken, bana daha sert veya daha hızlı gitmemi emrederken ve ben sadece onu biraz daha kızdırmak için reddettiğimde değil.

Ya da boşalmasına izin vermemi istediğinde, bunun yerine onu becerirken sikine uzanamasın diye bileklerini yatağa sabitlediğimde. Bu onu her zaman çılgına çevirirdi.

Oturma odasına girdiğimde Lor'u beni çıplak beklerken bulursam kızmayacaktım. Ya da vücut takılarıyla. Ama Torv'un benimle olacağını bildiği halde bunu yapacağından şüpheliydim.

Oturma odasına ulaştığımızda boştu. Torv'a baktım, kapıda nasıl durduğunu fark ettim. "Tamam, yani burada mı kalmam gerekiyor?"

Bana yine gizemli bir omuz silkme hareketi yaptı ve odadan çıkıp kapıyı arkasından kapatırken sert bir bakış attı. Birkaç saniye şaşkınlıkla kapalı kapıya baktım, sonra dönüp oturma odasına göz attım. Bazen burada takılırdık, genellikle Talimuth, Seis ya da Lilimar gibi biri bize akşam yemeği için katıldığında.

Gerçi geçen gece burada... farklı aktiviteler yapmıştık. Kanepede Lor'un kucağında zıplamasıyla sonuçlanan öpüşme seansını sevgiyle hatırlarken sikim şortumun içinde kıpırdandı ve ben onun sıkı, mükemmel küçük kıcını kavradım, sikimin etrafındaki sıkma hissinden çok çabuk boşalmamaya çalıştım.

Ama Torv hemen dışarıda pusuya yatmışken bunun olacağından şüpheliydim. İç çekerek süslü koltuklardan birine uzandım ve bir dakika boyunca tavana baktım, sonra doğrulup tekrar kapıya baktım.

"Torv?" Hâlâ orada olup olmadığını merak ederek seslendim. Bir duraksamadan sonra, kendini beğenmiş bir şekilde, "Evet, Meriv?" dediğini duydum. "Burada daha ne kadar beklemem gerekiyor? Ve *neden*?"

"Ben sadece bekçiyim," diye neredeyse şarkı söyleyerek kapıdan geri döndü, sesi beni bu odaya hapsetmiş olmaktan dolayı fazlasıyla neşeliydi.

Lor neden burada beklememi isteyen bir mesaj göndermişti? Kötü bir şey mi oldu? Ama Torv endişeli görünmüyordu. Peki neden burası? Neden yatak odamızda değil? Onu yatak odamızda beklemeyi umursamazdım. Yatakta. Çıplak olarak. Ya da belki küvette. Ya da pencere kenarında-

Koridorda açılan bir kapının belli belirsiz sesi ve ardından gelen boğuk sesler dik oturmama neden oldu. Lor'un dışarıda olduğu anlamına gelen Seis'in derin, tanıdık gümbürtüsünü duyduğumda hareketsiz kaldım, ardından bir kıkırdama geldi

Torv ve anlayamadığım başka boğuk kelimeler. Kaşlarımı çattım. Etrafım süpersonik duyulara sahip varlıklarla çevriliyken benim cılız insan kulaklarıma lanet olsun.

Lor'un sesini duyduğumda canlandım, baregh'lerden daha yumuşak ve lirikti. O da sessizce konuşuyordu ama kapıya yaklaştıklarında, "Seis, bunu biraz dinle," dediğini duydum.

Kapı açıldığında ayağa fırladım ve Lor standart şık siyah tuniği ve pantolonunun üzerine işlemeli ceketini giymiş halde odaya girdiğinde yüz ifademini aydınlandığını hissettim. Saçları her zamanki gibi tertemizdi, uzun kulakları çemberler ve mücevherlerle süslüydü ve alt dudağına minik mavi bir taş yerleştirilmişti.

Onu görmekten hiç bıkmadım. Hala onu gördüğümde karnımda garip bir ürperti hissedirim ve ulaşabildiğim her an ona dokunmaktan kendimi alamam.

"Merhaba *Menya*," dedi sadece bana gösterdiği o kocaman gülümsemesiyle. Bu evcil hayvan ismi benim de sırtımama neden oldu. Belli ki doğrudan bir çevirisi yoktu, çünkü bu ismi milyonlarca kez duymuştum ama beynim hiçbir zaman İngilizce bir kelimeye çevirmemişti. 'Sonsuz aşkım' ya da 'kalp şarkım' gibi bir anlama geldiğini söylemişti. Anlamı ne olursa olsun, beni her zaman neşelendirirdi.

"Merhaba." Ona hevesle yaklaştım, beşlik çakmak için elini kaldırdığında eğlenerek ofladım. Avucuna bir şaplak attıktan sonra onu kollarımın arasına aldım ve kocaman bir öpücük verdim. "Neler oluyor?"

"Kötü bir şey değil, söz veriyorum." Lor yüzümü kavradı ve ayak parmaklarının üzerine kalkarak beni tekrar öptü. "Sadece seni özledim."

Dudaklarına karşı kıkırdadım. "Beni özledin ve burada seni beklememi mi emrettin, *Moric*?" Kulaklarının seğireceğini bildiğim için alay ettim.

Öfkeyle göğsüme hafif bir şaplak attı. "Ben *sipariş* etmedim, kibarca rica ettim. Torv *sipariş* ettiğimi mi söyledi? Yemin ederim bazen Lyri kadar kötü olabiliyor. Tanrı'ya şükür Lyri'nin kişisel koruması olmadı. Neler yapabileceklerini hayal bile edemiyorum."

Lyri ve Torv oldukça ölümcül bir ikili olabilirdi.

Lor'a, "Torv kendini beğenmiş ve gizemli davranıyor," dedim, kollarımı ceketinin altına soktum ve elinin önümden aşağı inip şortumun bel bandıyla oynadığını hissettiğimde biraz titredim. "Peki neler oluyor?"

Lor bana anlaşılmaz bir gülümseme verdi. "Senin için bir sürprizim var, *Menya*."

"Öyle mi?" Canlandım. "Oh, hey, benim de sana bir sürprizim var. Ama yemek odasında."

Gözlerini kırıştırdı, utangaç bir gülümseme ağzını eğdi. "Oh."

Tekrar kapıya bakarak keskin dişleriyle alt dudağını yokladı. "Belki de önce bana seninkini göstermelisin. Sadece... bir dakika."

Aceleyle kapıya yöneldi, bir aralık açtı ve kafasını dışarı uzattı. Seis ve Torv'a tısladığını duydum, ardından aceleyle geri çekilen ağır çıplak ayakların gümbürtüsü geldi. Ve yip sesine benzeyen bir şey.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Lor'un tınışını düzeltmesini ve rahat görünmeye çalışmasını izleyerek yavaşça sordum. "O ses de neydi?"

"Bu sadece-" Lor dondu, kulakları çılgınca seğirdi. *Korkunç* bir yalancıydı. "Sadece Torv'un ayağı takıldı."

Ona yaklaşırken kapının ötesinden bir homurtu duydum, ardından da "O ben değildim!" diye gücenmiş bir ses geldi.

"Her neyse," diye atıldı Lor, bana gülümseyerek. "Sen... benim için bir sürprizin mi var?" diye sordu utangaç bir şekilde, parmaklarının arkasındaki halterlerle oynuyordu.

"Evet, ama şimdi bana aldığınla karşılaştırıldığında tamamen ezik kalacağından endişeleniyorum." Gözlerimi ona diktim. "Büyük bir şey değil, değil mi? Bana bir şeyler vermek zorunda olmadığını biliyorsun."

Elini tutup onu oturma odasından dışarı çıkarırken Lor hızla, "Hayır, önemli bir şey değil," dedi. Ama onun "Henüz" diye mırıldandığını duyduğumu sandım.

"Seis ve Torv nereye gitti?" Boş koridorda bir aşağı bir yukarı bakarak şüpheyle sordum.

Lor elimi sıkarak ofladı. "Senin sürprizinle saklanıyorlar. Yakında öğreneceksiniz."

"Tamam, tamam." Kıkırdadım ve onu yemek odasına doğru çektim.

Masanın üzerinde bekleyen tabağı hemen fark etti, çünkü durdu ve "Kurabiye" dedi.

Güldüm. "Evet. Bavir'den senin için onları yeniden yaratmasını istedim."

Sırıtarak yüzümü kavradı ve beni öpmek için ayağa kalktı. "Benim için getirdiğin kurabiyeler çok hoşuma gitti."

"Biliyorum." Ona bir öpücük daha verdim. "Aşçıya bir dahaki sefere patates cipsi denemesini söyleyeceğim."

"Sirkeli olanlar mı?" Lor'un gözleri parladı. Beni bırakarak masaya doğru yürüdü. "Ama burada patatesimiz yok."

"Hayır, ama benzer kök sebzeler var. Güveçte var."

"Boln, evet," dedi dalgınca bir kurabiye alırken, sonra gülümseyerek bana baktı. "Şimdi bir tane deneyebilir miyim?"

"Evet, tabii ki." Keskin beyaz dişlerini kurabiyeye geçirmesini izledim, yutkunurken gözleri parlıyordu.

"Tadı tıpkı senin eskiden getirdiklerine benziyor!" dedi bana heyecanla.

Yanına doğru yürürken ağızım bir karış açık kaldı. "Öyle mi? Harika."

Gerçekten de tadı normal kurabiyelere hiç benzemiyordu ama Lor'un en son gerçek bir kurabiye yemesinin üzerinden otuz yıldan fazla zaman geçmişti ve o da sadece birkaç kez yemişti.

Bir ısırik daha aldı, gözleri bir anının derinliklerindeymiş gibi uzaklara dalarken yumuşadı.

"İlk günlerimizi hâlâ çok iyi hatırlıyorum," dedi bana, sesi alçak ve yumuşaktı. "Sadece seni düşünebildiğim için asla konsantre olamadığım tüm o günler. Boşluktan geri döndüğünde seni çok özleyor ama seni tekrar görmeden önce sadece saatler geçmesini umuyordum."

Göğsüm sıkıştı. Ceketinin altından kolumu ona dolayarak başımı eğip yanağından öptüm. "Ben de. Seni terk etmekten nefret ediyordum."

Lor elindeki kurabiyenin geri kalanına bakarken ağzı buruştu, keskin yüz hatları kısa bir acı ifadesiyle buruştu. Lor bazen bensiz ve kardeşsiz geçirdiği yılları hatırladığında hâlâ üzülüyordu. Artık her şey farklı olsa ve ikimize de kavuşmuş olsa bile, bu tür bir acıyı üzerinden atmanın zor olduğunu hayal ediyordum. Onu daha iyi hissettirmek için elimden geleni yaptım ama bazen bana ihtiyacı olduğunu biliyordum, hiçbir şey söylemeden bana sarılıyordu. Sanki onun yanında olduğumu, hiçbir yere gitmediğimi kendine hatırlatıyordu.

Yüzünü düzeltti ve bana gülümsedi. "Artık burada benimlesin."

Eğilerek boynumun yan tarafını öptü ve oraya sokuldu. "Ve biz yasal olarak birleştik. Benim *kocam*," diye ekledi sesinde bir gülümsemeyle.

İçim bir tuhaf oldu ve çırpınmaya başladım. "Bu doğru. Artık benden kurtulmak yok."

Lor yüzünü boğazıma gömmek için dönmeden önce ciddiyetle, "Sanki hiç isteyecekmişim gibi," dedi. "Seni seviyorum, Jugs. Kurabiyeler için teşekkür ederim."

"Sorun değil," diye mırıldandım, dudaklarımı başının tepesine bastırarak. "Ben de seni seviyorum."

"Bunları oturma odasına geri götürelim." Lor tabağı aldı. "Seis biraz isteyecektir."

Kıkırdadım ve onu koridora kadar takip ettim. "Seis ve Torv muhtemelen yarısını yiyecektir. Yine de birazını Lilimar'a vermek istiyorum."

"Tabii ki."

Oturma odasına tekrar girdik ve Lor'un tuniğini düzeltmeden önce tabağı dikkatlice alçak yan sehpayaya koymasını izledim. "Burada bekle" diye sertçe emretmeden önce bana bir öpücük daha verdi.

Odadan çıkıp kapıyı arkasından kapatırken kıpırdandım. Bana ne almıştı? Bana her zaman bir şeyler verirdi, ama bunu hiç abartmazdı. Genelde neredeyse hazırlıksız bir şekilde verirdi. Mesela, 'Kunduracıya sana yeni çizmeler yaptırdım,' ya da 'Aşçıdan bu akşam sevdiğin tatlıyı yapmasını istedim,' ya da 'Su odasında tercih ettiğin sabundan yeni bir kalıp var,' derdi.

Hiçbir şeye ihtiyacım olmadığına dair ısrarlarıma rağmen bana sürekli küçük hediyeler yağıdırıyordu. Onları takdir etmediğimden değil, *her zaman* ne kadar takdir ettiğimi ona gösterdiğimden emin oldum, muhtemelen bunu hala yapması için bir teşvikti.

Kapının dışından alçak, boğuk fısıltılar ve ne olduğunu çıkaramadığım yumuşak bir ses daha geldi, ardından kapı kolu indi ve Lor tekrar odaya girdi.

Hayatımda gördüğüm en sevimli küçük tüy yumağını taşıyordu.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım ve Lor'un kollarında kıpırdanışını izledim. "Bu bir köpek yavrusu mu?"

"Bu bir folna yavrusu." Lor kulaklarından birinin arkasını hafifçe kaşıdı; sevimli bir şekilde aşağı sarkan kulağını. Kalbim *eridi*. "Talimuth bana birkaç hafta önce komşularının folnasının bir yavrusu olduğunu söyledi. Artık annelerinden ayrılmaya hazırlar."

"Aman Tanrım," diye tekrarladım, öne doğru koşarak.

Lor gülümsedi ve kıpırdanan yavruyu dikkatlice bana doğru uzattı. "Senin için, *Menya*. O bir kız."

"Çok tatlı," dedim, ne kadar sevimli olduğunu görünce biraz tıkandım. Şehirdeki bazı insanlar onları evcil hayvan olarak beslediği için daha önce tamamen büyümüş folna görmüştüm ama hiç bebek görmemiştim. Gri kürkü leylak rengiyle benekliydı ve tüylü görünüyordu ama büyüdükçe daha da kabalaşacağını biliyordum. Kulakları ve ayakları komik derecede büyüktü, ikincisinin uzayıp keskinleşecek olan küçük, güdük pençeleri vardı.

Folna, İrlanda Kurt Köpeği ile timsah karışımı bir hayvana benziyordu. Büyük, dikenli kulakları ve dört gözü vardı. Kafaları daha çok kertenkeleye benziyordu.

Kuyrukları da öyleydi ama uzun bacakları ve kürkleri bir köpeğinkine benziyordu. Ve *büyüklerdi*. Gördüklerimden bazıları arka ayakları üzerinde durduklarında neredeyse benim boyumdaydı.

Bu yavrunun gözleri kürkündeki benekler gibi soluk leylak rengindeydi ve ağzından tırtıklı dili sarkarak bana doğru nefes nefese bakarken minik dişleri şimdiden jilet gibi keskin görünüyordu.

"Merhaba bebeğim," diye mırıldandım, çenemi yalamak için kıpırdanıp boynunu uzattığında güldüm.

"Ah, dikkatli ol-" diye gergin bir şekilde başladı Lor, tam da dilinin sert aşındırmasından irkildiğim sırada. Bana mahcup bir gülümseme verdi. "Bu alışkanlığı edinmesine izin vermemek en iyisi. Folna dilleri yaşlandıkça... aşırı derecede sertleşir."

"Tamam." Kıkırdadım, sonra ağzının altını kaşırken yavruya bir surat ifadesi takındım. "Ama henüz değil, değil mi?" Onunla bebek gibi konuştum. "Şu anda hiçbir şeye zarar vermeyecek küçük bir bebeksin."

"Bu tam olarak..." Lor endişeyle kıpırdandı ve ceketinin manşetiyle oynadı. "Kapsamlı bir eğitime ihtiyacı olacak. Folna'lar harika evcil hayvanlardır ama yavruyken biraz... huysuz olabilirler."

"Yavru köpeklerin böyle davranması gerekir," dedim biraz savunmacı bir tavırla, onu daha yakından kucaklayarak. "Ama seni çok iyi eğiteceğiz, değil mi? Evet, eğiteceğiz."

Lor yavruyu göstererek, "Çok hızlı büyüyorlar," diye ekledi. "Yaklaşık bir ay içinde bu boyutun iki katına çıkacak."

Güldüm. "Şimdi de beni vazgeçirmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır, tabii ki hayır!" Lor başını salladı ve bir adım daha yaklaşarak uzun, ince parmaklarını yavru köpeğin sırtında gezdirdi. "Sadece hazırlıklı olmanı istiyorum. Şehirdeki en iyi eğitmeni buldum bile. İyi eğitilmiş olması sadece bizim değil, *onun* da yararına."

"Biliyorum." Yavruyu aramızda ezmeye dikkat ederek onu öpmek için eğildim. "Çok teşekkür ederim Lor. Bu harika bir şey. Çocukken hiç köpeğim olmamıştı ve hep bir tane istemiştim."

Aileme köpek sahibi olmama izin vermeleri için *yalvarmıştım*. Babam her seferinde beni geçici olarak **s u s t u r m a k** için "Bakarız" diyerek geçiştirdi, ancak annem köpek sahibi olmanın "déclassé" olduğunu söyleyerek bunu kesin bir dille reddetti. Yani, bu da ne demek oluyor?

"Ona ne isim verelim?" Lor'a heyecanla yavruyu kucağıma alarak sordum. Zaten oldukça ağırdı. Muhtemelen onu bu şekilde uzun süre taşıyamayacaktım.

Lor gülümseyerek elini belime doladı, sonra da aşağı indirerek popomu okşadı. "Onun adını sen seç, *Menya*."

"Tanrım, bu büyük bir karar."

Adam gülerken kızın kulağının arkasını tekrar kaşımaya başladı, bu da kızın dokunuşa doğru bükülüp gerilmesine neden oldu. "Şu anda karar vermek zorunda değilsin."

"Artık içeri girebilir miyiz?" Torv'un kapının hemen dışından mızızlandığını duydum. "Seis daha önce onu tutmama izin vermedi."

"Evet, içeri girebilirsiniz." Kapı itirilerek açılıp iki çıplak içeri yuvarlanırken Lor'un ağzı seğirdi. "Ve kurabiyeler de var. Tıpkı Jugs'ın dünyasındaki gibi."

"Oh, mükemmel." Torv bana kocaman, muzip bir sırıtış attı. "Onları yememize izin var mı, Meriv?"

"Sanki zaten iki tane yememişsin gibi." Çenemi tabağa doğru salladım. "Devam et."

Torv ve Seis birer kurabiye aldılar ve yavru köpeği sevebilmek için kurabiyeleri doğrudan ağızlarına attılar.

"Onun adı ne?" Seis ona öpücükler atarak bana sordu. "Henüz emin değilim."

Torv, "Güçlü bir isme ihtiyacı var," dedi. "Savaşçı bir isim. Mesela... Torva."

Bir kahkaha patlattım, bu da yavrunun heyecanla havlamasına neden oldu, sivriltilmiş kuyruğu göğüs kafesime çarptı. "Kapa çeneni."

"Torva benim annemin adı." Torv bana sert bir bakış attı.

Seis homurdandı. "Gençken pencere kenarından turtalarını çaldığımızda bizi evinizden süpürgeyle kovalayan anneni kastediyorsun."

"Gördün mü?" Torv kesin bir ifadeyle başını salladı. "Güçlü bir dişi için güçlü bir isim. Meriv Jugs'ı dolandırmaya kimse cesaret edemez Moric, eğer sadık hayvanına toplumun böylesine güçlü bir figürünün adı verilirse."

"Lor'u ona annenin adını vermesi için ikna etmeye çalışma," diye karşı çıktım. "Kendi adını alacak. Mesela..."

Ben konuşmamı bitirirken herkes beklenti içinde bekliyordu. Burada insanların evcil hayvanlarına ne tür isimler verdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Rex, Buddy ve Lucky gibi isimlerin o kadar da yaygın olmadığını tahmin ediyordum.

Çocukken umutsuzca istediğim köpek için herhangi bir isim bulup bulmadığımı hatırlamaya çalıştım, ama o kadar ileri gitmemiştim, o zaman bile ne kadar yalvarsam da olmayacağını biliyordum.

"April," dedim sonunda. "Adı April."

Eski arkadaşımı hatırlayınca içime bir sızı düştü. Tanrım, umarım iyiydi. Orada her ne oluyorsa hayatta kalmıştı. Canavarlar gelmeden önce iyi ve mutlu bir hayatı vardı. Belki evlenmiş ve çocuk sahibi olmuştu, ama bunun o sersem Mike'la olmamasını umuyordum.

Lor'un gözleri bana gülümserken yumuşadı. April, Anton ve eski hayatımdaki diğer herkes hakkında her şeyi biliyordu. Benim hakkımda her şeyi biliyordu.

"April," diye tekrarladı başını okşayarak. "Güzel bir isim. Ona çok yakışıyor." Torv bir kurabiye daha yerken homurdandı. "Sorun değil, sanırım."

"Küçük April," diye gürledi Seis, sırtını okşamak için ona yaklaşıırken. "Yine de uzun süre küçük kalmayacak. Kulaklarına baksana. Büyük bir kız olacak."

"Evet, sanırım öyle olacak." Lor alt dudağını endişeyle sıktı. "Belki de odalardan birini onun için bir çalışma odasına dönüştürebiliriz-"

"Hayır!" Onu daha yakına çektim. "Bizimle uyuyacak."

"Ne, yatağında mı?" Torv şüpheyle sordu, gözleri benimle Lor arasında gidip geliyordu.

Tereddüt ettim. "Tamam, belki yatakta değil..."

Bir folna yavrusu kesin bir horoz engelleyici olurdu.

"Ön odaya ne dersin?" Lor bana gülümsedi. "Kendi başına uyuyabilecek kadar büyüdüğünde oraya inini kurarız."

"Tamam ama yine de kapıyı açık bırakabiliriz, değil mi? Böylece gece gelip bizimle uyuyabilir-" Seis ve Torv'a bir bakış atarken kıpkırmızı kesildim. "Bilirsin işte. Sadece... gece."

İkincisi bir kahkaha patlatarak sırtıma vurdu. "Sikişmeyi bitirdikten sonra demek istiyorsun." Sonra hemen ayıldı ve Lor'un kulakları seğirirken garip bir şekilde öksürdü. "Özür dilerim, Moric."

"Sorun değil." Lor'un kulakları biraz daha seğirdi. Devam ederken sesi telaşlı geliyordu, "Ama ben-evet, kulağa hoş geliyor. Ön odada. Kapı açıkken. Folna uzun süre uyur, o yüzden gece bizi rahatsız edeceğini sanmıyorum."

"Gün içinde yorulduğundan emin olmamız gerekecek, değil mi?" Seis April'a mırıldandı, sonra bana yalvaran bir bakış attı. "Onu tekrar tutabilir miyim, Jugs?"

"Elbette," dedim ama onu teslim etmekte isteksizdim. Seis onu dikkatle kocaman göğsüne yasladı, kız çılgınca boynunu ve çenesini yalamaya çalışırken ona daha fazla öpücük suratı yaptı.

"Onu davetsiz misafirleri alt etmesi için eğitebilir miyiz?" Torv bir kurabiye daha yiyordu ama Seis'in yavruyla uğraşmasını izlerken kıskanç görünüyordu.

"Evet, Jugs'ı savunmak için eğitilecek." Lor kendisi için bir kurabiye daha aldı ve kemirdi.

"Agresif olmasını istemiyorum," diye endişeyle söze girdim.

"O olmayacak. Ama sizi korumak için eğitilecek." Lor'un sesi sertti. -İddialı Moric sesi. Taşaklarını sıkıyordu, çünkü yatakta kendi ateşli, abartısız tarzıyla otoriterleşmesinden daha çok sevdiğim bir şey yoktu.

Ona sinsi bir sırıtış attım. "Tamam, *Moric*."

Lor'un masmavi yanakları daha da karardı, kulaklarının uçları çılgınca seğirdi. Sakin görünmeye çalışarak kurabiyesinden büyük bir ısırık aldı.

Torv ellerini April'a doğru uzatarak, "Sıra bende," diye itiraz etti. "Onu koridorda tutmalısın."

Seis ters ters baktı. "Her zaman onunla birlikte olacaksın."

"Evet, bu yüzden küçük yaştan itibaren bana alışması gerekiyor." Torv ellerini uzatmaya devam etti. "Benim üzerimde iz bırakması gerekiyor ya da folna her ne yapıyorsa."

"Hayır, *Jugs*'ın üzerine basmak zorunda. Ve *Moric*'e." Seis April'ı göğsüne **d o ğ r u** çekti. "Ve onu tutmayı henüz bitirmedim."

Lor, April'ın Seis'in kollarında heyecanla kıpırdanışını izlerken, "Aslında bacaklarını esnetmek istiyor gibi görünüyor," diye yorum yaptı. Etrafına bakındı. "Onu burada yere bırakmak güvenli mi? Keskin bir şey yok, değil mi?"

"Ya da yiyebileceği bir şey," diye ekledim. "Yavru köpekler her şeyi ağızlarına atarlar. Dünyayı bu şekilde öğrenirler."

"Torv'a benziyor," diye homurdandı Seis, April'ı dikkatle yere bırakırken.

"Ah Mabs," diye mırıldandı Lor, kurabiye tabağını almadan önce yüzünü ovuşturarak. "Bunları yükseğe koysak iyi olur."

Torv hemen, "Ben alırım," dedi ve iki kurabiye daha alarak tabağı kitaplığın üzerine yerleştirdi. "O zaman kurabiye yiyemez mi?"

"*Hayır*," diye ağızımdan kaçırdım, başımı sallayarak. "İçlerinde bir sürü şurup var." Homurdandı. "Ona enerji verir."

"Enerji eksikliğinin bir sorun olacağını sanmıyorum," dedi Lor belli belirsiz, April'ın odanın etrafında tur atıp Seis'in etrafında dönmesini geniş gözlerle izlerken.

Bacakları heyecanla havlıyordu.

"Benimle koşuya çıkabilir," dedim hevesli bir sırıtışla. "Buna bayılacak."

"Bu benim yapmak zorunda olmadığım anlamına mı geliyor?" Torv, yanından hızla geçen April'in sırtını kaşımak için çömelerek sordu.

Öfkelendim. "Sen *de* tam heyecan verici bir şeyler yapmak istediğini söylüyordun, şimdi bana takılıp kaldın."

"Koşmak heyecan verici değil, Jugs. Meriv," diye düzeltti Lor'a bir bakış atarak. "Bana koşacak bir hedef ver, belki hoşuma gider. Ya da kovalayacak bir şey."

"Ne gibi?"

"April gibi." Torv, yanından hızla geçip giden yavru köpeği işaret etti. "April'i kovalayabilirim. Beni çok iyi kovalardı."

"Hayır," diye ısrar ettim, kaşlarımı çatarak. "Bu onu korkutur."

Torv doğruldu ve bana kocaman, dişlek bir sırıtış fırlattı. "Zorlu ve *korkutucu* bir çıplak olduğumu biliyorum, Jugs, ama onu *korkutmazdım*."

"Geçen gece seni inne'den eve taşımak zorunda kaldığımda o kadar da korkunç ve göz korkutucu değildin." April önünde sırt üstü yuvarlanırken Seis ona kuru bir bakış fırlattı, karnını kaşdığına arka ayakları tekmeliyordu. "Ve sen de Chit seni sikmek istemiyor diye sızlanıyordun."

Torv ona ters ters baktı. "Chit beni becermek istiyor. Sadece o gece yapmayacağını söyledi çünkü ben... biraz çakırkeyiftim."

"Zar zor ayakta durabiliyordun. Hafif," diye mırıldandı Seis nefesinin altında.

Torv hırladı. "Seni masanın altında içeceğim, taş kafa. Tabii ikimiz de bu gece için görevden ayrıldıktan sonra," diye ekledi ve Lor'a nankör bir gülümseme verdi.

"Evet, elbette," dedi Lor alaycı bir ifadeyle. "Şimdi April'a biraz yiyecek ve su getirsek iyi olur."

Torv, "Ben yaparım," diye atıldı ve kapıya doğru koşmaya başladı. Durakladı ve sert bir parmakla beni işaret etti. "Hiçbir yere gitme, Meriv."

"Seis, ön odada April'in çalışma odasını hazırlama nezaketini gösterir misin?" Lor bana doğru yaklaştı ve sinsice şortunun kemerinin arkasıyla oynadı.

Seis, karnını kaşımayı bıraktığı için kolunu mıncıklayan April'a özlem dolu bir bakış attı. İçini çekti ve ayağa kalktı. "Elbette, Moric."

"Teşekkür ederim." Lor, o odadan çıkana ve April'la yalnız kalana kadar bekledi, sonra eğilip onu kucağına aldı, başının üstünü öptükten sonra bana utangaç bir gülümseme verdi. "Ondan hoşlanıyor musun?"

"Evet. Onu seviyorum." Başparmağımy burnunun üzerinde ve bana göz kırpan dört gözünün arasında gezdirdim. "Ona zarar vermeye çalışanın ağzını burnunu kırarım zaten."

Lor huffed. "Senin kimseyi dövdüğünü hayal bile edemiyorum..." "Yani, evet, ben bir pasifistim."

"Sen mükemmelsin." Lor parmak uçlarında yükselip beni öptü, April ikimizin arasında kucaklaşmıştı. "Benim nazik kocam."

Bazen çok şirin romantik şeyler söylüyordu. Sırıttım ve yardım edemedim ama onu tekrar öptüm. Sonra tekrar, dillerimiz birbirine kayarken yüzünü kavradım. April kıpırdanmaya başlayınca sonunda durduk ve çılgınca yüzümü yalamaya çalışırken, kuyruğu Lor'un yan tarafına çarparken kıkırdadım.

Güldü. "Şimdiden kıskanmaya başladı. Onu paylaşmak zorundayız April," dedi sertçe, onu kollarıma almadan önce.

"İkimiz de onun yuvasına bir gömlek koymalıyız." Başının üstünü öptüm. Kürkü şimdiden Lor gibi kokuyordu, biraz da zengin ve koyu bir şeyle karışmıştı. Neredeyse kakao tozu gibi. "Böylece kokularımıza alıştır ve onları rahatlıkla ilişkilendirir."

Lor'un kaşları çatıldı. "Pekâlâ."

"Sen ve Lyri büyürken evcil hayvanınız var mıydı?"

"Hayır. Gerçi Lyri sürekli eve vahşi hayvanlar getirmeye çalışırdı. Bir hizmetçi onu bulana kadar yaklaşık bir hafta boyunca odasında vahşi bir kopicen saklamıştı."

Güldüm. "Copicenler çok şirin." Onları yakınlardaki bir çiftlik yerleşimini ziyaretimizde görmüştük. Özellikle de bir vint çiftçisinin onlardan birkaçını ahırından kovduğuna tanık olmuştuk.

"Sivri uçlarıyla ona saplanmadan nasıl içeri soktuğundan hâlâ emin değilim." Lor sevgiyle gülümseyerek başını salladı. "Annem öğrendiğinde onu azarlamaya çalıştı ama ikimiz de kahkahalarını tuttuğunu söyleyebilirdik. Bu onu tekrar yapmaktan alıkoymadı."

Sırıttım, April'i kollarımın arasında kaydardım, böylece eğilip yanağını okşayabilecektim. "Ama *sen* her zaman iyi bir çocuktun, değil mi?"

Lor'un kulakları seğirdi. "Ah, ben... Karşılaştıracak olursak, evet, ben-sanırım..." Gümüş gözleri parlayarak bana yaklaştı ve parmaklarını tişörtümün eteklerinin altından çıplak karnımın üzerinde gezdirdi. "Öğleden sonra izinliyim, *Menya*."

Sesinin boğuk tonu karşısında sikim ilgiyle seğirdi. "Öyle mi?"

"Evet." Parmak uçlarını şortunun kemerinin altına girdi. "Toplantı yok, randevu yok... Günün geri kalanını birlikte geçirebiliriz."

"Şey." Boğazını temizledi. "Muhtemelen April'ın yerleşebilmesi için kamaradan ayrılmamalıyız, bu yüzden sanırım... günü burada geçirmeliyiz. Odalarımızda."

"Evet." Lor'un eli tamamen şortunun içine kaydı, uzun parmakları sertleşen aletimin tabanının etrafında kıvrıldı. "Bence Seis ve Torv kasabaya gidip April için malzeme almalı. Oyuncaklar, ikramlar, yatak takımları... Muhtemelen biraz zamanlarını alacaktır."

"Kulağa harika bir fikir gibi geliyor," diye mırıldandım, Lor'un eli şortumdayken ikisinden birinin odaya dalıp dalmayacağını merak ettiğim için gözlerim kapıya kaydı. "*Gerçekten* harika bir fikir. En iyisi."

Lor bana sinsice gülümseyerek elini kurtardı ve şortunun üzerinden sikimi hafifçe okşadı. "Ben gidip onlara söyleyeyim. Sen April'ı odasına yerleştir."

"Evet, evet. Tamam. Evet. Harika." Elinde su ve çiğ et dolu iki süslü tabak tutan Torv'la karşılaşana kadar bariz ereksiyonumu unutarak hevesle onu odadan çıkarken takip ettim.

Gözleri hemen aşağıya kaydı. Yüzüm alev alev yanarken kamburumu çıkardım ve April kıvranıyormuş gibi yaptım. "Oh adamım, onu alsam iyi olacak, ben sadece..."

Torv'un yüzü şeytani bir sırıtışa dönüştü. Beni kızdırmak için dudaklarını araladı, sonra Lor'a bir bakış fırlattı. "Nisan için yiyecek ve su, Moric." demeden önce ifadesi düştü.

"Teşekkür ederim Torv," dedi Lor, toplayabildiği kadar ağırbaşlılıkla, tünığının eteklerini çekiştirerek. "Eğer sadece... onları alacağım."

Bulaşıkları Lor'a verdikten sonra Torv bana gizli bir sırıtış fırlattı, bu da onun azarlarından kaçamayacağımı gösteriyordu. Lor etrafta olmayana kadar bekleyecekti.

Ben de ters ters bakarak Lor'u aceleyle odamızın girişine kadar takip ettim. Seis, April'a battaniye ve minderlerle bir sığınak yapmak için küçük süslü bankı kenara ittiği köşeden başını kaldırıp baktı.

"Folna inlerinin üstünün kapalı olmasını tercih eder," dedi homurdanarak ayağa kalkarken. "Marangoza sorabilirim-"

"Evet, harika bir fikir," diye araya girdi Lor, iki kâseyi yere bırakırken. "Aslında Seis, sen ve Torv kasabaya gidip onun ihtiyaç duyacağı her şeyi alırsanız çok memnun oluruz. Biz burada kalacağız. Kamaramızda. April'la birlikte tabii ki," diye atıldı.

Torv kibarca, "Belli ki," diye yineledi. Gözlerimi ona diktim.

"Sabah uzun bir koşuya çıkmayı düşünüyorum Torv," dedim ona neşeyle. "Sahilden koya kadar. Belki daha da uzağa."

Gözlerini tekrar kısmıştı. "Elbette, Meriv." Ama Seis'le birlikte yanımdan geçerken April'in kulağını bir kez daha kaşıyarak, "Çok yıpranmayacağını varsayıyorum," diye mırıldandı.

Kıpkırmızı oldum. "Kapa çeneni."

"April seni bütün gece ayakta tuttuğu için tabii," diye ekledi yumuşak bir sesle. "Yeni yavrular çok fazla ilgiye ihtiyaç duyar. *Sürekli* ilgi. Diğer aktiviteler için fazla zaman bırakmazlar."

Kahretsin, haklıydı. Ama o ve Seis odadan çıktıktan sonra April'a baktım ve göğsüme sokulmuş dört gözünün de uykulu bir şekilde kırıştığını gördüm.

"Enerji patlamandan sonra yoruldu mu?" Onu çalışma odasına götürürken mırıldandım. "Bu senin için çok fazla, ha? Yeni insanlar. Bir sürü yeni koku."

"Gidip yuvasına koymak için gömleklerimizi getireyim." Lor aceleyle yatak odasına girdi, ceketini çoktan çıkarmıştı.

Onu dikkatlice çalışma odasının ortasına yerleştirdikten sonra, birkaç saniye etrafı kokladı ve ardından dar bir daire çizerek minik bir topun içine kıvrıldı. Lor döndü ve bana ipeksi gece tişörtlerinden birini uzattı.

"Pençeleriyle mahvedebilir," diye uyardım onu. "Ya da dişleriyle."

"Önemli değil." Kırpılmış tişörtlerimden birini kaldırdı. "Dün bunu mu giyiyordun? Sandalyenin üzerindeydi."

"Ah, evet." Ona mahcup bir gülümseme verdim. "Çamaşır sepetine koyacaktım. Üzgünüm."

Ofladı ve tişörtü bana uzatırken başımın üstünü öptü. İki tişörtü de April'ın üzerine geçirdim, tişörtümü bir pençeyle kendine doğru çekip burnunu içine soktuğunda eridim.

"Çok tatlı biri," diye mırıldandı Lor, yanımda dururken parmakları dalgınca saçlarımı karıştırıyordu.

"Evet." Bir süre daha ona baktım, küçük bir hırıltı çıkarıp kendi içine doğru kıvrıldığında göğsüm sıkıştı.

Lor boğazını temizledi. "Jugs..."

Sesinin boğuk tonu beni şaşkınlığımdan kurtardı. Doğrulurken ona geniş bir sırıtış attım. Dudaklarını yaladı, bir adım daha yaklaştı ve bir elini göbeğimin üzerinde ve tişörtümün altında yumuşatarak bir meme ucu halkasıyla oynadı.

"Folna yavruları kısa aralıklarla uyur," dedi bana, gümüş gözleri göğsümde gezinmeye başlamıştı bile. "Yani belki de..."

"Hadi gidelim." Onu kollarıma aldım ve Lor'un kahkahalarla gülmesine neden olduktan sonra yatak odasına taşıdım.

Orlith Günlükleri

YAZIŞMA

Wyn,

İnsanlar işe yaramaz. Ben de bu sonuca vardım. Tamamen işe yaramaz.

Tanrı aşkına, *tekerlekleri* bile bilmiyorlardı. *Tekerlekler*. Onlara -ne şok ama- yerde kolayca yuvarlanan diskler üzerindeyken her şeyin çok daha hızlı hareket ettiğini göstermek zorunda kaldım. Bizi görmelerine izin vermememiz gerektiğini biliyorum ama daha fazla *dayanamadım*. Nasıl bu kadar uzun süre hayatta kalabildiler?

Hepsinin yok olmasına izin versek gerçekten bu kadar utanç verici olur mu? Gerçekten bir şeye *katkıda bulunuyorlar* mı?

Bana cevap
yaz.

Orlith

Wyn,

Kazara insanlar arasında küçük bir kargaşaya neden olursak bunun herhangi bir yansıması olur mu? Bunu soruyorum çünkü geçenlerde Roma'daydım ve iki senatörün sürekli diktatörleri Julius Caesar hakkında konuşmalarına kulak misafiri oldum. Sizin gibi ben de zorba yönetimlerden hoşlanmam (tabii başlarında ben olmadığım sürece), bu yüzden Sezar'ın Senato hakkında olumsuz konuştuğunu duyduğumu ve kendisini Roma'nın Tanrı-Kralı yapma fikriyle oynuyor gibi görüldüğünü rastgele söylemiş olabilirim.

Pek memnun olmadılar. Görünüşe göre bu olaydan bir komplo doğmuş.

-Hepsi de aynı derecede güce susamış, Roma'yı otoriter yöneticisinden kurtarmak için komplo kuran bir sürü öfkeli insan.

Her neyse, demek istediğim, Caesar o zamandan beri... yok edildi. *Bu kadar* sert tepki vereceklerini düşünmemiştim. Senatörler arasında eğlenceli bir çekişmeye neden olacağını düşünmüştüm. Sence o kadar önemli mi? Eminim savaşa falan neden olmaz. Sanırım bir yerlerde meşaleyi devralabilecek bir yeğeni var. Eminim sorun olmaz, değil mi?

Bana hemen cevap yaz. Bir pontifex maximus'un ölümüne neden olmuş olabileceğimi öğrendiklerinde, çileden çıkaran aziz kardeşimin peşime düşüp beni azarlamasını istemiyorum.

Orlith

Wyn,

Yakında gelip beni ziyaret *etmelisin*, böylece sana insanların yarattığı iğrenç gobleni gösterebilirim. Bu kadar çirkin bir şey için onca emek! Onu çalıp sana göstermeyi düşündüm ama yaklaşık 230 feet uzunluğunda, bu yüzden muhtemelen eksik olduğunu fark ederlerdi.

Sanırım bir kralın gözünden okla vurulmasıyla ilgili bir şey. Bu olay olduğunda kış uykusunda olmalıyım çünkü hiçbir fikrim yoktu, ancak İngiltere'ye bir sonraki ziyaretimde insanların Fransızca konuştuğunu fark ettim, bu yüzden oldukça dramatik bir şey gerçekleşmiş olmalı, sanırım.

İnsanlar sürekli bir kargaşa içindeyken aynı zamanda bu kadar sıkıcı olmayı nasıl başarıyor? Hayatlarını biraz renklendirmeye izniniz olmadığına emin misin? Kafayı taktıkları o büyük sarayın üzerinde belirsem eminim hepsi gayrimeşru kralları ve fatihleri unuttur. Sanki onlara her şeyin ne kadar yanlış olduğunu göstermek için gelmiş görkemli bir kara melek gibi.

Ne düşünüyorsun? İyi bir fikir mi? Bana haber verin yoksa ben

yaparım. Orlith

Wyn,

Bu konuda biriyle konuşmam *gerekiyor*. O kadar kızgınım ki İngiltere'den tamamen vazgeçebilirim. Bırakın parazitler tarafından istila edilsinler, umurunda değil. Parazitlerden daha iyi değiller.

Londra'da sahnede adından söz ettiren bir hödük var. *Benim fikirlerimle* oyun yazarı olarak isim yapıyor. Bir süre önce onu bir parazitten kurtarmaya gitmiştim ve masasında küçük oyunlarının kasvetli, yarım kalmış senaryolarıyla karşılaştım. Onları daha iyi hale getirmek için birkaç fikir not ettim ve o domuz bunları *kullandı*! Bana kredi vermeden! Buna inanabiliyor musunuz?

Ya o uyurken ağzına küçük bir parazit daha atsam ve sonra birkaç hafta Avrupa'nın öbür ucunda kalsam? Bunu yapmaya iznimiz var mı? Belki o zaman "Ozan" kendini bu kadar üretken hissetmezdi.

BANA CEVAP YAZ.

Orlith

Wyn,

Fransa'da bir manastırda, kendisine birkaç kez daha "kutsal bir hayalet" olarak görünürsem anılarımı yazabileceğini düşündüğüm bir rahibe buldum. Oldukça saf biri. Gerçi çalabileceğim pek bir şeyi yok. Aslında hiçbir şeyi yok. Rahibe kılığına girmem ilgini çekmezse tabii. Bu alışkanlık oldukça iç gıcıklayıcı olabilir, sanırım. Bana haber ver.

Her neyse, seninkini de yazmasını sağlamamı ister misin? Elbette bunun için hayatında kış uykusuna yatmak ve iğrenç küçük parazitlerin peşinden koşmak dışında *ilginç* bir şeyler yapmış olman gerekir. Ve tabii ki eski kemiklerden iğrenç yüzükler yontmak. Ne ihtişam ama. Neden sana verdiğim paha biçilmez mücevherleri takmıyorsun? Tüm monarşileri küçümsediğini biliyorum ama bunlar onlardan *çalıntı*. Biz onların zulmüyle *savaşıyoruz*.

Seni bir dahaki ziyaretimde o lanet mücevherleri tak. Ve sana verdiğim şu başlığı. Başka bir şey yok.

Rahibeyi bana haber ver. Ve kıyafetini. Bana cevap yaz. Orlith

Wyn,

Bunu neden yapmak zorundayız? Bu uysal küçük insanlar, onları kendilerine bulaşan kesin ölümden kurtardığımız için minnettar bile değiller. Neden zahmet ediyoruz? Onlar bizim dünyamızda değiller. Aslında, zenginliklerini göstermek için hararetli bir şekilde yaratmaya takıntılı göründükleri hoş biblolar olmasaydı (kuşkusuz oldukça güzeller), kendi dünyalarında gerçekten bir bela olduklarını iddia ederdim.

Daha geçen gün Londra'da bir aileyi parazitlerden kurtarmaya *çalışıyordum* ki, karısı avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı ve bana şeytan dedi. *Şeytan* mı? Şeytana benziyor muyum? Evet, hayranlık uyandırıyorum. Evet, güzelliğim onlarınkini aşıyor. Ama onların şeytan dedikleri *şeylerin* tasvirlerini gördüm. Toynaklar, çirkin ezilmiş yüzler ve eskiden ormanlarda başıboş dolaşan o serserim isdernuc gibi hançer kuyruklar. Ben şeytan değilim. Aksine, ben onların kurtarıcısıyım. Bana *tapmalılar*.

Ama konuyu dağıtıyorum. İnsan kadının çıkışına biraz sinirlenmiş olabilirim ve korkunç çıkışımı yaparken paltom alt kattaki fırında bulunan bir feneri devirmiş *olabilir*. (Bu arada, fırının *Pudding Lane* adlı bir yol üzerinde olduğunu fark ettim. İğrenç değil mi? İnsanlar neden gıda maddelerine bu kadar takıntılı?) Her neyse, küçük bir yangının komşu evlere de sıçramış olabileceğini düşünüyorum. Öğrenmek için fazla kalmadım. Eminim bir şey olmamıştır.

Bir sonraki ziyaretin ne zaman? Sana göstermek istediğim yeni insan biblolarım var. Sana verdiğim pelerini hâlâ giymedin mi? Sen de insanlar kadar nankörsün.

Orlith

Wyn,

Bu şiiri geçen hafta kocasını tedavi etmeye gittiğimde enfeksiyon kapan genç bir insan kadının masasında buldum. Benim hakkımda olduğunu düşünmüyor musun? Öyle olmalı. Biraz amatörce, evet, ama genel duyguya katılıyorum.

Son mektubuma neden cevap vermedin? Gönderdiğim otoportreleri aldın mı? İpek eldivenler güzeldi, değil mi? Özellikle de üzerimdeki tek şey onlar olduğu için.

Bana cevap yaz, seni domuz. Ve şiiri okuduğunuzdan emin olun.

Orlith

Unutulmaz bir hayalet ziyaret etti odamı
Uyandırdı beni rüyasız uykumdan Güzelliği
açmış solgun bir gülün
Ruhumu ona sunmam için beni baştan çıkarıyor
Yine de hala ondan korkuyorum, bu ölüm
meleğinden
Nefesimi çalmak için üzerime yükselirken

Gözleri, gece gökyüzündeki gümüş ay gibi
Ruhumun derinliklerine bakıyor ve bana söz
veriyor
Öyle olağanüstü zevkler ki kalbimi uçuruyor Ve
beni bu hayattan kurtulmaya, görmeye teşvik
ediyor
Bu ölümlü sarmalın içinde ne zevkler
bekliyor Gökyüzü ve toprak arasında başka
ne var

Saçları, soluk yıldız ışığından bir şelale
Solgun yanağımı okşarken ipek gibi
Dokunuşu donmuş bir gecede hava gibi
Ve onun nefesleri, çok soğuk ve ölümcül uysal
Hala çiğle kaplı taze meyvelerin ısırtığı gibi
Şafağın erken saatlerinde tatlı, beni yeniden
temizliyor

Bir ölüm meleği, uğursuz
güzelliğiyle korkutucu ve müthiş
Ama sadece ölümden değil, çünkü elimi tuttu
Ve bana hayat verdi, hastalığı benden çaldı, öpen
dumanın içinde kaybolmadan önce
Dudaklarım, ve beni bir kez daha en tatlı sisin içinde bıraktı

NOT. Eğer böyle bir *piç* olmasaydın, bunlar buğumun tatlı okşayışını
h i s s e d e n dudakların olabilirdi.

Orlith,

Bu şiiri kendiniz mi yazdınız? Evet,

portreleri ben aldım.

Bir ay içinde yuvama döneceğim. Eldivenleri

getir.

Wyn

Orlith Wyn'i Baştan çıkarmaya alışıyor

Danny var olmadan çok önce Wyn ve Orlith arasındaki etkileşimin 1 bin kelimelik kısa bir bölümü! (**Not:** Orlith, *Wyn* romanında ortaya çıkan başka bir telyth - Wyn'in türüdür).

İçerik uyarıları: Yetişkin temaları, kötü dil, şiddetten bahsedilmesi, Wyn'in bıçak gündemini (kazayla kendi üzerine) itmesi

Spoiler uyarısı: Kitaplardaki olaylardan çok önce geçmektedir, ancak muhtemelen en iyi Orlith'in tanıtıldığı *Wyn* romanından sonra okunabilir

İlk yayın tarihi 2022 Lily Mayne Tüm hakları saklıdır

Yaklaşık 500 yıl önce...

WYN

"Wyn."

O gıcırtilı sesi duyduğumda içgüdüsel olarak omuzlarım kamburlaştı. Benimki muhtemelen onunkinden daha çarpıktı ama nedense Orlith'inki *daha kötüydü*.

"Yuvama öylece giremezsin," diye mırıldandım, kürkler ve eski, ağır kumaşlardan oluşan kalın paletimin üzerinde oturduğum yerden başımı kaldırmaya zahmet etmeden. Gömleğimdeki yırtığı dikkatlice dikmeye devam ettim. "Bir dahaki sefere beni korkutursan seni öldürebilirim."

Orlith homurdandı, pürüzsüz taş zemini süpürüyordu -kelimenin tam anlamıyla süpürüyordu. İsteksizce başımı kaldırıp baktığımda, sade siyah kıyafetlerinin üzerine altın ipliklerle süslenmiş ve kenarları kalın gri kürkle kaplı uzun, koyu kırmızı bir pelerin giydiğini gördüm. Pelerin arkasından yere doğru uzanıyordu ve yaklaşırken düzgünce yayıldığından emin olmak için arkasına baktığımı fark ettim.

Korkudan karnıma ağrılar girerken, kolunun üzerinde ikinci bir pelerin olduğunu fark ettim. Bunu görmezden gelmeyi seçerek başımı eğdim ve dikiş dikmeye devam ettim. "Sanki seni korkutabilirmişim gibi," diye söylendi.

"Geldiğimi hissettiğinde

hala kilometrelerce uzakta."

Buna cevap vermek yerine, "Ne giyiyorsun lan sen?" diye sordum.

Orlith karşımda kendini yere bıraktığında gözlerim seğirdi, pelerinini dikkatlice düzenleyerek mümkün olan en gurur verici şekilde etrafına ağır kıvrımlar halinde **d ö k ü l m e s i n i** sağladı.

"Beğendin mi?" diye sordu, kararmış parmaklarını bordo kadifenin üzerinde gezdirerek. "Sana da bir tane aldım. O sersem Henry bunları özlemeyecek. Yeni karısını becermekle çok meşgul."

Başımı kaldırıp ona bakmayı reddederek homurdandım.

Bir süre durakladıktan sonra Orlith ekledi: "Sonuncusunun kafasını kesti." Hiçbir şey söylemedim.

"İnsanlar çok tuhaf," dedi Orlith.

Gözüm yine seğirdi. İğneyi gömlek kumaşına çok güçlü bir şekilde batırdım ve ucunun doğrudan parmağıma batmasına neden oldum. Geri çekerek ipliği öyle bir çektim ki neredeyse kopacaktı.

"Bunu daha yeni mi keşfediyorsun?" İpi hızlıca bağlayıp kumaşı kaldırarak fazlalıkları dişlerimle keserek homurdandım.

Orlith öfkeli bir ses çıkardı. "Tabii ki hayır. Sadece sohbet etmeye çalışıyordum."

Göz ucuyla, kürklerimin arasında bir dirseğinin üzerine uzanmış tırnaklarını incelediğini görebiliyordum. Kirpiklerimin arasından yukarı baktığımda, siyah gömleğinin düğmelerinin göbeğine kadar açık olduğunu ve boynunun gülünç sayıda kalın altın zincir ve elmas işlemeli kolyelerle ağırlaştığını fark ettim.

Altın ve pırlanta kaplı yüzükler her parmağa dizilmişti. Boynuzlarının etrafına ince, narin altın zincirler sarmış ve bunları çift çatalların üzerinden geçirmişti. Lanet olası çizmelerinin uçları bile altındı.

Onu tüm görkemli, kraliyet ihtişamıyla gördüğümde içimde zonklayan uyarılmanın düşük zonklamasından *nefret ettim*. Lanet olası Orlith.

Sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi bana sırttı. Ben de tısladım.

Bakışlarımı kasıtlı olarak karıştırılmış beyaz saçlarından ayırarak, yedek gömleğimi sarsakça katladım ve dikiş malzemelerimi kendilerine ayrılmış kutuya koydum - paslanmış menteşeleri olan koyu renkli ahşap, mücevher ve ince işçilikli mallar konusunda gelişen bir ticarete sahip oldukları zamanlarda, daha kuzeydeki salyıklar tarafından yapılmıştı. Çok, çok uzun zaman önce.

"Pelerini dene," dedi Orlith, kraliyet mavisi kumaş demetini bana doğru iterek.

Benekli beyaz kürkün kenarlarına bakarken dudağım kıvrıldı. "Siktir git."

"O palto *iğrenç*, Wyn. Onu asırlardır giyiyorsun. Onu değiştirmen gerek." Orlith pelerini tekrar kaldırdı. "Bir kral pelerininden daha iyi bir yedek olabilir mi?"

"Bunca yolu gerçekten de bana bir pelerin vermek için mi geldin?" diye sordum.

Orlith'in gümüş rengi gözleri parladı, iğne gibi gözbebeği çerçevemin üzerinde geziniyordu.

Uyarılma yeniden alevlendi ve sinirlenerek dişlerimi gıcırdatmama neden oldu.

"Hayır," dedi ve neyse ki saçma pelerininin yere düşmesine izin verdi. Sinir ve beklentinin karışımıyla içim sıkıştı. "Bunca yolu sevişmek isteyip istemediğini sormak için geldim. Belli ki."

Orlith'in en son tam da bu teklifle ortaya çıktığında beynimi doldurmakla tehdit eden görüntüleri geri itmek için çok çaba sarf ederken çene kaslarım gerildi.

Tekrar teslim olamazdım. Çok muhtaç olmaya başlamıştı. Çok... *yapışkan*. Ürperdim. *Tüm* zamanımı bir başkasıyla geçirmek istediğimi hayal bile edemezdim. Özellikle de Orlith gibi genç ve saf biriyle.

"Hayır." Burnumu çektim ve başka tarafa baktım. "Sevişmek istemiyorum."

"Yalancı." Orlith dirseğini bıraktı ve ağır ağır sırt üstü yuvarlandı, tüm uzun uzuvlarını gerdi, gömleği solgun göğsünü ve göğüs kafesini daha fazla ortaya çıkarmak için açıldı. Dizleri ardına kadar açıldı, kalçaları bir an için gülünç yorumunda bir *esneme* hareketi yaptı. Bu *açıkça* beni baştan çıkarmak için tasarlanmış bir hareketti.

İşe yarıyor olması da bir şeyleri bıçaklamak istememe neden oldu.

"Bir daha sevişmeyeceğiz, Orlith." Kendimi, kızışmış bir hayvan gibi bana kendini sunan telyth'ten başka bir yere bakmaya zorladım.

Durakladı. "Neden olmasın?" Ses tonu tamamen kırıgındı.

"Çünkü tek başıma olmayı seviyorum ve sen beni rahatsız edip duruyorsun." "Seni *rahatsız* etmeme aldırımıymış gibi görünüyordun..."

"Orlith," diye hırladım. "Sevişmiyoruz. İstedğin zaman yuvama gelemezsin."

Uzun bir süre sessizlik oldu. Sonra Orlith telaşla doğruldu, dramatik bir şekilde oflayıp pelerininin ağır kumaşını toplayarak ayağa kalktı.

"İyi," diye tersledi. "Sen kaybedersin, seni köhne domuz."

Dumanlar içinde kaybolmadan önce, "Diğer pelerinini de al, Orlith," dedim.

"Sende kal s n," diye havladı, burnunu bana doğru çevirip kokladı. "Bunu yapmaktan nefret ediyorum."

Seni bu yoksulluk içinde, doğru dürüst *bir şey* olmadan bırakıp gideceğim. Mabs adına, yuvanız *çok* iç karartıcı. Ayrıca, mavi benim rengim değil."

Bununla birlikte, yağlı siyah duman havaya doğru kıvrıldı ve Orlith'in gülünç pelerinini, tüm aptal mücevherlerini ve sinir bozucu derecede mükemmel yüzünü de beraberinde götürdü.

Orlith Wyn'i Baştan çıkarmaya alışıyor (Yine)

Wyn ve Orlith arasında geçmişte geçen 1,3 bin kelimelik küçük bir etkileşim daha! Orlith, Wyn tarafından mümkün olduğunca sık raydan çıkarılma (ya da raydan çıkarılma) görevine devam ediyor. Neden, Orlith? Wyn huysuz yaşlı bir adam, biraz iğrenç (hijyen standartlarının Danny'ninkinin *ok* altında olduğunu biliyorsun) ve senin alıntı insan biblolarından oluşan muazzam koleksiyonundan etkilenmiyor.

Wyn ve Orlith'in *gerçekten* burada (sanırım bu olarak fade-to-black olarak sınıflandırılabilir) ama Wyn'in Danny'den önce bir seks hayatı olduğu düşüncesine *gerçekten* dayanamıyorsanız, belki de okumayın. Çünkü bu sefer pes *ediyor*. Orlith'e karşı koyamıyor. Ya da en azından o zamanlar karşı koyamıyordu.

İçerik uyarıları: Yetişkin temaları, kötü dil, Orlith, Wyn'in anarşist gündemi, Wyn pes ediyor ama endişelenmeyin ayrıntı yok, Bakın, Wyn'in insanlar hakkında karmaşık duyguları var tamam mı?

Spoiler uyarısı: Kitaplardaki olaylardan çok önce geçmektedir, ancak muhtemelen en iyi Orlith'in tanıtıldığı *Wyn* romanından sonra okunabilir

İlk yayın tarihi 2022 Lily Mayne Tüm hakları saklıdır

Yaklaşık 450 yıl önce...

WYN

Bunu neden yapıyorum ki?

İnsanlar arasında parazit avlayarak geçirdiğim sıkıcı bir yılın ardından dünyamıza dönmüştüm. Yırtıktan geçip vadime geri döndüğümde, yuvama **s a k l a n ı p** uyuyamadan önce Orlith benimle iletişime geçmişti.

Sanki beni hissedene kadar zihniyle havayı dürtükleyerek bekliyormuş gibi, tam kulağınızın dibinde yüksek perdeden bir vızıltı çıkaran, ne kadar uğraşırsanız uğraşın uzaklaştırmanızın imkânsız olduğu, insan dünyasındaki o sinir bozucu küçük böcekler gibi, geçtiğim *anda* kafamın içinde homurdanan sesi çınladı.

Buraya gelmelisin, demişti Orlith, rahatsız edici sesi kafatasımın dibinde uğulduyordu. *Bu çok önemli.*

Onu görmezden gelmeyi düşündüm ama hâlâ kafamın içinde onun baskısını, itaat etmemi bekleyen şımarık varlığını hissedebiliyordum. İstedigini elde edene kadar beni yalnız bırakmayacaktı.

Bu kadar önemli olan ne? Yuvamın küçük girişinde duraksayarak geri çekildim.

Yuvamda görmen gereken bir şey var.

İçimde bir gerginlik vardı. Orlith'in yuvasına bir şey mi girmişti? Sinir bozucu küçük bir pislikti ama bu başına kötü şeyler gelmesini istediğim anlamına gelmiyordu. Bunu ona *asla* söylemeyeceğimden değil.

Güzel. Yuvalarımız arasındaki mesafeyi geçmeye başlamıştım. Onunki daha güneybatıdaydı, hepimizin gençken büyüdüğü yere daha yakındı. Onunla birlikte büyüdüğümünden değil, o doğduğunda ailemin yuvasından çoktan ayrılmıştım. Yetişkinliğe ulaştığında parazitlerin nasıl yok edileceğine dair "tavsiye" almak için beni aramıştı - sanki bu bizim türümüz için bir içgüdü değilmiş gibi.

Dördüncü ziyaretinden sonra işler kızıışmıştı.

Tepeleri, büyük gölleri ve devasa mantarları ve havada asılı kristalleriyle uçsuz bucaksız Amaranthine ormanını aştıktan sonra yuvası ileride belirdi. Yaklaştığımı hissedebileceğini biliyordum, bu yüzden geldiğimi duyurmaya zahmet etmedim. Kayadaki küçük boşluktan, bir dağın yamacının derinliklerine gizlenmiş yuvasının ilk odasına doğru süzıldüm.

Yuvamda sadece iki oda vardı; biri kış uykusuna yatmak için, diğeri de biriktirdiklerimi saklamak için. Tüm telythler uzun yaşamları boyunca bir şeyler biriktirirdi. Benimkiler çoğunlukla düşmanlarımdan arta kalan kemikler, bu dünyadan değerli mücevherler, korunmuş bitkiler ve güçleri olan otlardı. Orada bir yerlerde kafataslarım da olabilirdi.

Orlith'in yuvasında sekiz oda vardı ve hepsi de saçma sapan insan eşyalarıyla doluydu. Zengin orman yeşili kumaşla örtülü, ipek, kürk ve kadife yığınlarının üst üste yığıldığı dört direkli bir yatağa sahip olan uyku odasında katılaştım. Mücevherler üzerine saçılmıştı, sanki kış uykusuna yatmadan önce içinde yuvarlanmış gibiydi. Dudağım kıvrıldı.

"Neredesin o zaman?" Burada olduğu her yerden beni duyabileceğini bildiğim için hırıldadım.

"Üçüncü oda," diye karşılık verdi, sesi sanki buraya gelmemi emretmemiş gibi durgun ve umursamazdı. Sanki beni beklemiyormuş gibi.

Sinirle homurdandım. Sesi tehlikedeymiş gibi gelmiyordu ama saçma yatağının yanından geçerek giysi yığınlarıyla dolu bir sonraki odaya doğru yürüdüm. Pelerinler, paltolar, elbiseler, gömlekler ve birkaç kat zırh. Taş duvarlardan birine kocaman, altın yaldızlı bir ayna dayanmış, köşelerine sayısız altın ve gümüş kolye asılmıştı.

Bir sonraki odaya girdiğimde durdum. Gözlerim seğirdi, içim ısınmış bir düğüme dönüştü.

"Eee?" Orlith devasa, süslü bir tahtta oturduğu yerden seslendi. Tamamen çıplaktı.

Bacaklarını iki yana açmıştı ama siyah lekeli bir eli, sanki bu beni baştan çıkarmaya yönelik saçma bir girişim değilmiş gibi, gülünç bir alçakgönüllülükle kalçalarının arasında duruyordu.

İşe yaramıyor, dedim kendime inatla.

Tahtın yüksek bir sırtı vardı ve zengin bordo kumaşla döşenmişti, sırtı ve kolları altın renginde ayrıntılı girdaplar oluşturuyordu. Bu şatafatlı zenginlik gösterisi karşısında dudağım kıvrıldı.

Monarşinin canı cehenneme. Tüm monarşileri.

Diğer dirseğini kolçağa dayamıştı ve uzun parmaklarından sallanan aptal bir altın taç vardı. Bir şey giydiğini çok geç fark ettim, bir pelerin, ama vücudunun bir santimini bile gizlemiyordu ve kukuleta yukarıdayken yüzü hâlâ görünüyordu.

Bana sırtıyordu.

Boğazımı temizleyerek kollarımı kavuşturdum ve çenemi kaldırdım. "Peki ne?"

"Peki, sen ne düşünüyorsun?" Tacı tutan eliyle tahtı belli belirsiz işaret etti, buradaki birkaç fenderde yanan ateş ışığı altın rengini parlatıyordu.

"Hiçbir şey düşünmüyorum," dedim kesin bir ifadeyle. "Diğerlerinden daha iyi olduğunu düşünen insanların kendilerini önemli hissetmek için oturdukları bir taht."

"Evet, onu Fransız kralından çaldım," dedi Orlith havalı bir şekilde. "Bu taç da ortalıkta öylece duruyordu, ben de koleksiyonuma eklemenin iyi olacağını düşündüm." "Bunu görmem için beni neden buraya getirdin, Orlith?" Dişlerimi sıkarak sordum, gözlerimi onun sinir bozucu derecede mükemmel yüzünde tutmaya zorladım.

elini zarifçe bacaklarının arasına koydu.

"Çünkü taht benim yuvama çok yakışıyor." Tacı parmaklarının arasında döndürerek bana sırtıttı. "Ve sana üzerinde becerilme fırsatı sunabileceğimi düşündüm."

Gergin omuzlarımı gevşetmeye çalışarak homurdandım. Beni ne kadar etkilediğini görmesini istemiyordum. "Tam olarak ne zamandır burada oturmuş beni bekliyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Uzun sürmez."

"Başlığınızın arkasına bağlı bir scurig ağı var. Ağlarını örmeleri en az birkaç saat sürer. Ve bu duvara kadar uzanıyor-"

"Kapa çeneni," diye tersledi, sonra da gözle görülür bir şekilde kendini tahtta rahatlamaya zorladı.

Uzun bir bacağını kaldırarak kolçağın üzerine sarkıttı, elini hâlâ bacaklarının arasında tutuyordu ama bana arka tarafının kıvrımlarını gösteriyordu. Parmaklarım sıkı yumruklar halinde kıvrıldı, koltuk altlarına doldu.

"Yani gerçekten sevişmek istemediğini mi söylüyorsun?" diyerek bana tekrar sırtıttı.

"Sana geçen sefer söyledim, sikişmeye devam edemeyiz."

Gözlerini devirdi. "Peki neden? Mümkün olduğunca sefil kalmaya kararlı olduğun için mi?"

"Hayır, çünkü beni rahat bırakmıyorsun," diye homurdandım. "Bir eş istemiyorum, Orlith. Genç istemiyorum."

Bakışlarını çerçevemde gezdirmeden önce gözlerini bana dikti. "Genç olduğunu kim söyledi? Ben sadece sevişmeyi teklif ettim."

Ona hayır demeye çalıştım. Dönüp gitmeye çalıştım. Ama çenem kapalı kaldı, dişlerim gıcırdadı ve diş etlerimi kesti. Lanet olası Orlith, şatafatlı insan tahtında çırılçıplak oturmuş, bacaklarını iki yana açmış, yüzündeki o sinir bozucu sırıtışla sanki bana ulaştığını sanıyordu.

İşe yaramıyor, kendime tekrar söyledim.

"Bir de asa çaldım," dedi bana sinsice. "Ucunda çok ilgi çekici bir top var, onu kullanabilirim-"

"Bu *son*," diye tersledim, ileri doğru adım attım.

Ayağını yere vurarak dik otururken uyumsuz gözleri parladı. "Göreceğiz bakalım."

"Öyle," diye homurdandım ve aptal tahtın önünde dizlerimin üzerine çöktüm.

Bana sırtarak baktı, parmak uçlarını boynuzlarımdan birinin üzerinde gezdirmek için uzanmadan önce saçma tacı aceleyle başına yerleştirdi. Ürperdim, sonra dizlerini kavradım ve olabildiğince açmaya zorladım. "Belki bu sefer insan gibi davranabilirsin," diye homurdandı, kapüşonumu geri iterken keskin dişleri sırtarak parladı. "İnsanları ne kadar sevdiğini biliyorum.

bu. Tahtında kralına tapan, ona düşkün bir insan olabilirsin." "Kapa çeneni," diye homurdanarak onu koltuğun kenarına doğru çektim.

Orlith ve Faralin

Orlith'in bakış açısından 3,6 bin kelimelik yepyeni bir kısa roman! Orlith'in ülkesinde -Avrupa'da (özellikle Londra, İngiltere)- geçiyor ve sonunda dünyalar arasında dolaşan kadim telythlerden biriyle daha tanışıyoruz... Orlith'in m e t a n e t l i , dünyadan bıkmış büyük kardeşi Faralin.

İçerik uyarıları: Yetişkinlere yönelik temalar, kötü dil, şiddetten ve insan ırkının olası yok oluşundan bahsedilmesi

Spoiler uyarısı: Orlith'in tanıtıldığı (ve Danny ile tanıştığı) *Wyn* romanından bir süre sonra geçiyor...)

İlk yayın tarihi 2023 Lily Mayne Tüm hakları saklıdır

ORLITH

"Orlith."

Kardeşimin rahatsız edici sesini duyunca derin bir iç çektim. Bazen bir an bile huzur bulamadığımı hissediyordum. Neden herkes bana kafayı takmıştı?

Öte yandan, sanki haftalardır başka bir varlıkla konuşmamışım gibi hissettiğim zamanlar da oldu. Aylardır. Yıllardır. Bu yüzden Faralin'in ne kadar sinir bozucu olabileceğine rağmen, yanımdaki çıkıntıya yerleştiklerinde kendimi onlara bakarken buldum.

Tekrar iç çekerek, insanların Yeni Londra dedikleri yere baktım; gözyaşları açılıp bizim dünyamızdan gelen yaratıklar bu dünyayı sular altında bıraktığında ülkenin güçleri daha iç bölgelere kaçtığı için artık sadece haydutlar tarafından kontrol edilen geniş bir şehir ormanıydı.

Avusturya'nın kuzey sınırına giden yoldaki göçü izledikten birkaç yıl sonra İngiltere'ye geri dönene kadar Manş Denizi'nde açılan ve meraklı yaratıkların Avrupa anakarasına girmesine izin veren dalgayı fark etmemiştim. Denizle ayrılmış bu küçük adalar grubunun iyi olacağını düşünmüştüm.

Bu... belki de bir hataydı. Sonunda vardığımda, bir zamanlar gelişen Londra şehri biraz kaotikti. Görünüşe göre, "canavarların" Manş Tüneli'nden çıkıp iç kesimlere doğru ilerlediğini duyan insanlığın ilk içgüdüğü yağmalamak olmuş. Ve savaşmak. Bunun için onları yargılayamayacağımı sanıyordum.

Bunlar çoğunlukla denizde yaşayan canlılar oldukları için kıyı şeridinde sıkışıp kaldılar, ancak bunun tek anlamı, birçoğunun Thames Nehri'nin ağzını bulduğu ve doğrudan Londra'ya kadar takip ettiği ve su çok acı olmayı bırakmadan önce kokuşmuş nehirden çıktığı anlamına geliyordu.

Anlayabildiğim kadarıyla ordu, karanlık nehirden ortaya çıkacak dünya dışı yaratıkların bolluğuna karşı tamamen hazırlıksızdı. Bu gerçekleşmeye başladığında, tüm "önemli" insanlar şehirden tahliye edildi. Ve

parlamenteler, tüm parayı kontrol eden zenginler, kraliyet ailesi. Parazit avlamak yerine birkaç haftamı Buckingham Sarayı'nda aylıklık ederek ve yağmalayarak geçirmiş olabilirim ama beni kim suçlayabilir ki?

Görünüşe göre Londra'yı geri almaya çalışmışlardı. Thames Nehri'nin Westminster'dan Londra Şehri'ne kadar uzanan kıyıları boyunca kale benzeri bir duvar vardı, ancak tamamlanmadan çok önce terk edilmişti. Yani *canavarları* dışarıda tutma konusunda hiçbir işe yaramıyordu.

Ne *beni* ne de aşâğılık küçük parazitleri dışarıda tutabildiler. Bu şehri yüzyıllardır izliyordum. Romalıların buraya gelip yerleşmelerini, sonra da Boudica İmparatorluğa karşı ayaklandığında burayı terk etmelerini izledim. Sonra Vikinglerin gelişini izledim. Tepesinde tünediğim binanın, Londra Kulesi'nin inşa edilmesini izledim. Yangın ve hastalıkların şehri harap edişini, daha sonra da bombaların yağdığı savaşı izledim.

Yıllar içinde bu kadar değiştiğini görmek biraz büyüleyici olmuştu. Ve şimdi, hiç şüphesiz son haliyle, bir zamanlar olduğu şeyin garip bir sapkınlığıydı. Hâlâ kalabalık ve kalabalıktı ama güç ve zenginlikten eser yoktu. Artık kanunsuz ve çürüyen bir yerd; insanlığın bir kısmı yüzyıllardır burada var olan müstahkem binalara sığınırken, dünyamızdan gelen yaratıklar kendi aralarında kendi metropollerini oluşturluyorlardı.

Artık benim dünyamdan gelip burada kalıcı olarak ikamet etmeye karar verenler için pazarlar vardı. Varlıklar tüneldeki yırtığa gidip geliyor, yanlarında sadece kendi ülkelerinde bulabilecekleri yiyecek, kumaş ve baharatları getiriyorlardı. Sadece karşıya geçen varlıkların yaşadığı koca mahalleler vardı. Onlar ve insanlar birbirlerini büyük ölçüde rahat bırakıyorlardı ama bazen kavgalar çıkıyordu - farklı türler arasında yanlış anlaşılmalr. Anlamsız toprak parçaları için savaşlar. Tüccarlar tehlikeli sokaklarda seyahat ederken pusuya düşürölüyor ve malları için her iki taraftan d a öldürölüyordu.

Altımızdaki kulede yaşayan insanların belli belirsiz konuşmalarını duyduğumda dudağım kıvrıldı. Burada bir insan vardı, kendisinden Haydut Kral olarak bahsedildiğini duyduğum, kendisini Yeni Londra'nın hükümdarı olarak gören bir insan. En büyük insan ordusunu kontrol eden, Londra Kulesi'ne erkenden sığınan ve şimdi kendileri için ne isterlerse alan bir insandı.

Onu birkaç kez gözetlemiştim ve tüm bu yaygara hakkında hiçbir fikrim yoktu. O sadece sıradan, sıradan bir insandı ama etrafındakiler onun her emrini yerine getiriyordu. Kendisi kuleden nadiren ayrılır, kulenin kalın taş duvarları arasında güvende kalır, kölelerini pusu kurup soygun yapmaları ve öldürmeleri için gönderirdi, özellikle de artık yaşlanmaya başladığından beri. Bir insan için yaşlanmıştı.

Birkaç yıl önce bir parazitle enfekte olduğunda ölmesine izin vermeyi düşünmüştüm. Ama Faralın bana tanrıçılık oynamanın bizim işimiz olmadığını, kimi kurtaracağımıza ya da ölüme terk edeceğimize keyfimize göre karar vermemiz gerektiğini öğretmişti.

Faralın'den bahsetmişken, aslında onlara cevap vermediğimi fark ettim, bu da muhtemelen görgü kurallarım hakkında bir ders alacağım anlamına geliyordu. Üçüncü kez uzun uzun iç çekerek, "Merhaba Faralın," dedim.

Homurdandılar, biz harap olmuş büyük şehri incelerken kollarını kalçalarına dayamak için eğildiler. "Neden burada oturuyorsunuz?"

Faralın'ın görememesi için kapüşonumun yukarıda olmasına sevinerek gözlerimi devirdim. "Neden olmasın?"

Küçük bir homurtu çıkardıklarını duydum, kendi başlıkları bana doğru dönüyordu. "Sen benim kardeşimsin, Orlith. Seni tanıyorum. Sadece senin *altındaki* tüm insanları -tüm yaratıkları- incelerken oturabileceğin en yüksek tüneğe oturmayı seçeceğini düşünmüştüm. Etrafımızda bundan daha yüksek tüneler olduğu kesin."

Ellerimin üzerine yaslanarak burnumu çektim. "Herkesten ne kadar iyi olduğumu vurgulamak için anlamsız metaforik gösterilere başvurmama gerek yok. Zaten her şey ortada."

Faralın tekrar homurdandı ve şehre doğru baktı. "Mm."

"Ve kuzgunları sevdim," diye ekledim havalı bir şekilde. "Aslında zekiler. Gerçi artık burada hiç kalmadı. İnsanların eskiden kulede her zaman en az altı kuzgun olması gerektiğine inandıklarını biliyor muydun?"

Faralın'ın kafası eğildi. "Neden?"

"Bilmiyorum. Kuzgunların hepsi g i d e r s e monarşilerinin yıkılacağını düşünüyorlardı. Aptalca bir batıl inanç." Dikkatsiz bir elimi Londra manzarasında gezdirdim. "Belli ki pek işe yaramamış. Gözyaşları genişlediğinde muhtemelen burada altı tane vardı ve bakın ne oldu."

Kardeşim ofladı pufladı. "Gerçekten."

Onlara baktım, yüzleri tıpkı benimki gibi gizlenmişti. Birbirimize biraz benziyorduk ama belli ki tüm iyi genleri ebeveynlerimizden almıştım. Faralın'ın yüzü daha sert, daha keskindi ve saçları daha az ruhani gümüş rengindeydi-

Benimki gibi ve daha çok donuk bir gri. Ayrıca boynuzlarının her birinde sadece bir nokta vardı. *Ne kadar üzücü* diye düşündüm, onları her gördüğümde kendini beğenmiş bir şekilde.

"Burada ne yapıyorsun?" Küçümsemenin sesimde belirgin olduğundan emin olarak sordum, çünkü genellikle Faralin'in bölgemi ziyaret etmesinin tek nedeni son yüz yılda kaç parazitin kökünü kazıdıklarıyla övünmektir.

Gerçekten *takip ettiler*. Çetele tutuyorlardı, çünkü anlatılamayacak kadar sıkıcıydılar. Bu yüzden genellikle kaç kişiyi yok ettiğim konusunda yalan söylerdim ve her zaman daha yükseğe çıkabilmem için önce bana rakamlarını söylediklerinden emin olmaya çalışırdım.

"Kardeşimi ziyaret etmeme izin yok mu?"

Burnumu çektim. "Önceden sormanızı tercih ederim."

Faralin oflayıp pufladı, dik oturarak kapüşonunu geriye itti ve yüzünü gökyüzüne doğru eğdi. Derin bir nefes aldı, gözleri kapanırken düz burun delikleri açıldı. "En azından buranın havası artık daha temiz kokuyor."

"Temizleyici mi?" Alaycı bir şekilde homurdandım. "Belki kirlilik yok ama kokuşmuş nehir tam orada. Yine de Orta Çağ'da olduğu kadar kötü değil," diye ekledim. "O zamanlar burnumu otlarla tıkamak zorunda kalıyordum."

Göz ucuyla Faralin'in bana baktığını gördüm. "Wyn nasıl? Son zamanlarda onu gördünüz mü?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır. Evet. Her zamanki gibi piçin teki." "Hâlâ onun için mi yanıp tutuşuyorsun?"

Bu beni homurdandırdı. "O köhne domuz için asla *özlem* duymadım. O sadece iyi bir sikiciydi."

"Onunla genç olmak istediğini sanıyordum."

Burnumu kırıştırdım. "Hayır, Faralin. Eğer türümüzün tamamen yok olmasını önlemek istiyorsak, Wyn ve benim üreyeceğimizi *varsaydım*. Bu eşleşme mantıklı. O en güçlüsü. En korkuncu," diye isteksizce itiraf ettim, sonra kendimi işaret ettim. "Ve ben de en etkileyici olanım."

"Öyle mi?" Faralin hafifçe sordu ve kaşlarımı çatmama neden oldu. "Son zamanlarda kaç parazit yok ettin Orlith?"

"Birçok."

"Kaç kişi?"

"*Bir sürü*." Sabırsızca ofladım ve kapüşonumu geri ittim. "Eğer buraya sadece beni sorgulamak için geldiysen, defolup gidebilirsin Faralin."

"Ben yapmadım. Sadece Wyn'le hâlâ yakın olup olmadığınızı merak ediyordum. Çünkü geri kalanımız bazı şeyler duyduk."

Omurgam sertleşti. "Ne gibi şeyler?" Talep ettim. Eğer diğerleri Wyn'in yatağında bir *insanla* yer değiştirdiğimi öğrenirlerse, ben-

"Bir insanın üzerine basmış."

Burun deliklerim alevlendi. Yüzümü örtmek için kapüşonumu tekrar başımın üzerine kaldırdım. "Evet. Şey. Görünüşe göre kudretli liderimiz Wyn, öngörülebilir bir gelecek için varoşlarda y a ş a m a y a karar vermiş."

Ya da muhtemelen geleceğinin tamamı, eğer onun sinir bozucu derecede çekici küçük insanıyla tanıştığımda nereye gittiklerine dair şüphelerimde haklıysam.

"Biliyorsun, her ne kadar geri kalanımız bu belirsiz zamanlarda biraz rehberliği tercih etse de, o herhangi bir liderlik rolü üstlenmeyi reddediyor." Faralin bana baktı. "Ama bu doğru o zaman? Wyn bir insanın üzerine mi basmış?"

"Muhtemelen sadece... sisteminden bir şeyler atıyordur." Küçümseyici bir el salladım. "Küçük, iğrenç bir fanteziye dalıyor."

İnsanlar söz konusu olduğunda çok karmaşık duygulara sahipti. Bilirdim, çünkü *benimle* o iğrenç fantezilere daldardı.

Faralin son derece sıkıcı, kuralcı ve merhum ebeveynlerimizin gözünde *mükemmel bir telyth* olduğu için, düz burunlarını kırıştırdılar ve "*İnsanlar* hakkında iğrenç bir fantezi mi? Ama... onlar insan."

"Wyn küçük pis bir orospu, Faralin," dedim havalı bir şekilde. "Onlar hakkında sadece fantezi kurmuyor, değil mi? Şu anda bir tanesini beceriyor."

Ve bundan daha da kötüsü, - ürperdim - görünüşe göre birine aşıkta.

Bir insandan ne aldığını kesinlikle anlayamıyordum. Evet, iyi, *onun* insanı güzel görünüyordu. Sanırım. Bir insan için. Ama ne hakkında konuşuyorlardı? İnsan özel bir şey yapabiliyor muydu? Herhangi bir numara yapıyor muydu?

Wyn'i benim kadar şehvetle akılsızlaştırabileceğinden çok şüpheliydim. Harabeye dönmüş Londra şehrine bakarken dudaklarımda sevecen bir gülümseme belirdi, beni yere fırlatana kadar onu iğnelediğim zamanı hatırladım ve bir elini ağzıma kapatırken, bunu sadece beni susturmak için yaptığını homurdanarak sikime bindi. Ama bunun saçmalık olduğunu biliyordum. Bana karşı koyamıyordu.

Görünüşe göre artık bana karşı koyabiliyordu. *Görünüşe* göre yağlı tenli, kırılğan, küçük bir insanla seks yapmayı tercih ediyordu... Bilmiyorum, günde elli kez falan sikinden işemek zorunda kalan, haftada en az bir kez beslenmeye ihtiyaç duyan ve ölmek için ihtiyaç duyduğu şeyler hakkında mızızlanan. İnsanların hepsi aynıydı. Wyn bir insana nasıl bakacağını nereden biliyordu ki? İnsanlığa benim verdiğim önemden bile daha az önem veriyordu.

İnsanının adını hatırlayamadım. Derry? Annie? Darius? Ama onu gördüğümde Wyn'in onu etkileyecek kadar büyülediği şeyin tam olarak ne olduğunu merak ettiğimi hatırlayabiliyordum. Ne kadar erkeksi olduğunu gururla gösterecek boynuzları bile yoktu. Ve *meme uçları* vardı. İnsanlığın meme uçlarına olan takıntısını hiç anlamamıştım.

Yine de bir insanla sikişmenin nasıl bir şey olduğunu merak etmeye başlamıştım. Yıllar boyunca sayısız insanın sevişmesini izlemiştim -muhtemelen yaptıkları en ilginç şeydi- ama bu beni casusluk yapmaya iten hafif bir merak ve can sıkıntısından başka bir şey değildi. *Şehvet* değil.

Bir insana şehvet duymak neredeyse... uygunsuz görünüyordu. Belki de Wyn bunu *bu* yüzden yapıyordu. Ne sapık ama.

"Ona böyle hitap etmen gerektiğini sanmıyorum, Orlith," dedi Faralin ciddiyetle, yıkık şehre bakmaya devam ederek. "Ama bu... en hafif tabiriyle bir sürpriz. Kabul ediyorum, bazılarımız senin ve Wyn'in gerçekten de birlikte çocuk doğuracağınızı umuyordu."

"Ne?" Onlara sertçe baktım. "Neden?"

"Bahsettiğiniz sebepten dolayı." Kasvetli bakışlarını bana çevirdiler. "Hepimiz gittiğimizde insanlığa ne olacak Orlith? Vahşi Av için hiçbirimiz kalmadığında?"

Gözlerimi hızla kaçırdım, içimde huzursuz edici bir şey vardı. En genç bendim, bu da son kişi olacağım anlamına geliyordu. Geriye kalan tek telyth.

Tek başına.

"İnsanlık başka bir dipnot olmaya mahkûm mu? Bunu daha önce de gördük, Orlith. Isdenuclar yok oldu. Aytörinler gittikçe daha az çoğalıyor. Sadece bir avuç insan kaldık. Ve hepimiz gittiğimizde, insanlara ne olacak? Parazitlerin onları tamamen yok etmesi ne kadar sürer?"

Kaşlarımı çattım. Elbette Faralin insanlar için endişeleniyordu. Herkes gittikten sonra kendi kardeşlerinin yapayalnız kalmasından değil.

"Hayat bu," diye tersledim. "Türler diğerlerine yer açmak için yok olurlar."

"Yine de onları bu kadere terk etmek adil mi? Bu dünyadan bile olmayan parazit bir türün yarattığı bir kadere?" Uyumsuz gözleri bana döndü. "Burada olması bile gerekmeden bir şeye karşı kendilerini savunamazlar, Orlith. Bu... zalimce görünüyor."

"Lanet olası gözyaşlarını biz yaratmadık," diye tersledim. "Parazitlerin buraya gelmesi *bizim* suçumuz değil."

"Hayır," diye cevap verdiler çileden çıkarıcı bir sabırla, "ama onları tespit edip güvenli bir şekilde ortadan kaldıracabilecek olanlar bizleriz. Bu hiç bitmeyen bir savaş, Orlith. Asla yeterince yapamayız. Her zaman daha fazlası var, her zaman çok fazla. Ben sadece..." İç çekerek iki eliyle yüzünü ovuşturdu. "Yorgunum ama en nihayetinde tüm bunların anlamsız olduğunu bilmeme rağmen duramayacağımı biliyorum."

Hafif bir telaşla yan gözle baktım. "Buraya beni varoluşsal krizine maruz bırakmak için mi geldin Faralin?"

Sarsılmaz büyük kardeşimin bu kadar kararsız göründüğünü ve konuştuğunu görmek oldukça rahatsız ediciydi. Kayboldum.

Espri yapmadan oflayıp pufladılar ve ellerini bıraktılar. "Belki de yaptım."

"Yapmamayı tercih ederim." Rahatsız edici bir duygu içimi sıkarken tünediğim yerde kıpırdandım. Küçümseme mi? Suçluluk mu? Hayır, bu doğru olamazdı. Ama yine de kendimi onları *daha iyi hissettirmenin* bir yolunu ararken buldum. "Bunu bana kendin söyledin Faralin, biz tanrı değiliz. Hepimiz öldükten sonra insanlığın hayatta kalıp kalmayacağı ya da yok olup olmayacağı konusunda endişelenmek bizim sorumluluğumuz değil."

"O zaman tüm varlığımızın amacı neydi?" Yıkık şehri işaret ettiler. "Neden hayatlarımızı parazitleri avlayarak, insanlığı istila etmemelerini sağlayarak geçirdik?"

"Bilmiyorum," diye tersledim. "Bunu yapmam gerektiğini sen söyledin."

"Diğerlerinden çok daha iyi olduğumuzu düşünüyoruz," diye mırıldandılar, benden çok kendilerine. "Daha yaşlı, daha bilge ve daha güçlüyüz. Ama öyle miyiz? Yoksa parazitler gibi mi davranıyoruz? Kökleşmiş bazı dürtüleri akılsızca yerine getiriyoruz. Hiç sorgulamadan. Avlanıyoruz, uyuyoruz, avlanıyoruz, uyuyoruz. Ve sonra yok oluyoruz."

"Belki de tek yaptığın budur." Çenemi kaldırarak burnumu çektim. "Başka şeyler de yapıyorum. Ne demeye çalıştığını gerçekten anlamıyorum Faralin. İnsanları kaderlerine terk etmemiz *gerektiğini* mi söylüyorsun, yoksa etmememiz *gerektiğini mi*? Bütün bunlar boşuna mıydı, değil miydi?"

"Bilmiyorum."

Gözlerimi devirdim. "Ne yani, buraya türümüz devam etsin ve sen de değerli *insanlarının* korunmaya devam edeceğini bilerek güven içinde ölebilesin diye beni Wyn'den çocuk sahibi olmaya ikna etmeye mi geldin?"

"Sizi bir şey yapmaya ikna etmeye çalışmayacaktım," dedi sakın bir sesle. "Sadece bunun hâlâ bir olasılık olup olmadığını merak ediyordum. Ama değil, yani. Bu kadar."

"Peki o zaman." Ceketimin kolunu sertçe çekiştirdim. "Belimin aslında insanlığın kurtarıcısını doğurmayacağını öğrendiğine göre, eminim gitmeye hazırsındır."

"Gelmemin *tek* nedeni bu değil Orlith." Faralin'in siyah lekeli eli kısa süreliğine omzumu kavradı. "Seni özledim."

"Kapa çeneni Faralin," diye terslendim, iğrenç olduğuna şüphe olmayan bir nedenden ötürü kendimi anlaşılmaz bir şekilde telaşlı hissediyordum. Muhtemelen burada çok uzun süre kalmıştım. İnsanlardan dökülen tüm aptalca duygular büyük olasılıkla beynimi uyuşturuyordu. "Sadece tüm varoluşunun anlamını sorguluyorsun ve bu seni aşırı duygusal yapıyor."

Ofladılar ve ellerini bıraktılar. "Evet, muhtemelen. Nasılsın bu arada? Birbirimizi son gördüğümüzden bu yana ne kadar zaman geçti?"

On sekiz yıl, on bir ay ve altı gün. "Hiçbir fikrim yok." "Kabul ediyorum, buna hâlâ alışamadım." Çürümeye yüz tutmuş kalıntıları işaret ettiler. Londra'da. "Bu dünya ne hale geldi."

Bir kolumun üzerine yaslandım ve tırnaklarımı inceledim. "Bunun bir gelişme olduğu söylenebilir."

"Nasıl olduğunu anlamıyorum," dedi Faralin şüpheyle. Gözlerimi devirdim. Hiç espri anlayışları yoktu.

"Evet, en azından artık bu kadar gizli kapaklı olmak zorunda değiliz." Omuz silktim. "Artık bizi biliyorlar."

Faralin homurdandı, yan gözle beni süzdü. "Gözyaşların büyümeden önce o kadar da *kurnaz* değildin, değil mi?"

"Varlığımı bir ya da iki kez duyurmuş olabilirim." Boynuzlarımın üzerindeki ince altın zincirleri dikkatlice ayarlamak için uzanarak burnumu çektim. "Ama artık *tanınıyorum*. Benim hakkımda fısıldaşıyorlar. Benden çok etkileniyorlar." Kendini beğenmiş bir gülümseme dudaklarımı eğdi.

"Bu gurur duyulacak bir şey mi? Saygı duyulmak mı? Korkulmak mı?"

"Tanrılar aşkına Faralin, bunca zamandır hayattasın ve *hala* en sıkıcı var olan yaratık."

Sertleştiler. "Ben sıkıcı değilim. Seyahat ediyorum. Görevimi yapıyorum."

"Evet, hayatının bu görevi yapmaktan başka bir şey düşünmeden geçtiğini söyleyen de sendin. Uyumak ve avlanmak, söylediğin buydu. Tek yaptığın uyumak ve avlanmak."

"Belki başka bir şey yaparım."

Profillerine bakmak için başımı sertçe çevirdim. "Ne gibi?"

"Henüz bilmiyorum."

"*Ben* de başka bir şey yapacağım," dedim hızlıca, onlardan bir adım önde olmak istemiyordum.

Bana bakarken kaşlarını kaldırdılar. "Öyle mi? Sen de benim gibi mi hissediyorsun? Bu bıkkınlığın üstesinden gelmek..."

Çok kendini beğenmişlerdi. Göğsümdeki garip duyguyu görmezden geldim ve "Hayır, elbette değil. Sadece yeni şeyler yapmaktan hoşlanıyorum. Belki yaparım..."

İlham almak için şehre bakarak bir şeyler aradım. Uzakta, kirli ve karanlık bir sokakta iki insanın koşuşturduğunu gördüm; binalara yakın duruyor, birkaç saniyede bir etraflarına bakıyor ve ellerinde derme çatma silahlar tutuyorlardı.

"Belki de insanlarla ilgili tüm bu yaygaranın ne olduğunu görürüm."

Faralın bana sertçe baktı. "Ne demek istiyorsun? Şunu demek istiyor olamazsın..."

"Wyn gibi, evet," dedim havalı bir şekilde. Eğer Wyn bir insan tutabiliyorsa, neden

I?

Daha da iyisi... Neden *Wyn'in* insanına sahip olamıyorum? Biraz dostça rekabet kimseye zarar vermez.

Ağzım geniş, kuduz bir gülümsemeye dönüştü. İnsanını ondan çaldığımda Wyn'in yüzündeki öfkeyi görmek için şimdiden sabırsızlanıyordum. Lezzetli bir şekilde yaralı, vahşi ve güçlü olabilirdi, diplerinde güzel ve kalın bir dizi boynuzu vardı ve uçlarının yakınında, hırıltılı ağzını sikime sokarken avuçlarımda harika hissettiren o sert, pürüzlü dokuya sahipti...

Gözlerimi kırıştıtarak yeni planıma odaklandım. Wyn'in insanını ondan çalmak. Evet. Zor olmayacaktı. Ben çok daha güzeldim ve onlara yağdıracak bir sürü ıvır zıvırım, rahat bir yatağım ve abartılı kıyafetlerim olan güzel ve büyük bir yuvam vardı. *Ve* av aralarında yuvasına kapanıp onunla konuşmaya çalışan herkese hırlayan pis, antisosyal bir domuz *değildim*.

Belki bir çeşit anlaşmaya bile varabiliriz. Üçümüzün de. Bir insanı becerme fikri, eğer Wyn de bir insanı becerecekse *çok* daha cazipti.

karışımında olmak.

"Orlith, bu... pek akıllıca görünmüyor." Faralin'in sesi temkinli geliyordu.

"Wyn yapabiliyorsa, ben neden yapamayayım?" Sertçe burnumu çektim ve ayağa kalktım. "Zor olamaz."

"Orlith..."

"Sana yetişmek çok güzeldi Faralin." Elimi şehrin üzerinde gezdirdim.

"Buradayken herhangi bir paraziti yok etmekten çekinmeyin. Tabii bulabilerseniz."

"Onlar her yerde," onlar dedi İnanılmaz bir şekilde. "I
olabilir duyu onlar

Her yerde, Orlith. Onları hiç avladın mı?"

Cevap verme zahmetine girmedim, çoktan siyah dumana dönüşüp şehrin bağırsaklarına doğru yola **ç ı k t ı m** . Anakaradaki gözyaşına doğru gidecektim, ancak yolda dolaşan insanları korkutmak için birkaç durak yapabilirdim.

Sonra da Wyn'in insanıyla birlikte dünyamıza dönmesini beklerken onun yuvasında rahatıma bakardım.

Savaşa hazırlan, Wyn. Senin küçük insanın benim.

RUKE

CANAVARCA
BÎR ROMAN

LILY MAYNE

Copyright 2023 by Lily Mayne

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olay veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

[Kate Wood Proofreading](#) tarafından [beta okuma ve düzeltme](#)

Uyarı: *Bu m/m aşk hikayesi açık cinsel içeriklidir ve genç okuyucular için uygun değildir. Ayrıca grafik şiddet ve yaralanma tasvirleri içerir.*

BİRİNCİ BÖLÜM

Hakkımdaki komik gerçek: Canavarların dünyaya geldiği gece doğdum.

Babamın anlattığına göre, Teksas'ta, havada büyük bir yarığın açıldığı ve bilinmeyen bir dünyadan canavarların bu yarıktan akmaya başladığı yere yakın bir hastanede, neredeyse olayın gerçekleştiği anda doğmuşum.

Babam zor bir doğum olduğunu söyledi. Annem çok kan kaybetmiş ve hastanenin hemen dışında çığlıklar başladığında bile başını zar zor kaldırılabilmiş. Hemşireler koridorlarda koşuşturmaya başladıklarında, ortaya çıkan *şeyler* hakkında bağırduklarında ve insanları parçaladıklarında bile.

Hastane istila edildiğinde hareket edemeyecek kadar güçsüzdü. Ortalık cehenneme dönmüştü. Herkes çığlık atıyor, koşuyor ve kaçmaya çalışıyordu. Hastalar yataklarında ve ameliyat masalarında terk edilmişti. Dışarı çıkmak için çılgınca koşuşturan insanlar ezilmişti. Babam beni korumak için yapabileceği tek şeyi yaptı: Beni kollarına aldı ve kaçtı.

Çılgına dönmüştü, zaten geride bırakmak zorunda kaldığı karısının yasını tutuyordu ve yepyeni bebeğine kendisinden başka kimsenin bakacağına güvenmiyordu. Bu yüzden hastanenin otoparkında insanlar katledilirken arabaya binmiş, beni elinden geldiğince bağlayıp arabayı sürmüştü.

Yeterince büyüdüğümde bana o gece gördüklerinden daha fazla bahsetti. Çok fazla bacağı, keskin dişleri ve kuduz, parıldayan gözleri olan korkunç yaratıklar. İnsan bedenlerini kağıt mendilden yapılmış gibi parçalayıp i ç i n d e n çıkanlarla karınlarını doyurduklarını.

Bana çığlıklardan ve eve dönerken peşinden gelen insanlık dışı çığlık ve kükremelerden bahsetti. Karşı yönden gelen biri, altı kollu, sivri dişli, devasa bir canavarın arabalarına doğru fırlayıp metali dehşet verici bir kolaylıkla parçalamasıyla direksiyonu çılgınca kırdığında az kalsın kaza yapıyordu.

Bana askeri helikopterlerin ilk sesini duyduğunu anlattı. Ardından gelen amansız silah seslerini. Çaresizce kaçmaya çalıştığı yöne doğru ilerleyen askeri kamyonların birbiri ardına yola çıktığını gördüğünü.

Beni korumamı, beni içinde büyüdüğüm yeni dünyaya hazırlamamı söyledi. Kabuslarımızdaki canavarlarla dolu, insanların artık besin zincirinin tepesinde olmadığı bir dünya. Hayatın sürekli bir hayatta kalma mücadelesi olduğu bir yer.

Yani, evet. Dünya boka döndüğü anda, pembe ve ciyak ciyak bağırarak ve hayatı daha önce doğmuş olan her insandan çok farklı deneyimleyeceğimden habersiz bir şekilde ortaya çıktım.

Benimle ilgili bir başka eğlenceli gerçek: İnsanlardan nefret ederdim.

Ordudan nefret ederdim. Akıncılardan nefret ederdim. Hiç tanışmamış olsam da şehir insanlarından nefret ederdim. Canavarları dışarıda tutmak için dev duvarları ve gözetleme kuleleri olan, sonunda kıyı şehirlerine dönüşen ordunun 'güvenli bölgelerinden' birine hiç adım atmamıştım.

Küçükken babama sık sık bizi neden güvenli bir bölgeye götürmediğini sorardım. Bunun yerine neden kendi başının çaresine bakmayı seçtiğini, fazladan bebek maması ve bebek bezi almak için bir dükkânı yağmaladığını ve ilk kan gölü durulana kadar bizi evimizin içine hapsedtiğini.

Babam her zaman biraz paranoyaktı ve bana insanlara güvenilemeyeceğini söylerdi. Hükümet herkesi kontrol etmek istiyordu ve bu onlara bunu yapmanın yeni yollarını verecekti. Dünya çapında hükümetler düştüğünde ve ordu burada yönetimi ele geçirdiğinde de aynı şeyi söylemişti.

Hayatım boyunca sadece ben ve babam vardık. Üç yıl öncesine kadar. Neyse ki onu öldüren bir canavar değildi, kalp kriziydi. Onu düşündüğümde hâlâ boğazım düğümleniyor, göğsüm acıyla sıkışıyor ve onu çok özlediğim için içim acıyordu. Ama en azından o gittiğinde yanımdaydım. Aptalca bir şeye gülüyorduk, bu boktan dünyada küçük bir mutluluk dilimi buluyorduk ve sonra bildiğim tek şey onun yerde göğsünü tuttuğu oldu. Ve sonra gitmişti. Merhametli bir şekilde çabuk olmuştu.

Onu arka bahçeye gömdüm. Çukuru kazmak bütün bir günümü aldı, on yedi yaşındaki sıska bedenim bu korkunç göreve hazır değildi. Ondan sonra, birkaç yıldır yaşadığımız ücra çiftlik evinden ayrıldım ve dolaşmaya başladım. Babam olmadan orada kendimi güvende hissetmiyordum. Onun rahatlığı -varlığı, gücü ve beni güvende, sıcak, beslenmiş ve *hayatta* tutmak için gösterdiği kararlılık-gitmişti. Birdenbire tek görebildiğim, arazinin etrafındaki çitlerde canavarların ya da diğer insanların geçebileceği boşluklar oldu. Yıllar boyunca özenle topladığımız erzaklar azalmıştı. Ama en çok da arka bahçedeki o taze toprak yığının ve onun anısına diktiğim berbat ev yapımı mezar taşını görebiliyordum.

Ben de bir çanta hazırladım ve yola çıktım. Takip eden yıllarda, kaçma konusunda gerçek bir usta oldum - düşmanca insanlardan kaçmak, ordudan kaçmak, büyük vahşi hayvanlardan kaçmak ve canavarlardan kaçmak.

Neyse, bu benim hayat hikayem. Ve Şimdi buradayım. Jamie Mayweather. Yirmi yaşındayım, yoksa yirmi bir miydi? Saymayı unutmuştum. Burada zamanı takip etmek zordu. Boyum 1.80'e yaklaşmıştı ve üç yıl boyunca burada tek başıma m¼cadele ettikten sonra artık o kadar sıska ve garip değildim.

Vahşi falan değildim. Babam okuyup yazabildiğimden ve d¼zg¼n konuşabildiğimden emin oldu. Diğer insanlarla *nasıl* etkileşime geçeceğimi bildiğimden emin oldu, sadece yapmamanın daha g¼venli olduğunu söyledi.

Ben de yapmadım.

İKİNCİ BÖLÜM

Wastes -şu anda Birleşik Devletler'in neredeyse tamamını oluşturan kanunsuz, canavarlarla dolu toprak parçası- oldukça berbattı. Burada çok az sayıda olmalarına rağmen, akıncılar -şehir surlarının dışında ve ordunun "korumasından" uzakta yaşamayı seçenler- son yirmi yılda eski dükkânları, evleri ve fabrikaları neredeyse değerli her şeyden arındırmışlardı.

Terk edilmiş sayısız şehir, kasaba ve binaya rağmen iyi bir ev ya da geçici kamp olabilecek bir yer bulmak zordu. Canavarlar birçoğuna yuva yapmıştı ve bazı akıncılar bütün toprak parçalarını kendilerine aitmiş gibi sahiplenmeyi seviyor, çok yaklaşan herkesi soyuyor ya da öldürüyordu.

Ama bir yer bulmuştum. Ülkenin ortasında küçük bir kasaba. Aslında kasaba bile sayılmazdı. Ağır çantam yüzünden sırtım ağrıyarak ve ayaklarım su toplayarak ilerlediğim uzun, boş yolda distopik bir vaha gibi görünen tek bir bina şeridinden ibaretti. Oraya ulaştığımda hava kararmak üzereydi ve açık alanda uyumak zorunda kalmanın verdiği gerginlik giderek artıyordu. Yıkık binaların cansız uzantısını gördüğümde rahatlama telaşıyla dağıldılar. Hava kuruydu ve

Sessiz sokakta yürürken sıcaktan asfalt botlarımın altında çatlıyordu.

Babamın ölümünden bu yana geçen üç yıl boyunca hiçbir yere yerleşmemiştim. Sadece seyahat ettim, bir yerde en fazla bir ay geçirdikten sonra yoluma devam ettim. O yıllar boyunca pek çok kez canımı zor kurtarmıştım; canavarlardan, akıncılardan, ordudan saklanmış ve kaçmıştım. Kaçmakta savaşmaktan daha iyiydim. Gerektiğinde savaşmayı hep babam yapmıştı. Benim bunu yapmamı engellemeye çalıştı.

İlk kez başka birini öldürmek zorunda kaldığı zamanı hâlâ hatırlayabiliyordum. Yedi yaşındaydım. Bir kilisede kalıyorduk, eski papazın ofisinde kamp kurmuştuk ve babam beni eliyle ağzımı kapatarak uyandırmış ve dolaba girmemi ve tek bir ses bile çıkarmamamı fısıldayarak tembihlemişti.

Sorgulamadan itaat etmenin en güvenli yol olduğunu çoktan öğrenmiştim. Dolapta, küflü cüppeler ve popomu rahatsız eden bir yığın İncil arasında saklanırken, şapelden gelen sesleri duymuştum. Dolabın kapağındaki küçük aralıktan, babamı kapalı ofis kapısının arkasındaki duvara yaslanmış, iki eliyle sıkıdığı dikenli beyzbol sopasıyla görebiliyordum.

Kalbim göğsümde çarparken uzun dakikalar boyunca hiçbir şey olmamıştı. Kapı pat diye açıldığında korkuyla çıkardığım gıcirtıyı bastırmayı başarmıştım ve aralıktan elinde levye olan uzun deri montlu, uzun boylu, iri yarı adama baktım. Hava karanlık olduğu için yüzünü seçemiyordum; sadece uzun, vahşi saçları ve koyu renk sakalları vardı. Ter ve yıkanmamış giysilerin ekşi kokusu küçük odayı doldurmuştu ve daha iyi görebilmek için gözümü boşluğa bastırdığımda dolap kapakları seğirdi.

Adamın kafası bana doğru sallandı. Sırtarak bir adım daha yaklaşırken beyaz dişlerinin parıltısını gördüm.

"Buraya geldiğini gördük, evlat." Sesi çakıllıydı ve tüylerimi diken diken ediyordu. "Baban nerede? Seni yalnız mı bıraktı? Neden dışarı çıkmıyorsun, sana yiyecek güzel bir şeyler bulalım? Eminim açsındır, ha?"

O bir adım daha atamadan, babam kapının arkasından fırladı ve elindeki sopayı yüzüne doğru savurdu.

Gözlerimi kapatmıştım ama duymuştum. Mide bulandırıcı darbe - ıslak ama yine de çıtır çıtır. Zayıf, şok olmuş bir çığlık bir gurultuya dönüştü ve ardından ağır bir gümbürtü geldi. Daha uzaktaki başka bir ses alarmla bağırdı ve sonra ayak sesleri duyuldu ve kendimi o korkunç sesleri tekrar duymaya hazırlamaya çalıştım. Ya da daha kötüsüne. Babamın kesildiğini ya da dövülerek öldürüldüğünü duymaya.

Ama diğerleri riske girmek istemedikleri için kaçmışlardı. Gözlerimi kapatmış, yüzümü dizlerime gömmüş, babamın sert nefes alışını ve cesedi odadan çıkarırken çıkardığı sesleri dinliyordum. Nereye koyduğunu bilmiyordum. Kanı bir şeyle sildiğini, ellerine su sıçrattığını, kapıya barikat kurduğunu duydum ve sonra dolap kapaklarını hafifçe açıp çömeldi, kendimi ona doğru fırlattığımda kollarını bana sıkıca sardı.

Vücudunun bana karşı nasıl çılgınca sallandığını hâlâ hatırlayabiliyordum. Beni yatıştırmaya çalışırken sesindeki kararsızlığı, güvende olduğumu, kimsenin bana zarar vermesine ya da beni almasına izin vermeyeceğini fısıldamasını. Sakinleştiğimde beni uyku tulumuma yatırmış ve uyumaya çalışmamı söylemişti. Uzun süre uyuyamadım. Saatlerce dimdik oturmasını, sopasını yumruk yapıp kapıya bakmasını izledim. Bekliyordu.

Sonraki yıllarda o kadar çok insan öldürmek zorunda kalmamıştı ve ben de hiç öldürmemiştim. Bu yüzden küçük kasabaya yaklaşırken haklı olarak gergindim, her zaman olduğu gibi kendimi her türlü olasılığa karşı zihinsel olarak hazırlamaya çalışıyordum. Elimde babamın eski silahı vardı; üzerine uzun çiviler çakılmış ve üst yarısına dikkatlice dikenli tel sarılmış bir beyzbol sopası. Onu kavradım

Binaların yanından yavaşça geçerken iki elimle içeriden gelen sesleri dikkatle dinliyordum.

Sol tarafımda eski bir bakkal vardı. Buradan tamamen boş olduğunu görebiliyordum, camları kırılmış ve rafları devrilmişti, şüphesiz yıllar boyunca son bir lokma yiyecek bulmaya çalışan yağmacılar tarafından. Yanındaki hırdavat dükkânı da diğer tarafındaki şarküteri gibi aynı derecede harap görünüyordu.

Sağımda bir kahve ve pasta dükkânı vardı, solmuş ahşap tabelasında kıvrıkcık harflerle *Barb's Sweet Treats* yazıyordu. Yukarı baktığımda, yukarıdaki pencerelerin hala sağlam olduğunu fark ettim.

Sokak seviyesinin üzerinde uyumak her zaman bir avantajdı. Sokaktan aşağıya doğru yoluma devam etmeden önce, şüphesiz yukarıdaki daireye açılan yan kapıyı not ettim.

Uzun sürdü ama metodik olarak her bir binayı kontrol ettim. Babam bana yıllar boyunca hayatta kalmak için birçok püf noktası öğretmişti ve gafil avlanma olasılığını önlemek bunların en önemlilerinden biriydi. Özellikle de bazı canavarlar söz konusu olduğunda - gölgelerde saklanan, tavandan sarkan ve rutubetli, karanlık bodrumların köşelerinde masum bir insan ya da hayvanın yuvalarına girmesini bekleyen türden canavarlar.

Ama canavarlar benim en büyük endişem değildi. Çorak Topraklar'da geçirdiğim tüm hayatım bana bir şey öğrettiyse, o da tehlikeli olanların diğer insanlar olduğuydu. Canavarlar çoğunlukla yalnız kalmak isterdi. İnsanları avlayanlar da vardı ama onlar içgüdüleriyle hareket ediyorlardı. Daha tahmin edilebilir.

İnsanların sağı solu belli olmazdı.

Kasaba boş ve cansızdı ve binaların çoğu kemiklerine kadar sökülüştü. Bunun bir önemi yoktu. Bu gece için yeterince yiyeceğim ve suyum vardı ve sabah et avlamak için dışarı çıkacaktım. Hiç insan öldürmemiş olabilirdim ama yemek için pek çok hayvan öldürmüştüm. Bundan zevk almıyordum ama hayat böyleydi. Dükkânlara gidip selofana sarılmış özenle oyulmuş et, taze sebze ya da atıştırmalık ve gazoz alma lüksüm yoktu. Nasıl avlanacağımı ve yiyecek arayacağımı biliyordum. Babam sayesinde kendimi nasıl hayatta tutacağımı biliyordum.

Burada bir şey olmadığından emin olduktan sonra, artık karanlık olan sokakta *Barb's Sweet Treats*'in yanındaki kapıya doğru ilerledim. Kilit bir noktada kırılmıştı ve kapı kolayca açılarak ileride bir merdivenin bulunduğu dar bir koridoru ortaya çıkardı. İçeri girmeden önce tek bir özlem dolu bakış attım.

yan taraftaki pastaneye baktım. Gerçek, taze pişmiş kekin tadının nasıl olduğunu merak ettim. Ve kahve. Hiç kahve içmemiştim ama babam ölene kadar kahvenin yokluğundan yakınmıştı, yani iyi bir şey olmalıydı.

Elimden geldiğince kapıyı arkamdan kapatmaya çalıştım. Zincir hala sağlamdı, bu yüzden onu kaydırdım ve tutmasını umdum. Merdivenleri sessizce çıkarken, botlarımın altındaki eski halının sertliğini hissedebiliyordum. Burası rutubet kokuyordu, bu da uyumayı planladığım dairede keşfedeceklerim konusunda beni umutlandırmıyordu.

Dairenin kapısını yavaşça iterek açarken hâlâ sopayı tutuyordum. Burası kontrol edilecek son yerdi. Karanlıktı ama pencerelerden içeri giren ay ışığı, karşısında işe yaramaz bir televizyon bulunan eski bir kanepenin, bir sehpanın ve koltuğun şeklini seçmeme yetiyordu. Sol tarafımda küçük bir mutfak vardı, tüm dolap kapakları açık ve boştu. Oturma odasının karşısında iki karanlık kapı vardı.

Tek bir adım attım ve durup dinledim. Beni sessizlikten başka bir şey karşılamadı. El fenerim yoktu - olsa bile pil bulamazdım - ve içeri bir adım daha atarken avuçlarım terliyordu. Normalde bir yeri hava kararmadan önce incelemeye özen gösterirdim ama kasabaya akşam karanlığında ulaşmıştım ve diğer tüm binaları kontrol etmem uzun zaman almıştı.

Dairenin derinliklerine doğru adım atarken gözlerimi zorladım ve kapıyı usulca arkamdan kapattım. Pencerenin yanında devrilmiş bir kitaplık vardı, kitaplar yere saçılmıştı. Dikkatlice birinin üzerinden geçtim ve iki karanlık kapıya yöneldim. İlk odaya girerken kalbim küt küt atıyordu. Bunu kaç kez yaparsam yapayım, asla kolaylaşmıyordu. Bir şeyin ya da birinin varlığımdan ürküp beni öldürmeye çalışmasından duyduğum korku hiç azalmadı.

İnsanlar saldırganlaşmaya meyilli olanlardı - önce öldürüp sonra düşünmeye. Hayvanlar ve canavarlar sizi uyarırdı. Onların bölgesine girdiğinizi ve onlar bölgeyi savunmak zorunda kalmadan önce oradan çıkmanız gerektiğini bildirirlerdi.

Buradaki pencere çok küçüktü ama bir tuvalet ve üzerinde çatlak bir ayna olan bir lavabo seçebiliyordum. Küvetin üzerindeki duş perdesi çoktan gitmişti. Banyodan geri çekilerek diğer kapıyı sonuna kadar açtım ve içeriye baktım.

Yatağın üzerinde hâlâ bir şilte vardı.

Yorgunluk bana bir kamyon gücüyle çarptı. Önce tüm odayı kontrol ettiğimden emin oldum, dolaba ve yatağın altına baktım. Ne mutlu ki boştu.

Sırt çantamı çıkarıp sopamı dikkatlice komodinin üzerine koydum ve yatağın tozlu alt çarşafını sıyırmadan önce botlarımı çıkardım. rtler gitmişti ama antamda bana uygun bir battaniye vardı. Paltomu silktikten sonra battaniyeyi çıkardım ve yatağaya yerleşip kapıya bakan tarafıma kıvrıldım.

Sessizlikten başka bir şey yoktu. Kulaklarınıza baskı yapan ve sizi gürültünün eksikliğinin fazlasıyla farkına vardırان türden - kendi kalp atışınızın ve vücudunuzda pompalanan kanın fazlasıyla farkına vardırان türden. Ama ben buna alışmıştım. Yalnız olmaya alışmıştım. Babam gittiğinden beri yalnızlık daha güvenliydi.

Bir elimi yatağın kenarına doğru uzattım, yavaşça uykuya dalarken sopam kolayca ulaşabileceğim bir **y e r d e y d i** .

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bu küçük kasabada geçirdiğim iki hafta boyunca babamın bana öğrettiği tüm hayatta kalma taktiklerini uyguladım. Yakınlarda küçük bir nehir şeklinde bir su kaynağı bulduktan sonra, bir süre burada kalmaya karar verdim. Yorulmuştum. Sürekli hareket etmekten, öldürülme tehlikesi olmadan uyuyabilmek için sürekli yeni yerler keşfetmek zorunda kalmaktan yorulmuştum.

Burası ıssızdı ve etrafta kilometrelerce başka hiçbir şey yoktu. Bu yöne doğru ilerlerken iki haftadan fazla bir süredir hiçbir akıncı kampının yanından geçmemiştim ve gelip yağmalayacakları hiçbir şey kalmamıştı. Burada herhangi bir canavarın yaşadığına dair hiçbir iz yoktu.

Burası iyi hissettirdi.

Yakındaki nehir ve avlanabileceğim küçük bir orman sayesinde su ve yiyecek gibi temel ihtiyaçlarımı karşılayabileceğimi anladıktan sonra bu kasabayı gizli kalem haline getirmek için çalışmaya başladım.

Hırdavatçının arkasında eski bir balyoz buldum. Başı biraz sallanıyordu ama birkaç iç duvarı parçalayarak bir çıkış ağı oluşturmama yetecek kadar uzun süre dayandı. Babamın en önemli kuralı buydu - asla tuzağa düşüp köşeye sıkışmayacağından emin olmak. Her zaman başka bir çıkış yolunuz olsun, mümkünse birden fazla.

Binaların üst katlarında sokağı net bir şekilde görebileceğim noktalar buldum, böylece yaklaşabilecek herhangi bir insanı veya canavarı izleyebilirdim. İlk gece uyuduğum dairede üs kurdum ve kapının önüne yığabildiğim mobilyalarla bir barikat oluşturdum. Tavanı kısmen çökmüş bir bina buldum ve ateş çukurumu oraya yaptım, böylece su kaynatırken veya et pişirirken dışarıda oturmak zorunda kalmayacaktım.

Tüm bunları yaparken kendi kendime konuştum. Başka kimseyle birlikte olmak istemiyordum ama tamamen yalnız olmak bazen beni rahatsız ediyordu. Bunu daha önce hep babam ve ben yapardık, daha hızlı ilerlemek için çalışırken güler ve şakalaşırdık. Çorak Topraklar'ın sessizliği bazen sinir bozucu olabiliyordu. Etrafımda kilometrelerce öteden başka kimsenin olmadığını ve yalnız bir insan olduğumu bilmek hem tedirgin edici hem de güven vericiydi.

Ve burada bulunduğum süre boyunca hiç kimseyi görmemişim. Kasabadan hiçbir akıncı ya da göçebe geçmemişti. Çorak Topraklar'da dolaşan, şehirlerden kaçırıldıkları malları takas etmek için kampları ve yeraltı akıncı pazarlarını ziyaret eden tek bir tüccar bile yoktu.

Yakınlardaki tek canavarlar daha önce gördüğüm küçük, zararsız olanlardı ve onlar da ormandaydı. Yiyebileceğimi bildiğim bazı türleri vardı - başka seçeneğimiz olmadığında, babam daha önce onları et için öldürmüştü, biraz deneyip onu kötü etkileyip etkilemeyeceğini görmek için sekiz saat bekleyene kadar yememe izin vermemişti.

Sadece bir kez, akşam yemeğimi yedikten sonra ateşin başında otururken, gözlerimin üzerimde olduğunu hissetmişim. Tükettiğim küçük hayvanın kemiklerindeki son et ve kıkırdakları dikkatlice kazıyordum, çünkü kemikler ateşle sertleştikten sonra her türlü şey için kullanışlıydı.

Odanın geri kalanı gölgeler içindeydi. Ateş kıvılcımlanıp patlarsa ışık alabilecek her şeyi temizlemişim, bu yüzden büyük bir boşluk vardı, ama burada benden başka hiçbir şey olmadığını biliyordum. Pencereleeri kapattım, güvenilir tornavidamla eski dolap kapaklarından vidaları aldım ve çerçevelerin üzerine tahtaları çivilemek için balyoz kafasını kullandım. Buraya girip çıkmanın tek yolu kapalı kapı, hızlı bir kaçışa ihtiyacım o l u r s a alt kata inmek için yerde açtığım ve eski bir dolap kapağıyla kapattığım delik ve çatıdaki boşluktu.

Orada bir anlığına bir varlık hissettiğime yemin edebilirim. Ateşimden yükselen dumanların arasından bir şey beni izliyordu. Kafamı kaldırmadan kemiği ve küçük bıçağımı dikkatlice yere bıraktım ve yavaşça sopamı aldım. Ancak o zaman gözlerimi deliğe doğru kaldırdım ama hiçbir şey göremedim. Eğer oraya bakan bir kafa olsaydı, onu gece gökyüzüne bakarken görürdüm, yıldızların önünü kapatırdı.

Hiçbir şey.

Ertesi sabah, yukarıda bir şey yaşayıp yaşamadığını görmek için dikkatlice binanın düz çatısına tırmandım. Yukarıda hiçbir şey yoktu ve zaten kısmen çökmüş olduğu için çatıda çok fazla yürümek istemedim.

Y u k a r ı d a y k e n yeni krallığımı inceledim, ağırlığımı sopama verdim. Güneş parlıyordu, gökyüzünün mükemmel maviliğini bozan birkaç bulut vardı. Yakın mesafede, küçük orman huzur içinde hışırdıyor ve güneş ışığı nehrin suyunda parlıyordu. Altımdaki kasaba hareketsiz ve sessizdi. Muhtemelen bana ürkütücü gelmeliydi - insanlar tarafından inşa edilmiş bir yer şimdi boş ve terk edilmiş.

Ama alışık olduğum şey buydu. Bu doğal geliyordu. Ben yeni dünyanın çocuğuydum. Hayatı hiç farklı deneyimlememişim. Çöp karıştırmak, avlanmak ve hayatta kalmak için bulduğum her şeyi kullanmak bana neredeyse

Doğum. Hiçbir insan ya da yaratığın aniden içeri girip beni soymaya ya da öldürmeye çalışamayacağı güzel ve güvenli bir evde uyuma lüksünü hiç tatmamıştım. Ya da bir buzdolabını açıp soğuk içecekler ve taze yiyecekler bulmanın, orada oturup istediğim zaman yiyip içmemi *beklemenin*.

Bu fikir neredeyse gülünçtü. İstedğim her şeyi alabilmek mi? Bir dükkana girip, üzerinde yaşlı bir adamın yüzünün basılı olduğu işe yaramaz bir kağıt parçası karşılığında *başka* birinin pişirdiği, pişirdiği, avladığı ya da yetiştirdiği bir şeyle çıkmak? Parayla ilgili sahip olduğum tek kavram babamın bana açıkladığı şeydi. İnsanlar neden istemedikleri şeyleri işe yarar bir şeyle takas etmemişlerdi? Bıçak, su ya da yakacak odun gibi? Eski dünya insanları çok tuhaftı.

Burada hiçbir şeyin yaşamadığından emin olduktan sonra aşağıya indim ve gece boyunca hiçbir şeyin içeri sızmadığından emin olmak için tüm binaları kontrol etmeye başladım. Kasabanın çevresine ayak basan olursa duyabilmek için derme çatma kemik çanlara bağlı tuzak telleri inşa etme fikrini düşünmüştüm ama sorun şuydu ki burası çok sessizdi, onlar da duyabilirdi. İnsanlar bunun bir tür sinyal olduğunu hemen anlayabilirdi ve beni en çok endişelendirenler de insanlardı.

Günlük turlarımı yaparken, eski pastanede bazı gevşek döşeme tahtaları fark ettim, bu yüzden onları söktüm ve bir kullanım alanı bulabileceğimi düşünerek yanımda taşıdım. Ayrıca ilk başta kafamı karıştıran büyük bir sicim rulosu buldum, ancak ön tarafında dükkanın logosu olan bir yığın pembe ve krem kutularının yanındaydı. Belki de pastaları kutulara koymuşlar ve güzel görünmeleri için sicimle tutturmuşlardı. En iyi kullanım değildi ama her neyse, artık benimdi.

Kasabamın hala boş olduğundan emin olduktan sonra, topladığım eşyaları atmak için daireye geri döndüm. Yangın odamın duvarlarını yıkmıştım, böylece oraya ulaşmak için sürekli sokağa çıkmak zorunda kalmayacaktım. Boşluktan içeri daldım ve mataramı daha önce kaynatıp soğumaya bıraktığım suyla doldurmak için eski dairelere doğru ilerledim.

Ateş odasına adımımı attığımda durdum. Ateşliğimin yanında düzenli bir yığın halinde kemikler vardı.

Küçük hayvan kemiklerine benziyorlardı ama yakaladıklarımın sakladıklarım değillerdi. Onlar kararmıştı ve hala odanın kenarında duruyordu, dün gece sertleşmeleri için yanan ateşin üzerine bıraktıktan sonra onları koyduğum yerde.

Sopamı tek yumruğumla sıkıca kavradım, avuç içim sinirden nemlenmişti, tek bir adım daha yaklaştım. Gözlerim tavadaki deliğe kaydılar ama orada hiçbir şey yoktu. Belki... belki tepemden bir kuş uçmuş ve onları düşürmüştü. Ama o zaman da ateşimin külüne düşmüş olurlardı ve bunlar düzgün bir şekilde yığılmıştı. Kesinlikle çatıdan düşmemişlerdi.

Odanın etrafına baktım, küçük bir hayvanın ya da canavarın yemek için yakaladıklarıyla birlikte içeri kaçmış olabileceği herhangi bir delik olup olmadığını kontrol ettim. Yerde açtığım delik hâlâ kapalıydı. Kapı ben açmadan önce kapanmıştı.

İçeri girmenin tek yolu çatıydı. Tekrar yukarı baktım, parlak gökyüzü gözlerimi yakana kadar sertçe baktım. Tamamen sessizdi. Yukarıda hareket eden hiçbir şey duyamıyordum. Yavaşça kemiklere doğru yürüdüm ve çömeldim. Temizlenmiş gibi görünüyordular, üzerlerinde ne et ne de yağ kalmıştı.

Tedirginlik tenimi karıncalandırdı. Burada bir şey *vardı*. Doğrulup tekrar çatıya baktım. İçgüdülerim toparlanıp yola devam etmemi söylüyordu. Bir şey ben görmeden kasabama girip çıkmıştı. Güvenli değildi.

Ama... kahretsin, yorulmuştum. Her gün kilometrelerce yürümekten, uyuyacak nispeten güvenli bir yer aramaktan yorulmuştum. Mataram boşalmadan önce bir su kaynağı bulup bulamayacağım konusunda endişelenmekten yorulmuştum. Sürekli tetikte olmaktan, ufku canavarlara ya da insanlara karşı taramaktan yorulmuştum.

Babam ölmeden önce yaşadığımız eski çiftlik evini terk ettiğim için ilk kez pişman olmuyordum. O gidene kadar orası bana kendimi güvende hissettirmişti ve belki biraz daha dayanabilseydim, kederimi bastırabilseydim, orada kendimi yine güvende hissedebilirdim.

Ama onun cesediyle arka bahçede yaşama düşüncesi... hayır. Şimdi bile, üç yıl sonra, kederim göğsümde ezici bir acı zonklamasından, bazen görmezden gelebileceğim düşük, sürekli bir ağrıya dönüştüğünde, orada kalamayacağımı biliyordum. Burada, onsuz kendime bir hayat kurmak zorundaydım. Tek başıma.

Meydan okuyan bir öfkeyle çatıdaki deliğe baktım. Görünmeyen bir yaratığın beni buradan uzaklaştırmasına izin veremezdim, hele ki bunca zamanımı burayı güvenli bir yer haline getirmek için harcadıktan sonra. Ve eğer çatıdan buraya bir şey girdiyse, bunun bir insan olmama ihtimali vardı. Bu beni biraz daha iyi hissettirdi. Akıncıların canavarlardan korktuğunu biliyordum ama ben canavarlarla daha iyi başa çıkabilirdim. Diğer insanlar beni korkutuyordu.

Diğer insanlar acımasız ve hesapçıydı. Diğer insanlar eşyalarımı almak için beni öldürmeye çalışırlardı. Kilisede yaşadığım o olay hafızama kazınmıştı. O zamanlar, bazı adamların neden küçük bir çocuğu buraya götürmek istediklerini düşünmemiştim. Neden bizi izlediklerini ve gelip beni ayartmaya çalıştıklarını. Ama şimdi anlıyordum.

Canavarlar bunu yapmaz. Canavarlar içgüdüleriyle hareket eder. Aç olmadıkları ve iyi bir yemek gibi görünmediğiniz ya da yanlışlıkla onların bölgesine girmediğiniz sürece sizi yalnız bırakırlardı. Burada bazı insansı canavarlar olduğunu biliyordum; konuşabilen ve mantıklı düşünebilen zeki canavarlar. Ama hiç karşılaşmamıştım. Daha nadir görünüyorlardı.

Ve zeki bir canavarın insan kampına kemik yığını bırakmak gibi tuhaf bir şey yapacağından şüpheliydim. Neden yapsınlar ki? Tabii gerçekten sinsî bir şey beni bulup korkutmaya çalışmıyorsa -eğlence olsun diye beni korkutmak için zihnimle oynamıyorsa.

Elim hâlâ sopamı tutarken kemikleri toplamak için eğildim. Onları buraya bırakan her kimse belli ki onları istemiyordu ve ben de onları kullanabilirdim.

Ve eğer görünmeyen kemik kurtarıcısı geri gelirse, onlar için hazır olurdum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

O gün akşam yemeğimi pişirmek için odama geri döndüğümde bir kemik yığını daha vardı.

Kuş kemiğine benziyorlardı, narin ve içi boştu, yanlarında da bir yığın siyah tüy vardı. Onları topladım ve bir kenara koydum, yemeğimi pişirirken ve iki saniyede bir çatıya bakarken çok fazla korkmamaya çalıştım.

Ertesi sabah, etrafı kolaçan ettikten sonra, tehlikeli çatıyı riske atmaya ve gökyüzüne açık bir delik olmaması için bir çeşit ızgara yapmaya karar verdim. Dükkânlardan birinin arkasında, paslanmış ve kırılğan olduğu için binanın tuğla duvarına dayayıp bir bölümünü koparabileceğim bir zincir bağlantı çitin kalıntıları buldum. Kütleli bir şey içinden geçmeye çalışırsa geçebilirdi ama elimde başka bir şey yoktu. Ayrıca, küçük bir şeyin huzur içinde yemek yemek için içeri sızdığından oldukça emindim. Hiç değilse bunun caydırıcı olacağını düşündüm.

Yangın odamın üstündeki çatıdaki deliğe doğru sürünürken terliyordum, her şeyin çökeceğine ve aşağıdaki zemine düşerken bir bacağımı kıracağıma ikna olmuşum. Ama tuttu, çit parçasını deliğin üzerine yerleştirmeme ve tuğlalarla ağırlaştırmama izin verdi. Kalitesiz bir güvenlik önlemiydi ama işe yaramak zorundaydı.

Yine de o akşam daha fazla kemik ortaya çıktı. Mataramı doldurmak için odaya girdikten sonra onlara bakarken kafa derim karıncalandı. Gözlerimi tavana diktiğimde, derme çatma havalandırma deliğimin hâlâ yerinde olduğunu gördüm. Dişlerimi sıkarak ve korkunun beni ele geçirmesine izin vermemeye çalışarak odanın her santimetrekaresinde delik aradım. Alt kata indim ve orayı da aradım, bir şeyin içeri girmesinin olası bir yolunu aradım. Hiçbir şey yoktu.

Gitme dürtüsü tekrar yükseldi. Ama bir şey bana diyordu ki... bu her neyse, bana zarar vermek istiyor gibi görünmüyordu. Bir canavar bile olmayabilirdi. Yemek için diğer hayvanlarla savaşmak zorunda kalmayacağı bir yere yemeklerini getiren küçük bir hayvan olabilirdi.

Her neyse, ben etraftayken hiç ortaya çıkmadı. Başka hiçbir yerde ondan bir iz görmemiştim. Buradan ayrılmak konusunda isteksizdim. Kendimi iyi hissediyordum ve görünmeyen kemik toplayıcıma rağmen güvende hissediyordum. Buralarda bu çok nadirdi.

Şimdilik kalmaya karar verdim. Ateşimin yanında daha sinsi bir şey belirirse - ne bileyim, bir insan kafası ya da onun gibi bir şey- giderdim.

Ama şimdilik, bu kasabayı başka bir küçük yaratıkla paylaştığımı isteksizce kabul ettim.

Ertesi gün, kemik bırakmamıştı. Küçük bir çubuk yığını bırakmıştı. Ondan sonraki gün, boş bir kuş yuvası. Sonra eski bir pişmiş toprak saksı, bir tarafı çatlamış ve diğer tarafı tamamen yontulmuş. Sonra eski bir tırmığın başı.

Bir sabah yangın odasına girdiğimde pürüzsüz nehir taşlarından oluşan bir yığın gördüm ve tavandaki deliğin üzerindeki havalandırmaya bakarken ağzım hafifçe aralandı.

Bunlar... hediyeler miydi?

Test etmeye karar vererek taşları topladım ve gizemli bir şekilde aldığım diğer nesnelerle birlikte odanın kenarına koydum. Sonra kasabada araştırma yapmaya gittim ve pastaneden aldığım yumuşak, işe yaramaz karton kutulardan birkaçıyla geri döndüm. Onları ateşin yanına koydum ve çıkmadan önce bir kez tavana baktım.

O gün geri döndüğümde kutular gitmişti. Yerlerinde, kir içinde kalmış, kapağı kırışmış ve tanınmayacak kadar solmuş, su dolu bir kitap vardı. Gözlerim temkinli bir şekilde tavana doğru kaymadan önce tek bir kahkaha attım.

Kitaba yaklaşıp diz çöktüm ve dikkatlice elime aldım. Sayfalar ince bir kumaş gibiydi, o kadar kırılgandı ki en ufak bir sert dokunuşa bile yırtılabilirdi. Kitap biraz sulanmış görünüyordu, bazı sayfalar okunamaz haldeydi. Ama elimde kitapla doğrulurken ağzım küçük bir gülümsemeye dönüştü.

Ondan sonra bu bir oyuna dönüştü. Yatağa girdiğimde ateşin yanına bir şeyler bırakırdım; kırık bir kahve fincanı, ormanda gördüğüm özellikle güzel bir yaprak ya da eski, ezilmiş bir gazoz kutusu. Kullanamayacağım şeyler. Ve her sabah, her zaman gitmiş, yerini başka bir şey almıştı. Balık kılçıkları, kirli eski bir kavanoz, parçalanmakta olan tek bir eski spor ayakkabı. Kavanozu temizledim ve içindeki nehir taşlarını ve küçük kemikleri sakladım.

Bana bu hediyeleri bırakan her kimse ya da her neyse, hâlâ tek bir bakış bile görmemiştim. Ama tedirginliğim azalmıştı. Belki bu aptalcaydı ama... etrafta başka birinin olduğunu bilmek güzeldi. Bu kadar uzaktan da olsa başka bir varlıkla etkileşime giriyordum. Üç yıldır tek bir kişiyle bile konuşmamıştım.

Bir gece ateşin üzerinde yemeğimi pişirirken boğazımı temizledim ve tereddütle konuştum. "Eğer... buradaysan, dışarı çıkabilirsin."

Bunu önermek muhtemelen çok kötü bir fikirdi ama bir haftadan uzun süredir birbirimiz için bir şeyler bırakıyorduk. Meraklanmıştım. Yangın odasına nasıl girdiklerine dair hâlâ hiçbir fikrim yoktu; tavandaki deliğin üzerindeki geçici havalandırma hâlâ yerinde duruyordu. Pencereleer tahtayla kapatılmıştı ve yerdeki deliğin üzerindeki dolap kapağı yerinden oynamamıştı. Biliyordum, çünkü bir tarafa kaymış olup olmadıklarını görebilmek için kenarlarına küçük taşlar yerleştirmiştim.

Bana hiçbir cevap gelmedi. Çok fazla hayal kırıklığına uğramamaya çalıştım ve göğsümdeki ağrıyı görmezden gelerek sessizce yemeğimi yedim. Bunun artık sadece babamı özlemek değil, içi boş bir yalnızlık duygusu olduğundan şüpheleniyordum. Burada evlerin birbirine bu kadar yakın olmasından insanların doğal olarak birbirlerine çekildiklerini tahmin etmişim. Bir araya gelerek topluluklar oluştuyorlardı. Belki de insanlar benim gibi tamamen yalnız o l m a k için yaratılmamışlardı.

Ancak şehirlerden birine gizlice girme veya bir akıncı kampına katılma düşüncesi beni soğuk terler döktürdü. Bir şehre nasıl gireceğimi bile bilmiyordum ve akıncıların kamplarına gelip içeri alınmalarını isteyen yabancılara pek de sıcak bakmadıklarından emindim. Denesem bile beni gördükleri yerde öldürmeleri muhtemeldi.

Ve etrafımda çok fazla insan olmasını *istemiordum*. Hayatım boyunca tek bir arkadaşım olduktan sonra, etrafımın sürekli insanlarla çevrili olması düşüncesi beni dehşete düşürüyordu.

Ama... Birlikte olacağım bir kişi daha olsa hiç fena olmazdı. Bir kişi iyi olurdu. Bununla başa çıkabilirim. Güvenebileceğim ve gün boyunca konuşabileceğim biri. Karanlıkta yanımda uyuyacağını bildiğim biri, böylece kendimi o kadar da önemsiz hissetmezdim.

Ama böyle bir şey olmayacaktı. Bir arkadaşına sahip olduğum en yakın şey, bana tuhaf hediyeler bırakan görünmeyen kemik toplayıcısıydı ve belli ki kendilerini bana göstermek istemiyorlardı.

Yemeğimi bitirdikten sonra ateşi yaktım ve her gece sunduğum adakları yere bıraktım. Bu gece, biraz daha değerli bir şeydi. İyice temizlediğim sağlam bir metal şişe. Onu kullanabilirdim ama... Onlara gerçekten bir anlamı olan bir hediye vermek istedim. Burada işe yarar ve değerli bir eşya, ezici yalnızlığı biraz olsun savuşturdukları için bir teşekkür. Bu noktada en azından biraz zeki olduklarından oldukça emindim, bu yüzden umarım eşyanın değerini anlamışlardır.

Odadan çıkmadan önce sessizce "İyi geceler," dedim. Orada hiçbir şey olmadığını bilmeme rağmen tavana bakmaktan kendimi alamadım.

Ertesi sabah, şişenin yerini ölü bir tavşan almıştı.

Yaklaşıp yanına çömeldiğimde geniş bir sırtış ağzımı gerdi. Kan çoktan çekilmişti ama hayvanın boynundaki kan lekesi hâlâ ıslaktı ve vücudu gibi hafifçe sıcaktı. Tazeydi.

Sanırım bugün ava gitmeme gerek yoktu. Ateşi yakarken ve avı giydirirken keyfim yerindeydi, kendi kendime konuşuyordum - ve belki de yakınlarda beni dinliorsa görünmeyen yoldaşımla. Kahvaltımda kızartmak için az miktarda et kestim, şimdiden bu gece bunun kadar iyi ne hediye bırakabileceğimi düşünüyordum.

Avın geri kalanını soğuk kalan bir bodruma götürdüm, iyi bir av günü geçirdiğimde fazladan et sakladığım yerdı. Sonra kasabada takas için bir şeyler aramaya başladım. Sonunda, taş ve küçük kemiklerden oluşan kavanozumu ve sicim rulosunu topladım ve kasabanın bir ucundaki gözetleme yerime yerleştim.

Tornavidayla delik açmaya çalışırken birkaç taşı mahvettikten sonra kemiklere odaklandım. Bazılarını henüz sertleştirmemiştım, bu yüzden delik açabileceğim kadar yumuşaktılar ve onları bir sicim uzunluğuna bir düzen içinde geçirdim.

Sonuç oldukça barbarca görünüyordu - küçük kemiklerden oluşan bir kolye - ama bunun iyi bir hediye olduğunu düşündüm. Gizemli arkadaşşıma bırakmak için akşama kadar bekleyemeyecek kadar heyecanlıydım, bu yüzden onu ocaklığa götürüp bıraktım ve nehirden su toplamak için oradan ayrıldım.

Alacakaranlıkta tavşanı bodrumdan aldım ve heyecandan içim kıpır kıpır olarak yangın odasına götürdüm. Kolyenin gitmiş olduğunu görünce sırtıttım. Umarım beğenmişlerdir.

Ama ateşi yakıp tavşanın geri kalanını kızartırken, biraz hayal kırıklığına uğradığımı hissetmekten kendimi alamadım. Bir parçam, bu hediyeenin kendilerini göstermelerini sağlayacak bir hediye olmasını ummuştu. Belki de bana teşekkür etmek için? Onu bile bilmiyordum.

Yemeğimi sessizlik içinde yedim, kulaklarım yakınlarda olduklarını düşündürecek en ufak bir ses için zorlanıyordu. Ateşin çıtırtısı normalde beni rahatlatırdı ama bu gece kendimi dayanılmaz derecede yalnız hissetmeme neden oldu. Bu uçsuz bucaksız çorak arazide küçücük, önemsiz bir zerre gibi, yapayalnız ve hayatta kalmak dışında daha büyük bir amacı olmayan biri gibi. Belki de bu yeterliydi -sadece var olmak- ve bunun için minnettar olmam gerektiğini biliyordum. Parçalara ayrılmadığım ya da bir bütün olarak yenmediğim için minnettar olmalıydım.

Canavar bir varlık tarafından bir bebek. Babam beni bildiği en iyi şekilde güvende ve hayatta tuttuğu için minnettarım.

Ama aynı zamanda, bunun düşüncesi -hayatımın geri kalanında yalnız olmak, ıssız bir toprak parçasında mutlak bir sessizlik içinde yaşamak- kasvetliydi. Bazen, babamın yirmi yıl önce canavarlar geldiğinde ordunun güvenli bölgelerinden birine gitmek yerine burada kalmaya karar verdiğini düşündüğümde bir öfke dalgası yükseliyordu. Eğer bir sürü insanın arasında büyümüş olsaydım, buna alışırdım. Okula gidebilir ve arkadaşlar edinebilirdim. Bir işim olurdu. Birini bulabilirdim.

Belki de diğer insanlara karşı bu kadar derin bir güvensizlik duygusu geliştirmezdim. Dışarıda iyi insanlar *olduğundan* emindim. Babam da iyiydi. İyi olduğumu düşünmek hoşuma giderdi, kimseyi soymaya ya da öldürmeye çalışmazdım. Canavarlar önce beni öldürmeye çalışmadıkça onları öldürmezdim. Yemek için öldürmek zorunda kaldığımda, bunu temiz, hızlı ve olabildiğince acısız yaptım.

Ama suçluluk ve keder her zaman kızgınlığı çabucak yok ederdi. Babam elinden geleni yapmıştı. Doğru olduğuna inandığı şeyi yapmıştı. Olması gerekenden daha genç öleceğini bilmiyordu.

Düşüncelerimde o kadar kaybolmuştum ki, ateşin üzerindeki havalandırmanın hafifçe kayarken çıkardığı ses ilk başta dikkatimi çekmedi. Yerinden oynatılan bir tuğlanın yumuşak sesi aşağıya doğru süzüldüğünde donup kaldım.

Üçüncü gürültüde sopamı kaptığım gibi ateşten uzaklaştım, karanlık deliğe bakarken kalbim küt küt atıyordu.

"Eğer bir şeyleri bırakan sensen, içeri girebilirsin," dediğimi duydum, sesim sinirden boğuk çıkıyordu. "Ama benim silahım var. Eğer bana zarar vermeye çalışırsan, kendimi savunurum."

Bu dünyadan olmadığı kesin olan yumuşak, alçak bir ses duydum. Ateşin dumanı yukarıda ne olduğunu gizlediğinden pek bir şey göremiyordum, ama sonra çitler yoldan çekilirken yukarıdaki yıldızların göz kırıp söndüğünü gördüm.

Gökyüzünü kapatan karanlık bir şekil belirlediğinde nefesim boğazımda düğümlendi. Bir şey delikten içeri süzüldü. Uzun ve zayıftı, insansı bir şekli vardı ama... *dört* kolu mu vardı? İki deliğin kenarına tutunurken, bir diğeri tavana tutunmak için kıvrılıyordu.

Delikten tamamen geçtiklerinde i ç i m i bir korku kapladı ama her nasılsa... giriş ya da demirbaş olmamasına rağmen tavana yapışmışlardı. Bir an kıpırdamadan öylece kaldılar, sonra zarifçe aşağı indiler ve beni sıçratıp bir adım geri attırdılar.

Koyu tenini seçebiliyordum. Sarsıntılı uzuvlar. Yanlarında belirgin kulakları olmayan pürüzsüz bir kafa. Ateş aramızdaydı ama canavar yavaşça doğrulup tam boyuna ulaştığında, duman ve alevlerin arasından gözlerimiz kilitlendi.

Kemik toplayıcımla sonunda buradaydı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Canavara bakarken konuşamıyordum. Dört kolu yanlarından gevşekçe sarkıyor, fazladan iki kolu koltuk altlarından çıkıntı yaparak zayıf, düz göğüslerinin yanlarına yapışuyordu. Kasları belirgin ama sarkıktı ve ateşin ışığı üzerlerinde titreşirken derileri koyu yeşil görünüyordu, sanki ıslakmış gibi hafif bir parlaklık vardı. Elleri büyüktü, hafif perdeli üç parmakları ve bir başparmakları vardı. Parmak uçları geniş ve yassıydı; tıpkı bir kurbağanınki gibi.

Yapıları gibi, yüzleri de insansı idi. Gözleri çok büyük ve simsiyahtı, içlerinde turuncu alevler dans ediyordu. Burunları küçüktü, neredeyse oyuncak bebek gibiydi ve ağızları küçüktü, dudakları düzdü. Görebildiğim kadarıyla hiç saçları yoktu ve çeneleri sivriydi, bu da başlarını yukarı kalkık bir gözyaşı damlasına benzetiyordu.

Bir tür uzaylıya benziyorlardı.

Sessizce bana bakıyorlardı. Sonra gırtlaklarının titrediğini gördüm, yine alçak bir ses çıkardılar ama bu seferki bir soru gibiydi. Sondaki tonlama farklıydı. Sanki beni ürkütmek istemiyorlarmış gibi kıpırdamadan duruyorlardı ama yüz hatları, ifadelerinden emin olamayacağım kadar insandıydı.

Dik durduklarında benden daha uzunlardı. Bacakları uzundu ama ateş yüzünden ayaklarını göremiyordum. Üzerlerinde kıyafet yoktu ama bacaklarının arasında sadece pürüzsüz bir tümsek vardı - oraya çok uzun süre baktığımdan değil.

Gergin bir şekilde boğazımı temizlediğimde, başlarının her iki yanındaki iki küçük kanadın sesle birlikte kalkıp çırpındığını gördüm. Kulakları mı?

"H-hi," dedim sessizce.

Sesimi duyunca başlarını eğdiler ve iki elleri bir başka yumuşak tril sesi çıkarırken seğirdi. Bu seferkinin sesi daha heyecanlıydı.

Tamamen insanlık dışı bir dilde birkaç kelime söylediler; klik sesleri, uzun "r" sesleri ve daha fazla tril sesi. Aniden dört ellerinden birini kaldırdıklarında sıçramamayı başardım ve içi boş bir cınlama sesi bakışlarımı aşağıya çekti.

Yaptığım kolyeyi bileklerine sarmışlardı. Bunu görmek beni biraz olsun sakinleştirdi; bu kesinlikle benim kemik toplayıcımdı, bana hediyeler bırakan görünmeyen ziyaretçimdi. Buraya gizlice girmiş başka bir canavar değildi.

Ağzım küçük bir gülümsemeye dönüştü. "Beğendin mi?"

Başlarını tekrar eğdiler ve bakışlarımı bileklerine doğru takip etmeden önce dikkatle yüzüme baktılar. Tekrar bana baktıklarında, küçük ağızları gülümseme olduğunu düşündüğüm bir şekilde genişlemişti. Bileğini sallayarak kemiklerin titremesine neden oldu ve başka bir şey söyledi. Temkinli bir şekilde kıkırdadım.

"Bunun bir evet olduğunu varsayıyorum." Yutkunarak canavara kendi gergin gülümsememi sundum. "Beni anlayabiliyor musun?"

İnsana benzeyen bir hareketle başlarını bir o yana bir bu yana salladılar, gülümsemem genişledi.

"Lee-tol." Bu tek kelimeyi bir klik sesi ve kısa bir trıl takip etti. "Lee-Little?" diye sordum. "Beni biraz anlıyor musun?"

"Ssspeak-lee-tol."

Heyecandan içim kıpır kıpır oldu. "Biraz İngilizce konuşabiliyor musun? Benim dilimi?"

"Lee-tol," diye tekrarladılar ama bana bir kez daha gülümsediler.

"Tamam." Etrafıma bakındım, sonra tereddütle yere bağdaş kurup oturdum ve sopamı yanıma koydum. "Oturmak ister misin?"

Beni anladılar mı yoksa yaptıklarımı taklit etmeye mi karar verdiler bilmiyorum ama zarif bir şekilde ateşin diğer tarafındaki yere oturdular. Artık yüzlerini görmek daha zordu ve alevlerin arkasından bakmaya çalıştım.

"Buraya gelebilirsin. Eğer istersen." Nedense yanaklarım ısındı. Beni anlamamış olmaları ihtimaline karşı, gelip daha yakına oturmalarını işaret ettim.

Yavaşça ateşin etrafında dört ayak, yani altı ayak üzerinde süzöldüler. Süzülüşlerindeki yırtıcı zarafet kalbimin bir an için teklemesine neden oldu ama sonra canavar birkaç adım ötede durdu ve benim duruşumu taklit ederek bacak bacak üstüne attı.

"Um..." Pantolonumun kumaşıyla oynadım, kendimi anlaşılmaz bir şekilde gergin hissediyordum. "Ben Jamie." Bir elimi göğsüme koydum. "Jamie."

Canavarın kafası tekrar eğildi. Artık daha yakın olduklarına göre, ben her konuştuğumda kafasının yanlarındaki küçük kanatların çırpındığını kesinlikle görebiliyordum. Neredeyse küçük solungaçlara benziyorlardı ama kulak olduklarından oldukça emindim.

Bir ses çıkardılar, sonra da "Jay-mee" dediler.

Yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. Birinin adımı en son ne zaman söylediğini hatırlayamıyordum - babamın ölmeden önce en son ne zaman söylediğini hatırlayamıyordum.

"Evet. Jamie." Tekrar göğsümü sıvazladım, sonra canavarı işaret ettim.

Yavaşça bir elini göğsüne götürdü ve benim yaptığım gibi sıvazladı.

"Ruke."

Uzun ve yuvarlanarak çıktı-Rrrruuke. Ben de R'lerimi aynı şekilde yuvarlamaya çalıştım ama başaramadım. Biraz gülerək, "Ruke iyi mi?" diye sordum.

Canavar heyecanlı bir tril sesi çıkardı ve göğsünü tekrar okşadı. "Lo. Ruke."

Lo. Bunun evet anlamına gelip gelmediğini merak ettim.

"Yani, um..." Ne söyleyeceğimi -ne anlayabileceklerini- düşünmekte zorlandım. Bileğindeki kolyeyi işaret ederek, "Kolyeyi beğendiniz demek?" diye sordum.

Ben konuşurken Ruke öne doğru eğilmiş, dikkatle dinliyordu. Sonra küçük ağzı yukarı doğru eğildi ve kemikleri şingırdatmak için bileğini salladı.

"Lo. *Yah ji*, Jay-mee." Odanın kenarındaki hediye yığınına işaret ederek, beynimin tam olarak algılayamayacağı kadar hızlı bir dizi tıkırtı, tril ve yuvarlanma sesi çıkardılar.

Kıkırdayarak bana getirdikleri ıvır zıvırlara baktım. "Evet, hediyeleriniz harikaydı. Teşekkür ederim."

"Ttthh-enk-yoo." Bir el havaya kalktı. "*Yah ji*. Ttthh-enk-yoo."

"*Yah ji* teşekkür ederim mi demek?" Kararsızca sordum ve tekrar el hareketi yaptılar. İnsanların baş sallamasına eşdeğer bir hareket olup olmadığını merak ettim.

"Lo. *Yah ji ma* thenk yoo." Tekrar öne doğru eğilen iri siyah gözleri bir kez daha kırıştı. "Biraz daha konuş, Jay-mee."

Daha fazla konuşmamı mı istediler? Kimseyle konuşmaya alışık değildim. Bu istek karşısında zihnim bir anda tamamen boşaldı. Sinirli bir şekilde dudaklarımı yaladım ve söyleyecek bir şeyler aradım.

"Tamam, um... Bu sizin bölgenizse özür dilerim. Teşekkür ederim, *yah ji* bunu benimle paylaştığın için. İstersen gidebilirim."

Son söylediğim tahta çıktı. Toparlanıp Çorak Topraklara geri dönme, uzaktan güvenli bir yer bulana kadar günlerce yürüme düşüncesi beni perişan ediyordu. Özellikle de şimdi... burada başka biri varken.

"Goh mu?" Ruke başını eğerek tekrarladı.

"Evet." Eşyaları bir çantaya koyma taklidi yaptım, sonra iki parmağımı kullanarak yürüyen bir insanı gösterdim.

Ruke'un gözleri irileşti ve elleri farklı bir hareket yapmak için yukarı kalktı. "*Pe*. N-hayır. Goh yok."

Gülümsememi engellemek için dudaklarımı büzdüm ama Ruke bana masum gözlerle bakınca başarısız oldum.

"Tamam," dedim. "Gitmeyeceğim."

Ağızları tekrar eğildi. "Thenk yoo."

"Peki... Nasıl biraz İngilizce biliyorsun? Daha önce... başka insanlarla konuştun mu?"

Bunu düşününce göğsümde gülünç bir sıkışma hissettim.

"Hayır." Ruke yine kafa sallamak gibi olduğunu tahmin ettiğim o el hareketini yaptı. Sonra bir elini kaldırarak başının yan tarafındaki yaldız benzeri kanada dokundu. "L-lee-sen. Konuşmak yok."

Başımı salladım ama midemin çukurunda düşük bir huzursuzluk uğultusu toplandı. "İnsanlar buraya geliyor mu o zaman? Konuşmalarını dinlemen için mi? Um... insanlar." Kendimi işaret ettim, sonra belli belirsiz etrafımızı gösterdim. "Buraya mı geliyorlar?"

Ruke'nin başı yine o sevimli yan yan sallanışını yaptı. "Uzun zaman olmadı." Bunun insanların uzun süredir burada olmadığı anlamına geldiğini umuyordum.

"Tamam." Umutsuzca söyleyecek başka bir şey düşünmeye çalıştım, gözlerim ateşin yanındaki kızarmış tavşanın geri kalanına takıldı. "Aç mısın?"

Öne doğru kaydım ve tabak olarak kullandığım eski ahşap doğrama tahtasını kapmak için uzandım. Arkama yaslanarak onu aramıza koydum ve eti işaret ettim. "Devam edin."

Ruke hareket etmedi. Benimle etin arasına baktılar, başları tekrar eğildi.

Gülerek bir parça et kopardım ve onlara uzattım. "Aç mısınız? Yemek mi?"

"Ffffood." Tereddütle uzandılar ve parçayı aldılar. "*Peran*. Sshhare?"

"Evet!" Cesaretle başımı salladım. "Paylaş. Yemeği paylaş. Onu yakaladın, bu yüzden biraz yemeyi hak ediyorsun."

Bir tril sesi çıkararak eti ağızlarına götürdüler ve doldurdular, beni tekrar güldürdüler. Kendi parçamı alıp onları izlerken yavaşça çiğnedim.

"Bu arada o bir kolye olacaktı," dedim kuru bir sesle, bileklerindeki kemiklere başımı sallayarak. "Ama bilezik olarak da iyi görünüyor."

"Neck-luss?"

Yağlı parmaklarımı pantolonuma silerek ilerledim ve elimi uzattım ama donup kaldım. "Um, sorun olur mu? Sana dokunursam?"

Ruke büyük sıvı gözleriyle bana bakıyordu. Eti yutarken boğazının titrediğini gördüm. "Dokun. *Lo-evet*."

Sinirlerim yine gerilmişti, kolyeyi bileğinden dikkatlice çözdüm. Derisi ıslak değildi ama aynı anda hem pürüzsüz hem de hafif pütürlü olan alışılmadık bir dokusu vardı. Sıcaktı. Bileğindeki parmaklarımı izleyen gözlerini hissedebiliyordum ve kolyeyi yukarı kaldırdığımda yüzüm ısındı.

Kendi boynumu göstererek, "Boynunuza dolanıyor" dedim.

"Boyun," diye tekrarladılar, boğazıma bakarak. "Boyun."

Kıkırdayarak, "Evet. Takayım mı?" dedim.

Bir elleri hızla kalkarak olumlu bir hareket yaptı ve sonra ben eğilip ikiz ve kemik kolyeyi dikkatlice boyunlarına geçirirken tamamen hareketsiz kaldılar. Kolye enselerindeki bir şeye takıldı ama herhangi bir acı sesi çıkarmadılar. Arkama yaslanmadan önce bir düğüm atıp sabitlerken parmaklarım beceriksizce hareket etti.

"İşte." Onlara gülümsedim. "Harika görünüyor."

Ruke aşağı baktı ve kolyeyi görebilmeleri için yavaşça boğazlarından çekti. Sonra tekrar bana baktı, küçük ağzında bir gülümseme daha belirdi.

"Evet, Jay-mee. Harika."

ALTINCI BÖLÜM

Ruke İngilizceyi şaşırtıcı derecede hızlı öğrendi.

Benden sürekli konuşmamı istediler, ben de sesim kısılana ve boğazım ağrıyana kadar konuştum. Artık kendilerini gösterdiklerine göre, çok daha sık gelmeye başladılar. İlk başlarda, akşamları ben yemek pişirirken utangaç bir şekilde ocağa giriyorlardı. Sonra ben içeri girdiğimde beni bekliyor oluyorlardı. Birlikte yemek yiyor, konuşuyor, birbirimizin dillerini öğreniyorduk - gerçi Ruke İngilizceyi benim onların klik sesleri, yuvarlanma sesleri ve trillerle dolu dillerini öğrendiğinden çok daha hızlı öğreniyordu. Bazı sesleri insan boğazım ve dilimle çıkaramıyordum.

Yaklaşık bir hafta sonra, bir sabah ortaya çıktılar ve onlara gün ışığında ilk kez doğru düzgün bakabildim. Derileri koyu yeşil renkteydi ve boyunlarının arkasında daha tüylü, solungaç benzeri çıkıntılar vardı ve kuyruk sokumlarında sivrilmeden önce omurgalarından aşağı doğru iniyorlardı.

Ruke bana şehirde eşlik ederken elleri ve ayakları üzerinde hareket etmeyi tercih etti. İstedikleri zaman gülünç derecede hızlı hareket edebiliyorlardı ve duvarlar ve tavanlar gibi pürüzsüz yüzeylere tutunma yeteneklerini birçok kez gösterdiler, benim için bir şeylere ulaşmak ya da hevesle bana bir şey göstermek için koşuşturdular.

Bir gün geniş, düz parmak uçlarını merakla incelememe izin verdiler. Parmak uçları kavrayıcı bir his veriyordu; tam olarak yapışkan değillerdi ama belirgin bir yapışkanlıkları vardı. Onlar da çok uzadığında kestiğim kirli sarı saçlarımı dikkatle yokladılar. Onlara sırtıttığımda, kendi kahkaha versiyonları olduğundan emin olduğum alçak bir ses çıkarırlardı.

Onlardan doğru bir şekilde nasıl bahsedeceğimi bilmek istiyordum -burada onlardan bahsedebileceğim başka kimse yoktu- bu yüzden cinsiyet hakkında bir konuşma yaparak yolumuzu bulduk. Ruke, yapmacık bir İngilizceyle bana kendi türlerinin hepsinin aynı olduğunu, aralarında biyolojik bir fark olmadığını açıkladı. İnsan cinsiyetini açıklamaya çalıştığımda, anladıklarını belirten bir ses çıkardılar ve sorgulayıcı bir şekilde beni işaret ettiler.

"Ben mi?" diye sordum. "Ben-um, ben erkeğim, yani he diye hitap ediyorum.

O ve o." "Evet." Benden öğrendikleri gibi başlarını salladılar. "Ben. Evet. Aynı sen."

Tamam, sadece kendi düşünce süreçlerim için bile olsa bunu bilmek faydalıydı. Çok geçmeden Ruke her günü benimle geçiriyor, sadece ben yattığımda gidiyordu. Her geldiğinde ateşin üzerindeki havalandırma deliğini dikkatlice değiştiriyordu.

Gitti ve hala bazen bana utangaçça uzattığı hediyelerle geliyordu, sırtıp ona teşekkür ettiğimde memnun bir ses çıkarıyordu.

Ona yaptığım kolyeyi her zaman takardı, bu da karnımı zevkle ısıtırdı. Bazen yemek yerken onu kolyeyle oynarken yakalıyordum, bir eli boğazındayken diğer iki eli yediğimiz hayvanın etini kemikten nazikçe ayırıyordu.

El becerisi beni hayrete düşürüyordu. Bazen çok yorgun olduğumda iki elimi de zorlukla bir araya getirebiliyordum. Ruke aynı anda dört şeyi kolaylıkla yapabiliyordu. Bir eli ona gösterdiğim şekilde uzanıp ateşi körüklerken, diğer ikisi dikkatle kemikleri etlerinden ayırıyor ve dördüncüsü de kolyesiyle oynuyordu.

Konsantre olurken yüzünde sevimli bir ifade belirirdi. Pürüzsüz alnı iri siyah gözlerinin üzerinde çatılır ve küçük koyu yeşil dili dudaklarının arasından hafifçe dışarı çıkardı.

Kendimi ona bakarken buldum. İlginç bir şekilde yana doğru kırptırdığı büyük, sıvı siyah gözlerine. Minicik burnu, ka h k a h a attığı zaman seğiriyordu. Küçük düz ağzı ve gülümsediğinde görebildiğim belli belirsiz sivri dişleri.

Ona baktığımda karnımda garip, çırpınan bir his oluşurdu. Uzun, sivri bacakları ve büyük elleri vardı; o uzun, düz uçlu parmaklar her nasılsa hâlâ zarıftı. Gerçekten rahatladığımda

-Karnımız doyduğunda ve huzurlu bir sessizlik içinde ateşin önünde oturduğumuzda, her sabit nefesinde küçük, yumuşak bir trıl sesi çıkarırdı. Bir çeşit mırıltı gibi.

Sesine bayıldım.

Yeni canavar arkadaşşıma biraz takıntılı olmaya başlamıştım. Gece yollarımız ayrıldığında içimde garip, rahatsız edici bir sızı oluyordu ve uyanır uyanmaz onun gelmesi için sabırsızlanıyordum. Nerede uyuduğunu -gerçekte nerede yaşadığını- bilmiyordum ve berbat dairemde benimle kalmak isteyip istemediğini soramayacak kadar garip hissediyordum.

Ama bu sadece yanımda *birinin olmasıyla* ilgili değildi. Ruke beni güvende hissettiren sessiz, sakin bir varlıktı. Yaptığı her şeyde nazikti. Sesi yatıştırıcıydı, kendi insanlık dışı dilini konuşurken bile. Bazen bir şey yaparken bana kendi dilinde bir şeyler mırıldanırdı ve anlayamasam da onu dinlemeyi severdim.

Babamı hâlâ şiddetle özlüyordum ama Ruke herhangi bir insanın olabileceğinden çok daha iyi bir yoldaşı.

İlk tanışmamızdan bu yana yaklaşık bir ay geçmişti ve bir günü daha tembelce kasabadaki binalarda işe yarar bir şeyler aramakla geçiriyorduk. Hava sıcaktı, güneş berrak gökyüzünde kör edici bir ateş topu gibiydi ve girdiğimiz her oda fırın gibiydi. Sıcak Ruke'yi etkilemiyor gibiydi ama ben ceketimi evde bırakmış olmama rağmen canavar gibi terliyordum.

"Jamie, bak."

Ruke'nin sesini duyunca, hırdavat dükkanının arka odasında karıştırdığım karton kutu yığınının döndüm. Ruke uzun raf ünitelerinin üst kısımlarında geziniyor, yıllar boyunca gözden kaçmış olabilecek herhangi bir şey arıyordu.

Aşağı inmek için iki elini kullanırken, diğer iki eliyle hâlâ kapalı olduğunu görebildiğim küçük bir karton kutu tutuyordu. Bir noktada nemden yumuşamıştı ama hâlâ sağlamdı. Önündeki etiket tamamen solmuş, sararmış bir kareden başka bir şey kalmamıştı. İlgimi çekti ve hemen kutuları bırakıp onunla rafların dibinde buluştum.

Kutuyu kapatan bant kolayca çıktı ve ben kapakları geri çekerken Ruke kutuyu bana uzattı.

"Tohumlar," dedim şaşkınlıkla, paketlerden birini seçerek. Ön yüzünde bir domates asmasının eski tarihli, grenli bir fotoğrafı vardı. Bir diğerini kaldırdım ve yeşil fasulye gördüm. "Vay canına."

"Ssseeeds," diye yankılandı Ruke, ona gülümsememe neden oldu. "İyi mi?"

"Harika," dedim hemen, çünkü onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. "Um... oldukça eskiler, bu yüzden almayabilirler, ama her zaman deneyebiliriz."

"Nedir onlar, Jamie?"

"Bunlar sebze tohumları. Yiyecek. Onları toprağa ekebiliriz ve büyüyebilirler."

"Yiyecek yetiştirmek mi?" Ruke canlandı. "Evet, benim dünyamda pek çok yiyecek yetiştiririz. Benim türüm suyla büyür. Ve biz... suda yetişen yiyecekleri alırız. *Lamba*."

Boşta kalan iki eliyle uzun ve dalgalı bir şeyin şeklini verdi. "*Lamba* suyun dibinde yetişir."

"Deniz yosunu gibi mi?"

"Ssseeeweeweed."

Gülümsedim. "Evet. Suda yetişen bitkiler."

"Evet!" Heyecanla başını salladı ama aynı anda bir eli kalkarak kendi onaylama hareketini yaptı. "Suda büyüyorlar. Hepsini değil ama bir kısmını alıyoruz, böylece suda yaşayanlar da yemek yiyebiliyor."

Ruke "*olanlar*" kelimesini diğer yaratıklar için kullanma eğilimindeydi. Balık ya da onun dünyasındaki karşılığı her neyse onu kastettiğini tahmin ediyordum.

"Burada deniz yosunu tohumu bulabileceğimizi sanmıyorum." Kıkırdadım ve ekledim, "Deniz yosununun nasıl büyüdüğünü bile bilmiyorum. Ama bunlardan biraz ekmeyi deneyebilir ve ne olacağını görebiliriz."

"Evet, ekliyoruz."

Tohum paketlerini değiştirdim ve kutuyu Ruke'den gülümseyerek aldım. Bunlardan herhangi birinin büyüyeceğinden umutlu değildim ama denemekten zarar gelmezdi.

"Tamam, bugünlük duralım." Kutuyu bir kolumun altına sıkıştırıp bileğimin tersiyle alnımı sildim. "Hava çok sıcak ve aşırı ısınmak istemiyorum."

"Evet. Sıcak."

Marketten çıktık ve caddeden evime doğru ilerlerken güneşin başımın üstünü kavurduğunu hissedebiliyordum.

"Nehre gidelim mi?" Tohum kutusunu göğsüme bastırarak Ruke'ye sordum. "Serinlemek için mi?"

Hemen canlandı, elleri ve ayakları üzerinde yanımda ilerlerken bana baktı. "Evet. Yüzüyoruz."

Güldüm. Ruke yüzmeyi seviyordu ve fazladan iki uzvu sayesinde benden *çok* daha iyi olduğu açıktı. Yine de onu sık sık yarışlara davet ederdim ve bazen kazanmama izin verdiğini bilirdim. Eğer kendini şakacı hissediyorsa, uzun bir süre suyun altında kaybolur ve hemen arkamdan sessizce çıkıp keskin bir "Yuh!" sesi çıkarırdı.

Acaba amfibi miydi, yoksa kendi dünyasındaki eşdeğeri miydi? Karada olduğu kadar suda da mutlu görünüyordu ve türünün suda ve su kenarında bir şeyler yetiştirdiğini söylemişti. Ağaçlara ve binalara tırmanmada da yüzmede olduğu kadar iyiydi. Her şeyde iyiydi.

"Bunu bırakmak ve havlumu almak için daireye gidelim."

"Tamam, Jamie."

Yumuşak sesine gülümsedim, daireme çıkan kapıyı açtım ve önce onun girmesini işaret ettim. İçeri girmeden önce kutuyu elimden aldım.

"Ben alırım."

Sonra gitti, duvara doğru ateş etti ve üst katta gözden kayboldu. Kıkırdadım ve kapıyı arkamdan kapattım, penceresiz koridordaki tüm güneş ışığını engelledim ve yukarı çıktım. Ruke'u göremiyordum, o yüzden çoktan daireye girdiğini düşündüm ama merdivenlerin başına vardığımda kapı hâlâ kapalıydı.

Kaşlarım seğirerek kapıyı açtım ve sessiz daireye adım attım. "Ruke?"

Cevap vermedi. Burada hareket ettiğini duyamıyordum ama o da oldukça sessiz hareket ediyordu. Omzumun üzerinden bakarak, duvara açtığım delikten yangın odasına baktım ama onu orada da göremedim.

"Nereye gittin?" Daireye doğru ilerledim. Şaşkınlıkla etrafıma bakınırken, güneşte kuruması için bıraktığım havlumu almak için pencereye yöneldim. "Ruke?"

Hâlâ cevap yoktu. Hızla ön kapıya doğru yürüdüm, onun için duyduğum gerçek korku içimi delip geçti, ama koridora geri dönmeden önce arkamdan gelen keskin bir ses beni yerimden sıçrattı.

Döndüğümde Ruke'un buzdolabının üstüne çömeldiğini gördüm. Gülme trilini çıkarırken burnu seğirdi ve ben de ona alaycı bir şekilde baktım.

"Gerçekten komik."

"Evet, komik." Uсталıkla aşağı indi ve yanıma geldi, önüme geçtiğinde boyunun tamamına kadar yükseldi. Yükselirken alnıyla omzuma hafifçe vurdu, bu benimle dalga geçerken yaptığı bir şeydi. Sadece şaka yaptığını anlatmak için küçük bir işaret gibi.

Ağzım isteksiz bir sırtışı dönüşü. "Bir gün seni zıplatacağım, sözümü unutma."

"Evet, Jamie." Sesindeki alaycı ton karşısında kaşlarım havaya kalktı. "İnsanlar her zaman çok gürültü yapar. Ayaklarını yere vururlar ve yüksek sesle nefes alırlar."

Bir kahkaha patlattım. "Yüksek sesle nefes almıyorum!"

Bana gülümsedi. "Çok gürültülü. Ve kalbin hızlı atıyor."

Elini uzatıp göğsüme koyduğunda kıpırdamadan durdum.

Tenim ısındı, karıncalandı ve söz konusu kalp hızlandı. "Yüksek sesle ve hızlıca, seni ele veriyor. Duyuyorum."

O bana bakarken ben de ona baktım. İri gözleri sıvı katran havuzları gibiydi; içine girilmez siyah, parlak, sonsuz. Elinin sıcaklığı tişörtümün içinden sızdı ve kumaşın elime değdiğini fark ettiğimde içten içe ürperdim.

terden ıslanmıştı. Ama o aldırıyor gibiydi. Elini yavaşça çektiğinde, parmak uçları sanki bırakmak istemiyormuş gibi kumaşa yapıştı.

"Um..." Dudaklarımı yaladım, içimde yükselen gergin beklenti dalgası beni kıpır kıpır yaptı. "Bu konuda pek bir şey yapamam. Belki kat kat giyinip örtmeye çalışmak dışında. Ama hava bunun için çok sıcak."

"Evet, sıcak." Ruke başını sallayarak havlumu elimden aldı. "Yüzmek için nehre gidiyoruz, değil mi?"

"Evet. Evet." Hızla atan kalbimin beni ne kadar belli ettiğini merak ederek boğazımı temizledim. "Hadi gidelim."

Ayrılmadan önce sopamı ve çantamı aldım. Hâlâ çok sıcaktım, yanaklarım kızarmıştı ama bu artık sadece sıcaktan kaynaklanmıyordu.

Nehre doğru yürürken aklım başka yerlerdeydi. Açıkçası, daha önce başka biriyle hiç cinsel bir şey yapmamıştım. Hayatım boyunca toplam iki kişiyle konuşmuştum: babam ve Ruke. Romantizm ve seks, burada rastladığım eski müstehcen dergilerde ya da romanlarda gördüğüm ya da okuduğum belirsiz kavramlardı. Seks hayatta kalmak için bir gereklilik değildi, bu yüzden kendime sık sık düşünme izni verdiğim bir şey değildi.

Ama merak ettim.

Onları bulduğumuzda okuduğum tüm aşk romanlarında kulağa harika geliyordu. İlk kez müstehcen bir dergiye rastladığımda ve gizlice baktığımda, resimlerde ne gördüğümü tam olarak anlamamıştım ama vücudum tepki vermişti. Sonra babam beni yakaladı ve bana seks ve mastürbasyon hakkında garip bir konuşma yaptı.

Hepsi bu kadardı. Dürtülerim vardı. Belli belirsiz vücut hatlarının bir araya geldiğini ve birbirine dokunduğunu hayal ederek ya da dergilerde gördüğüm bazı görüntüleri gözümün önüne getirerek mastürbasyon yapıyordum. Başka biriyle seks yapmak asla deneyimleyemeyeceğim bir şey gibi görünüyordu. Ama şimdi...

Ruke'ye bakıp bunu hayal etmem sapkınlık mıydı? O insan değildi. Bu dünyadan değildi. Ama zeki, nazik ve tatlıydı. Gözleri çok güzeldi, minik burnu ve ağzı o güne kadar gördüğüm en sevimli şeylerdi. Uzun bacakları bazen beni biraz nefessiz bırakıyordu, özellikle de koyu yeşil derisinin altındaki yağsız kasların esnemesine neden olan bir şey yaptığında.

Sesi beni rahatlatırdı ve mırıltılı nefesleri en sevdiğim seslerden biriydi. Büyük elleri ve düz, geniş uçlu uzun parmakları çok yetenekli ve zarifti. Durduramadan, onları hayal ettim

bana tekrar dokunmak. Ama bu sefer bir tişörtün içinden değil, çıplak tenimde nasıl hissedeceklerini hayal ettim.

Yüzüm yandı ve nehrin kenarında durduğumuzda Ruke'ye bir bakış attım, ne düşündüğümü bildiğinden mantıksız bir şekilde endişelendim. Küçük bir gülümsemeyle bana baktı ve havlumu dikkatlice büyük bir kayanın üzerine serdikten sonra ileri doğru koşup doğrudan suya girdi.

Güldüm, çantamı ve sopamı yere bırakıp kıyafetlerimi çıkarmaya başladım. Botlarımı çekiştirerek çıkarırken karanlık vücudunun suda zarıfçe süzülüşünü izledim. İç çamaşırlarıma ulaştığımda boğazım düğümlendi. Normalde yüzerken iç çamaşırlarımı çıkarmazdım ama içimden bir ses onları aşağı çekip çıkarmamı ve diğer giysilerimle birlikte toparlamamı sağladı. Nehir kıyısına doğru ilerlerken bohçayı kasıklarımın önünde tuttum.

Yüzüm yanıyordu ama Ruke kafası sudan çıkarken bana gülümsedi. Ayak parmaklarımı çamurun içine kıvrarak kendime bu kadar aptal olmamamı söyledim. Ruke'un umurunda değildi. Olsa olsa, farklılıklarımıza hafif bir merakla bakabilirdi ama beni herhangi bir şekilde düşündüğünü sanmıyordum.

Boğazımı temizleyerek giysilerimi bir kayanın üzerine bıraktım ve hızla suya girdim. Hava soğuktu ama göğsüme kadar suya batana kadar durmadım.

"Şimdi havalı mı?" Ruke süzülerek yanımdan geçerken sordu, bana bakmak için yavaşça geriye doğru yüzüyordu.

Başımı salladım ve gülümsedim, sonra yanaklarımdaki ateşi soğutması umuduyla başımı suya daldırdım. Çok uzun zamandır kimsenin önünde çıplak kalmamıştım. Küçük bir çocuk olduğumdan beri. Bir yetişkin olarak hiç.

Vücudu bir şeylere tepki veren bir yetişkin.

Suyun içinde ayağa kalkıp saçlarımı geriye atarken gözlerim Ruke'yi takip etti. Göğsümde, çarpan kalbimin üzerinde duran elini düşünmeden edemiyordum, o kocaman sıvı gözleriyle bana bakarken. Sadece masum bir dokunuştı. Bu konuda bu kadar heyecanlanmak biraz acınası bir durumdu ama... babamın bana sarılması ve sırtımı sıvazlaması dışında kimse bana dokunmamıştı.

Daha önce hiç istediğim biri tarafından dokunulmamıştım.

Beynimin bir kısmı bana Ruke'u bu şekilde istemenin yanlış ya da ürkütücü hissettirmesi gerektiğini söyledi. Bir canavara böyle bakmak. Böyle bir canavarı düşünmek. Ama yanlış hissettirmedi. Ruke zekiydi, mantıklı düşünebiliyordu.

O bir yetişkindi - bana kendi türünün aşağı yukarı aynı uzunlukta yaşadığını söylemişti.

insanlar gibi yaşıyordu ve otuz beş yıldır hayattaydı. Kendi türü yirmi iki yaşında yetişkinliğe ulaşmıştı.

Görünüşlerimiz arasındaki farklar umurumda değildi. Onun görünüşünü *seviyordum*. Bir insandan çok daha ilginçti - benim dağınık, kirli sarı saçlarımdan, donuk mavi gözlerimden ve güneşte çok fazla kaldığım için bronzlaşmış ve çillenmiş tenimden çok daha ilginçti. Ruke insanlık dışı bir şekilde güzeldi.

Ruke ile ilgili her şey insanlık dışıydı. Ve ben bunu sevdim.

YEDİNCİ BÖLÜM

Dikkatimi dağıtmak için hızlıca yıkandım, sonra da kıyafetlerimi temizlemek için bankaya geri döndüm. Dairelerden birinin banyo dolabında eski ama açılmamış bir şişe şampuan bulmuştuk, onu hem kendimi hem de giysilerimi fırçalamak için kullandım.

Uzun zamandır herhangi bir sabun kullanmamıştım, kendimi fırçalamak ve kıyafetlerimdeki kiri çıkarmak için genellikle çamur veya kum kullanmak zorunda kalıyordum, bu yüzden kendimi büyük bir lüks gibi hissettim. Köpükleri gömleğime sürerken güneş nemli saçlarımı ısıtırken kendimi zevk almaya bıraktım.

Temizlendikten sonra kurumaları için kayanın üzerine serdim ve Ruke'ye döndüm. Nehir burada yavaş akıyordu ve Ruke suyun içinde sırtüstü yüzüyordu, akıntı onu sürüklediğinde uzun kolları ve bacakları tembelce onu bana doğru geri itiyordu.

İri siyah gözlerini gökyüzüne doğru kırıştırdı, yüzü rahatlamıştı. Baktım, bakışlarım yavaşça yüzünden göğsüne doğru kaydı. Sonra daha aşağıya. Gözlerim bacaklarının arasındaki pürüzsüz tümsekte sabitlendiğinde kızardım ve başka tarafa baktım.

Tamamen utanç verici bir şekilde, sikim tepki verdi ve suyun altında seğirerek sertleşmeye başladı. O bakmadığı halde aceleyle ellerimi üzerime kapattım ama işe yaramadı. Ruke'un cinsel arzu duyup duymadığını merak ediyordum. Hiçbir fikrim yoktu. Belirgin bir cinsel organ göremiyordum ve onun türünün nasıl ürediğini de bilmiyordum.

En azından bir kez tecrübe etmek istesem de seksin her şey olmadığını biliyordum. Ona dokunma arzum her geçen gün daha da artmasına rağmen, sadece onunla birlikte olmak yeterliydi. Sadece ona *yakın* olmak istiyordum.

Ayrıca, bu şekilde uyumlu bile olmayabiliriz. O müstehcen dergilerde gördüklerimle uzaktan yakından benzer bir seks yapabilecek bir delik ya da penis göremiyordum.

Öpüşebilir miydi? Dudakları yoktu, ağzı küçük ve düzdü. Beni öpmek *ister* miydi? Ya denediğimde ben insan olduğum ve o olmadığı için tiksintiyle geri çekilirse?

Tanrım, tüm bunları uzak bir ihtimalmiş gibi düşünüyordum. Ellerimi kabaca yüzüme sürdüm ve çeneme kadar suyun içine battım. Ereksiyonum şimdi bacaklarımın arasında zonkluyordu,

Ama bunu kesinlikle görmezden geldim ve sadece Ruke'un aniden suyun altına dalıp onu görmemesi için dua ettim.

"Jamie?"

Ruke'nin yumuşak sesi beni sıçrattı ve ona baktığımda yüzümün yandığını anladım.

Artık yüzeyde yüzmüyordu, bana endişe dolu olduğunu öğrendiğim bir ifadeyle bakarken suda ilerliyordu.

"İyi misin? Kalbin hızlı atıyor."

Hay sikeyim. Yutkundum ve ağzımı kolay bir gülümsemeye dönüştürmeye çalıştım. "Ben iyiyim."

Yüzerek yaklaştığında sikim sarsıldı. Ellerimi hızla üzerine kapattım. Gözlerinin ne kadar iyi gördüğünü bilmiyordum - suyun içinden fark edip edemeyeceğini.

"Anlat bana." Ruke önümde durdu, ayakları çamurlu dibe batarken sudan hafifçe yükseldi.

Bir elini ıslak saçlarımın üzerinde gezdirdiğinde, göğsümü dolduran arzudan kendimi uzaklaştırmak için yanağımın iç kısmını ısırdım. Gözlerini kırptırdı, sabırla bekledi, büyük eli başımın arkasını kavradı.

"Gerçekten, ben iyiyim," dedim, aletim onun yakınlığından ve nazik dokunuşundan tekrar kasılırken sesim biraz dengesiz çıkmıştı. Sonra kendi kendime, "Senin türün seks yapıyor mu?" diye sorduğumu duydum.

Ruke hareketsiz kaldı. Eli yavaşça başımın arkasından kaydı. "Sssex?"

"Pardon, boş ver." Kıpırmızı olduğumun farkındaydım ve ellerimi kasıklarımın üzerinde kavuşturduğumu gizlemek için kambur durmaya çalıştım.

"Hayır, anlat bana Jamie."

"Özür dilerim, rahatsız edici bir soruydu. Demek istediğim, nasıl ürüyorsunuz?"

"Rrrree-proh-doos?"

"Um, bebek yap." Başıma daha fazla kan hücum ederse bayılacaktım. "Gençleşmek."

Ruke dondu kaldı, sonra da cırtlak bir kıkırdama çıkardı. "Ah. *Herrlya*."

Tanrım, bu babamın bana kuşları ve arıları anlatmasından daha utanç vericiydi. "Um..."

"*Herrlya ma sssex*. İki ya da daha fazla beden birleşir. Ancak her zaman genç olmazlar."

Nabzım sıçradı. Bu, onun türünün eğlenmek için seks yaptığı anlamına mı geliyordu?

"Ah." Bir elimi kaldırdım ve endişeyle yüzümü ovuşturdum. "Bazı insanlar da genellikle böyle yapar. Ama biz bunu her zaman bebek yapmak için de yapmıyoruz."

Ruke beni dikkatle izliyordu.

"Onun için *mi, lo?*" Sinirli bir ses çıkardı. "Kelime nedir? İyi hissetmek için."

Boğazımı temizledim. "Evet. Çünkü iyi hissettiriyor. Bildiğimden değil. Ben hiç yapmadım." Ruke sessiz kalıp beni izlemeye devam edince, "Sen yaptın mı?" diye sordum.

Ağzı küçük bir gülümsemeye dönüştü. Yavaşça uzandı ve elini göğsüme koydu. Temastan dolayı ürperdim. Soğuk suya rağmen hâlâ sıcaktı. Parmak uçlarının tenime hafifçe yapıştığını hissedebiliyordum ve bu hoşuma gidiyordu.

"İnsanlarla değil, hayır," dedi. "Kendiminkiyle, evet. Ama gençler için değil."

Bir sonraki sorumu sormalı mıyım diye düşünerek dudağımı çiğnedim. Sonunda, ne olursa olsun ağızımdan kaçırdım. Bir peni için, değil mi? "Nasıl? Yani, nasıl... seks yapıyorsunuz?"

Ruke yüzümün daha da ısınmasına neden olan kahkahasını attı ve başını omzuma yaslamak için eğildi. "Çok soru soruyorsun, Jamie."

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Cevap vermek

zorunda değilsin." "Hayır, tamam."

Ağızım küçük bir gülümsemeye dönüştü, sinirlerimin bir kısmı kaçtı. Ruke benden "tamam" ı çabuk kapmıştı ama bu bağlamda "tamam" olduğunu unutmaya meyilliydi. Çok şirindi.

"Hepimizde aynı şey var." Eliyle suyu işaret etti, sanırım kasık bölgesine doğru gidiyordu. "Biz... nasıl denir... kendimizi iyi hissetmek isteyene kadar saklarız. Seks."

"Oh." Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım, gözlerimin aşağıya inip suyun içinden vücudunun alt kısmına bakmasına engel olamadım.

"İnsanlar farklıdır, değil mi? Farklı parçaları var. Onları gördüm."

"Uh, evet, uh-huh." Neden sikim hiç inmemişti? "Farklı kısımlar."

"İnsanların seks yaptığını gördüm." Ne? Nasıl? "Benzer."

Tamam, bu ereksiyon durumuna yardımcı olmuyordu. Bu uyumlu olabileceğimiz anlamına geliyordu. Ve şimdi Ruke'un zevk için seks yaptığını biliyordum.

"İnsanları seks yaparken nasıl gördün?" Sormadan edemedim.

Bir kahkaha daha. "Bazıları bunu açıkta yapar. Beni görmediler. Ama merak ettim."

Homurdandım ve ona küçük bir sırtış fırlattım. "Sapık." Başını sorgulayıcı bir şekilde eğdi, ama bunun ne anlama geldiğini sormadan hemen, "Peki ya öpüşmek? Bunu... yapıyor musun?"

"Kee-sing?"

"Um." Neden kendimi bu çukurun daha da derinlerine gömüyordum? "Mesela... ağızlarınızı birbirine bastırırsınız. Ve diller. Ama ben bunu da hiç yapmadım, yani..."

Ruke'un nefesinin kesildiğini duyduğumu sandım. Gözleri ağzıma kaydı. Sonra küçük bir mırıltı çıkardı.

"Yapmıyoruz. İnsanlar bunu neden yapıyor?"

"Zevk için de." Aletimi daha iyi örtmeye çalışarak kıpırdandım. "İyi hissetmek için."

Ruke'un eli hâlâ göğsümde, çarpan kalbimin üzerindeydi. Yavaşça yukarı kaydı, ta ki geniş, düz bir parmak ucunun alt dudağıma değdiğini hissedene kadar. Nefesim boğazımda düğümlendi ve olduğum yerde donmuş bir halde ona baktım.

"Deneyelim mi?" diye sordu.

Aman Tanrım. Ağzımı bir balık gibi açıp kapadım, inanılmayacak kadar telaşlanmıştım. Ama Ruke'un gözleri tekrar ağzıma kayınca ve yavaşça eğildiğinde ellerim havalanıp alt kollarını kavradı.

"Bekle," diye kekeledim. "Hoşlandığınız biriyle yaptığınız bir şey."

"Senden hoşlanıyorum, Jamie."

Zayıf, titrek bir kahkaha attım. "Yani... istediğin birini kastediyorum. Normalde... seks yapmak isteyebileceğin biri."

Ruke'un eli düştü. "Bunu seninle istiyorum."

Ona bakakaldım, nutkum tutulmuştu. "Ben-Ne?"

"Seni istiyorum, Jamie." Bana utangaç bir gülümseme attı. "Bu yüzden sana hediyeler getirdim. Sana... gösteriyordum."

"Ne?" Uyuşmuş bir şekilde tekrarladım.

Ruke beni mi istedi? İlgisini göstermek için bana hediyeler mi getiriyordu? Bana *kur mu yapıyordu?*

Küçük bir inanmazlık kahkahası attım ve geri çekilirken gözlerinin temkinli olduğunu gördüm.

"Bu yanlış mı?" diye sordu kısık bir sesle.

"Hayır," diye ağzımdan kaçırdım. "Hayır, ben sadece..."

Cesaretimi toplayarak gözlerinin içine baktım ve sinirden kısılmış bir sesle, "Ben de seni istiyorum, Ruke," dedim.

Öne doğru adım atarak heyecanlı bir ses çıkardı. İki eli suyun altında yavaşça belime dolandı ve sikimin yeniden kalkmasına neden oldu. Biri omzuma yaslanırken, diğeri başımın arkasını kavradı.

"Biliyorum," dedi, sesinde gurur gibi bir şey vardı. "Bana hediyeler veriyorsun. Benimle yemek paylaşıyorsun. Bana gösterdin."

Kıkırdadım, tereddütle yanlarını avuçladım. Ona kendi standartlarına göre kur yaptığının farkında olmadığını söyleme zahmetine girmedim, çünkü artık bunun bir önemi yoktu. İkimiz de birbirimizi istiyorduk.

"Jamie." Ruke'un parmakları ıslak saçlarımın arasından geçerek beni ürpertti. "Öpüşecek miyiz?"

Sinirden içim daralsa da hevesle başımı salladım. "Evet. Ama bunu daha önce yapmadığımı unutma."

Kahkahalarla güldü. "Ben de yapmadım. Önce birlikte yaparız."

Bu beni biraz sakinleştirdi. Bu işte berbat olsaydım, Ruke farkı anlamazdı.

Ve ne kadar heyecanlı olduğumu inkâr edemezdim -asla yaşayamayacağımdan o kadar eminken, bunu deneyimleyecektim. Ruke benden uzun boyluydu, bu yüzden başını yavaşça eğdiğinde çenemi ona doğru eğdim.

İkimiz de tereddütlü ve biraz da emin değildik. İçgüdülerim bana yol gösteriyor gibiydi ve dudaklarımı biraz büzerek onu tekrar öptüm. Bir insanı öpmekten farklı bir his olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama öyle olduğundan şüpheleniyordum. Ağzı düzdü, benimkinden daha küçüktü ama tatlıydı. Mükemmeldi.

Kendimi daha da yaklaştırıp kollarımı tamamen ona doladığımda boğazımın arkasından küçük bir ses kaçtı. Gerilen sikim bedenlerimizin arasına sıkıştığında ürperdim ama bundan aşırı derecede zevk alıyordum.

Ruke da bundan zevk alıyor gibiydi. Beni hevesle öptü, ağzı benimkine uyum sağlayacak kadar hareketliydi. Sinir dalgasını geri iterek dilimi içine daldırdım. Ruke zevkle mırıldandı, dilimi kendi diliyle buluşturdu, bu da midelerimiz arasında sıkışan sikimin sarsılmasıyla ürpermeme neden oldu.

Ruke suyun içinde hafifçe eğilirken belimdeki eller aniden aşağı indi. Ağzına karşı boğuk bir şaşkınlık sesi çıkardım.

Uzun, düz uçlu parmakları kıcımın üzerinde yayıldı ve beni kaldırdı. Bacaklarım otomatik olarak onun etrafına dolandı ve kollarım boynuna dolanmak ve onu daha yakın tutmak için yukarı fırladı.

Sikim tekrar sarsıldı ve ön spermler suya döküldü. Elimde olmadan kalçalarımı öne doğru eğdim ve kaygan tenine sürtündüm. Ben ürperirken, taşaklarım yukarı kalkarken kırık bir inilti Ruke'un ağzında titreşti. Çok fazla heyecanlanmaya başlamıştım.

Ama duramadım. Artık doymak bilmez bir Gekilde öpüğüyorduk, ikimiz de birbirimize karGı duyduğumuz çaresizlikten dolayı hızla birbirimizi yakalıyorduk. Keseme ve apış arama bir şeyin sürtündüğünü hissettiğimde, ucu kaygandı, sudan daha kaygandı, Ruke'un ağzına karşı nefes aldım ve kalçalarımı tekrar salladım. Gürleyen bir mırıltı çıkararak kıcımı daha sıkı kavradı.

Tanrım, sırf ona sürtünmekten boşalacağımdan emindim. Her şey çok yeniydi ve o *Ruke*'ydi. Tadı temiz, tatlı su gibiydi, yağmur ve ıslak çimen gibi kokuyordu. Uzun parmakları saçlarımın arasından geçiyordu ve üzerimde iki çift elin olmasının ne kadar gerçeküstü olduğunu uzaktan fark ettim. Ama bu çok iyi hissettiriyordu, sanki beni çevreliyor, olabildiğince yakınımda tutuyordu.

Hayalarım kalkıp sikim acı verici bir şekilde sertleştiğinde, isteksizce öpüşmeyi kestim ve Ruke'un ağzına karşı nefes nefese kaldım. O da benim kadar sert nefes alıyor, her nefes verişinde küçük mırıltılar çıkarıyordu. Burnunu önce yanağıma, sonra boynuma dayayıp göğsünü benimkine sürttüğünde gözlerim kapandı.

Ona sarıldım ve yüzümü boynuna gömdüm, sıcak, koyu yeşil tenine karşı inanılmaz derecede geniş gülümsedim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kendimi aşırı ısınmış hissetsem de suyun içinde daha fazla kalamayacağım kadar soğuk olduğunu biliyordum. Ruke beni ayağa kaldırmadan önce şakacı bir şekilde alnıyla omzuma vurdu.

Geri adım attığımda, gözlerim onları durduramadan aşağıya kayd. Suyun içinden, Ruke'un kalçalarının arasında fallik bir şeyin çıkıntı yaptığını görebiliyordum ve sikim buna karşılık olarak istekli bir sarsıntı geçirdi.

Sonra, diye düşündüm, karnım gergin bir beklentiyle çırpınıyordu. Daireye girdiğimizde, güvende ve saklı olduğumuzda.

Ne yapacaktık ki? *Her şeyi* denemek istiyordum ama Ruke kendi türünün insanlara benzer şekilde seks yaptığını söylemiş olsa da, hepsini kastetmemiş olabilirdi. Belki de handjob ya da oral seks ya da... başka şeyler yapmıyorlardı.

Birlikte öğreneceğimizi tahmin etmişim.

Güneşin amansız sıcaklığı sayesinde giysilerim kuruydu, bu yüzden sudan çıktım ve havlumla kendimi sıvazladım. Ruke bir süre daha nehirde kaldı, tembel tembel yüzerek beni izledi.

İri gözleri ereksiyonuma sabitlendiğinde yüzüm ısındı. Utanmamak için kendimi zorladım. Eğer onunla seks yapmak istiyorsam, onun önünde çıplak olmaya alışmam gerekecekti.

"Penisi olan insanlar... tahrik olduklarında böyle oluyorlar." Bunu söyler söylemez irkildim ama Ruke yavaşça başını salladı, gözlerini benimkilere dikerek bana küçük bir gülümseme attı.

"Benzer," dedi usulca. Gözlerimi kaçırıp giyinmeye odaklanmadan önce bakışlarım suyun içindeki gizli alt yarısına kayd.

Ruke ancak ben botlarımı bağladıktan sonra sudan çıktı, uzun, düz parmakları çamurda esniyordu. Kirin ona yapışmadığını ve suyun teninde kurumasının uzun zaman aldığını zaten fark etmişim. Öpüşürken bacaklarının arasından çıkan her neyse yine saklanmıştı. Bir tür açıklık ya da yarık görmeye çalışarak istediğim gibi bakmama izin vermedim. Neye sahip olduğu ya da olmadığı önemli değildi. Ne kadar heyecanlanmış olsam da onu sonsuza dek öpmek beni mutlu edebilirdi. Daha fazlası bonus olurdu.

Eşyalarımı topladıktan sonra şehre geri döndük ve daireye çıktık. Yürürken sikim inmişti ama sessiz ve güvenli alana girdiğimizde tekrar kalktı. Burası fırın gibiydi, bu yüzden

Eşyalarımı yere bıraktım ve oturma odasına geçip pencereleri açtım, içeri hafif ve ılık bir esinti girdi ama pek işe yaramadı.

"Jamie."

Ruke'un sesi içimi sıktı ve ona bakmak için döndüm. Kanepenin yanında çömelmişti ama doğruldu ve bana yaklaştı. İki eli belime yerleşti, diğer iki eli ise doğuştan gelen nezaketiyle yüzümü kavradı.

"Seni tekrar öpebilir miyim?" diye sordu, siyah gözleri ağzıma sabitlenmişti. Çılgınca başımı salladım ve "Evet. Evet lütfen." diye mırıldandım.

Ben daha bunun üzerine utanmaya vakit bulamadan Ruke başını eğdi ve ağzını tekrar benimkine yapıştırdı. Hemen kollarımı boynuna doladım ve çok geçmeden beni sudaki gibi kaldırıp kanepeye taşıdı.

Beni yere yatırdı ve uzun bedeniyle üzerimi örterek umutsuzca ağzına doğru inlememi sağladı. Kanepe küf kokuyordu ama minderleri çoktan dışarı çıkarıp üzerlerindeki tozu temizlemiştim, o yüzden çok da kötü değildi.

Bir elim gömleğimin altından kayarak çıplak tarafımda gezindi ve beni ürpertti. Parmak uçlarımla ensesinden aşağıya doğru inmesine izin verdim ve parmak uçlarımla oradaki solungaç benzeri çıkıntılarla karşılaştığında Ruke ürperdi ve kısık bir mırıltı çıkardı.

"Jamie," diye mırıldandı, öpücüğü kesip başparmağıyla yanağımı okşadı. Kendi dilinde birkaç kelime daha mırıldandı, anlamadığım triller ve klik sesleri, ama sesi saygılıydı. Ona, o insanlık dışı, sıvı siyah gözlerine bakarken göğsümün ısınmasına ve inanılmaz derecede dolu hissetmeme neden oldu.

"Ruke." Sesim titriyordu. "C-can we-"

Keskin bir klik sesi çıkarıp beni susturdu, bakışları odaklanamaz hale gelirken kafası yukarı kalktı ve eğildi. Üzerimde hareketsiz kaldı, ben de kıpırdamadım ve şaşkınlıkla ona baktım.

Gözleri benimkilerle buluştu. "Bir şeyler duyuyorum."

Tedirginlik şehvet sisini delip geçti ve parmaklarımla omuzlarında sıkışmasına neden oldu. "Ne?"

"Büyük bir şey. Sesler."

Kulaklarımı zorladım, kalbim farklı bir nedenle çarpmaya başlamıştı. Hiçbir şey duyamadım.

"Kasabada mı?" Fısıldadım.

Ruke'nin ellerinden biri kalkıp dalgınca hayır işareti yaptı, yüzü pencerelere dönüktü.

"Hayır, sadece ötesinde." Yine hareketsiz kaldı. "Biri geliyor."

Sikeyim.

Geri çekilip koltuktan kalktı, ben de ayağa fırladım ve sopamı kaptığım gibi pencereye doğru süründüm. Ruke yanımda belirdi, dışarı bakarken duvara yapıştı.

Sokakta tek bir insan yürüyordu. Onun bir akıncı olduğunu hemen anladım; metalle süslenmiş siyah deri bir maske takıyordu. Bütün akıncılar maske takardı ama nedenini bilmiyordum.

Yabani, kıvrıkcık kahverengi saçları vardı ve caddede ilerlerken gözleri gergin ve korkulu görünüyordu. Yıpranmış taba rengi ceketinin saçakları hareketleriyle birlikte sallanıyordu.

Üzerinde herhangi bir silah göremedim. Bir omzuna asılı bir spor çantası vardı ama kemerine sıkıştırılmış bir bıçak bile yoktu.

Doğruca nalbur dükkanına yöneldi ve içeri girdi. İkimiz de uzun bir süre kıpırdamadan izledik.

Ruke'ye, "Buraya yağmalamaya geldi," diye fısıldadım. "Muhtemelen her binayı gözden geçirecektir. Burada birinin yaşadığını fark edebilir."

"Ne yapacağız, Jamie?"

Pencereden geri çekilip etrafa bakarken saç çizgim terden boncuk boncuk olmuştu. Onu tehdit edebilirdim - en basit fikir buydu. Elimde dikenli sopamla dışarı çıkar ve gitmezse onu öldüreceğimi söyledim. Silahı varmış gibi görünmüyordu.

Ama Ruke çoğul sesler duyduğunu söylemişti. Bu da kasabanın hemen dışında daha fazla insan olduğu anlamına geliyordu. Ya kaçıp sonra on akıncıyla geri gelirse? Boku yerdik.

Gözlerim haftalar önce pastaneden söktüğüm iki döşeme tahtasına takıldı. Onları henüz hiçbir şey için kullanmamıştım, bu yüzden hâlâ duvara yaslanmışlardı. Sicim yumağı yanlarındaki sehpanın üzerinde duruyordu ve onu bulduğum zamankinden çok daha küçüktü.

Bir fikir oluşmaya başladı.

"Onu **k o r k u t u p** kaçırabiliriz," diye fısıldadım, yerde sürünerek tahtaları ve sicimi aldım. "Burada büyük bir şeyin yaşadığını düşünmesini sağlayalım ki risk almasın."

"Nasıl?" Ruke hırdavatçıya göz kulak olmak için pencerenin yanında durarak sordu.

"Çok gürültü çıkaracağız." Ön kapıya doğru ilerledim, akıncının dışarı çıkma ihtimaline karşı alçakta durdum ve pencereden yukarı baktım.

Kapıyı sessizce çekip açtıktan sonra Ruke'ye dönüp baktım. "Gel bakalım."

Duvardan sıyrıldı ve dairelerden geçerek yangın odasına kadar beni takip etti. Birlikte sessizce dolabın kapağını yerdeki deliğin üzerinden kaldırdık, sonra Ruke yanımda getirdiğim tahtaları ve sicimi taşıyarak beni takip etmeden önce aşağı inmeme yardım etti.

Eski bakkal dükkânının ortasında durduk. Raflar tamamen boştu ve ön camları kaplayan kir nedeniyle burası karanlıktı.

"Tamam." Pencereye doğru ilerledim ve oturdum. "Sana söylediğimde raflardan birini itebilir misin?"

Ruke birine baktı ve başını salladı. Tahtaları iplerle botlarıma sabitlemeye odaklandım, bir çift geçici kar ayakkabısı gibi. Yürüdüğümde ses çıkaracak ve ağırlaşacaklar, olduğumdan çok daha büyük görünecektim.

Penceredeki kiri başparmağımla sürerek içeriyi izleyebileceğim küçük bir a ç ı k l ı k oluşturdum. Baskıncı hırdavatçıda uzun süre kaldı ve çok gürültü çıkardı. Sanki rafları itip kakıyor, çılgınca bir şey arıyormuş gibi sesler ç ı k a r ı y o r d u .

Vücudumdaki gerginliğe rağmen kaşlarım çatıldı. Önce burada bir şey yaşayıp yaşamadığını bile kontrol etmemişti ve fark edilmemek için hiçbir çaba göstermiyordu. Burada çoktan öldürülmemiş olması şok ediciydi.

Nalbur dükkânından çıktığında nabzım hızlandı, gözleri maskesinin üzerinde perişan haldeydi. Bir an durup karşıdaki binalara baktı, ben de Ruke'ye "Şimdi" diye fısıldadım.

Raf ünitesinin yere çarpma sesi yüksekti ve bunu beklememe rağmen sıçramama neden oldu. Akıncının şiddetle sıçradığını gördüm ama yerinde donmuş gibiydi, gözleri maskesinin üzerindeydi.

Arkama bakarak, binaların arasındaki duvarda açtığım boşluktan sessizce yandaki dükkânda bulunan eski bir giysi rayını işaret ettim. Ruke sessizce delikten içeri süzüldü ve onu kolaylıkla alıp duvara fırlatarak büyük bir gürültü daha çıkardı.

Akıncı tekrar zıpladı ama *hâlâ* kıpırdamıyordu, korkmuş görünüyordu. Dişlerimi sıkarak pencereden yandaki binaya doğru süründüm. Başka bir giysi rayının üzerinden ittim, sonra oluşturduğum tünel ağındaki bir sonraki deliğe doğru ilerlerken ayaklarımı yere vurmaya başladım. Adımlarım gürültülüydü ve

Hantaldı, zaten amaç da buydu. Binaların arasından ona doğru koşan büyük ve ağır bir şey gibi ses çıkarmasını istedim.

"Ona dikkat et," diye fısıldadım Ruke'ye, bir sonraki binaya geçip tekrar tepinmeden önce, kendimi biraz aptal gibi hissediyordum ama esas olarak işe yaramasını umuyordum.

Alıştım, ayaklarımı yere vurdukça hızlandım, bağlı tahtalar yerde yüksek, düz şapırdama sesleri çıkarıyordu.

"O gitti."

Arkamdan Ruke'un yumuşak sesi gelince durdum. Arkamı dönerek ona sırttım. Ruke da bana gülümsedi.

"Çok korkmuş görünüyordu."

"Güzel." Ayağımdaki tahtaları hızla çözmek için eğildim. "Demek ki geri gelmeyi denemeyecek."

Ruke yaklaştı, ben doğrulurken saçlarımı okşadı. "Gittiklerinden emin olacağım."

Kollarından birini tuttum. "Hayır, burada bekleyeceğiz-"

"Görünmeden kalacağım, Jamie." Başımın üstünü okşadı. "Gittiklerinden emin olmak için izleyeceğim. Uzaklara git. Ben seni korurum."

Ben daha fazla itiraz edemedim, inanılmaz bir hızla yan odaya doğru ilerleyerek gitmişti. Tahtaları ve ipleri topladım, dışarıdan gelecek sesleri dikkatle dinledim. Her şey sessizdi, bu da omuzlarımın çözülmeye başlamasına neden oldu.

Hemen geri gerildiler Sokaktan yüksek sesli, heyecanlı bir cıvıltı duydum. Daha önce hiç duymadığım bir sestir ama içgüdüsel olarak bunun bu dünyaya ait bir şey olmadığını biliyordum.

Bunu bir acı çığlığı izlediğinde kanım dondu. Bu Ruke'ydu.

Hayır, hayır, hayır-Ruke.

Sopam hariç her şeyi bırakıp koştum. Ruke'un böyle bir ses çıkardığını hiç duymamıştım; yüksek sesle, uğultulu, şok ve acıyla karışık. Dışarı fırladığımda midemin bulandığını hissettim, ona ulaşma ihtiyacı tüm dikkatimin önüne geçmişti.

Koyu kırmızı derili, küçük, cılız bir canavar sokakta sekerek ilerliyor, kasabadan çıkmaya çalışıyordu. Koyu yeşil, sivri kolunu sivri ağzına sıkıştırdığını, uzun parmaklarının onu taşıırken yerde iz bıraktığını gördüğümde içim ürperdi.

Ruke yerde acı içinde kıvranıyordu. Ona doğru koşarken neredeyse ayağım takılıyordu, ona ulaştığım anda beyzbol sopasını yere bıraktım.

dizlerimin üstüne çöktü.

"Ruke," diye hıçkırarak ağladım.

Sol kolunun alt kısmı gitmişti, pazusunun altındaki her şey o küçük canavar tarafından koparılmıştı. Yerde yeşil bir kan birikintisi vardı ve Ruke ayağa kalkmaya çalışırken panikle hıçkırık sesleri çıkarıyordu.

"J-Jamie-" Kalan ellerinden biriyle bana uzandı, iri gözleri acı ve panikle doluydu.

Yaratığın gittiğini görmek için başımı kaldırdım ve elimden geldiğince dikkatli bir şekilde yerden kalkmasına yardım ettim.

Daireye doğru topallayarak ilerlerken, "İyi olacaksın," dediğimi duydum. "İyileşeceksin, Ruke. Turnike yapacağız-"

"Özür dilerim Jamie." Sesi umutsuzdu ve gözlerimin ısınmasına neden oldu.

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok." Kan ışıltıbilir bir şekilde Attığımız her adımda yere düşüyor, içim içimi yiyordu. "İyi olacaksın. Söz veriyorum."

Merdivenlerden daireye çıkmasına yardım ederken bacakları dengesizdi. Her yere kan bulaşıyordu, bu iyi bir şey değildi çünkü diğer yaratıkları çekebilirdi ama o anda bunu dert edemezdim.

Ruke ağır bir şekilde mutfakta yere oturmuş, zayıf acı tınılarıyla dolu sığ nefesler alıyordu. Burada kemer ya da benzeri bir şey olmadığını biliyordum, bu yüzden küflü eski çarşaflardan bir şerit koparmak için yatak odasına koştum. Sehpadan televizyon kumandasını aldıktan sonra Ruke'un önünde diz çöktüm ve çarşafı pazusunun üst kısmına sardım, sonra kumandanın etrafına düğümledim.

"Acıtırsa özür dilerim," diye fısıldadım kumandayı çevirmeden önce, kütüğünden pompalanan kan yavaşlamaya başlayana kadar kumaşı daha da sıktım.

Ruke sığ nefesleri dışında tek bir ses bile çıkarmadı. Ellerinden biri dizimin üzerine geldi.

"Yah ji," diye mırıldandı kararsız bir sesle. "Teşekkür ederim, Jamie."

"İyi olacaksın," diye onuncu kez fısıldadım, kendimi bunun doğru olduğuna ikna etmeye çalışıyordum.

Ruke bana sıkı bir gülümseme ve insani bir baş hareketiyle karşılık verdi. "Yapacağım. Nehirde gidiyoruz," dedi sesi acıyla titreyerek. "Ben merhem yaparım."

"Merhem mi?" Başımı salladım ve keskin dişlerin parçaladığı koyu renkli dokuya baktım. O lanet yaratığın ağzının ne kadar bakteri dolu olduğunu merak ettim.

olmuştu. Panik, gelgit dalgaları halinde yükseliyor, kafa derimi terden diken diken ediyordu. "Bir merhem-"

"Lo. Balm. Yardım et." Dizimi sıktı. "Ben iyiyim, Jamie."

Gözyaşlarım yüzünden görüşüm bulanıklaştı. "Çok üzgünüm, Ruke. Kolun-"

"Hâlâ üç tane var." Eğildi ve alnıyla omzuma hafifçe vurdu. "Senden bir tane fazla."

Zayıf, sulu bir kahkaha attım, turnikeyi sıkı tutma çabası yüzünden kollarım titriyordu. En azından işe yarıyor gibiydi.

"Kanama yavaşlıyor," dedim, sesim rahatlamıştı. "Yarayı temizlememiz gerekiyor."

"Evet. Balm temiz."

Dudaklarımı büzdüm. Ruke'u insan olarak düşünemezdim, o farklıydı. Ve zekiydi - yarasını tedavi etmek için ne yapması gerektiğini biliyordu.

"Tamam, bana neye ihtiyacın olduğunu söyle. Gidip getireyim."

Ruke elini kaldırarak kafa sallama hareketi yaptı. "Hayır, Jamie. Biz gidiyoruz."

"Hareket etmemelisin-"

"Gidiyoruz. Bunu ben tutarım." Ruke turnikeyi tuttu ve ayağa k a l k a r k e n sıkı tuttu. Dengesizdi, her zamanki gibi koordineli değildi. Güdük kolu, içgüdüsel olarak eksik kolunu kullanmaya çalışmış gibi sarsıldı ve zayıf bir acı sesi çıkardı.

Aceleyle arkasından gittim. "Lütfen, Ruke-"

"Suya ihtiyacım var, Jamie." Başparmağını yanağımda gezdirerek bana sıkı bir gülümseme verdi.

"Sana su getirebilirim," dedim umutsuzca. "Lütfen burada kal."

"Hayır, suya girmem gerek."

Buna karşı çıktım. "Hayır, öyle değil. Bakteri olacak."

"Jamie," diye sözümü kesti Ruke, yanağıma tekrar okşayarak. "Güven bana. Ben iyi olacağım." Çenem titredi ama ona güvenmeyi seçerek başımı salladım. Kolumu ona dolayarak apartmandan çıkmasına ve sokağa geri dönmesine yardım ettim.

Vücudumdaki her kas gerginlikten kilitlenmişti, diğer elim beyzbol sopamın etrafında ter içindeydi ama burası hareketsiz ve sessizdi.

Nehre doğru yavaşça yürüdük ve Ruke turnikenin çözülüp kolundan düşmesine izin verdiğinde, başka bir protestoyu engellemek için dudağımı ısırdım. Suya doğru dengesiz bir şekilde yürüdü ve kolunu suya batırarak yüzeyin altına inerken alçak bir rahatlama sesi çıkardı.

Bu çok *yanlış* geldi. Babam bana yaraları böyle tedavi etmemi öğretmemişti. Ama Ruke'nin yüzündeki acı azalıyordu, sanki soğuk su onu yatıştırıyordu. Aniden yüzeyin altına dalıp gözden kaybolduğunda şiddetle sıçradım.

Bir elinde yeşil ve ıslak bir şeyle tekrar ortaya çıkana kadar nehir kıyısı boyunca yürüdüm. Kıyıya doğru yüzdü ve bir kayadan biraz yosun kazıdı, sonra hepsini ağızına tıktı ve çiğnedi.

Bakakaldım, midem hâlâ endişeyle bulanıyordu. "Sen ne-"

Karışımı eline tükürdü ve yaranın üzerine sürerek yüzümdeki tüm kanın akmasını sağladı.

"Ruke-"

"Bu iyi, Jamie." Bana güven verici bir gülümseme verdi ama bunun bir faydası olmadı. "Bu dünyada neyin işe yarayacağını bulurum. Bu işe yarayacak."

Bu beni daha da kötü hissettirdi - bu dünyada iyileşmesine yardımcı olan şeyi çoktan keşfetmişti. Daha önce de yaralanmıştı. Ama belli ki daha önce herhangi bir uzvunu kaybetmemişti. Kayıp bir uzvun açtığı kocaman yara, bir kesik ya da yanıktan çok farklıydı.

Uzun süre suyun içinde kaldı, kolunu yukarıda tutarken gözleri kapalıydı. Sonunda bir kayanın üzerine oturdum ama onu izlerken **d i z i m** endişeyle zıpladı.

Sonunda kütüğünü suyun altına daldırıp yaptığı lapayı temizlediğinde güneş batıyordu. Suda hiçbir kan izi kalmamıştı, bu da beni biraz daha iyi hissettirdi. Kıyıya **ç ı k t ı ğ ı n d a** ona yardım etmek için hemen ayağı kalktım ve birlikte kasabaya doğru yürüdük.

Daireye girdikten sonra onu yatağı yerleştirdim ve battaniyemle örttükten sonra biraz su içmesini sağladım.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" Endişeyle sordum. "Sadece dinlen." Bana gülümsedi. "Seninle dinleneceğim." "Yarayı sarmamız gerekmez mi?"

Benim-" "Hayır, Jamie." Yatağı okşadı. "Lütfen."

Sert ve endişeli bir nefes alarak yanına kıvrıldım ve güzel profiline baktım. Büyük gözleri ve küçük burnu. Küçük, mükemmel ağızına.

Ruke yüzünü bana dönmek için yan yattı. Kütüğünün üzerindeki sağlam kolu uzandı ve aramızdaki boşlukta parmaklarını benimkilere doladı.

"Sen benim *shiya*'msın Jamie," dedi bana usulca. "Benim bir tanemsin. Seni gördüğümde bunu anladım." Birbirine bağı ellerimizi yukarı çekerek avuç içimi alnına bastırdı. "Burada hissettim. Biliyordum."

Görüşüm bulanıklaştı. Ellerimizi kendime doğru çekerek onun elinin arkasını öptüm. "Sen de benimsin," diye fısıldadım elini sıkıca tutarak.

Lütfen ölme.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Ruke'un canavar biyolojisinden mi, yoksa her gün nehirde uyguladığı lapadan mı bilmiyorum ama inanılmaz derecede hızlı iyileşti.

İlk gece onun yanında uyanık kalmış, uyurken aldığı sığ ve hızlı nefesleri dehşet içinde dinlemiştim. Ama ertesi sabah bana biraz daha iyi hissettiğini söylemişti. Ve takip eden her gün bunu görebiliyordum.

Sadece üç kolu olmasına alışması biraz zaman aldı. İlk başlarda sakardı, emeklerken eksik kolunu veya elini kullanmaya çalıştığında bazen tökezleyerek kalbimi sızlatıyordu. Ama inanılmaz derecede hızlı adapte oldu.

Yaranın üzerinde yeni, yumuşak bir deri büyüdü, önce soluk yeşil renkteydi, sonra yavaş yavaş koyulaşarak vücudunun geri kalanıyla uyumlu hale geldi. Ancak bir ay geçtikten sonra rahatlamaya başladım. Onun iyi olacağına gerçekten inanmaya başladım. Yara iyileşiyordu. Enfeksiyon kapmamıştı. Ruke iyi görünüyordu, normal bir şekilde yiyip içiyordu, şakacı haline geri dönmüştü.

Onu o kadar çok seviyordum ki canım yanıyordu.

Bana ormanda, nehrin yakınında bir yuvası olduğunu söylemişti. Bir gün bana göstereceğine söz vermişti ama her gece benimle birlikte dairede uyuyordu. Uyandığımda onu bana sarılmış, beni yakın tutarken bulduğumda hissettiğim duygu tarif edilemezdi. Boğazımın düğümlenmesine neden oluyor, kokusunu içime çekmek için burnumu başının üstüne bastırıyordum.

Herhangi bir şeyin ona tekrar zarar verebileceği düşüncesi beni dehşet ve öfkeyle doldurdu. Onu korumak, acı çekmesini engellemek için her şeyi yapardım.

Kasabada ya da yakınlarında başka kimse görünmemişti. Görünüşe göre o yağmacılar tek seferlikti, geçerken durup yağmalamaya karar vermişlerdi. O küçük kırmızı canavarın da onlarla birlikte olup olmadığını bilmiyordum - evcil hayvanları ya da başka bir şey. Her iki durumda da, her ikisini de düşündüğümde içimi kaynayan bir öfke kaplıyordu. Bir daha asla başka bir insan görmesem bile mutlu olurdum. Tek ihtiyacım olan Ruke'ydu.

Ormandan geri dönüyorduk, Ruke omzuna ölü bir tavşan asmış, bana kendi dünyasında bulduğumuz fındık tadındaki bitkiden bahsediyordu. Güneş batıyordu ve ben temiz tenimin ve nemli saçlarımın üzerinde dolaşan serin esintiyi hissetmek için çenemi eğdim.

Koyu yeşil teninde altın rengi ışığın parıldadığı Ruke'a bakarken, içimdeki istekle kasıldı. Her şeyi rahatça yapabileceğimi hissettirecek kadar iyileştiğinde ne kadar uyumlu olduğumuzu keşfetmiştik.

Ruke'un siki, tahrik olana kadar gizliydi, o zaman bir açıklık geri çekilerek ortaya çıkmasına izin verirdi. Diğer organları gibi koyu yeşil renkteydi, uzun ve inceydi, ucu sivriydi.

Elimde ne kadar pürüzsüz hissettirdiğini, doğal kayganlığıyla kayganlaştığını biliyordum. Tadının onun geri kalanı gibi olduğunu biliyordum - temiz ve taze ama sıcak. Ve içinde nasıl hissettiğini de biliyordum; sikinin altında, parmaklarımın etrafında sıkı, sıcak ve ıslak olan küçük bir açıklık vardı.

O da içimde nasıl hissettiğimi biliyordu ama henüz tam penetratif seks yapmamıştık. Onu incitme riskini almak istememiştim. Ama parmaklarını kıcıma sokmasını ne kadar sevdiğimi çabucak keşfetmiştim. Ve sikim ağzında, diline karşı. Birlikte yaptığımız her şeyi seviyordum, ama en çok da kendimi ona ne kadar yakın hissettirdiğini seviyordum. Sanki hiçbir şey bizi ayıramazmış gibi.

Ve kendimi ona daha da yakın hissetmek istiyordum - mümkün olduğunca yakın. Kasabamıza vardığımızda, bizi etlerimizi serin tutmak için sakladığımız bodrum katına götürdüm. Mataramdaki suyla ellerimizi yıkadıktan sonra parmaklarımı Ruke'ninkilerin arasından geçirdim ve onu dairemize götürdüm.

"Daha acıkmadın mı Jamie?" diye takıldı ama içeri girer girmez beni kucaklayıp yatak odasına götürdü.

Başımı salladım, tüm uzuvlarımı ona sardım ve eğilip yanağından öptüm. "Hayır. Önce sana ihtiyacım var, Ruke."

Hırıltılı bir mırıltı çıkardı ve beni takip ederek yatağa indirdi. Ruke sırtüstü dönüp beni üstüne çekmeden önce tüm kıyafetlerimi ustalıkla çıkarırken uzun dakikalar boyunca aç bir şekilde öpüştük.

Onu kucaklayıp dilimi tekrar ağzına sokmak için eğildiğimde sikim hevesle kalktı. Ruke'un dişleri keskindi ama bana karşı o kadar dikkatliydi ki dudağımı ya da dilimi onlara hiç değdirmemiştim. Boynumun üzerinde nazikçe sürtünmeleri hoşuma gidiyordu. Ya da diğer yerlerime.

Aletinin altımda serbestçe kaydığını ve taşaklarıma sürtündüğünü hissettiğimde ağzına doğru inledim. Ruke'un iki eli kalçalarımı tutarak beni ona doğru sallarken, üçüncü eli bedenlerimizin arasından kayarak kesemi avuçladı. Nefes nefese sarsıldım, geniş parmak uçlarının kıcımı okşaması hoşuma gitmişti.

Parmaklarını kendi vücudunun kayganlığıyla kaplarken eli kayboldu, sonra bir parmak ucunun geriye uzanıp deliğimin etrafında döndüğünü hissettim. Hevesle başımı salladım, hâlâ artan bir çaresizlikle onu öpüyordum. Parmağını içeri soktuğunda, üzerine bastırdım.

Kısa süre sonra iki oldu, sonra üç, ta ki sikim karnına damlayana kadar ve ben çıldırmıştım. Sonunda öpüşmeyi kestik, doğruldum ve

Parmakları serbest kalana kadar kalçalarımı kaldırdım.

Kaygan sikini, ucu deliğime gelecek şekilde yerleştirdim ve göğsüm kabarırken ona baktım. "Bu mu- Ben..."

"Evet, Jamie." Ruke bedenlerimizin arasına baktı, iki eli hâlâ kalçalarımı kavrarken üçüncü eli uyluğumu yatıştırıcı bir şekilde okşuyordu. "Seni çok istiyorum, *shiya*."

Bana *shiya*'nın kendi dilinde eş anlamına geldiğini söylemişti - diğerlerinin yerine seçtiği bir eş. İçgüdüsel olarak onun için yaratıldığını bildiği kişi.

Ben de aynı şeyi hissettim. Ruke benimdi. Başka biriyle asla birlikte olamazdım.

Tek istediğim oydu.

Yavaşça nefes almanın parmaklarını içimde daha kolay kaydırmasını sağladığını zaten keşfetmiştim, bu yüzden şimdi dikkatlice bastırırken aynısını yaptım. Sikinin sivriltilmiş ucu kolayca içeri kaydı, ama ben daha fazla aldıkça uzunluğu genişledikçe keskin bir acı hissettim.

"Acıyor mu?" Ruke soluk soluğa nefesler arasında sordu, içime gömülürken iri gözleri zevkle gerilmişti.

Başımı **s a l l a d ı m**, ellerimi göğsüne dayayarak kendimi sabitledim ve her seferinde biraz daha fazla sallanarak aşağı yukarı sallandım. Kıçım kalçalarıyla buluştuğunda rahatlamış bir nefes bıraktı beni. Sadece her şeyini almış olmanın verdiği rahatlatma değil, sonunda ona bu kadar yakın olmanın verdiği rahatlatma. Vücutlarımız çok yakından birleşmişti.

İnanılmazdı. Sınırlı bilgimle hayal edebileceğim herhangi bir seksten çok daha iyiydi. Çünkü *o vardı*. Hayatta güvendiğim tek kişi. Sonsuza dek yanımda olmasını istediğim tek kişi.

Ruke'nin elleri üzerimde nazikti ve ben onun sikini içimde hissetmeye alışırken o hiç kıpırdamadan duruyordu. İlk başta garip gelmişti ama şimdiden hoşuma gitmişti. Geçici olarak kalçalarımı kaldırıp geriye doğru eğildiğimde, kasıklarımın yayılan zevk şimşegi şok olmuş bir inilti çıkarmamı sağladı.

"İyi misin, Jamie?" Ruke bana bakarak sordu. Aleti içimde çok sertleşmişti ve zonkladığını hissedebiliyordum. Kalçaları kıpırdıyordu, sanki hareketsiz kalmak için çok uğraşıyormuş gibiydi.

Ona gülümsedim, sonra kalçalarımı tekrar salladım, bu da nefesim kesilirken gülümsememin yüzümden kaymasına neden oldu.

"Evet." Nefes nefese kaldım, kalçalarım artık içgüdüsel olarak hareket ediyordu. "Ben iyiyim. İyi hissettiriyor."

Kendi dilinde bir şeyler mırıldandı, ellerinden biri taşaklarımı avuçlamak için içeri doğru kaymadan önce uyluğumda yukarı ve aşağı doğru ilerledi. Kalçalarım sarsıldı.

ve parmaklarını zorlanan sikimin etrafına sardığında haykırdım.

"Ruke." Eğilerek onu sertçe öptüm, sikini içime sokup çıkarmak için çılgınca hareket ettim. Kalçalarını esnetmeye başladı, her hamlede içime dalıyor, zevk **b e n i** neredeyse boğarken sertçe titrememe neden oluyordu.

"Ruke," diye mırıldandım yine ağzına karşı.

Başparmağını sikimin başındaki pre-cum'da gezdirdi, sonra çaresiz itişlerimizle aynı anda beni okşamaya başladı. Ruke ağzıma karşı nefes nefese kalmıştı, parmakları kalçalarımın daha sıkı kenetlenmişti. Daha sert itmek için dizlerini kaldırdığını hissettim ve zevkle nefes almak için öpüşmeyi kestim.

Burnumu yanağına bastırdım, tenine karşı zor nefes alıyordum, inlemekten ve her çılgınca itişte kendimi geri itmekten başka bir şey yapamıyordum. Yatak altımızda gıcırıyor ve sallanıyordu; sikinin beni becerirken çıkardığı kaygan sesler başımın dönmesine neden oluyordu.

"Jamie." Ruke'un sesi soluk soluğaydı, iki kolu beni sarmak için etrafıma dolanmıştı.

İnledim ve onu tekrar öptüm ama bunu uzun süre devam ettiremedim. Beyaz ve ateşli zevk içimde toplanıyor, taşaklarımı sıkıca yukarı çekiyor ve sikimin onun avucunda inanılmaz derecede sertleşmesine neden oluyordu. Onun üzerinde çılgınca hareket ederken hızlı nefeslerim titriyordu.

Orgazm beni kör edici bir hızla vurdu, haykırırken kalçalarım sarsıldı ve Ruke'a sarıldım. Düzensiz bir mırıltı çıkardı, beni sıkı sıkı tutarken kolları titriyordu. Zayıf karnını salgımla boyadığımda, nefesi boğazına takıldı ve kalçaları yataktan kalktı, sikini içimde olabildiğince derine bastırdı.

Tekmelediğini hissettim, bu his başka hiçbir şeye benzemiyordu. Kendi orgazmım sona erdiğinde, onun içime girme hissini tadını çıkardım. Yüzümü boynuna gömdüm, sıcaktan terliyordum ve nefes nefese kalmıştım ve vücudunun altımda gevşemesini bekledim.

Ruke uzun, mırıltılı bir iç çekiş yaptı ve sonunda memnun bir trıl sesi çıkarıp beni gülümsetti. Kolları hâlâ bana sıkıca sarılıydı, yüzümün yan tarafına ve nemli saç çizgime öpücükler yağdırdı.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım ve onun zevkle tekrar titrediğini duydum. Bu sözleri ona daha önce de söylemiş ve ne anlama geldiklerini, önemlerini açıklamıştım.

Birinin *shiya*'sı olmanın böyle bir şey olduğunu söylemişti. Onları diğerlerinden üstün tutmak. Onları benzersiz, her şeyi kapsayan bir şekilde hissetmek. Yapmak

Onlar için her şeyi yaptınız çünkü onların mutlu ve güvende olmalarını istediniz.

"Ben de seni seviyorum Jamie," dedi ve beni daha da yakına çekti.

Tüm vücudum gevşedi, kalp atışlarım sakinleşirken nefesim uzun, doygun bir iç çekişle benden kaçtı. Yanağımı göğsüne yasladım ve gözlerimi kapattım, daha önce hiç bu kadar huzurlu hissetmediğimi biliyordum. Bu kadar güvende.

Ruke benim mutluluğumdu.

RUKE

Ormandaki yuvama girerken Jamie'y e alaycı bir tavırla "Çok değerli şeylerim var," dedim. "Eğer daha fazla bekleseydin, çok daha iyi hediyeler alabilirdin. En iyilerini saklıyordum."

Güldü, elini benimkinin içine sokarak yuvamın etrafına baktı. Birbirini sevenlerin yaptığı insani bir jesti bana göstermişti. Onu ne kadar sevdiğimi göstermek için yeni yollar öğrenmeyi seviyordum. Elini tutmak. Bana öğrettiği kelimeleri söylemek. Geceleri onunla birlikte battaniyenin altına kıvrılmak, onu güvende ve sıcak hissetmek.

Her santimini öpmek. Ona bu kadar yakın olmak için bedenlerimizi birleştiriyorduk. Daha önce başka baklidlerle *seks* -insanların deyimiyle seks-yapmışım ama Jamie'yle farklı hissetmişim. İnsan olduğu için değil, benim shiya'm olduğu için. Benim biriciğim.

"Çok fazla eşyaya sahip olduğumu görebiliyorum," dedi yıllar içinde biriktirdiğim yığına bakarak. "Akıncılara taş çıkartırsın."

Ne demek istediğini tam olarak anlamamışım ama ona gülümsedim ve alımla omzuna alaycı bir darbe indirdim. "O artık senin. Bizim. Paylaşıyoruz."

Jamie bana geniş, parlak bir sırıtış attı. O kadar güzeldi ki. Buradaki su gibi gözleri, sıcak, noktalı teni ve benim dünyamdaki phorim sazlarının rengindeki saçlarıyla çok ilginçti.

Buraya geldiğinde onu görür görmez istemişim. Tatlı ve güzeldi ama yine de sert ve güçlüydü. İlk başta kur hediyelerimi kabul edip etmeyeceğinden emin değildim ama yine de denemek istedim. Sonra o da bana kur yapmaya başladı ve karşılığında hediyeler bıraktı. Ona kendimi göstermek için yanıp tutuşuyordum ama önce biraz beklemeye karar verdim. **B e k l e d i ğ i m d e** ve o da yemeğini benimle cömertçe paylaştığında, onun aradığım kişi olduğunu anlamışım.

Jamie bir yığın eşyayı karıştırıyordu. Aslında hiçbirinin değerli olup olmadığını bilmiyordum; sadece gördüğüm ve beğendiğim şeylerdi. Ama bunları onunla paylaşmak istedim. Onunla her şeyi paylaşmak istiyordum.

Yıllar önce gökyüzünde büyük gözyaşı belirdiğinde ailem ve diğer birkaç baklid ile birlikte küçük bir çocuk olarak buraya gelmişim. Keşfetmiştik, yeni dünyadan büyülenmiştik. Ama ailem ben daha yetişkin olmadan, dünyamızdan başka bir yaratık tarafından öldürülmüştü; bizi günlerce takip eden bir cagin. Geri kalanımız zar zor kaçmayı başarmıştı.

Diğerlerinin hepsi yıllar içinde farklı şekillerde ölmüştü. Bazıları insanlar tarafından öldürüldü. Diğerleri bizim dünyamızdan ve bu dünyadan yaratıklar tarafından. Ta ki geriye sadece ben kalana kadar.

Dünyama geri dönmeye çalışmışım ama birçok insan, anında öldürebilen silahlarla havadaki büyük yarığı koruyordu. Uzaktan izlediğimde dünyamdan birkaç yaratığı vurduklarını görmüştüm.

Bu yüzden burada kaldım ve güvende olabileceğim bir yer buldum. Buraya daha önce de başka insanlar gelmişti ama ben dikkatliydim ve beni hiç görmediler. Jamie'ye kadar görülmeyi hiç istememişim.

"Bazen burada kalabiliriz," dedi, doğruldu ve bana gülümsedi. "Burayı seviyorum. Kendimi güvende hissediyorum."

Gururla bağırdım. Yuvam güvendeydi. Ormanın içine sıkışmış, nehre yakın, böylece sık sık yüzebiliyordum. Yıllar içinde geniş bir çukur kazmışım, büyük bir ağacın köklerinin altında üstü kapalı bir girişi vardı. Toprak kokulu ve sıcaktı, çok seviyordum ama Jamie'yle insan yatağında uyumayı daha çok seviyordum. "Evet, bazen kalıyoruz." Ona yaklaştım ve kollarımı ona doladım. Hâlâ sadece üç tane olmasına alışmaya çalışıyordum. "Kendi yatağını seçebilirsin. yeni hediyeler."

Jamie gülerek bana yaklaştı ve yanağını omzumun ön tarafına yaslariken kollarını belime doladı. "Daha fazla hediyeye ihtiyacım yok. Sen varsın."

Evet. O bana sahipti. O bana her zaman sahip olacaktı, ben de ona. Benim tatlı, güçlü insanım.

Yazarın Notu

Umarım bu kısa öykü koleksiyonunu beğenmişsinizdir! Birçoğunuz bazılarını web sitemde zaten okumuş olacaksınız, ancak umarım bu kitaba özel yepyeni olanlar da keyifliydi.

Roman da dahil! Tatlı Ruke ve onun paranoyak yalnız insanı Jamie. *Gloam*'da (Canavar: Dördüncü Kitap) Koleksiyoncu Mary'nin evcil shulc'unun ıssızlığın ortasındaki küçük bir kasabadan aç ağzında yeni koparılmış yeşil bir kolla döndüğü sahneyi yazarken onların hikâyesi aklıma geldi. Zavallı Ruke, o kadar değerli ki.

Kıyamet sonrası bir hayattan başka bir hayatı hiç deneyimlememiş bir insanın bakış açısından yazmanın ilginç olacağını düşündüm. Jamie'nin düşünce yapısı akıncılardan tamamen farklı. Babasının şüpheli ama iyi niyetli kararları -ve Çorak Topraklar'daki kendi deneyimleri- onu tüm insanlara karşı şüpheli ve temkinli hale getirmiştir. Ona göre, canavarların ve hayvanların eylemleri daha mantıklı. Şehir hayatı ona tamamen yabancı bir kavram - her türlü toplu yaşam. Bu yüzden ona Çorak Topraklar'ın ücra bir köşesinde canavarıyla birlikte mutlu bir son vermek istedim; kendini güvende ve mutlu hissettiği ve artık yalnız olmadığı bir yer.

Umarım yeni Orlith içeriğini de beğenmişsinizdir! Tarih boyunca Wyn'e yazdığı iğneleyici mektupların yanı sıra kendi güvensizliklerinin ve neden böyle olduğuna dair motivasyonlarının bir görüntüsü. Ve Faralin! Onları şimdiden sevdim. Binlerce yıl boyunca Orlith'i dizginlemeye çalışmak zorunda kaldıkları için yorulmalarına şaşmamalı.

Tam **Canavar Dizini** ve **İnsan Dizini** web sitem lily-mayne.com'da görülebilir. Tüm ana insanlarımız ve canavarlarımız bu koleksiyonda yer aldığından, arkaya sadece bu kitap için ilgili "yan" canavarları içeren çok daraltılmış bir Canavar Dizini ekledim ve İnsan Dizini'ne sadece yeni insan MC'miz Jamie için bir giriş ekledim.

Sırada ne var?

Yakında birkaç işim var!

Fae romantizmi Folk üçlememin üçüncü kitabı olan *Ölüm Kralı*, Ash ve Lonan'ın acı-tatlı aşk hikâyesini sonlandırıyor. (HEA garantili!)

Ayrıca yepyeni bir evrende geçen, çağdaş bir ortama ve tatlı, kabarık, tamamen romantizm odaklı bir hikayeye sahip yeni canavar romantizm serimin başlangıcı da var. Bu son derece düşük-angst, (umarım!) komik ve birinci kitap (MF olan) hayatı boyunca hiç yanlış yapamayan en sevimli canavar MMC'ye sahip. Ayrıca bir Domme/sub dinamiği, bir seks tarikatı içerebilecek ya da içermeyebilecek çok ilginç bir buluşma ve bulurken çok eğlendiğim birçok kurgusal popüler kültür referansı var. Sonuç olarak, bu seri benim için süper eğlenceli, hafif bir proje ve bunun için gerçekten heyecanlıyım. Şimdiden ikinci kitaba başladım bile!

2023'ün ilerleyen aylarında, değerli Lor'umuzun vahşi ikiz kardeşi *Lyri* ve onun gizemli insan Kedisini konu alan *Lyri* (Monstrous: Sekizinci Kitap) çıkacak.

Canavar Dizini

Baklid [*arka kapak*]: Su kenarındaki kısmen yeraltı yuvalarında yaşayan ve bir şeyler toplamayı seven amfibi türler. Yumuşak, tril tril, mırıltılı bir dilde konuşurlar.

Görünüüü: Dört kollu uzun, iri yapılı ve hafif "ıslak" bir parlaklığa sahip koyu yeşil tenli. Üç perdeli parmak ve bir başparmağa sahip büyük eller ve bir kurbağanınki gibi geniş, düz parmak uçları, bu da bir şeyleri kolayca kavramalarını sağlar. Büyük, simsiyah gözler, küçük burun ve düz dudaklı ağız. Tüysüzdür.

Ruke, yırtıktan yeni dünyaya yolculuk eden grubunun geri kalanı yıllar içinde öldürüldükten sonra Çorak Topraklar'da tek başına yaşayan bir bakliddir. Yıllardır yuvasının yakınındaki küçük kasabada seyahat eden insanları gözlemlemiş, ancak Jamie'ye kadar hiçbirisiyle etkileşime girmemiştir.

Baregh [*barr-egg*]: İri ve hantal olmaları nedeniyle canavar dünyasında tipik olarak muhafız olarak kullanılan türler. İri ve kaslı; soluk gri tenli ve sırttan aşağı uzanan kalın, koyu renkli bir saç yelesi.

Wyn'in romanındaki canavar dünyasında Danny ve Wyn tarafından gözlemlenmiştir. Moric Lor'un hyll'i ve halka açık bahçeler de dahil olmak üzere Thinir şehrini korurlar. Ayrıca Hunter tarafından İkinci Kitap'ta dövüş yarışmasında kısa bir süreliğine görülmüştür. Bu canavar kalın yaralar almış, zincirlenmiş ve altı kollu, küçük, sırim gibi başka bir canavar türü tarafından dövüşmeye zorlanmaktadır.

Seis [*sayz*] Moric Lor'un kişisel korumasıdır. Sessiz ve ciddi, ancak Lor ile arkadaş canlısı ve çok destekleyici. Jugs'a bayılır.

Gryf [*griff*] Verin Lyri'nin kişisel korumasıdır. Lyri'den kolayca etkilenir, yani şehir dışındayken içki içmeyi sever, ancak işini çok ciddiye alır. O ve Lyri arasında sıradan bir cinsel ilişki var ama birbirlerine karşı romantik bir ilgi duymuyorlar - çok iyi arkadaşlar.

Torv, Meriv Jugs'ın kişisel muhafızıdır. Kibirli ve alaycıdır ve Jugs'a sataşmayı sever, ancak yine de Moric'ine karşı her zaman naziktir.

Copicen [*coh-pick-ehn*]: Gri kürklü, uzun bacaklı ve uzun, sivri uçlu bir kuyruğu olan küçük canavar-dünya türleri. Sırtlarında sivri uçlar ve küçük, yassı elleri vardır. Uzun sivri kulakları ve büyük şişkin gözleri olan düz, yarasa benzeri bir yüzü vardır. Cıvıl cıvıl, tıslama sesleri çıkarırlar. Çöpleri karıştırırken görülme eğilimindedirler.

Wastes'da. Sadece köşeye sıkıştırıldıklarında saldırırlar. Canavar dünyası çiftçilerinin baş belasıdır.

Folna [fol-nuh]: Evcil hayvan olarak beslenebilen köpek benzeri bir canavar dünya türü. Jugs tarafından büyük, dikenli kulakları ve dört gözüyle "İrlanda Kurt Köpeği ile timsah arası bir şey" olarak tanımlanmıştır. Kertenkele benzeri kafaları ve kuyrukları vardır, ancak uzun bacakları ve kürkleri köpekgillerinkine benzer. Keskin dişleri ve tırtıklı dilleri vardır. Çok büyürler. Yedinci Kitap'ta Lor tarafından bahsedilmiştir.

April, Lor ve Jugs'ın evcil folnasıdır. Soluk leylak rengi gözleri vardır, gri perisindeki beneklerle aynı renktedir.

Karik [kah-rick]: Büyük, karada yürüyen bir mürekkep balığına benzeyen bir yaratık, sadece daha sağlam bacakları var, bu yüzden hızlı koşabilir. Islak görünen benekli, mavimsi mor bir derisi vardır. Kocaman, şişkin gözleri ve büyük bir mantosu var. Gagası küçük dişlerle çevrili büyük beyaz bir çıkıntıdır. Emicileri deriyi kaslardan sökebilir. Gençken bir tanesi Edin'in bacağına koparır ve Wyn onunla karşılaşır ve ona yardım eder. Bu şekilde tanışır.

Üçüncü Kitap'ta, Rycke ayrıldıktan sonra ordunun Nebraska üssüne taşınan Hayalet ile karşılaşır. Onu kovalar, ancak başka bir canavar tarafından saldırıya uğrayınca dikkati dağılır.

Shulc [shuhlk]: Tüysüz ve koyu bordo renkli küçük, ince, kemikli canavar. Kafası yan yatmış boş bir gözyaşı damlası şeklindedir, pürüzsüz yuvarlak kafatası keskin bir burun noktasına kadar incelir ve yemek yerken geniş bir lamprey benzeri ağza dönüşür. İki küçük siyah göz. Tarantulanın tarsal pençelerine benzeyen iki küçük pençeyle sonlanan dört cılız bacak. Heyecanlandığında garip bir cırlama sesi çıkarır.

Üçüncü Kitap'ta Nebraska kampında ve Dördüncü Kitap'ta Rig ve Gloam tarafından karşılaşıldı. Bir tanesi Koleksiyoncu Mary'nin evcil hayvanıydı. Zamansız ölümüne kadar karavanında uyudu ve bir bebek gibi kollarında taşınmaktan hoşlanıyor gibi göründü, ancak öldüğünde onu yemek için acele etti. Cutter'ın elini yemeye çalışır (ve yarı yarıya başarır). Kollar ve eller için kesinlikle özel bir zevki vardır. Mary'nin evcil shulc'u aynı zamanda *Ruke* adlı romanda *Ruke*'nin kolunu koparan yaratıktır.

Telyth [tell-ith]: Ruh Yiyenler olarak bilinen eski ırklardan biri. Wyn ve Orlith de dahil olmak üzere sadece yedi kişi kaldı. İnsansı, tek cinsiyetli türler

Yumurtadan doğar. Kalın siyah duman halinde dağılma yeteneğine sahiptir; bu şekilde büyük mesafeler kat edebilir. Bu yetenek, kayaya benzeyen derileri dağılmayı engelleyen titreşimler gönderen behamotlar tarafından engellenir. Yemeye, içmeye ya da uyumaya ihtiyaç duymayan bir türdür.

Görünüş: Uzun boylu, kaslı yapılı. Soluk, grimsi beyaz ten. Pürüzlü kenarları olan siyah, kıvrık boynuzlar. Belirgin kaş kemiği ve düz, köprüsüz burun; keskin elmacık kemikleri. Alnın ve elmacık kemiklerinin kıvrımları boyunca ince, kabarık **ç ı k ı n t ı l a r** . Çok keskin dişler.

Orlith'in ölümü görebilen saf siyah bir gözü ve gümüş rengi bir gözü vardır. Uzun beyaz saçları var. Bileklerine kadar uzanan siyah işaretler. Boynuzları Wyn'inkilerden daha yumuşaktır ama ikinci bir sivri ucu vardır. Çeşitli paltolar giyer; onları insan dünyasından çalmayı sever, ayrıca canavar dünyasındaki yuvasında istiflediği diğer insan eşyalarını da. Wyn ve Danny tarafından Wyn'in romanında tanışıldı. Daha önce Wyn ile sıradan bir ilişkisi vardı; Wyn'in kendisinden bebek sahibi olmak isteyeceğini umuyordu. Danny'yi kıskanıyor.

Faralin, Orlith'in büyük kardeşidir. Ölümü görebilen saf siyah bir gözü ve donuk gümüş rengi bir gözü vardır. Uzun grimsi beyaz saçları. Bileklerinin başlangıcına kadar uzanan siyah işaretler. Pürüzlü, tek çatalı boynuzlar. Faralin metanetli ve kuralcıdır; bölgelerinde yok ettikleri parazitlerin kaydını tutarlar. Sessizdirler ve kurallara uyarlar, ancak son zamanlarda uzun ömürlerini boşa harcadıklarına dair derin bir korku hissetmeye başladılar.

Wanuk [wah-nuk]: Yaklaşık küçük bir domuz büyüklüğünde, büyük çıplak bir köstebek faresine benzeyen, ancak dişleri yerine gagası ve keskin uçlarla biten altı uzun, ince bacağı olan bir canavar dünya yaratığı.

Edin, İkinci Kitap'ta Hunter ve Charlie için çiftlikte bir tane avlar ama onlar yemeyi reddederler. Wyn, romanında canavar dünyasında bir tane yakalar, test sürüşündeki askeri beslemek için. Dördüncü Kitap'ta shulc akşam yemeği için bir tane yakalar ama Rig onun ne olduğunu bilmez.

Canavar Dizini'nin tamamını web sitem lily-mayne.com'da bulabilirsiniz.

İnsan Endeksi

Jamie: Hayatı boyunca Çorak Topraklar'da yaşamış, ancak kendisini bir akıncı olarak görmeyen insan. Diğer insanlara karşı çok paranoyak; canavarlar ve hayvanlarla uğraşmayı daha güvenli buluyor. Jamie canavar kıyametinin yaşandığı gece doğduğunda Çorak Topraklar'da kalmayı seçen babasıyla, babası kalp krizinden ölene kadar sadece babasıyla etkileşime girmiş. O zamandan beri Wastes'ı tek başına gezdi ve sonunda küçük, terk edilmiş bir kasabada daha kalıcı bir kamp kurmaya karar verdi.

Görünüş: Her zaman dağınık kesilmiş kirli sarı saçlar (kendisi yaptığı için). Mavi gözlü. Çok bronzlaşmış, çilli bir cilt. Uzun boylu ve zayıf.

İnsan Endeksi'nin tamamını web sitem lily-mayne.com adresinde bulabilirsiniz.

Lily Mayne tarafından yazılan kitaplar

Canavarca (MM Canavar/İnsan Distopik Romantizm)

Ruh Yiyici (Birinci Kitap)

Edin (İkinci Kitap)

Rycke (Üçüncü Kitap)

Wyn (Novella)

Gloam (Dördüncü

Kitap) Moth (Beşinci

Kitap) Seraph (Altıncı

Kitap) Lor (Yedinci

Kitap)

2023'te geliyor: Lyri (Sekizinci Kitap)

Folk (MM Fae Fantastik Romantizm)

Ölümlü Deri (Birinci Kitap)

Unutulmuş Yeminler (İkinci

Kitap)

Çok yakında: Ölüm Kralı (Üçüncü Kitap)

Canavarlar ve Kargaşa Koleksiyonu (MM Karanlık Korku Romantizm)

Ölümün Çiçeği

Yazar Hakkında

Lily Mayne okumayı sevdiği şeyleri yazıyor: acıtıcı derecede tatlı ama cesur Karanlık, fütüristik, distopik ve daha fazlası gibi alışılmadık arka planlara karşı romanlar.

Okumaktan ve yazmaktan (tabii ki), yemek pişirmekten, korkunç korku filmleri izlemekten ve onu ideal bir Viktorya dönemi hizmetçisi yapabilecek diğer birçok hobiden hoşlanıyor. Sadece gerçekten tembel biri.

Şu anda kocası ve yazarken çok fazla gürültü çıkarmayı seven birkaç tüy yumağıyla birlikte İngiltere'de yaşıyor.

Lily'nin çalışmalarından haberdar olmak için Facebook'taki yazar sayfasını takip edin: facebook.com/authorlilymayne

Tanıtımları almak, yeni çıkanlardan haberdar olmak ve diğer şeyler için haber bültenine kaydolun!

lily-mayne.com

İçindekiler

[Yazarın Notu Güve](#)

[ve Rycke](#)

[Danny ve Wyn'in Maceraları - Birinci Bölüm](#)

[Danny ve Wyn'in Maceraları - İkinci Bölüm](#)

[Homestead'de Korkunç Bir Noel Hayalet ve Aury](#)

[Yolculuğa Çıkıyor](#)

[Charlie ve Moth'un Güvenli Ev Balayı](#)

[Güve ve Ruh Yiyici Aralarında Bir Bağ Kurdu Hunter ve](#)

[Edin Nebraska Üssünü Ziyaret Etti](#)

[Danny ve Wyn'in Maceraları - Üçüncü Bölüm Moth](#)

[ve Wyn Bir Şehri Ziyaret Ediyor](#)

[Charlie ve Moth Elf Şeyini Yapıyor](#)

[Gloam Çalışkan Firebrand Tapıyor Lor'una ve](#)

[Jugs Evcil Hayvan Ediniyor](#)

[Orlith Günlükleri](#)

[Yazışmalar](#)

[Orlith Wyn'i Baştan Çıkarmaya Çalışıyor](#)

[Orlith Wyn'i Baştan Çıkarmaya Çalışıyor](#)

[\(Tekrar\) Orlith ve Faralin](#)

[Ruke](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[Bölüm](#)

[Sekizinci](#)

[Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Ruke](#)

[Yazarın Notu](#)

[Canavar Dizini](#)

[İnsan Dizini](#)

[Lily Mayne tarafından yazılan kitaplar](#)

[Yazar Hakkında](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

